

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRENDA NOVAK

Umut Mevsimi

BRENDA NOVAK

Umut Mevsimi

*Umut, en çaresiz anlarda
yeşermeyi bekleyen bir mucizedir.*

Presley Christensen iki yıl sonra küçük oğlula Whiskey Creek'e döndüğünde hayatını yeni baştan yazmaya kararlıdır. Geçmişle barışmak, çocukluk travmalarından kurtulmak ve bir zamanlar hayatının merkezine koyduğu Aaron Amos'u unutmak ona yepyeni bir yaşamın kapılarını aralayacaktır.

Amos kardeşlerin en belası olan Aaron da kayıp yıllarını telafi etmek için hayatında önemli adımlar atmanın peşindedir.

Uzun zaman önce yollarını ayıran bu iki âşık, yeniden karşılaşmalarında geçmiş bir kenara bırakmanın hiç de kolay olmadığını görecektir. Ancak Presley'nin sakladığı sır, yaşadığı hayal kırıklığı ve Aaron'a karşı duyduğu bağlılık onu kaçtığı geçmişine mi yoksa bir umutla sarıldığı yeni bir başlangıca mı götürecektir?

BRENDA
NOVAK

Umut
Mevsimi

Umut Mevsimi

Özgün Adı: Come Home to Me
Brenda Novak

Çevirmen : Betül Cevahircioğlu
Editör : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Çağdaş Romans
Kitap No : 2048

1. Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-625-448-215-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Brenda Novak, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

BRENDA
NOVAK

Umut
Mevsimi

Çeviren: Betül Cevahircioğlu

Babama...

**Seni henüz yirmi yaşındayken kaybetmiş olsam da,
sevgin beni hep ayakta tuttu.**

WHISKEY CREEK KARAKTERLERİ

Başlıca Karakterler

Aaron Amos: Amos erkek kardeşlerin içinde ikinci büyük olanı (“Belalı Beşli”den biri); oto tamirhanelerinde Dylan ve erkek kardeşleri ile birlikte çalışıyor. **Presley Christensen** ile ilişkisi var.

Cheyenne Christensen: Eve Harmon’a Little Mary’s B & B’yi işletmekte yardım ediyor (Otelin eski adı the Gold Nugget). Amos Oto Tamirhanesi’nin sahibi **Dylan Amos**’la evli.

Sophia DeBussi: Daha sonra bir dolandırıcı olduğu ortaya çıkan yatırım gurusu olan **Skip DeBussi**’yle evlenmek için Ted Dixon’ı yıllar önce terk etti. **Alexa**’nın annesi. Ted’le yeniden birleştiler ve şu an nişanlılar.

Gail DeMarco: Los Angeles’te bir halkla ilişkiler firmasının sahibi. Film yıldızı **Simon O’Neal**’la evli.

Ted Dixon: Çok satan gerilim romanları yazarı.

Eve Harmon: Ailesinin sahip olduğu Little Mary’s B & B Otel’i işletiyor.

Kyle Houseman: Güneş panelleri firması var. Eskiden **Noelle Arnold**’la evliydi.

Baxter North: San Francisco’da borsacı.

Presley Christensen: İki yıl önce kasabadan ayrılan ve yeni geri dönen eski “kötü kız”. **Wyatt**’ın annesi.

Noah Rackham: Profesyonel bisikletçi. Crank It Up adlı bisiklet mağazasının sahibi. Büyükannesinin sahip olduğu Anne Yemeği adlı restoranın aşçısı ve işletmecisi **Adelaide Davies**'le evli.

Riley Stinson: Mütahhit.

Callie Vanetta: Fotoğrafçı. Eski Afganistan askeri **Levi McC-loud/ Pendleton** ile evli.

Diğer Karakterler

Amos Kardeşler: Dylan, Aaron, Rodney, Grady ve Mack.

Olivia Arnold: Kyle Houseman'ın gerçek aşkı ama Kyle'ın üvey erkek kardeşi **Brandon Lucero**'yla evli.

Joe DeMarco: Gail DeMarco'nun ağabeyi. Whiskey Creek benzin istasyonunun sahibi.

Phoenix Fuller: Hapishanede. Babası Riley tarafından büyütülen **Jacob Stinson**'ın annesi.

Birinci Bölüm

Aaron Amos da kitapçıdaydı. Presley Christensen, sırtını ürperten karıncalanmadan bunu sezmişti. Belki de diğerlerinin gü-rültüsü arasında onun sesini bilinçsizce ayırt etmişti veya gerçekten altıncı his denen bir şey vardı çünkü dönüp kalabalık dükkâna bak-tığında, vücudunun ona önceden söylediği şey doğrulanmış oldu. Aaron bir kenarda duruyor, doğrudan onun yüzüne bakıyordu.

Presley onu görmeyeli iki yıl olmuştu ve yatağını paylaşma-yalı da neredeyse o kadar zaman geçmişti. Hamileliği ve oğlunun hayatının ilk on sekiz ayı zordu, daha önce başından geçen her şeyden zordu. Bu da, çocukluğunun çoğunda bir arabada ya da motelde yaşamış bir kız için çok şey anlatıyordu.

Whiskey Creek'e geri dönmeye karar verdiğinde Aaron'la kar-şılaşabileceğini bilse de ve o an için kendini hazırlamaya çalışmış olsa da, Aaron sanki iradesi dışında onları oraya çeken güçlü bir mıknatıs tutuyormuşçasına Presley'nin gözleri onunkilere kenet-lendi. İşte o anda tek yapabildiği geriye doğru sendelememektir; Aaron'ı görmek göğsüne bir yumruk yemek gibiydi.

Kahretsin! Tepkileri –nefesinin boğazında sıkışması ve mide-

sinin düğümlemesi– gülünçtü. *Neden* onun etkisinden bir türlü kurtulamıyordu?

Dışlerini sıkarak bakışlarını ondan kaçırdı ve Ted Dixon'ın imzasını almak için sıraya girmiş insanların arkasına geçti. Ted'in kitaplarının büyük bir hayranıydı. Her şeye yeniden başlamak için Fresno'ya taşındığında, başka birçok romanın yanı sıra onun gerilim romanları önceki yaşam tarzına geri dönmemesi için Presley'nin zihnini meşgul etmeye yardımcı olmuştu. Ve Yardım Eli Hayır Kurumu Mağazası'nda o kadar az eğitimle yapabileceği en iyi işi bulduktan sonra, kitaplar –çoğunlukla ikinci el olanlar– parasının yettiği tek eğlence kaynağı haline gelmişti. Wyatt'ın dünyaya gelişinin ardından Presley çoğu zaman uyanık halde, gaz sancılı bir bebekle volta atarken kitaplar onun için özellikle bir nimet olmuştu.

Yine de Ted oranın yerlisiydi. Presley'nin onu görmek için başka bir şansı elbette olacaktı. Oraya gitmek istemişti ama kız kardeşinin zorlaması olmasa muhtemelen gitmezdi. Cheyenne, Presley birkaç saatliğine dışarı çıksın diye Wyatt'a bakmak için ısrar etmişti. Biraz mola vermesinin önemli olduğunu söylemişti. Ve Presley, bunun için ona minnettar olmuştu. Küçük kiralık evini temizlemek, yerleşmek ve yeni yoga stüdyosu için en mükemmel kiralık yeri bulmak amacıyla harcadığı onca efordan sonra, temizlenip bir anneden başka bir şeymiş gibi hissetmeye gerçekten çok istekliydi.

Ancak bu, Cheyenne'le eşi Dylan'ın inandığı gibi, Aaron'ın yüz kırk mil kuzeydoğuda olacağına inandığı içindi. Aaron, tek başına yayılmayı, Dylan ve diğer erkek kardeşleriyle birlikte sahip oldukları Amos Oto Tamirhanesi'nin bir bayisini açmayı planlamıştı. Cheyenne'in söylediğine göre, en iyi konumu bulmak için Reno'da bir hayli zaman geçiriyordu.

“Pardon.” Presley, derin bir muhabbete dalmış iki adamın yanından geçmek için en yakın kitap raflarına yüklendi.

“Presley!”

Genç kadın kaçmaya o kadar yoğunlaşmıştı ki, başını kaldırıp bakmamıştı bile. Fakat bu dikkatini çekti. Kız kardeşinin en yakın arkadaşlarından ikisi olan Kyle ve Riley orada duruyorlardı. Yazar Ted Dixon onların grubuna dahildi, bu yüzden onları orada görmek sürpriz olmamıştı. Eğer Presley ortamı yeterince araştır- sa, büyük olasılıkla Ted’le anaokulundan beri takılan bir avuç do- lusu insan bulurdu.

“Merhaba.” Delice atan kalbine rağmen, Presley gülümsemeyi başardı. Tam o anda Aaron, aralarında duran insanların yanından mı geçiyordu?

Presley’ye yaklaşırken rahatsızlık duyması gereken herhangi bir sebep yoktu. Belki o yokken iletişim halinde olmamışlardı ama o sıralarda hiçbir beklentileri yoktu. Eski ilişkilerinde hiçbir vaat veya yükümlülük olmamıştı. Bir hayli eğlenmişler ve Pres- ley’nin hayatında tecrübe ettiği en ateşli seksi yaşamışlardı an- cak Aaron’a sorarsan hiçbir kötü niyeti yoktu. Presley giderken kavga bile etmemişlerdi. Annesinin ölümü ve hamile olduğunu öğrenmek Presley’yi kendine zarar verici, maceralı bir serüvene sürüklemiş ve sonunda Arizona’da bir kürtaj kliniğine yöneltmiş- ti. Eğer bilse, Aaron’ın hamileliğe son vermesini isteyeceğinden emindi ve bu yüzden, bebeği aldırılmamaya karar verdiğinde ona hiçbir şey borçlu olmadığını, hatta Wyatt’ın ondan olduğunu söy- lemesi bile gerekmediğini düşünmüştü.

“Cheyenne bana geri döndüğünü söyledi,” dedi Kyle. “Ne za- mandır kasabadasın?”

Presley, arkasını kontrol etti ama boyu yalnızca 1,57 olduğun-

dan etrafını kuşatan insanları ve mağaza çok dolu olduğundan da onların arasındakileri göremedi. “Sadece birkaç haftadır.” Nazik olmak adına duraksadı ama Aaron üç metre uzağında ve muhtemelen aradaki mesafeyi kapatırken, ortalıkta takılıp bir saniyeden fazla konuşacak durumda değildi. Maalesef gidemedi. Ted, kitabını imzalayıp kişiselleştirmişti ve kasada çok uzun bir sıra vardı.

Presley dudaklarının ucunda hazır bekleyen vedayı edemedi Riley araya girdi.

“Eve dönmen harika. Bu arada, *muhteşem* görünüyorsun.” Riley, ona hafif bir ıslık çaldı. “Hep şu yoga sayesinde olmalı.”

Presley, bu iltifatın tadını çıkaramayacak ya da yoganın ona forma girmesine yardım etmekten çok daha fazlasını yaptığını anlatamayacak kadar tedirgindi. Öylesi çok uzun bir sohbet olurdu. “Hiç yoga dersine gittiniz mi?” diye sordu onun yerine.

Kyle ve Riley birbirlerine baktılar. “Ben gittiğimi söyleyemem,” dedi Riley ağır ağır, Presley’ye muhtemelen de gitmeyeceğini anlatan bir gülümsemeyle.

“Stüdyoyu açtığım zaman denemek zorunda kalacaksın,” dedi genç kadın.

“Eğer sen orada olacaksan, *ben yoga yaparım*,” diyerek gönüllü oldu Kyle.

Presley, her ikisinin de onunla flört etmesini beklememişti. Daha önce orada yaşarken, ikisinin de ona göre kendini çok fazla bulduğu fikrine kapılmıştı her zaman. Onlar başından beri popüler ve uyumlu kişilerdi; Presley ise çok kötü bazı seçimler yapmış kayıp ve yalnız bir serseriydi. Aldığı tepkilerin nasıl değiştiğine dair gururlanabilirdi ama Aaron’la karşı karşıya gelmek üzere olduğu için çok endişeliydi. Onunla konuşmak istemiyordu. Onun kendisi için doğru erkek olmadığını, ilişkilerinin dengesiz ve sağ-

lıksız olduğunu kendine kaç kez söylemiş olursa olsun faydası olmamıştı; onun gülümsemesini, kahkahasını, dokunuşunu özlemekten alamıyordu kendini.

Onu unutmasının zorluğu Presley için bir sürpriz değildi. Zaten tüm hayatı bir dizi mücadeleden ibaretti.

“Harika. Bir hafta içinde iş yerini açmalıyım.” En kısa zamanda açmak *zorundaydı*. Bir geliri olmadan uzun süre devam edemezdi. “Orada görüşürüz.”

Uzaklaşırken iki erkeğin gözlerini üzerinde hissedebiliyor, onları başından savmasına şaşırdıklarını sezebiliyordu. Ama içeride Aaron varken... Tek yapmak istediği arka planda kalmaktı. Bir dövüşte aldığı yaranın izine rağmen Aaron’ın *çok* güzel olan, kusura hatlara sahip yüzünü görmek bile Presley’yi zafiyete ve özleme sürüklemeye yetiyordu.

Aaron, bir zamanlar genç kadının hayatının kontrolünü ele geçiren taş kokain gibiydi. Onu neredeyse yok eden diğer şeyler kadar Aaron’dan da büyük bir azimle uzak durmak *zorundaydı*.

Perdeden geçip Turn the Page’in sahibi Angelica Hansen’in mal sayımı yaptığı karanlık depoya girinceye kadar rahatlayamadı. Güvenli bir yere, Aaron’ın muhtemelen bakmayacağı gizli bir köşeye ulaşmıştı. Aaron gittikten sonra kitabının ücretini ödeyecek ve oradan çıkacaktı.

Ama dükkânın içindekilere gizlice bakmak için döndüğünde, perdenin arkasına geçen Aaron’ın sert, yol vermez göğsüne çarptı.

Presley ayağının dibindeki kitap yığınının üzerine düşmeden, Aaron onu yakalayıp kendine çekti. “Sen burada ne yapıyorsun?”

Presley, erkeğin kokusu veya dokunuşu kararını bozmadan onun kollarından kurtulurken sendeleyerek kitapları devirdi. Daha önce neredeyse olduğu gibi kitaplara takılıp düşmediği için

şanslıydı. “Ben... biraz nefes alma ihtiyacı hissettim. Mağaza öyle... öyle kalabalık ki. Sıra azalıncaya kadar birkaç dakikalığına burada bekleyebileceğimi düşündüm.

Genç kadının elinin altından o kadar hızlı kaçması karşısında Aaron’ın gözleri kısıldı. Ya da belki onu tereddüde düşüren Presley’nin depoda olma sebebiydi. Ne yani, Ted’in kitabını çalacağını filan mı düşünmüştü?

Yoksa gerçeği mi anlamıştı? Her zaman sezgileri kuvvetliydi ve çok kıvrak zekâlıydı. O, Amos erkek kardeşler arasında annelerinin intihar etmesinden ve sonrasında olan biten her şeyden en ağır etkilenen, en duyarlı olandı. Fakat Presley’nin hâlâ geri geri çekiliyor olmasına dair bir yorum yapmadı.

“İki hafta önce Mullin’ların eski evine taşındığını duydum,” dedi.

Presley, onun yüzüne bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. “Taşındım.”

“O halde... nerelerdeydin?”

Acaba neden onunla iletişime geçmediğini mi soruyordu? “Meşguldüm.”

“Yani hiç evde değil miydin?”

Genç kadının karın kasları yine kasıldı. “Uğradın mı?”

“Kapıyı çalmaya gerek duymadım. Garajda hiç araba görmüyorum.”

“Artık bir arabam yok.” Presley, ödemelerin altından kalkıp bir stüdyo kiralamaya yetecek parayı biriktirebilmek amacıyla birkaç ay önce yeni Hyundai marka arabasını satmıştı. Aslında Fresno’da kalabilir ve kendine daha büyük bir maddi dayanak sağlamak için para biriktirmeye devam edebilirdi –stüdyosunu orada da açabilirdi– fakat Wyatt’ta bazı tuhaf izler görünce evdeki

ocuk bakıcısının ona kötü davranıyor olabileceğinden korkmuş ve Whiskey Creek’e geri dönmeye karar vermişti. Kız kardeşi ona ocuk bakımı konusunda yardım teklif etmişti ve Aaron, Cheyenne’le Dylan’a taşınacağını söyleyince, eve dönmek sonunda bir olasılık olmuştu.

Aaron duraksadı. “Arabasız nasıl geziyorsun?”

“oğunlukla yürüyorum.” Cheyenne’in evi caddenin hemen aşağısında, Presley’nin evinin çok yakınındaydı. Stüdyo ve merkez de diğer yönde iki blok ötedeydi. Bu da genç kadının ihtiyaı olan yere gitmesini kolaylaştırıyordu.

“Egzersizizin sana yaradığı çok belli.”

Keşke bu iltifat sebep olduğu hazzı uyandırmısaydı. Ama son iki yıl boyunca Presley kendini nasıl değiştirdiğini, yaptığı her şeyi Aaron’ın ne kadar hoşuna gideceğini d şunerek yapmıştı. Sonunda onun hayranlığını kazanma arzusu üstesinden gelemeyeceği kadar g cl yd . “alıştığım hayır kurumu mağazasının sahibi beni yogayla taşıştırdı. Farkı her şeyden çok bu yarattı.”

“Esnek ve g cl .” Aaron’ın dişleri beğeni dolu bir gülümsemeyle parladı. “Her zamankinden daha iyi görünüyorsun.”

“Teşekk rl r.” Fiziksel gelişmeleri açıklamak için başka şeyler de vardı –katı beslenme alışkanlıkları gibi– ama Presley, onu daha fazla sohbetle oyalamak istemedi. Nasıl olsa Aaron, bıraktıkları yerden devam etmeyeceklerini ve yatağa girmeyeceklerini anladıktan sonra onun hayatıyla ilgili neler yaptığını umursamıyacaktı.

“Nasılsın?” diye sordu Aaron. “Uzun zaman oldu.”

Ve Presley, o zamanın her acı dakikasını hissetmişti. Kaç kez ruhen çöküp onu neredeyse arayacağını sayamazdı. Onu tek duran, Aaron’ın Wyatt’ın babası olduğunu öğrenme riski olmuştu.

“İyiyim.” Terleyen avuçlarını kot pantolonuna sürdü. “Sen?”
“Fena değil.”

Aaron, gayet iyi görünüyordu. Alması gereken birkaç kiloyu almış, iri vücudu güzelce dolmuştu. Görüştikleri o son yılda kaslı ancak çok incedi. Cheyenne ve Dylan’ın söylediklerine göre, uyuşturucu kullanmayı da bırakmıştı. Presley, onu kendi görme şansına sahip olunca buna inanmıştı.

“Güzel,” dedi. “Ben... Ben bunu duyduğuma sevindim.” Genç kadın, onun muhabbeti orada noktalamasını diledi fakat Aaron kapı ağzından çekilmeyerek yolunu kesiyor, gitmesine engel oluyordu.

“Mullin’ların evini kiraladığını duyduğumda şok oldum. Onlar orada yaşarken o ev adeta bir çöplüktü.” Aaron yüzünü buruşturdu. “Beş para etmez insanlardan bahsediyoruz.”

“Yaşanabilir hale getirmek için ciddi şekilde çalışmam gerekti.” Presley, iki yatak odalı evi ucuz ve merkezi konumda olduğu için kiralamıştı. Neyse ki, evler söz konusu olduğunda biraz el emeği büyük fark yaratabiliyordu. “Artık tertemiz. Sadece yapacak birkaç işim daha var.”

“Ne gibi?”

“Verandayı boyamak ve çitleri onarmak. Ön tarafa biraz çiçek ekmek.”

Aaron, başparmaklarını ceplerine soktu. “Çiçekler mi?”

“Çiçeklerle ilgili bir problemin mi var?”

“Bir süre kalmayı planlıyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

“Planlıyorum.”

“Giderken bu kadar evcimen değildin.”

Presley’nin o zaman bir çocuğu yoktu fakat onu anne yapanın kendisi olduğunu bilmeyen Aaron’ın dikkatini buna çekmek iste-

medi. “Umurunda olan tek şey kafayı bulmakken günlük meselelere odaklanmak zor oluyor.”

“Evet, sanırım haklısın.” Aaron, çenesini ovaladı. “Bundan değiştiğini anlıyorum.”

“Tamamen.”

“Bunu görebiliyorum.”

Hayır, göremiyordu. Henüz değil. Değişikliklerin yüzeysel olduğunu, eninde sonunda Presley’nin daha önce yaptığı gibi onun ayaklarına kapanacağını zannediyordu.

“Evi toparlamanda sana yardım ederdim,” dedi Aaron. “Beni aramalıydın.”

Presley boğazını temizledi. “Gereği yoktu. Ben hallettim.”

Erkeğin gözlerinde dikkatli ve anlaşılmaz bir ifade belirdi. Fark ettiği “değişikliklere” onunla arkadaşlık etme konusunda bir isteksizliğin de dahil olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Bütün o işleri yapmak kolay olmamıştır, hele ki bir bebekle.”

Korkunun kolları genç kadının kalbine dolanıp onu sıktı. Bu, Aaron’ın Wyatt’tan ilk bahsediydi. Presley’nin çok dikkatli olması, onun algılarını başından itibaren dikkatle kontrol altında tutması gerekiyordu. Aaron’ın en ufak bir şeyden şüphelenmesi, genç kadının mutluluğunu yıkardı. “Hayır, kolay olmadı ama Wyatt’m babasından gelip yardım etmesini isteyebilirdim. Ona ihtiyacım olsaydı gelirdi.”

“Arizona’da yaşamıyor mu?”

Cheyenne, herkese o şekilde bilgi vermişti, hatta Dylan’a bile. “Evet, fakat buraya *gelebilir*. Parası var ve Wyatt’ı önemsiyor. Maddi olarak da destekliyor.”

“O halde onunla görüşüyorsunuz, öyle mi? Sorumluluk sahibi biri mi?” Aaron’ın sesi, genç kadın için bunu istiyormuş gibi

umutluydu. İstememesi için bir neden de yoktu. Presley'nin bildiği kadarıyla, hiçbir zaman onun kötülüğünü istememiş, onu incitmek için *kasıtlı* hiçbir şey yapmamıştı. Evet, çok bencildi ancak bunun sebebi, Presley'nin onu önemseddiği kadar ona önem vermemesiydi.

“Wyatt’ın ötesinde bir ilişkimiz yok fakat... o mükemmel bir baba.”

“Bu büyük bir fark yaratıyor olmalı.”

Wyatt’ın babası kayda değer ölçüde yardım etmiş olsaydı, yaşayacak bir yere sahip olmak için Presley kasabanın en kötü evini temizlemek zorunda kalmazdı ama neyse ki Aaron bağlantıyı kurmuş gibi görünmüyordu. “Yaratıyor. Ve yakında ben de iyi para kazanıyor olacağım.”

“Yoga öğretmeni olarak, değil mi?”

“Ve masaj terapisti olarak,” diye ekledi genç kadın. Böylelikle, hizmetlerinin tanıtımını yaparken hiç kimse şaşırmayacaktı. Her iki işi de yapacağını başından itibaren herkesin anlamasını istiyordu. Kurabileceği tüm meşruiyete ihtiyacı vardı.

“O işe nasıl girdin?”

“Yogada sonradan oda arkadaşı olduğumuz biriyle tanıştım. Adam masaj terapistiydi.”

“Adam...”

“Asla birlikte olmadık, eğer sormak istediğin buysa. Roger homoseksüeldi. Kiranın yarısını ödüyordu ve bana masaj işini öğretti.”

“Anladım. Bir lisansın veya... ne gerekiyorsa işte, var mı?”

“Biraz yoga öğretmenliği eğitimi aldım. Ve sertifikalı bir masaj terapistiyim.” Şans eseri, Presley derslere devam ederken bir devlet desteği eğitim masraflarını ve Wyatt’ın gündüz bakım masraflarını karşılamıştı.

“Büyük planların var. Açılışı ne zaman yapacaksın?”

“Her şey yolunda giderse bir hafta içinde.” Tabii stüdyosunun içini boyadıktan ve resepsiyon bankosu gibi kiracıya ait yenilikleri yaptıktan sonra. İnşaat işleri hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama malzeme masrafları varken bir de işe birini alamazdı. Bu yüzden öğrenmesi gerekiyordu. Dylan yapabileceği her şeyi yapacaktı ve Cheyenne de Little Mary’s B and B’de çalışmadığı zamanlarda yardım edecekti. Yine de kız kardeşiyle eniştesinin kendi hayatları vardı ve Presley, işlerin bitmesi için acele ediyordu.

“Harika.” Aaron ona göz kırptı. “İlk müşterin ben olacağım.”

Genç kadın, Aaron’ın çekici olduğunu düşündüğünü bilse de, büsbütün gerilmişti. “Pardon?”

Aaron, ona bakakaldı. “Müşterin olacağımı söyledim.”

“Ama... düşündüğün şey bu değil.”

Presley’nin hakarete uğramış gibi çıkan sesi karşısında Aaron’ın gülümsemesi soldu. “Ne düşünüyormuşum?”

“İki ayrı yasal iş yürütüyor olacağım, Aaron. Ben... Ben artık eğlence peşinde koşturmuyorum. Ya da senin ilgini çekebilecek başka herhangi bir şey yapmıyorum.”

Aaron kaşlarını çatı. “Çünkü iki yıldan sonra ilgimi nelerin çektiğini çok iyi biliyorsun, değil mi?”

“Benim sahip olduğum ve senin ilgini çeken tek şeyi biliyorum. Her zaman sahip olduğum tek şey oydu. Ve artık... senin bir sürü seks partnerinden biri olmak istemiyorum. Kendim için seçtiğim hayat o değil.”

“Bir sürü partner mi? Yoksa sayıyor muyuz?”

Presley, başını iki yana salladı. “Seni yargılamıyorum.”

“Ne kadar yüce gönüllüsün.”

Olaylar doğru gelişmemişti. Presley’nin kimseyi eleştirecek

dayanağı yoktu ve bunu biliyordu. “Yalnızca ben artık aynı insan değilim, hepsi bu.”

Aaron’ın yanağında bir kas seğirdi. “Daha önce senden fayda landığımı mı söylemeye çalışıyorsun?”

Yasalarla ilgili birkaç problemi olmuştu, bu yüzden şöhreti Presley’ninkinden daha iyi değildi. O ve erkek kardeşlerine söyledığı gibi Belalı Beşli, *yapmadıkları* şeyler için bile suçlanmaya alıştı. Gerçi Presley bunun böyle devam edeceğinden şüpheliydi. Son polis şefi yakın zamanda görevi kötüye kullanmaktan kovulmuştu; yenisi kendi gücüyle sarhoş olmuşa pek benzemiyordu.

“Hayır.” Genç kadın, iyice vurgulamak için başını tekrar iki yana salladı. “Daha önce olanlar tamamen benim hatamdı. Yavru bir köpek gibi peşinden gelmemi ya da her fırsatta yatağına girmemi benden sen istemedin.” Gözlerini devirerek bir kahkaha attı. “Ağzından çıkan her kelimeyi, her hareketini beklemem seni çıldırtmış olmalı. Sana o kadar rahatsızlık verdiğim için üzgünüm.”

Aaron, onunla birlikte kahkaha atmadı. “Evet, durumum içler acısıydı.”

Presley, onun yorumundaki ince alayı fark etti. Muhtemelen Aaron ona ne kadar kızdığını unutmuştu fakat *Presley* hatırlıyordu. Annesi öldüğünde, Presley avunmak için içgüdüsel olarak ona giderdi fakat Aaron, onu gecenin ortasında uyandırdığı için birkaç sert sözle kovardı.

Yine de Presley bunu onun yüzüne vurmamıştı. Gerçekten de vurmamıştı. Sadece hayatına girecek bir sonraki erkeğin onu *bi-raz* daha önemsemesini istemişti.

“Öyle olduğundan eminim,” dedi, Aaron bu sözleri gerçek anlamıyla söylemiş gibi. “Ama bu kez canını sıkmayacağım. Ben... ben başka şeyler arıyorum.”

“Söylediğin gibi olsun.” Aaron, çenesi kasılmış, dudakları gerilmiş bir halde tek omzunu kapının çerçevesine yasladı. İşlerin gidişatından memnun olmadığı belliydi. Presley, bunu onun takındığı agresif tavırdan anlayabiliyordu. Bunun onu huzursuz etmesi gerekirdi –o sert bakışlar çoğu insanı rahatsız ederdi– ancak sırf mesafesini korumayı tercih etti diye Aaron’ın ona öfkeleneneğini hayal edemiyordu. Bir kere Aaron onu hiçbir zaman istememişti. Peki, şimdi Presley’nin onunla herhangi bir ilişkisi olmasını reddetmesi neden önemli olacaktı ki? Neredeyse istediği her kadına sahip olabilirdi. Kendini ona göre çok üstünmüş gibi gösteren kadınlar bile bazen ona doğru özlem dolu bakışlar atarlardı.

“Peki, aradığın o başka ‘şeyler’ tam olarak nedir?”

“Kendim için bir eş ve Wyatt için, şey, harika bir üvey baba. Karşılıklı saygı ve dürüstlüğe dayalı bir ilişki.” Ki bunlar Aaron’ı dışarıda tutuyordu. “Şimdi... Eğer müsaade edersen...”

Aaron tepki vermedi. O ela gözleriyle genç kadının yüzünü incelemekle meşguldü. Belki de eski Presley’yi bulmayı ümit ediyordu ama o insanın geçmişte kaldığını söylerken genç kadın yalan söylememişti.

Onun yoldan çekilmesini beklediğini gösteren bir adım attığında, Aaron duvardan çekildi ve yanından geçen kadına abartılı bir hareketle el salladı. “Buyurun.”

Aaron ona ilk kez hitap ettiğinde Presley’nin gördüğü heyecan alevi yok olmuştu. Yüzündeki ifade öfkeli, kaskatıydı. Fakat genç kadının sözlerinden pişmanlık duyması için hiçbir nedeni yoktu. Yalnızca yapmak zorunda olduğu şeyi yapmıştı. Ve üstelik geçmişin sorumluluğunu da üzerine almış, onu hiçbir şey için sorumlu tutmamıştı.

“Teşekkürler,” dedi yumuşak bir ses tonuyla ve sanki ardından

yüreğini yerlerde sürüklüyormuş gibi hissetmesine rağmen, ön tarafa doğru yürüdü.

Gelecekte onunla karşılaşmaktan artık endişe duymasına gerek kalmayacağını söyledi kendi kendine. İkisi de birbirinden uzak durmak için çaba gösterebilir, gerekirse caddenin karşı tarafına geçebilirdi. Böylesi, artık ne kadar sürecekse, Aaron'ın Reno'ya taşınmasından önceki birkaç haftayı veya ayı daha kolaylaştıracaktı.

Peki, neden Presley'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla yanıyordu ve boğazı sanki az önce greyfurt yutmuş gibiydi?

Yüzü yanarken ve nabızı hızla atarken sırada bekliyordu. O sırada Kyle ve Riley, mağazanın ön tarafına doğru ilerleyen Aaron'ı durdurdular. Onu selamladılar ve o da cevap verdi. Sesi gayet iyi geliyordu. Reddedilişi canını hiç yakmamıştı; bu da Presley'yi hiçbir zaman gerçekten umursamadığını ispatlıyordu. Onu kullanmıştı ancak kendini onun kollarına atış şekli de Presley'yi suça eşit şekilde ortak yapıyordu.

“Hey, Presley burada,” dedi Kyle. “Onu gördün mü?”

Genç kadın, Aaron'ın cevabını duymamak için dua ederek boş elinin tırnaklarını avcuna geçirdi. Ama duymamasına imkân yoktu. Bunu yapacak gücü olsa bile kendini dinlemekten alıkoyamıyordu.

“Uzaktan,” dedi Aaron.

Oysa genç kadını o kitapların üzerine düşmekten kurtarıırken aralarında çok az bir mesafe vardı. Yine de beyaz bir yalanı ona çok görmedi. Sadece sıranın daha hızlı ilerlemesini ve kitapçıdan bir an önce çıkabilmeyi diliyordu.

“Callie'nin fotoğraf stüdyosundan bir mağaza aşağıya yoga salonu açıyor,” dedi Riley, Aaron'a. “Orada masaj da yapacakmış.”

Bu açıklamanın altında gizli bir eğilim vardı. Sanki hepsi bu-

nun çok eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Tanıtımını yapamadığı ek hizmetler olup olmayacağını herkesin çok merak ettiğinden hiç kuşku yoktu. Ama bu da onun hatasıydı. Eski Presley'yi unutturmak zaman alacaktı.

“Tek noktada hizmet sunumu,” dedi Aaron, umursamaz bir alaycılıkla.

Onun bu şüphelere avantaj sağladığını düşünen Presley yüzünü buruşturdu.

“Bu günlerdeki görünüşüyle paralı müşteriler bulmakta hiç zorlanmayacak,” dedi Riley.

“Bana eskisi gibi göründü,” dedi Aaron ve onlardan uzaklaştı.

Gidiyordu. Presley'nin iç “Aaron radarı” onu kapıya kadar izledi. Sonra, gözlerini önündeki kişide tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, onu son kez görmek için döndü ve onu da kendisine bakarken buldu. Bu sefer Aaron'ın yüz ifadesi şaşkın olduğu kadar gizemli değildi. Ancak genç kadının onu izlediğini fark eder etmez, o incinmiş küçük çocuk somurtması kayıtsızlık maskesi altında kayboldu ve dükkândan dışarı çıktı.

İkinci Bölüm

Aaron, Cheyenne ile Dylan'ın kapısının önünde, verandadaki bebek arabasının yanında duruyordu. Birinin kapıya bakmasını beklerken, evin içinden Cheyenne'in sesini duydu. "Anne geldi, Wyatt," dedi genç kadın, cıvıldayarak.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve şaşkınlıkla bakakaldı.

Aaron, onun kucağında Presley'nin bebeğinin olacağını tahmin etmişti ama öyle olmadı. Cheyenne, o sözleri bebeği diğer odada bırakırken söylemiş olmalıydı.

"Aaron! Seni beklemiyordum."

Ted Dixon'ın imza gününde Presley'yle karşılaşana kadar Aaron da oraya uğramayı planlamamıştı. Presley'nin geri döndüğünü öğrendiğinden beri, hatta daha öncesinden beri, annesinin öldüğü gece ona olan davranışından ötürü özür dilemek için bir fırsat yakalamayı ümit ediyordu. Bu kaybın içerdği duygu seliyle baş etmeyi becerememişti. O tip bir trajedi, onu kendi annesinin ölümüne geri götürmüştü ve bu her ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir ruh haliydi. Ama öyle duygusuz bir pislik gibi davrandığı için kötü hissetmişti ve Presley onun evinden gittikten

hemen sonra ortadan kaybolup birkaç gün görünmeyince Aaron ne kadar korktuğunu hiç unutmamıştı. Aradaki zamanda olan her şey için kendini suçlamıştı; Presley'nin başından çok şey geçtiğini biliyordu. Başına gelen her ne ise o kadar korkunçtu ki, ne Cheyenne ne de Dylan bu konuda konuşurdu. Uzun süre Presley'ye üzgün olduğunu söylemek istemişti fakat genç kadın ona bu fırsatı vermemişti. Ne zaman onun telefon numarasını istese, Cheyenne kardeşinin telefonu olmadığını söylemişti. Ve Presley onu hiç aramamıştı. Eve geri döndüğü iki hafta içinde bile onunla yeniden irtibat kurmaya çalışmamıştı. Oto tamirhanesindeki müşterilerinden duymasa, imza gününde onunla karşılaşana kadar Aaron'm genç kadının kasabaya döndüğüne dair hiçbir fikri olmayacaktı. Dylan, çevrede Aaron varken Presley hakkında çok ender konuşurdu.

“Dylan evde mi?” diye sordu Aaron çünkü Cheyenne hâlâ kapı girişinde duruyordu ve Aaron, nasıl daha sıcak karşılanmayı sağlayabileceğini bilemiyordu. Presley'nin bebeği almak için oraya uğrayacağını tahmin etmişti. Wyatt, annesiyle birlikte değilse bir yerlerde olmalıydı ve en mantıklı yer orasıydı. Bebek arabası da bunu doğruluyordu.

Yengesi huzursuzca kıpırdanmaya başladı. “Dylan mı?”

“Evet. Senin kocan ve benim ağabeyim; onu hatırlıyor musun?” Aaron onunla konuştuğunda yanlarında Presley'nin kız kardeşi ve Aaron'ın ağabeyi olursa, o zaman genç kadın Aaron'ın aklındaki nin onu yalnızca yatağa atmak olduğunu düşünemezdi. Böylesi, görüşmeyi daha meşru kılardı. Belki sonrasında eski arkadaşlıklarını bir seviyeye kadar yeniden kurabilirlerdi ve Aaron, onun evine gidip özür dileyebilirdi. Çünkü kitapçada Aaron gerçekte konuşmak istediği konuya giremeden işler çığırından çıkmıştı.

Cheyenne, onun iğneleyici sözlerini duymazdan geldi. “Elbette burada. Televizyon izliyor.”

Yengesi onun arkasına, caddeye doğru bir bakış atınca, Aaron onun neden kendisini içeri davet etmeye gönülsüz olduğunu anladı. Ablası döndüğünde Aaron’ın orada olmasını istemiyordu. Fakat Cheyenne, bunu daha fazla açık etmeyecek kadar nazik biriydi. Yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle geriye çekildi. “İçeri gelsene.”

Demek o da Aaron’ın ablasına doğru davranmadığını düşünüyordu. Aaron, Presley için en uygun erkek *olmamıştı*. Ancak onu hiçbir zaman kasıtlı olarak incitmemişti. Ve artık aynı adam değildi. Neden sadece Presley’nin değişebileceğini düşünüyorlardı ki?

Cheyenne onu takip etmek yerine palto askısından bir hırka alınca Aaron durdu. “Nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere.” Yengesi, elini havada salladı. “Sadece Wyatt’ı biraz yürüyüşe çıkaracağım.”

“Hava soğuk ve karanlık.” Ayrıca bir saat önce yağmur yağıyordu ve yine yağabilirdi. Genelde Gold Country’ye bahar erken gelirdi fakat Mart ayının ilk haftası tam kış gibi geçmişti.

“Uzağa gitmeyeceğiz.”

Siyah saçlı, küçük bir erkek çocuğu, köşesini ağzına soktuğu bir diş kaşıyıcısıyla oturma odasından sendeleyerek çıktı.

“Bu Wyatt olmalı.”

Cheyenne yine duraksadı ama Aaron, bunun sebebini anlamıştı. Presley ile onun iyileşmesi arasına hiçbir şeyin ya da hiç *kim-senin* girmesini istemiyordu ve buna Aaron da dahildi. “Evet, bu Wyatt, Presley’nin gururu ve mutluluk kaynağı.”

Presley’yi değiştiren annelik olmuştu. Aaron bundan emin oldu.

Wyatt, tıpkı annesininki gibi erimiş çikolata rengi yuvarlak gözleriyle Aaron’a baktı.

“Seni k    k, sevimli haylaz,” dedi Aaron. “Ya ma göre büyük görünüyor. Presley gibi bir yerden bitmeden olması  a ırtıcı.”

“Presley, babasının uzun boylu olduğunu söylüyor.” Cheyenne, planladığı gibi bebeğı kucacağına alıp dışarı çıkmak için harekete geçti ancak bebeğı daha yakın olan Aaron, onu almak için eğildi.

“Hey, sen,” dedi. “Sen nasıl iri bir  eysin  yle. Hiçbir     n  atlamadığın belli oluyor.”

Bebek, di  ka ıyıcısını a zından çıkardı ve minnacık dişlerini ortaya çıkararak ona gülümsedi. “An-ne-an-ne!” diye söylendi, boş eliyle di  ka ıyıcıya vururken.

Aaron, dikkatini Cheyenne’e yöneltti. “Yabancılardan korkuyormu  gibi görünmüyor.”

“Hayır. O mutlu, güven dolu bir küçük adam.”

Aaron bebeğın kendi yumruğıyla burnuna vurunca, Wyatt bulacı, içten bir kahkaha atarak di  ka ıyıcısını Aaron’ın ağzına sokmaya çalıştı.

“Tamam, ahabap,” dedi Aaron, ba ını çevirirken. “Onun üzerinde gereğinden fazla tükürük var.”

“Aaron? Sen misin?” diye seslendi Dylan ve Aaron, yengesi-nin bebeğı almasına izin verdi.

“Evet, benim.”

“Reno’da i ler nasıl gitti? Uygun yeri buldun mu?”

Aaron oturma odasına girdiğinde, saçları ıslak olan Dylan kanepeye sere serpe uzanıyordu. Geç saatlere kadar alı mı  ve du  almış olmalıydı. İ leri çok yoğundu; Aaron’ın artık bir bayi açma

zamanının geldiğini düşünmesinin bir nedeni de buydu. “Hoşuma giden bir yer bulamadım. Reno yerine Placerville’i düşünüyorum.”

“Ben olsam oraya gitmezdim.”

“Hem daha yakın, sadece kırk mil uzakta.”

“Ama daha küçük bir piyasa. Ne zaman döndün?”

Aaron, iki deri berjerden birine oturdu ve ayaklarını sehpaye uzattı. L.A. Lakers’la Miami Heat’in basketbol maçı vardı ve beraberliğe yakın bir oyunmuş gibi görünüyordu. “Birkaç saat önce. Bay Nunes’a Land Rover’ını bitirmemiz için bize bir gün daha müsaade ederse onun adına Ted’in yeni kitabını imzalatacağıma söz verdim.”

Dylan doğruldu. “İmza gününe mi gittin?”

“Birkaç dakikalığına uğradım.” Aaron, kitabı almamıştı. Sıra çok uzundu. Sonra Presley’yle konuşmuş ve dükkândan çıkmıştı. Fakat daha sonra Ted’e gidip kitabının bir kopyasını alabilirdi.

“Nasıl gitti?” diye sordu ağabeyi.

Neden Aaron bunun boş bir soru olmadığını sezinliyordu? İmza gününe katılmasının altında yatan bir problem mi vardı? “Güzel. Neden güzel gitmeyecekti ki?”

Maç reklam arasına girdi. “Sebebi yok.”

“Presley oradaydı diye mi?”

“Cheyenne, ikinizin karşılaşmanızdan tedirgin oluyor.”

“Neden?” diye sordu Aaron. “Neler oluyor? Herkes sanki onunla düşman olmamız gerekiyormuş gibi davranıyor. Sanki fırsatını yakalasam korkunç bir şey yapacaktım gibi. Ama ben Presley’ye asla kötü davranmadım. Yani... Her zaman olabildiğince nazik olamadım ancak hiçbir zaman çizgiyi ciddi şekilde aşmadım. Biz arkadaştık,” diye ekledi omuz silkerek. “Birlikte eğlendik. Hepsi bu kadardı.”

Dylan, bu konuşmadan özellikle etkilenmişe benzemiyordu. “Presley’nin zorlu bir geçmişi olduğunu biliyorsun. Geçmişte yaptığı şeylerle kafasının karışmasını istemiyoruz, hepsi bu.”

“Ben de o şeylerden biri miyim? Uyuşturucu kullandığı için beni mi suçluyorsun?”

Dylan, bir bacağına bükerek kumandayı tutan elini dizine yasladı. “Onunla çok gezip tozdun.”

“Ama onu uyuşturucuyla tanıştıran ya da uyuşturucu kullanmaya teşvik eden ben değilim. Kokain düşkünüydü. Benimle birlikte kullanmasa başkasıyla kullanacaktı.”

“Olabilir fakat o zamanlar sen de iyi durumda değildin. Onu uyuşturucudan *vazgeçirmeye* çalışmadın. İkinci de sorumsuz davranınız. Her neyse. Bunlar geçmişte kaldı. Ve hep öyle kalmasını umuyoruz. Bir çocuğa tek başına bakmaya çalışan bir kadın için hayat zaten yeterince zor.”

Kitapçada Presley’yle konuşmasını anımsayan Aaron’ın kaşları çatıldı. “Çocuğa ‘tek başına’ bakmıyor. Wyatt’m babası da yardım ediyor, öyle değil mi?”

Dylan, duyduğuna inanamadığını gösteren bir ses çıkardı. “Şaka mı yapıyorsun? Wyatt’ın babasını ne kadar tanıdı ki? Bir saatliğine mi yoksa iki saatliğine mi? O herif, Presley’nin kafası iyiyken ve hissetmek istemediği her şeyden kaçarken ondan faydalanan şerefsizin biriydi. Onu bulmanın bir yolu olsaydı, yüzüne yeni bir şekil verirdim. Ama Presley’nin onunla iletişimi yok ve ona nasıl ulaşacağını bilmiyor. Sorduğumda, bana bir isim bile söyleyemedi.”

“Bana çocuğun babasının maddi destek verdiğini söyledi,” dedi Aaron, gergin bir tavrıyla.

“Gururundan öyle söylemiştir. Ne kadar çaresiz olduğunu, güçbela geçindiğini fark etmeni istemiyor.”

“Neden *bana* bir şey ispatlamak zorunda hissetsin ki? Ona hiç-bir zaman tepeden bakmadım.”

“İşleri yolundaymış gibi gösteriyor, başka ne olacak ki? İnsanlar bunu yaparlar.”

“Birbirlerini bizim kadar iyi tanıyan insanlar yapmazlar.”

“Her şey değişti, Aaron.”

Aaron, o akşam aynı şeyi ikinci kez duyuyordu. “Değişimin canı cehenneme! Neden her şey değişmek zorunda?”

“Sadece geçmişini bir kenara bırak. İkiniz birbiriniz için uygun değilsiniz; hele şimdi Presley’nin bir çocuğu varken.”

Aaron’ın eski öfkesi alevlendi. “Dur bir saniye. Sen kimsin de bu kararı veriyorsun?”

Dylan, ona ters bir bakış attı. “Siz beraberken Cheyenne ve ben buradaydık, hatırladın mı? İkinizin nasıl olduğunu iyi biliyoruz.”

“Ne olmuş yani? Bana kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğimi söylemeye hakkın yok. Bunca yıl sonra *hâlâ* babam olmaya mı çalışıyorsun?”

Dylan, basketbol maçını durdurdu. “Yine şu eski, bayatlamış tartışmaya başlama...”

“İstersem başlarım. Canıma yetti, Dylan. Aramızda sadece üç yaş fark var. Artık bunu hatırlamanın zamanı geldi.”

Neyse ki kardeşinin gönül rahatlığı için Dylan aşırı kontrolcü olma eğilimini inkâr etmedi. “Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor oluyor sanırım,” diye homurdandı. “Her neyse, benimle ilgili suçlamalarını yüzüme vurmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Konuşmaktan bitap düşene kadar hatalarımı sorgulayabiliriz ama bu on-

ları düzeltmez. Asıl sonuç şu: Cheyenne ve ben, seni ve Presley'yi önemsiyoruz. Her ikinizin de hayatlarınıza devam...”

“Ne?” Aaron, ellerini havaya kaldırarak onun sözünü kesti. “Hayatlarımıza *sizin* uygun gördüğünüz şekilde devam etmemizi mi istiyorsunuz?”

“Uyuşturucudan uzak durmanızı istiyoruz, madem gerçeği duymak istiyorsun, kahretsin!”

Aaron, ayağa kalktı. “Buraya hiç gelmemeliydim.”

Dylan, kumandayı sehpa fırlatıp onun peşinden gitti. “Belki kabul etmek istemiyorsun ama omzunda lanet olası bir çip var. Artık büyümenin zamanı geldi. Elimden geleni yaptığımı anlamanın zamanı geldi. Babam hapse girdiğinde on sekiz yaşındaydım. Sence onun yerini almayı *istedim* mi? Kahretsin, hayır! Ama o işi yapmaya gönüllü başka birini göremedim. *Sen* yapacak mıydın? *On beş* yaşındayken?”

“Kıcımı öp,” diye mırıldandı Aaron ve bu, Dylan’ın kendini daha fazla tutamayıp patlamasına yetti.

“Bok herif, beni çileden çıkarmayı herkesten iyi biliyorsun!” diye gürledi ve yumruğunu duvara vurdu.

Aaron’ın ağzı bir karış açık kaldı. Geçmişte de büyük kavgaları olmuştu fakat Dylan’ın bu kadar ufak bir tahrikle kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişti. İlişkilerinin geneline bakıldığında bu önemsiz bir ağız dalaşıydı yalnızca. “Biraz aşırı tepki vermiyor musun?”

“Öyle olsa bile umurumda değil!” diye bağırды Dylan. “Bazı şeylerden *bezdiğini* mi düşünüyorsun? Güzel, *ben* de aynı şeylerden bıktım usandım ve senin kahrolası dargınlıklarından yoruldum!”

Aaron cevap vermedi. Yalnızca kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Ancak büyüdüğü ve hâlâ küçük erkek kardeşleriyle birlikte yaşadığı nehir yatağına varınca yeterince sakinleşti ve daha önce gördüğü bebek arabasıyla koridordaki bebek eşyalarının Dylan'ın evinden öfkeyle çıkarken orada olmadığı canlandı gözünde. Cheyenne, Wyatt'ı gezdirmeye çıkarmamıştı; onu evine, annesine götürmüştü.

Wyatt'ı Presley'ye götürdükten sonra eve geri dönen Cheyenne, Aaron'ın kamyonetini orada görmeyince rahat bir nefes aldı.

“Gitmiş,” dedi telefonda. Ablasından çıkar çıkmaz, cep telefonundan ailesi birlikte çalıştıkları B and B'nin sahibi olan Eve Harmon'ı aramıştı. Eve, dünyada Presley'nin bebeğiyle ilgili gerçeği paylaştığı tek kişiydi. Diğer yakın arkadaşları bile hiçbir şey bilmiyorlardı.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Eve.

Cheyenne, paltosunun fermuarını açtı. Tempolu yürüyüş sayesinde, sarınıp sarmalanmış halde duracak kadar üşümemişti. “En azından şimdi içeri girip Presley'yle Wyatt'tan bahsederken sanki kayınbiraderime ve kocama ihanet etmiyormuşum gibi gülümsemek zorunda kalmayacağım.” Aaron hâlâ orada *olsaydı*, kasabaya geri dönüşünden ötürü Presley'nin lafı mutlaka açılırdı.

“Aaron'ın bebeğin onun olduğuna dair bir fikri olmadığından emin misin?” diye sordu Eve. “Ya da şüpheleniyor ama durumu olduğu gibi bırakmayı tercih ediyor olabilir mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece bunu bir sır olarak tutmanın *benim* için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bazen Wyatt'ın baba tarafından gelen özellikler o kadar belli oluyor ki, Dylan'ın tahmin etmemesine inanamıyorum.”

“Neden tahmin etsin ki? Sen ona Wyatt’ın babasının Arizona’da bir adam olduğunu söyledin, o da öyle kabullendi.”

Cheyenne, kaldırımında duraksadı. Eve daha fazla yaklaşmayı, kocasının konuştuklarını duymasını istemiyordu. “Sen bana kendimi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun? Çünkü onun bana ne kadar güvendiğini belirtmen yalnızca bana daha kötü hissettiriyor.”

“Bunu daha önce konuştuk. Başka ne yapabilirsin?”

Dylan kocası olabilirdi ama aynı zamanda Aaron’ın ağabeyiydi ve iki erkek arasındaki tüm farklılıklara rağmen, birlikte büyük zorluklara katlanmalarından kaynaklanan bir şiddetle severlerdi birbirlerini. Dylan’ın şimdi olmasa bile eninde sonunda Aaron’a gerçeği söyleyeceğinden Cheyenne’in hiç kuşkusu yoktu. Tıpkı Cheyenne’in duruma ablasının gözüyle bakması gibi, Dylan’da kendini erkek kardeşinin gözüyle bakmaktan alıkoyamayacaktı. Cheyenne ona yalvarabilirdi elbette. Presley’nin hayatının hiç bu kadar düzgün olmadığını, Whiskey Creek’ten kaçıp sadist bir adama bulaştığı zamanki gibi onu yeni bir bunalımın eşiğine gönderme riskini göze alamayacaklarını ona anlatabilirdi. Ancak bu, yalnızca bir süreliğine, Dylan’ın kardeşine duyduğu sadakat üstün gelinceye kadar etkili olurdu.

“Presley harika bir anne olmasaydı belki farklı olurdu,” dedi Cheyenne. “Ama kendini tamamen Wyatt’a adanmış durumda. Bunu söylediğim için korkunç hissetsem de, ona beklediğimden çok daha iyi bakıyor.”

“Aaron ne yapacağı belli olmayan biri olınsaydı da farklı olurdu,” diye ekledi Eve. “Ama nasıl tepki vereceğini bilmenin imkânı yok. Adil ve mantıklı da olabilir, öfkeli ve yıkıcı da.”

Cheyenne, evinin içinde parlayan ışıklara baktı. “Kapı gibi durup

çocuğun sorumluluğunu almak da isteyebilir. Ve Presley'den daha fazla kaynağa sahip. Eğer Wyatt üzerinden bir savaşa girerlerse..." Bu düşünceyle ürperdi. Kimse Aaron'la savaşmak istemezdi. Ancak Presley tam da bunu yapardı. Çocuğu için savaşıyorsa asla pes etmezdi. "Kardeşimi öyle tehlikeli bir duruma nasıl sokabilirim?"

"Sokamazsın. Presley, *biraz* mutluluğu hak ediyor. Ve bu günlerde mutlu, değil mi?"

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"O halde bu, senin doğru şeyi yaptığının kanıtı."

"Yine de, eğer Aaron veya Dylan öğrenirse..." Bu ihtimali düşününce Cheyenne'in yüreği sızladı fakat ağzını açamazdı, yıkılacaklarından ötürü gerçeği açıklama riskine giremezdi.

"Öğrenmemelerini umut etmelisin," dedi Eve, gerçekçi bir tavırla.

"Ne karmaşa." Presley'yle yaptıkları şeyin sonu bir gün kötü olacaktı; bu düşünce Cheyenne'i dehşete düşürdü. "Her neyse, eve geldim. Kapamalıyım."

"Tamam. Yarın işe geliyor musun?"

Cheyenne, kardeşine Wyatt'ın bakımında yardımcı olmak için son zamanlarda mesaisini azaltmıştı. O ve Eve, yeni programa pek alışmamışlardı. "Evet."

"O halde sabah görüşürüz."

Telefonu kapadıktan sonra Cheyenne, tıpkı o zamana kadar yaptığı gibi endişelerini beyninin gerisine itmeye çalıştı. Fakat eve girip paltosunu asmak için döndüğünde duvardaki deliği gördü. İşte bu, Aaron'a Wyatt'ı söyleyemeyeceğinin ispatıydı. Aaron'ın öfke problemi vardı. Sırf bu bile iki yıl önce alınan kararları sorgulamamalarının daha iyi olduğunu gösteriyordu.

“Ne oldu?” diye seslendi Dylan’a. “Bana yine Aaron’la kapıştığınızı söyleme.”

Cevap gelmedi.

Evine verilen hasardan ötürü mutsuz olan Cheyenne, telaşla oturma odasına girdi. Kocasını televizyonu durdurmuş, başı ellerinin arasında kanepede oturuyordu.

“Dylan, ne oldu? Sana vurmadı, değil mi?”

Dylan başını kaldırıp boş gözlerle ona bakınca, Cheyenne daha çok paniğe kapıldı.

“Hayır, bana vurmadı.”

“Peki, niye duvarı yumrukladı?”

Dylan, elini saçlarının arasına geçirdi. “Onu Aaron yapmadı. Ben yaptım.”

“Ne?” Cheyenne, kocasının böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti. O da Aaron gibi öfkeliydi. Onu fazla zorlayan kayda değer bir rakibe ancak Tanrı yardımcı olabilirdi. Ama en azından Cheyenne hayatına girdiğinden beri kendini hep kontrol edebilmişti. Ondandır delidolu, hatta tehlikeli olmakla nam salmıştı fakat bu anlaşılabilirdi. Kendisinin ve erkek kardeşlerinin hayatta kalabilmeleri için ne yapabilirse yapması gerektiğini hissediyordu.

“Duvarı onaracağım,” dedi Dylan, eşini teskin etmek için.

“Duvar için *sana* endişelendiğim kadar endişelenmiyorum.” Cheyenne, kocasının yanına oturup onu sakinleştirmek için sırtını ovaladı. “Seni o kadar kızdıran şey neydi?”

“Aaron beni zıvanadan çıkarıyor. Bunu biliyorsun.”

“Ama sen genelde bununla baş edebiliyorsun. Bu gece seni patlama noktasına getirecek ne söyledi ya da ne yaptı?”

Dylan, yanağındaki sert sakalları ovuşturdu. “Ona Presley’den

uzak durmasını söylemeye çalışıyordum ve her zamanki gibi saldırganlaştı.”

Cheyenne’in suçluluk duygusu içinde daha da derin bir çukur açtı. “Kardeşinle Presley hakkında tartışma. Onun için çok endişelendiğimden, seni bu duruma ben sürüklemiş gibi hissediyorum.”

“Kızın hayatını altüst etmesine gerek yok. Eğer onu sevseydi ve onunla evlenmek isteseydi bu şekilde hissetmezdim. Fakat... Presley’nin ona sunabileceği şeyleri istemiyor. Şu an olmaz. Onun bir çocuğu var ve bu Aaron için çok büyük bir sorumluluk.”

Dylan, Wyatt’ı taparcasına seviyor, onu koruma ihtiyacı duyuyordu. “Emin misin? Aaron’ın hazır...” Kocasının ona bakış şekli karşısında Cheyenne söylemek üzere olduğu şeyi düzeltmek zorunda kaldı “... yani Aaron’ın daha ciddi bir ilişkiyle ilgilenen biri için hazır olmadığına?”

“Kahretsin, hayır. O hiçbir zaman ciddi bir ilişkiyi sürdüremedi. Şimdi başlayabileceğini de nereden çıkarıyorsun? Her neyse, onun bir daha Presley’ye bulaşmasını istemiyorum. İhtiyacımız olan tek şey bu. Onun ne kadar dengesiz olduğunu, onların ilişkisinin bizimkini nasıl etkileyebileceğini biliyorsun.”

Ancak Aaron izin almazdı. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi; canı istemezse kimse onu yola getiremezdi. Dylan araya girip onu etkilemeye kalkarsa, sırf bağımsızlığını kanıtlamak için Aaron söylenenin tam tersini yapabilirdi.

“Presley’nin Aaron gitmeden önce dönmek zorunda kalması çok kötü oldu,” diye hayıflandı Cheyenne.

“Wyatt’a bakmak için güvenemeyeceği insanlara mecbur kalmasındansa onun burada, Whiskey Creek’te olmasını tercih ederim.”

Presley Wyatt'ın üzerinde o izleri bulduğunda, Dylan da onun kadar öfkelenmişti. Hayır kurumu mağazasının sahibi, genç kadının bebeği haftada üç gün işyerine getirmesine izin vermişti ancak yine de Presley'nin daha yoğun geçen hafta sonları ve masaj okuluna gittiği akşamlar bebeği bırakması gerekiyordu.

“Wyatt'ın burada daha iyi olduğuna ben de katılıyorum ama...”

“Ne?” dedi Dylan.

Ama kocası Cheyenne'in bildiklerini bilmiyordu. “İkisinin kasabada bir ay bile aynı anda kalması çok uzun bir süre.” Genç kadın, Dylan'ın elini kontrol ederken ona kederle gülümsedi. Dylan parmaklarını morartmış, sıyırmıştı. “Seni hastaneye mi götürsek? Eline bir röntgen çektirsek?”

Dylan, elini ondan kurtardı. “Hayır. Kırılmadı.”

“Emin misin?”

“Evet. Elimi o kadar çok kırdım ki, farkı anlayabilirim.”

Cheyenne, onun saçlarını karıştırdı. Dylan bir erkeğin olabileceği kadar sert olsa da, karısını önemseyişinde Cheyenne'in mutluluğunun temelini oluşturan çocuksu bir masumiyet vardı. “Seni seviyorum, *çok* seviyorum. Yumruğunla duvarımda delik açtığına bile.” Ayağa kalktı. “Kanepeye kan bulaşmadan elini yıkayalım.”

“Cheyenne?” Dylan, onu bileğinden yakalayıp kendine çekti.

“Evet?”

“Wyatt'ı görmek... seni hiç kıskandırıyor mu?”

Bu sorunun ağırlığı, kocasının öfkesini dışa vurmasına neyin sebep olabileceğine dair Cheyenne'e ipucu verdi. Bunun Aaron'la alakası yoktu. Konu tamamen onunla ilgili değildi.

“Niye kıskandırırsın ki?” Cheyenne tahmin edebiliyordu fakat

Dylan'ın içini dökmesini sağlamak istedi. Dylan korkularını, en-dişelerini nadiren dile getirirdi; onun yerine duygularını fiziksel eylemlerle, Cheyenne'le sevişerek, erkek kardeşleriyle samanlık-ta kurdukları spor salonuna giderek veya o geceki gibi bir duvarı yumruklayarak ifade ederdi.

“Bir süredir evliyiz ve... bebek yok.” Dylan, karısını inceledi. “Senin çok fazla istemene rağmen.”

Dylan, karısının o denli istediği bir şeyi ona vermek zorunda hissediyordu kendini. Onu en çok mutlu edecek şeyleri vereme-meye alışık değildi. On sekiz yaşından beri hayatındaki insanların bakımını üstlenmişti. Her zaman fazladan sorumluluk almıştı; o öyle bir adamdı.

“Bir bebek *istiyorum*,” diye kabullendi Cheyenne. “*Senin* be-beğini istiyorum. Ama bebek sahibi olamazsak olamayız. Hiçbir şey seninle evlenmekten ötürü beni pişman edemez.”

“Ya sorumlusu bensem, benim hatamsa? Bir gün buna içlerle-mez misin?”

“Tabii ki hayır.”

“Çünkü hata bende olmalı. Sen asla fiziksel anlamda kendine zarar verici bir şey yapmadın.”

“Dövüşmenin aletine zarar vermiş olabileceğini mi düşünü-yorsun?”

“Taşaklarıma her tekme yiyişim için bir dolarım olsaydı...”

Çocuklarının annesini kaybettikten sonra büyük üzüntü içinde olan babası barda bir adamı bıçaklayarak hapse girince, Dylan karma dövüş sanatlarına başlamıştı. Ailenin o zamanlar hiç de başarılı olmayan oto tamirhanesinden kazanabildiğini artırmak için bir şeyler yapmak zorundaydı. Dövüşerek kazandığı para ol-

masaydı, küçük erkek kardeşleri bölünecek ve koruyucu ailelere verilecekti.

“Eğer öyleyse... bunu kabulleneceğiz,” dedi Cheyenne.

“Aza kanaat edeceğiz yani.”

“Gerçeği kabulleneceğiz.”

Dylan, dertli gözleriyle onun gözlerine baktı. “Kendime bak-tırmalıyım.”

Cheyenne, önceden ondan bir doktora görünmesini istemişti; ta ki kendi bir doktora gidip hatanın kendisinde olmadığını öğreninceye kadar. “Hayır.”

Dylan şaha kalktı. “Niçin?”

“Çünkü önemli değil.” Cheyenne, parmaklarını kocasının kile-re kenetledi. “Denemeye devam edeceğiz. Nasıl olsa işin o kısmı-nı seviyorsun,” diye dalgaya aldı ancak esprisi Dylan’ın dikkatini dağıtmadı. Gülümsemedi bile; konuşmaya fazlasıyla yoğunlaş-mıştı.

“Ya işe yaramazsa?”

“Evlat ediniz.”

“Ama annen –veya Anita demeyi tercih ederim– yüzünden ha-yatta birçok şeyi zaten yaşayamadın. *Kendi* bebeğine sahip olma-nı istiyorum. Hamileliği, doğumu tatmanı ve yetiştirdiğin çocukta kendini görmeni istiyorum. Ve artık birbirinizi bulduğunuza göre, gerçek annenin ailesinin büyüdüğünü görmesini istiyorum.”

“Her zaman istediklerimizi elde edemeyiz,” dedi Cheyenne.

“Böyle gelmiş böyle gidiyor. Hayatının çoğunda elindekiyle yetinmek zorunda kaldın. Şimdi de benim yüzümden elindekiyle yetinmek zorunda kalabileceğini düşünmeye dayanamıyorum.”

“Dylan, evlatlık bir çocuğu da aynı şekilde sevebilirim. Her

neyse, asla bebeğimiz olmasa bile senin için *her şeyden* vazgeçerim.”

Dylan, ona doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermek istermiş gibi baktı. Sonra onu uzun uzun, şefkatle öperek yatak odasına götürdü ve sanki her şey yolundaymış, bunu da aşacaklarmış gibi sevişti onunla. Ancak sonrasında Cheyenne kocasının göğsünde uyuklamaya başladığında, onun uyanık olduğunu ve gözlerini tavana diktiğini hissetti.

Üçüncü Bölüm

Presley uyuyamadı. Ve nedenini biliyordu. Fakat Aaron'la kitapçıdaki karşılaşmalarını takıntı haline getirmeyi reddetti. Bütün gece dönüp durmayı da reddetti.

Örtüleri tekmeleyerek yataktan kalktı ve yırtık bir kot pantolonla svetşört giyip bebeğini karyolasından aldı. Onu bebek arabasına koyarken Wyatt kıpırdandı ama uyanmadı. Presley, neredeyse onun *uyanmasını* isteyecekti; aksi takdirde onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunda bebeği oynamaya hazır olacaktı. Yalnız bir annenin bebeği uyurken uyuması gerekirdi ya da uykusuz kalırdı.

Presley caddede hızla stüdyosuna doğru ilerlerken, Wyatt'ın gıkı bile çıkmadı. Yapılması gereken o kadar çok iş vardı ki. Presley, o zamanı iyi kullanarak çalışmaya başlamaya karar verdi.

İçeri girip masaj odası olarak kullanmayı planladığı karanlık ve sessiz odaya Wyatt'ı yerleştirdikten sonra mekânın içinde gezinip ortalığı kuşkulu gözlerle inceledi. O kadar sınırlı bir bütçeyle stüdyoyu nasıl daha cazip hale getirebilirdi?

Biriktirdiği az miktarda para hızla tükeniyordu ve genç kadın, kirasını bile ödeyememekten endişe ediyordu. Yeterince iş almazsa *hiç* umudu kalmayacaktı...

“Eğerler” midesinde asit gibi çalkalanıyordu ama hayatı boyunca mali belirsizlikten çok daha kötü şeyler yaşamıştı. Küçük bir kızken yenilebilir bir parça dürüm veya hamburger bulabilmek için çöp konteynerlerini karıştırdığını hatırlayabiliyordu. Annesi, canı istediğinde Presley ile Cheyenne’i genelde günlerce tek başlarına, eğer arabadalarsa ısınacak hatta yiyecek hiçbir şeyleri olmadan bırakıp çekip giderdi.

Neyse ki o yıllar geride kalmıştı. Pankreas kanseri Anita’yı öldürmüş, kendisine en yakın olanları ona bakma zorunluluğundan kurtarmıştı. Presley gözünü karartarak kendi işini kurmak üzere olsa da, bazen korku onu felce uğratmakla tehdit ediyordu. Fakat bunu başarabilirdi. Wyatt sağlıklı ve mutlu olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirdi.

En azından orada, Whiskey Creek’te bakıcısı bebeğine zarar verecek diye korkmak zorunda değildi. Bebeğini o şekilde savunmasız bırakan o olduğu için kendinden nefret ediyordu. Yine de Anita’nın sık sık yaptığı gibi, yabancı bir adamla para için seks yapmak uğruna çocuğunu bırakıp gitmiş değildi. Meşru bir işi vardı ve yapabildiği her zaman Wyatt’ı da yanına almıştı. Orada da aynısını yapacaktı. Yapamadığı zamanlar, Cheyenne veya Ted Dixon’m nişanlısının on dört yaşındaki kızı Alexa ona yardımcı olacaktı. Alexa Presley’nin iyi tanıdığı bir kız olmasa da, çok tatlı görünüyordu. Cheyenne, onun Wyatt’a her zaman nazik davranacağından gayet emindi.

Presley, camın tıkkatılmasıyla yerinde sıçradı. Saat gece yarısını geçmişti ve kimseyi beklemiyordu.

Gelenin yalnızca onu kontrol etmek isteyen Cheyenne olabileceğini düşündü. Cheyenne, ona destek vermek için çok çaba gösteriyordu. Ancak Presley arkasına döndüğünde, o gün imza

gününde konuştuğu, Cheyenne'in arkadaşı Riley Stinson'ın stüdyonun önündeki kaldırımında durduğunu gördü.

Riley el salladı. Presley onu içeri almak için kapıya yürürken, genç adam ısıtmak için ellerini üflüyordu.

“Riley! Bu saatte burada ne arıyorsun?”

“Ted'in evinden evime dönüyordum ve ışığını gördüm. Belki seni çalışırken yakalarım diye düşündüm.”

“Yakaladın da. Gerçi henüz başlamadım. Ama niyetim bu.” Presley, Riley'nin arabasını park ettiği caddeye baktı. “Bu gece Jacob nerede?”

Riley'nin anne-babasından biraz yardım alarak büyüttüğü on beş yaşında bir oğlu vardı. Jacob'ın annesi bu tabloda yer almıyordu. Hepsi birden liseden mezun olmadan kısa bir süre önce, bir sonraki sevgilisine eski bir Buick marka arabayla çarpma suçundan yirmi yıl hapse mahkûm edilmişti. Presley'nin Phoenix Fuller hakkında son duyduğu şey, Aaron'ın babasıyla aynı zamanlarda serbest kalacağıydı.

Presley, eski kız arkadaşının sonunda eve dönecek olmasıyla ilgili Riley'nin neler hissettiğini merak etti ancak onu o kadar özel bir soru soracak kadar tanıımıyordu.

“Jacob bir arkadaşında kalıyor.” Riley, içeriyi dolaşırken bir ısıklık çaldı. “Demek yeni stüdyo burası.”

Presley, kızardığını hissetti. Bakacak fazla bir şey yoktu. Fakat hayatı boyunca *sahip olduğunun* çok daha fazlasıydı. “Şimdilik. Hâlâ yapılacak çok şey var.”

“Ne planladın?”

“Başlangıç olarak, alçıpanları onarmak ve boyamak.” Soğuk yüzünden kollarını göğsünde kenetlerken keşke bir palto getirseydim, diye düşündü. Wyatt uyanana kadar ısıtma sistemini açıp

açmamakta tereddütlüydü çünkü elektrik, su ve doğalgaz faturalarını mal sahibi değil, kendi ödeyecekti. “Sonra randevularımı alabileceğim ve müşterilerin giriş yaptırabilecekleri bir resepsiyon alanı oluşturacağım.”

Wyatt’ın uyuduğu odaya giden kapıyı işaret etti. “Şurası masaj odası olacak.” Ayrıca diğer taraftaki daha büyük alanı gösterdi. “Orası da yoga stüdyosu olacak.”

“Güzel.”

Riley onaylamış görünüyordu ve bu genç kadının mekânda daha az kusur bulmasını sağladı. “Arka tarafta ufak bir mutfak bile var,” dedi. Fresno’da uyanık kalıp geleceğini hayal ettiği ve planladığı o gecelerdeki aynı heyecanı hissetti.

“Burası ihtiyacın olacak her şeye sahip”

“Biraz harap vaziyette,” diye kabul etti Presley. Dükkân daha önce antikacılar kooperatifiymiş. Kooperatif üyeleri, kiralık stantlarda satmak için bulabildikleri her şeyi sergiliyorlarmış. Presley’nin hatırladığı kadarıyla, sergilenenlerin çoğu döküntüydü ve kimse dükkânı korumak için fazla bir şey yapmamıştı.

“Burada biraz çalışmayla onarılamayacak hiçbir şey yok,” dedi Riley.

“Çalışma ve para,” diye ekledi genç kadın, kederli bir gülümsemeyle.

“Arka bahçemde öylece duran fazladan kereste var. Bahsettiğin şu resepsiyon bankosunu yapmak için onları bağışlamaktan mutluluk duyarım.”

Presley, başını iki yana salladı. “Oh, olmaz! Böyle bir şey yapmanı ima etmeye çalışmıyordum. Sana ödeyecek param yok. Yani şu anda yok. Ama Cheyenne senin iyi bir müteahhit olduğunu söyledi. İşler benim açımdan yolunda giderse seni aklımda tutacağım.”

Riley, ona dikkatle baktı. “Bir alışveriş yapmaya ne dersin?”

Genç kadının kaşları yukarı kalktı. “Yoga dersleri karşılığında inşaat mı?”

“Hayır.” Riley, ağzım yana eğerek gülümsedi “*Masaj* karşılığında inşaat.”

Presley nasıl da tahmin etmişti ama? “Bu konuda iyi olup olmadığımı bile bilmiyorsun.”

“Gözüm kapalı inanmaya gönüllüyüm.”

Genç kadın, masajından hoşlanma umuduyla Riley’nin onca işi yapmaya gönüllü olmasından bir anlam çıkarmayabilirdi ancak öyle bir cömertliğe alışkın değildi. Bunun arkasında *bir şey*, Riley’nin dile getirdiğinden başka bir şey olduğundan emin hissetti. Ve kitapçıda kulak misafiri olduğu konuşmadan bunun ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Cheyenne’in arkadaşları –bunların arasında Aaron’ın da olmasını umuyordu– iki sene önce çekip giderken Presley’nin ne yaptığının farkında değildiler. Fakat Presley’nin hiçbir zaman sakıngan biri olmadığı bir sır değildi. Önlerindeki anne modelinin etkisini azaltmaya çalışan kız kardeşi olmasa, şimdi nerede olacağını Presley sık sık düşünürdü. En azından artık uyuşturucular olmadan kendini olmak istediği, *olabileceği* insan gibi görebiliyordu ve yolunda ilerlerse sonunda eninde sonunda hedefine ulaşabileceğini düşünüyordu.

“Benim yapacağım masaj türüyle ilgileneceğinden şüpheliyim,” dedi.

Genç kadının sesinin kararlılığı karşısında Riley’nin kafası karışmış gibiydi. “Çünkü...”

Presley, ona artık rol yapmayı bırakabileceğini ima eden bir bakış attı. “Çünkü sadece bir masaj, Riley. Fazla heyecanlanacak bir şey değil.”

Riley'nin gözleri büyüdü. "Ben... Yani ben daha fazlasını vaat ettiğini düşünmemiştim."

Belki bu doğrudu. Belki Riley gibi bir adama bile güvenmesini zorlaştıran kendi güvensizlikleriydi. Yine de ne olur ne olmaz diye kendi yüklerini kendi taşımasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. "İşleri kendim yapmayı tercih ederim. Ama teşekkürler."

"Pe-kâlâ," dedi Riley, kelimeyi uzatarak.

Presley onu reddedişinde yumuşamayınca ve muhabbet etmeyince, Riley kapıya doğru yürüdü. "O halde yolundan çekiliyorum."

Genç kadın, kendine engel olamayarak onun ardından gitti. "Bekle, yanlış tahminde bulunduyсам özür dilerim. Fakat bu senin gibi biri için çok fazla keskin yanımda olduğu gerçeğini değiştirmiyor, o yüzden arkadaş olmamızın bir anlamı yok."

Riley, sözlerine ağırlık katmak istermişçesine sesini alçalttı. "Benim gibi biri için çok fazla keskin yanın olduğunu kim söylüyor?"

"Ben söylüyorum."

"Beni doğru dürüst tanıımıyorsun bile!"

"Yine de istediğin kadının ben olmadığımı biliyorum. Ben asla senin istediğin kadın olamam. Eğer... eğer aklındaki buysa."

"Ona henüz karar vermedim. Ama... neden benim istediğim kadın *olamazsın*?"

Çünkü Presley çok fazla hata yapmıştı. Çok yorgundu. Çok şüpheli ve güvensiz ve savunmacıydı. Kirli bir geçmişi, talihsiz bir yetiştirilme tarzı, çok fazla tecrübesi vardı. Riley, bir zamanlar mezuniyet balosu kraliçesi olan bir kızı hak ediyordu, tek gecelik bir bağımlıyı değil. "Cheyenne'in ablası olabilirim fakat ona hiç benzemem."

“Kolundaki panter dövmesi ilk bakışta bunu ele veriyor zaten,” dedi Riley, umursamaz bir alaycılıkla.

“O halde... neden buradasın? Şeytana uyup çılgın tarafta biraz gezintiye çıkmak için mi? Eğer öyleyse şunu anlayan gerekiyor ki, benimle ilgili hiçbir şey artık ucuz ya da kolay değil. Aksini duyduysan, bu doğru... yani geçmişim için. Ama şimdi bir çocuğum var.”

“İnsanlar değişir. Benim de çocuğum var. Seni tanımakla ilgilenmem biraz da bu yüzden. Tek ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Yoksa sen unuttun mu?”

Birbirlerine bakarlarken sessizlik uzadı.

“Resepsiyon bankonu yarın yapacağım,” dedi Riley. “Biraz uyuduktan sonra. Ve bana hiçbir şey ödemek zorunda değilsin.”

Presley, geriye doğru sallanan kapıyı tuttu. “Bunu neden yapacaksın?” diye seslendi arkasından. “Bunda ne çıkarın var?”

“Buna arkadaşlık denir, Presley. Belki de artık bununla tanışmanın zamanı gelmiştir,” dedi Riley ve kamyonetine bindi.

Presley, bütün gece uyumadan duvarlardaki çatlakları ve delikleri alçıyla kapadı. Niyeti Wyatt uyanmadan işi bitirmek olsa da, şansı yaver gitmedi. Oğlu kıpırdanmaya başlayınca bebek tel-sizi onu uyardı. Saat erkendi –henüz altı değildi– ve bir saatlik daha onarım işi vardı. Bu yüzden bebeği arabasından aldı, altını değiştirdi ve onu birkaç gün önce bir köşeye kurduğu portatif oyun parkının içine koydu. Ancak otuz dakikadan kısa bir süre sonra Wyatt oyuncaklarıyla oynamaktan sıkılıp acıkmaya başladı. Presley tam onu kollarına alıyordu ki, bir bıçkı tezgâhı taşıyan Riley kapıda belirdi.

“Sevimli çocuk,” dedi içeri girerken.

Gece işe başlamak için aceleden Riley gittikten sonra Presley kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. O günlerde cesaret göstermeye mecbur kaldığı Fresno’daki o kötü mahallede değil de, Whiskey Creek’te yaşadığı için şanslıydı yoksa büyük bir tehlike yaşayabilirdi. Burada birçok insan geceleri kapılarını kilitlemezdi. Riley, muhtemelen bu yüzden içeri serbestçe girebilmesi hakkında bir yorum yapmamıştı.

“Teşekkürler.” Presley, bıçkı tezgâhını yere koyarken erkeğin tişörtünün altında hareket eden kasları izledi. Riley, yakışıklıydı ve güzel bir fiziği vardı. Belki Aaron kadar nefes kesici değildi. Onun gibi olan çok az erkek vardı. Ancak hiçbiri onun kadar belalı değildi.

“Önemli değil.” Riley, ellerindeki tozları silkelerken Presley’nin çalışmalarını inceledi. “Harika bir ilerleme kaydetmişsin.”

Presley, hâlâ o kadar erken saatte geri geldiğine inanamıyordu. “Burada ne işin var?”

“Burada ne işim olduğunu biliyorsun. Gece sana sabaha resepsiyon bankonu yapacağımı söyledim.”

Genç kadın, Wyatt’ı diğer kalçasına yasladı. “Sen ya gerçekten çok iyi bir adamsın ya da cezalandırılmaya hevesli biri.”

“Bana mı soruyorsun? Çünkü bana sorarsan, ben gerçekten iyi bir adamım.”

İlgisi yeni gelen kişiye çekilen Wyatt ağlamayı kesmişti. Presley onun yüzündeki yaşları silerken, “Yine de seninle yatmadığımda hayal kırıklığına uğrayacaksın,” dedi.

Onu uyarmıştı; kendini ona mecbur hissetmeyi reddediyordu. Riley’nin arkadaşlığına ne kadar minnettar olsa da, kimsenin ona

kendine zarar verecek kararlar alması için baskı yapmasına izin vermeyecekti. O Presley geçmişte kalmıştı.

Riley, sanki genç kadın tarafından yaralanmış gibi elini göğsüne bastırdı. Presley, onun kendisini çok küstah olmakla suçlamasını bekledi. Cheyenne, asla öyle patavatsızca bir şey söylemezdi. Ancak gerçeği vurgulamak için kasıtlı olarak dürüst davranıyordu: Presley, Riley'nin tipi değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde erkeğin cevabı Presley'nin tahmin ettiği gibi olmadı. "Benimle yatmayacağını kim söyledi?"

Genç kadın, ona hayretle bakakaldı. "Ben sana..."

"Para için seks yapmayacağını söyledin. Eğer masaj alacağsam, sadece tek bir masaj alırım."

"Bu doğru."

Riley başını salladı. "O halde sorun yok. Çünkü seks yaptığımızda sana para ödemeyi planlıyorum."

Genç adam bunu hiç gülmeyen bir ifadeyle söylemişti fakat Presley, onun gözlerindeki muzip pırıltıyı görmüştü. "Seks yaptığımızda derken?"

"Bunun olacağını söylemiyorum, o yüzden öfkeden çıldırma. Sadece o seçeneği elemiyorum. Diğer bir deyişle, eğer bir gün o noktaya varırsak ben fiziksel temasa açığım. Merak ediyorsundur diye söylüyorum."

Presley, nasıl cevap vereceğini bilemedi. Kız kardeşi gibi üst tabakadan erkekleri asla etkileyemeyeceğini uzun zaman önce kabullenmişti. Peki, şimdi neden popüler, yakışıklı, her şeyin doğrusunu bilen Riley Stinson ona ilgi gösteriyordu?

Riley, onun şaşkın sessizliği karşısında gülümsedi. "Bana o kadar kolay utandığını söyleme. Bunu *sen* başlattın."

Presley, onu korkutup kaçırmaya çalışıyordu; eşit derecede

şok edici bir cevap alacağını hiç ummamıştı. “Ama... sen benim küçük kız kardeşimin arkadaşısın.”

“Bu neyi değiştirir ki?”

“Ben senden yaşıyım.”

“Aramızda iki yaş var. İki yaş seni erkek avcısı yaşlı bir kadın yapmaz.”

Presley, yeniden mızızlanmaya başlayan Wyatt’ı hafifçe salladı. “Beni tedirgin eden yalnızca yaş farkı değil. Diğer farklılıklar.”

“Neymiş onlar?”

“Çok fazla.”

Riley, onun yüzüne dikkatle bakarken başını yana eğdi. “Tanıdığın çoğu adamla aynı şeyi yaşamadın mı? Senin gibi yetiştilen çok fazla insan yok.”

“Ve Cheyenne doğru bir insan oldu. Düşündüğün şey bu olmalı. Ama onun özel biri olduğunu anlamalısın. O *hangi* şartlar altında yetiştirilirse yetiştirilsin üstesinden gelebilirdi.” Kız kardeşi, çılgınca çocukluklarını bir şekilde hiç faka basmadan geçirmişti. Tüm pis işleri her şeyi bir kez deneyen ve en zararlı şeyleri çok daha sık deneyen Presley’ye bırakmıştı. “O, benim yaptığım hataları asla yapmadı.”

“Bu seni... ne yapar? Kötü bir insan mı?”

“Bazıları öyle görebilir.” *Riley’nin* arkadaş grubu genelde öyle görürdü.

“Pekâlâ, beni uyarmanı takdir ediyorum. Fakat Cheyenne, hayatını kontrol altına aldığını söylüyor.” Riley, onun yüzünü inceledi. “Bu doğru mu?”

Wyatt, yere inmek için mücadele ediyordu ancak onca alet edevatın, çivinin ve yaş sıvanın arasında Presley buna müsaade edemezdi. “Doğru. İki yıldır yanlış hiçbir şey yapmadım.”

“Ve bu ‘yanlış’ dediğine dahil olanlar...”

“Seks yapmadım. Uyuşturucu kullanmadım. Arada sırada biraz şarap içmek dışında hiç alkol bile almadım.”

“O halde senin yakın zamanlardaki performansın benimkinden çok daha iyi,” diye espri yaptı Riley.

Hangi açıdan? Seks veya alkol açısından olmalıydı; Cheyenne’in grubundan hiç kimse uyuşturucunun vereceği zararı göze almazdı.

“Ama iki yıl o kadar uzun bir zaman değil,” diye üsteledi Presley. “Bana güvenebilmen için yeterli süre değil.” Tanrı biliyordu, o bile kendine güvenmiyordu. O yüzden Aaron’dan uzak durmalıydı. Aaron, tek bir dokunuşuyla genç kadının olmak için mücadele ettiği her şeyi ona unutturabilirdi.

“Bana şunu söyle, hayattan beklentin ne?” diye sordu Riley.

Artık espri yapmıyordu. Onun için Presley de daha ılımlı davranırdı. “Sonunda beni –ben olduğum için– sevecek biri.”

Bu, genelde bir kızın onunla çıkmak isteyen bir erkeğe itiraf edeceği bir şey değildi. Ama Presley artık genç bir kız değildi ve dürüstçe bir konuşma yapıyorlardı. Gerçeği neden saklayacaktı. Onu başından beri uyarmaya çalışıyordu. Eğer bu işe yaramıyorsa, Riley Presley’nin yaratacağı hayal kırıklığını hak ediyordu.

Hayrettir ki sözleri Riley’yi hiç rahatsız etmedi. Genç adam, bu sözleri düşünürmüş gibi dudaklarını büzdü. Sonra başını salladı. “Bu iş için doğru adam olup olmadığımı görmek isterdim,” dedi ve aletlerinin geri kalanını almak için dışarı çıktı.

Dördüncü Bölüm

Aaron, Presley'nin yoga stüdyosu olacak yeri Callie'nin Reflections Yansımalar adlı fotoğraf stüdyosuna yakınlığından buldu. Kyle ve Riley bundan bahseder bahsetmez eski antikacılar pazarını gözünde canlandırmıştı. Bir uğrayıp genç kadının açılış sürecine ne kadar yaklaştığını görmeye değerdi. Onu ve yaptığı her şeyi merak ediyordu; önceki akşam onunla karşılaştığından beri onu aklından çıkaramamıştı. Bu yüzden, Reno'ya giderken ona uğramaya karar verdi. Eğer Presley yalnız olursa, belki biraz durup onunla konuşur, düşüncelerini ve hislerini anlatarak içini rahatlatırdı. Presley'nin bir anda onun hakkında en kötüsüne inanmaya başlaması Aaron'a adil gelmiyordu. Hele ki genç kadının onu gerçekten anlayan birkaç kişiden biri olduğunu düşünüürken...

Ama sonra Riley Stinson'ın kamyonetini dükkânın önünde park edilmiş gördü ve arabayı sağa çekti. Belli ki Presley yalnız değildi. Stüdyoyu henüz açmamıştı. Peki, neden Riley oralarda geziniyordu?

Bunu öğrenmeye karar verdi.

Caddenin karşısına geçerken bir elektrikli testerenin tiz sesi

havada yankılanıyordu ve dükkânın geniş ön pencerelerinden bir merdivenle boya brandaları görünüyordu.

İçerinin havalanması için kapı açıktı. Aaron, bir an için eşikte durup Riley'nin az önce kestiği bir kalas parçasının uzunluğunu kontrol edişini izledi. Presley ortalıkta yoktu. Belki başka bir odadaydı. Aaron, genç kadın onları duyamayacağı için, Riley'yle baş başa konuşup ona orada olmaması gerektiğini söyleyebileceği için memnun oldu. Presley'yle kitapçada karşılaştığından beri berbat bir ruh halindeydi. Dylan'la kavgası ve Presley'nin onu artık hayatında istememesini umursamadığına kendini ikna etmeye çalışarak geçirdiği gece de üstüne tuz biber ekmişti.

İki yıl önce onun gitmesine kolayca izin vermişti, değil mi?

Fakat *o kadar da* kolay olmamıştı. Boş kaldığı zamanlarda, gecenin geç saatlerinde ev sessizken onu çok fazla *düşünmüştü*. Onu özlemişti, onunla geçirdiği eğlenceli zamanları ve yatakta ona yaşattığı heyecanı özlemişti. Ama onu özlemesi o kadar keyifsiz olmasını açıklamıyordu. Presley gittiği için *mutlu* olması gerekirdi. Onun hayatından gitmesini dilediği birçok örnek durum olmuştu. Başından beri Presley'nin onu daha çok önemsediyini biliyordu ve o tür bir ilişki asla iyi sonlanmazdı.

“Hey!” diye seslendi.

Riley, başını çevirdi. Sonra testereyi kapatıp gözlerini koruyan kaynak gözlüklerini indirdi. “Ne haber?”

Hâlâ Presley'den bir iz yoktu. “O nerede?” diye sordu Aaron.

Riley, kimden bahsettiğini sormadı. Bu gayet açıktı. “Küçük oğlunu eve götürmesi gerekti. Bütün gece ayaktaydı, buradaki duvarları sıvadı. Bu yüzden umarım o da biraz uyur. Fakat o kadar inatçı ki, muhtemelen hemen geri dönecektir.”

Riley, Presley'yi iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu, oysa tanı-

mıyordu. Pek tanımıyordu. Cheyenne dışında Whiskey Creek'te hiç kimse onu Aaron kadar iyi tanımazdı. Tıpkı onun gibi Presley de her zaman dışlanan, şüpheyile bakılan biri olmuştu. Aaron, başka insanların ne düşündüklerini hiçbir zaman fazla umursamazdı. Onların fikirlerinin canını sıkmasına izin vermezdi. Ancak Presley, asla öyle vurdumduymaz olamamıştı. "Yani yalnız mı çalışıyorsun?"

Riley, bir şerit metreyle keresteyi ölçerek kesmek istediği yeri işaretledi. "Şu an için evet."

Aaron, brandanın üzerine düşüp ayaklarının arasında yuvarlanan çiviye bir tekme attı. "Kiracıya ait tadilatları yaptırmak için seni işe aldığını bilmiyordum. Kitapçada bu konuda herhangi bir şey söylememiştin."

"Bunu yapacağımı ben de bilmiyordum."

Aaron, ona yaklaşp Riley'nin yaptığı şeye baktı. "Resepsiyon bankosu mu?"

Riley, ellerindeki testere tozunu üfledi ve beyaz tişörtünü silkeledi. "Aynen öyle."

"Tüm bunları ödemek için parası var mı?" Aaron, o zamana dek yapılan işleri işaret etti. Dylan, Presley'nin maddi durumunun iyi olmadığını söylemişti. "Yalnız bir ebeveyn olmak zordur."

"Bunu bana mı anlatıyorsun?" diye mırıldandı Riley.

O ve Presley, yalnız birer baba ve annediler fakat aralarında ki benzerlik bununla son buluyordu. "Sen her zaman ailenin desteğini aldın ve hayatını kazanmak için iyi bir işin oldu. Presley, bunların ikisine de hiçbir zaman sahip olmadı." Riley, Presley'nin sahip olmadığı daha birçok şeye sahipti ama Aaron, bu konuda yeterince konuştuğunu hissetti.

"Yanında Cheyenne var. Ve yogayla masaj işinin başarılı ola-

cağını umuyorum. Yine de sana katılıyorum. Gerçekten zor durumda, özellikle de oğlu bu kadar küçükken.”

Aaron, başıyla testereyi işaret etti. “Belki de benim bitirmeme izin vermelisin.”

Riley, doğrularak sonunda tüm dikkatini Aaron’a yöneltti. “Pardon?”

“Senin yapacağın kadar güzel olmayabilir ama yine de çekiçle çivi kullanabilirim ve ona tek kuruşa mal olmaz.” Belki böylelikle Aaron, Presley’nin annesinin öldüğü geceki davranışını telafi edebilirdi; belki sonunda vicdanını rahatlatabilirdi.

Riley, bıçkı tezgâhının üzerine koyduğu kalası yerleştirdi. “İşi senin devralmana gerek yok. Ondan ücret almıyorum.”

“Neden?” Riley testereyi çalıştıramadan Aaron konuşmuştu. “Bu büyük bir iş olmayabilir ancak hafta sonunun büyük bir kısmını alacaktır.” Sıradan bir tanıdıktan bu kadarını istemek fazla değil miydi?

Riley, omuz silkerek kaynak gözlüklerini taktı. “Yardım etmekten rahatsız olmuyorum.”

Yeniden çalışmaya başlayan testere Aaron’ı yüksek sesle konuşmaya zorladı. “Siz ikiniz ne zaman arkadaş oldunuz? Presley daha önce buradayken onu çok az tanıyordun.”

Riley’nin elektrikli testeresi dört birim genişliğindeki tahtayı ikiye böldü ve tahtanın ucu kırpıntı yığınının üzerine düştü. “Onu tanıyordum,” dedi Riley, ani sessizlik kulaklarında çınlarken. “Cheyenne’le yıllarca takıldım.”

Bu, dikkatinin Presley’ye çekildiği ya da onu düşündüğü anlamına gelmezdi. “Yani bu kadar mı? Sadece sevap mı işliyorsun?” Aaron, ona baktı. “Yoksa onu bir şekilde ayartmaya mı çalışıyorsun?”

Riley, onunla yüzleşmek için döndü ve kaynak gözlüklerini

tekrar çıkardı. “Biraz... hükümrân davranıyorsun, Aaron. Bunu hiç ummazdım. Cheyenne’e göre, daha önce Presley buradayken yaşadıklarınız sona ermiş. Acaba bu konuda yanılıyor mu? İkiniz aranızda bilmem gereken bir şeyler oluyor mu?”

Aaron, olduğunu söyleyemezdi. Presley, onunla bir daha ilişkiye girmek istemediğini hiçbir belirsizliğe yer bırakmadan söylemişti. Fakat Aaron, neden arkadaş olamayacaklarını anlayamıyordu. Bir zamanlar Presley’nin onun arkadaşlığına ihtiyacı vardı. “Eminim Cheyenne, ablasını bu kadar *namuslu* bir adamla görmekten çok hoşlanırdı. Bütün mesele bu mu? Bunun arkasında o mu var?”

Riley’nin kaşları çatıldı. “Aaron, seninle aramızda hiçbir zaman sıkıntı yaşanmadı. Peki, niye şimdi başlatmaya çalışıyorsun? Cheyenne beni Presley’ye itmiyor.”

“Yani sadece dün akşamki imza gününde bir anda dikkatini çekiverdi, öyle mi?”

“Bu önemli mi? Senin hayatına devam ettiğini sanıyordum. Doğru hatırlıyorsam, adının Noelle Arnold’la anıldığını duymuştum.”

Aaron, Noelle’le bir ya da iki kez Seksi Sadie’nin yerinde karşılaşmış ve onu eve götürmüştü. Ama bunun sebebi yalnızca Noelle’in onunla yatmak istediğini söylemesi ve Aaron’ın yapacak daha iyi bir şeyi olmamasıydı. Ona özel bir ilgi duymuyordu. Presley’ye de asla âşık olmamıştı, yine de Noelle’e kıyasla ondan çok daha fazla hoşlanırdı. En azından Presley samimiydi, gerçekçiydi. Noelle ise, tanıdığı en sığ, en boş yaratıktı.

“Noelle’le arkadaşız, hepsi o kadar.”

Riley, başka bir parça kalas alıp incelemeye başladı. “Senin adına bunu duyduğuma sevindim.”

Kuşkusuz Noelle kasabada en çok nefret edilen insandı. Sırf bu bile Aaron’ın ona acımasına yetiyordu. Ancak genç kadın bu

tepkiyi uyandırmak için ne yaptığının farkında değil gibiydi, o yüzden de Aaron'ın ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de Riley'nin o kadar üstünlük taslamasından hoşlanmamıştı. Yalnız bir konuda haklı olabilirdi. Riley, asla Aaron gibi her şeyi eline yüzüne buluşturmamıştı, orası kesindi. "Beni uyarmana ihtiyacım yok. Kendi kadınlarımı kendim seçerim."

"Güzel. O halde Noelle'le gönlünce eğlen çünkü Presley'nin istediği artık sen değilsin."

"Sen misin peki?" diye patladı Aaron.

Riley'nin cevap vermeye fırsatı olmadı. Şaşkın ve öfkeli bir kadın sesi aralarına girdi.

"Aaron... Sen burada ne arıyorsun?"

İki erkek birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki, Presley'nin içeri girdiğini görmemişlerdi. Genç kadın, ayakta durmak için tüm çabasını sarf eden oğlunun elini tutarak onlara doğru gitti. Makyaj yapmamıştı ama doğallık ona müthiş yakışıyordu. Pürüzsüz, buğday teni, iri kahverengi gözleri ve kısa, dalgalı saçlarıyla Aaron'a Halle Berry'yi hatırlatıyordu.

Genç kadının konuştuklarını duymuş olma olasılığı hoşuna gitmemişti. Fakat yapabileceği tek şey omuz silkmek ve önemi yokmuş gibi davranmaktı. Kayıtsızlık, hemen hemen her müşkül durumun üzerini kapatabilirdi çünkü umursamazsan, durum rahatsız edici olmaktan çıkardı.

"Gelişmelerin nasıl gittiğini görmek için uğradım," dedi Aaron.

Gözleri buluştu. Acaba Presley onun duygusal anlamda gösterdiği kadar bağımsız olmadığını anlıyor muydu, bunu merak etti Aaron. Ama onun düşüncelerini tahmin edemeden genç kadın gözlerini kaçırdı. "İyi gidiyor."

Aaron, etrafına bakındı. “Bana biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

“Ben yardım ediyorum.” Riley, ona kaşlarını çatı. Artık bir kereste parçası ya da herhangi bir alet tutmuyordu. Ellerini her ihtimale karşı boşaltmıştı.

“Resepsiyon alanı senin kontrolünde,” dedi Aaron. “Yine de daha duvarların boyası var. Ben yardım edersem daha çabuk ilerler. Hemen boya dükkânına gideceğim. Hangi renk almalıyım?”

Presley’nin dudakları hayretle aralandı. “Bugün cumartesi. Senin tamirhanede çalışman gerekmiyor mu?”

“Pazartesiye kadar hayır.” Aaron’ın Reno’daki emlakçıyla randevusu vardı fakat iptal edebilirdi. Zaten orada görülecek her şeyi görmüştü. Geriye kalan tek şey, bir yerde karar kılmaktı.

“Boş zamanını *bunu* yaparak geçirmek istemezsin,” dedi Presley.

Aaron’ın o tür bir fedakârlık yapması gerçekten o kadar inanılmaz mıydı?

Bir yanı oradan çekip gitmesi gerektiğini söylüyordu. İstenmediği zamanı bilirdi. Ancak diğer yanı, genç kadının onu o kadar kolayca bir kenara atmasına izin vermeyi reddediyordu. İki yıl önce onu bilerek incitmemişti. Kim Presley’ye ondan daha iyi davranmıştı ki? Kesinlikle *Riley* değil. Cheyenne’in arkadaşları Presley’nin varlığını bile büyük ölçüde görmezden gelirlerdi. Aaron’ın kendi acılar denizinde yüzmeden Presley’nin acısıyla yüzleşemediği o gece genç kadın onu affedebilirdi, edemez miydi?

“Elbette isterim, neden istemeyeyim?” dedi Aaron. Eğer Presley ondan kurtulmak istiyorsa, ona gitmesini söylemek zorundaydı. Ama Aaron, onun bunu yapacağını sanmıyordu. Genç kadının yüreği çok yumuşaktı. Ve eğer Riley bu konuda direktmeye çalışırsa, burnunu Presley’nin işine soktuğu için çok pişman olacaktı...

Neyse ki Riley, Aaron'ın beklediği gibi tepki vermedi. Dudakları ani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, neden olmasın?" dedi. "Bir çift el daha olursa her şey çok daha çabuk ilerler."

Presley, onun bu teslimiyeti karşısında şaşırmış gibiydi. "Fakat... Benim ikinize de ödeyecek param yok! Ve sizden faydalanıyordum gibi hissetmek istemiyorum. Bunu kendim yapabiliyim. Gerçekten. Kendim yapmayı *tercih ederim*."

Whiskey Creek'ten ayrıldığından beri Presley daha dikkatli, savunmacı olmuştu. Bu da uzun süre önceki o gece, ona sırtını döndüğü için Aaron'a kendini daha suçlu hissettiriyordu.

"Tek başına yapmana gerek yok." Riley'nin gülümsemesi yüzüne daha çok yayılmıştı. "Biz sana yardım etmekten mutluyuz. Öyle değil mi, Aaron?"

Riley, Aaron'ı bir tehdit olarak görmediğini açıkça ortaya koyuyordu. *Presley'nin istediği artık sen değilsin*, demişti. Bunu ispatlayabileceğini düşünecek kadar kendinden emin miydi?

Meydan okuyana karşı direnmek Aaron'a göre değildi. "Kesinlikle," dedi. "Bütün bu işleri tek başına yapmana asla izin vermeyiz."

Presley tartışmaya devam edebilirdi ancak Wyatt, testere tozu ve kereste döküntüleri arasında oynamak için elinden kaçmaya çalışıyordu.

"Yaralanabilirsin," diye mırıldandı genç kadın, onu zapt etmek için mücadele ederken. Yorgun görünüyordu. Aslında bebeği ondan alma fikri çok cazipti ama Presley onun yanında o kadar gergin davranıyordu ki, Aaron Riley'nin önünde bunu yapmaya cesaret edemedi.

"Neden onu eve götürüp güvenli bir yerde oynamasını sağlamıyorsun?" diye önerdi. "Burası bizde."

Presley bir ona, sonra Riley'ye, sonra yine ona baktı. "Ama..."

"Burada onunla birlikte ne iş yapabileceksin?" diye sordu Riley, Aaron'ın önerisini destekleyerek.

"Onu oyun parkının içine koyabilirim," diye başladı Presley.

"Orada sadece kısa bir süre oyalanacak," dedi Aaron.

Genç kadın içini çekti. "Bu doğru fakat..."

"Git!" dedi Aaron.

Riley de gitmesi için işaret etti.

"Bunu telafi etmek için ikinize de elimden geleni yapacağım," dedi Presley onlara. Sonra ağlayan ve kımıldanıp duran çocuğuna rağmen çantasından boya numunesi ve biraz para çıkarmayı başardı. "Seçtiğim renk bu. Eğer bu para yetmezse, kalanını sana daha sonra vereceğim."

Beşinci Bölüm

Presley, işini başkalarına bırakmaktan nefret ederdi. Riley'ye veya Aaron'a karşı kendini borçlu hissetmek istemiyordu. *Özelikle* de Aaron'a. Diğer yandan, Aaron'la Wyatt ilişki kurarlar da Aaron gerçeklerden şüphelenir diye ödü kopuyordu. Eğer genç adam doğum kontrolü konusunda her zaman o kadar dikkatli olmamış olsaydı ya da bir prezervatifin patlaması gibi özel bir durum fark etmiş olsalardı –ki öyle bir şey olmamıştı– onu veya Cheyenne'i Wyatt konusunda çoktan sorgulamış olurdu.

Neyse ki elinde Presley'yi destekleyen bu iki mazeret vardı.

Ona gerçeği anlatmamakla doğru şeyi yapmıştı, yapmamış mıydı? Ara sıra paniğe kapılıyor, yaptığı seçimin çılgınca olup olmadığını düşünüyordu. Ama kasten hamile kalmamıştı; olaya sahtekârlık dahil değildi. Ve ondan çocuk nafakası filan da talep etmemişti. Peki, Wyatt üzerinden ona zarar vermeye çalışabilir miydi?

Yapamazdı. Bildiği kadarıyla, Aaron çocuk sahibi olmakla ilgilendiğinden hiç söz etmemişti. Aksine, doğum kontrolü konusundaki tedbiri ve özeni çocuk *istemediğini* gösteriyordu. Bir arkadaşları evlendiğinde ya da bebek sahibi olduğunda bunu dile getirdiği zamanlar da olmuştu. Demek ki Presley gerçeği kendine

saklayarak ona büyük bir iyilik yapmış oluyordu. Onun vicdanıyla boğuşmak zorunda kalmadan seçtiği hayatı yaşamasına olanak veriyordu.

Aaron gerçeği öğrenirse duruma böyle soğukkanlılıkla baka-
cağının garantisi yoktu elbette. Presley’yi korkutan da buydu. Bu
olasılığı düşünmekten bile nefret ediyordu...

Şimdi evin içinde serbestçe koşturmasına izin verdiği için
mutlu olan Wyatt, oyuncak kutusunu boşaltmaya başlamıştı.

“Seni küçük şeytan,” diye takıldı Presley oğluna, onun yaptığı
dağınıklığı görünce.

Wyatt, yaptığından hiç de pişman olmayan bir tavırla ona gü-
lümsemi ve Presley, eğilip dudaklarını onun alınına bastırdı. Sonra
Fresno’da çalıştığı hayır kurumu mağazasından satın aldığı yam-
ru yumru kanepenin üzerine çöktü. “Sen bir büyücüsün, değil
mi?” dedi anlaşılmas sesler çıkararak oynayan oğluna. “Tıpkı ba-
ban gibi. İnatçısın da,” diye ekledi, *ikisinin de* ne kadar dik başlı
olabildiğini düşünerek.

“Anne!” Wyatt, koleksiyonundaki arabaları annesine teker
teker getirmeye başladı. Sonra elinde bir araba olmadan, sırf
annesinin yüzüne bir öpücük kondurmak için yuvarlanarak gel-
diğinde, uzun kaygılar listesine rağmen Presley gülümsemekten
alamadı kendini. Oğlunun öpücükleri ıslak ve yarım yamalak
ama genç kadın için hayatın gerçek mutluluklarındandı. Wyatt’ı
o kadar çok seviyordu ki, Presley’nin arkadaşlığını yeniden ka-
zanmaya *ne kadar* kararlı görünürse görünsün, Aaron söz konusu
olduğunda gardım almak zorunda kalmasının sebebi buydu.

Cep telefonu çaldı. Herhangi bir şey sormak için arayanın Riley
veya Aaron olabileceğinden korkarak gerildi. Fakat arayan Che-
yenne’di.

Esneyerek telefonu açtı. “Alo?”

Wyatt kolunu çekiştirdi. “Telfon, Anne? Telfon?”

Genç kadın onun *telefon* deme çabalarına güldü. Oğlu sürekli yeni kelimeler öğreniyordu. “Evet, bebeğim. Telefon.”

“Presley? Alo?”

Presley, kardeşinin sesinde biraz kırgınlık sezinlemişti. “Buradayım. Neyin var?”

“Az önce stüdyona uğradım.”

Oh, Tanrım... Cheyenne’le Dylan geri dönerse ona yardım edeceklerine söz verdiklerinde, onların desteğini kaybetmesinin en hızlı yolunun yeniden yanlış topluluklara bulaşması olacağını belirtmişlerdi ve Aaron’la arkadaşlarını “yanlış topluluk” olarak görüyorlardı.

“Orada ne yaptığını bilmiyorum, Cheyenne,” diyerek kız kardeşinin şikâyetine peşin peşin cevap verdi.

“Bana *boya yapıyormuş* gibi geldi!”

Presley, iniltisini bastırarak tek koluyla gözlerini kapadı. “Bu sabah geldi ve kendi teklif etti. Bunu ondan ben *istemedim*.”

“Hayır diyebilirdin! Bana ondan uzak duracağını söyledin. Eğer öğrenirse... Benim de kaybedecek çok şeyim olduğunu sana söylememe gerek yok sanırım.”

Cheyennne, Dylan’a yalan söylemekten *nefret ediyordu*. Ve Presley’le Aaron’ın o kadar yakın mesafede olmaları ikisini karşı karşıya kalmakla tehdit ediyordu.

Ama olayların bu şekilde gelişmesini Presley *istememişti* ki! Kasabadan ayrılarak durumu herkes için kolaylaştırmaya çalışmıştı. Sonsuza kadar Fresno’da kalmayı planlamıştı ve Wyatt’ın bakıcısıyla yaşananlar olmasaydı öyle de yapacaktı. Şikâyetle bu-

lunmuştu, bakıcının araştırıldığını biliyordu ancak o kuşku dolu günler güvenini sarsmıştı.

“Ben *denedim*.”

“Aaron’a onunla asla vakit geçirmeyeceğini söylemiştin.”

“Söyledim!”

“Belki de yeterince hissiz davranamadın.”

Kitapçada yanından geçip giderken Aaron’ın yüzündeki ifade Presley’yi aksine inandırmıştı. “Beni anladı.”

“O halde neden stüdyonu boyuyor?”

Bunu Presley de anlayamamıştı... “Tek tahminim, Riley’yi orada görünce bir tür rekabete girmeye çalıştığı.” Aaron, reddetmeye veya gölgede bırakılmaya alışık değildi. Birçok kız onu evine götürüp de annesinin bundan mutlu olmasını bekleyemezdi fakat kadınlar, onu kuşatan gergin, *şansını dene* havasına açılanamaz bir şekilde kapılıyorlardı. Aaron, çoğu erkeğin cüret edemeyeceği şeyleri yapardı. Bu özelliği yakışıklılığıyla birleştğinde onu karşı konulmaz kılıyordu. O cazibesini çok ciddiye almıyormuş gibi görünse de, Presley kadınların dikkatini nasıl çektiğine şahit olmuştu ve gecenin sonunda onunla eve giden *kendisi* olduğu için sık sık hayrete düşmüştü.

“Belki de *beni* reddeden *o* olmak istiyordur.” Presley, her zaman Aaron’ın ondan daha çekici olduğunu hissetmişti? Peki ya kişiliği? Birçok insanı büyüleyebilirdi ya da tek bir bakışıyla kestirip atabilirdi. Presley’ye karşı sahip olduğu güçlü pozisyonu kaybetmek hoşuna gitmezdi.

“Annemin öldüğü gece de olan bu değil miydi?” diye sordu Cheyenne.

“Aşağı yukarı,” diye geveledi Presley ancak aslında Aaron, ilişkilerinin statüsünü değiştirmek için herhangi bir şey yapma-

mişti ya da söylememişti. Presley hamile olmasaydı ve kasabada kalsaydı, en azından Aaron bir başkasını bulana kadar muhtemelen önceki gibi devam edecekler, içecekler, eğlenecekler, yatacaklardı. Ama Aaron'ın kıpır kıpır olduğunu ve bir gün kendi yoluna devam edeceğini bilen Presley, onun için geçici bir heves olmakla tatmin olmamıştı.

Sonra, kendini incinmekten korumak için ne yapması gerektiğine dair ikilemiyle kuşatılmışken, karar vermek için zamanı kalmamıştı. Hamile olduğunu öğrenince çok çabuk seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ya Aaron'ın büyük olasılıkla tercih edeceği gibi kürtaj olacaktı ya da tüm kalbini çocuklarını tek başına büyütme-ye verecekti.

Wyatt'a baktı. Minik oğlu yerde oturmuş, Susam Sokağı karakterlerini canlandıran oyuncakıyla oynuyordu. Annesinin ona baktığını görünce yüzü aydınlandı ve sırf ona yapabileceğini göstermek için Kurabiye Canavarı'nı uygun yerine koydu.

Presley, doğru seçimi yapmış olduğuna karar verdi. Wyatt, ona vermek zorunda olduğu tüm sevgiyi alabilirdi ve onun da annesinin sevgisine karşılık verme becerisi vardı.

"O halde neden hâlâ ilgileniyor?" diye sordu Cheyenne. "Sen her zaman onun seni umursamadığını söyledin. Bir anda seni bir mücadele konusu olarak görmeye başladı ve bu onu heyecanlandırdı mı? Yoksa görünüşü kurtarmaya mı çalışıyor? Belki seni yeniden yatağa atabileceğini ispatlamak istiyordur veya Dylan'la bana canının istediğini yapabileceğini göstermenin peşindedir."

"Aaron'ı sevdiğini sanırdım."

"Seviyorum. Onu çok seviyorum. Ama onun ne kadar aykırı olabileceğini biliyorsun."

"Sadece beni yeniden yatağa atmak için çalışmaya o kadar is-

tekli olacağını düşünemiyorum. O daha çok *beni al ya da terk et* tarzında bir erkek. Belki de benim tanıdığım Aaron öyleydi.”

“Yani kendini emniyete almak için onunla ilgilenmediğini tekrar vurgulayacaksın, değil mi?”

“Tabii ki.” Sakladığı sırla Presley’nin başka şansı yoktu.

“Keşke stüdyonu boyayamayacağım söylerken daha etkili olsaydın,” diye homurdandı kız kardeşi.

“Riley de orada yardım ediyordu. Aaron’a aynısını yapamayacağını söylemek istemedim. Buna nasıl bir sebep gösterebilirdim? Neden Riley’nin bana yardım etmesi Aaron’ın etmesinden daha makul olacaktı?”

“Riley, Wyatt’ın babası değil.”

“İşte tam da bundan bahsediyorum. Bu, Aaron’ın tahmin etmesini istemediğimiz bir şey.” Presley, oğluna bir top yuvarladı. “Riley’den konu açılmışken, *onu* orada bulduğun için şaşırımsa benzemiyorsun.”

“Şaşırdım. İlk başta.”

Presley arkasına yaslandı. “Ya sonra?”

“Bana seni dışarı çıkarmak istediğini söyledi ve bu bana mantıklı geldi.”

“Bunu söylediğinde *Aaron* orada mıydı?”

“Üç metre ötemizdeydi. Aslında Riley’nin niyetini Aaron yüzünden dile getirdiği izlenimine kapıldım, seni sahiplenmek için veya... veya onu uyarmak için.”

“Bundan hoşlanmış gibisin.”

“Hoşlandım. Bayıldım. Aaron seni öyle çantada keklik gibi görürken, senin hoşuna gitmedi mi?”

Başkasının onu isteyebileceğini ve Aaron’ın bunun farkında olmasını düşünmek Presley’ye kendini iyi hissettirdi. Kendine

güvensizliğinden ötürü hep acı çekmişti. Büyük hatalar yaparken kendisi hakkında hiç iyi şeyler düşünememişti. “Aaron nasıl tepki verdi?”

“Boya fırçasını elinden düşürdü,” dedi Cheyenne, kahkahalar atarak.

“O kadar mı? Hiçbir şey söylemedi mi?”

“Tek kelime etmedi.”

Elbette etmeyecekti. Presley bunu neden sormuştu ki? Aaron, kendini tehdit altında hissetmezdi. İlk başta sırf ona acıdığından yardım etmek istemişti. Kaybolmuş ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi; ikisi de bilirdi. “Neden yardım ettiğini biliyorum,” dedi sonunda sebebini anlayan Presley.

“Neden?”

“Annemin öldüğü geceki davranışından ötürü kendini kötü hissediyor. Bu, onun özür dileme tarzı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Tahminim bu yönde. Bazen tatlı olabiliyor.” Şefkatli de olabiliirdi, bilhassa gecenin ilerleyen saatlerinde seks yaptıktan sonra. Zaten o yüzden çoğu erkeğe göre onunla seks yapmak çok daha doyurucuydu. Onun yaşatabildiği derin tatmin duygusunu düşünmek bile Presley’ye kendini Aaron’dan yoksun kalmış hissettiriyordu.

Buna odaklanma. O tıpkı sigara gibi. Onu birkaç dakikadan daha fazla elinde tutmanın, yakınında tutmanın hiçbir yolu yok...

“Kendi işine gücüne bakabilmesi için onu bu zor durumdan nasıl kurtarabilirsin?”

“Özrünü kabul ederek ve onu kırgın olmadığımı ikna ederek.”

“Süper. Bunu hemen yap o zaman.”

Wyatt’ın uykusu geliyordu. Presley, onun gözlerini ovuştur-

duğunu gördü. Tanrı'ya şükür. Onun da biraz uyumaya ihtiyacı vardı. “Öğleden sonra Wyatt’a bakabilirsen stüdyoya giderim, Aaron’a yardımları için teşekkür ederim ve onu hiçbir şey için suçlamadığımı söylerim. Bu işimizi görür.”

“Ya sen gittiğinde Riley hâlâ orada olursa?”

“Aaron’ı dışarı çıkarırım.”

“Harika. Elbette bebeğe bakarım.” Cheyenne, ablasına neden oğlunu da yanında götürmek istemediğini sormadı; Wyatt’ın Aaron’ın çevresinde olmasından korktuğunu anlıyordu. Aaron’ın bebeklik fotoğraflarını görmüştü. İkisi de Wyatt’ın babasının o yaştaki haline çok benzediğini düşünüyordu. “Boya işi için ona ne kadar ödemen gerekecek?”

“Hiçbir şey ödemeyeceğim.”

“Ya Riley?”

“O da benden para istemiyor.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Buna inanabiliyor musun? Bedava çalışıyorlar.”

“Şey, bedava değil,” dedi Cheyenne. “Riley seninle çıkmak istiyor. Bu da bana Aaron’ı düşündürüyor. Gerçekten affedilmenin peşinde mi? Yoksa daha az kıyafet ve daha çok ten içeren bir şeyin mi?”

Presley, bu soruya cevap vermedi. Bunu düşünmek bile onu iradesini zayıflatacak yerlere götürürdü. “Kasabadan ne zaman gidiyor?”

“Tarih hâlâ kararlaştırılmadı.”

İşte bu çok kötüydü. Kendine bir takvim ve hedef belirlemek Presley için çok daha kolay olurdu. Tam bunu söylemek üzereyken, Cheyenne konuyu değiştirdi.

“Wyatt’a ne zaman... ne zaman hamile kaldığını biliyor musun?”

Oğlu Susam Sokağı karakterlerinden Minik Kuş'u ortaya çıkaran parçayı bulunca bir çığlık attı. "Ne?" dedi Presley, dikkatini yeniden konuşmaya yönelterek.

"Hamile kaldığın gece."

"Ne olmuş o geceye? Aaron'la her zaman korunurduk. O yüzden, ne zaman hamile kaldığıma dair bir fikrim yok."

"Hangi geceyse... yani prezervatif kullanmanıza rağmen mi oldu?"

Cheyenne *bununla* nereye varmaya çalışıyordu? "Evet. Prezervatifler yüzde yüz etkili değildir, Cheyenne. Bu seni şok etmiş olamaz. Hamile kalmaya *çalıştığımı* söylemeye çalışmıyorsun sanırım..."

"Tabii ki hayır!"

Herkes Aaron'ı çok fazla önemseydiğini bildiğinden, Presley her zaman onu tuzağa düşürmeye çalışmakla suçlanabileceğinden korkmuştu. Ama Wyatt'ın Aaron'la olan bağlantısını bir sır olarak saklamıştı, dolayısıyla bu tez mevzubahis olamazdı. Yine de hiç kimsenin onu çocuk sahibi olmak için kullandığını düşünmesini de istemezdi. "O zaman konu ne?"

"Aaron'ın baba olma kapasitesine sahip olduğu açık."

"Neden aksi düşünülün ki?"

"Düşünülmez fakat sen denemediğin halde hamile kaldın. Bu da demek oluyor ki Aaron'ın... Anla işte, güçlü, yeterli spermeleri var."

"Sen Aaron'ın *spermelerinin* gücünü mü değerlendiriyorsun?"

Kardeşi hemen geri adım atınca, Presley hayret dolu ses tonundan ötürü pişman oldu. "Hayır, boş ver. Unut gitsin."

Presley doğruldu. "Neden Aaron'ın spermeleriyle ilgileniyorsun?"

"Çünkü Dylan'la aynı genlere sahipler!" dedi Cheyenne, öfkeyle. "Başka neden olacak?"

“Diğer Amos kardeşler de aynı genlere sahipler.”

“Ama Aaron biraz... alışılmışın dışında bir konuda işbirliği yapması en muhtemel olanı ve Dylan’a söyleme olasılığı en düşük olanı.”

Alışılmışın dışında mı? Presley, bunun kulağına hoş geldiğinden emin değildi. Telefonu diğer kulağına alıp ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. “Aklımda suni döllenme mi var?”

“Olabilir.”

“Ve donör Aaron olacak, öyle mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kardeşi, “Çaresiz hissetmeye başladım, Presley,” dedi. “Yaşadığımız şey evliliğimizi etkiliyor. Kocamın kendini o kadar kötü hissettiğini görmekten *nefret ediyorum*.”

“Dylan’ın kısır olduğunu nereden biliyorsun? Sen de olabilirsin, değil mi?”

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu.

“*Cheyenne?*”

“Hayır, ben kısır değilim. Kontrole gittim.”

Presley, derin bir nefes aldı. Sık sık konuşmalar da –ve *her şeyi* paylaştıklarını sanıyordu– kardeşi ona doktora gittiğinden bahsetmemişti. “Dylan da seninle geldi mi?” Onun bu haberi nasıl karşıladığını merak etmekten kendini alamadı.

“Hayır. Ona bunu söylemedim. Söyleyebileceğimi de sanmıyorum.”

Demek Cheyenne randevu almış ve Sacramento’ya tek başına gitmişti. Neden Presley’den onunla gelmesini istememişti? Kardeşi, yüzleştigi her türlü mücadelede her zaman son derece gizli davranırdı. Sadece hiçbir seçeneği kalmadığında içini açardı. Bu da Presley’e onun bu konuda ne kadar endişeli olduğunu anlatıyordu. “Doktora ne zaman gittin?”

“Geçen ay.”

“Ya Dylan?”

“O kontrol edilmedi. En azından resmi olarak.”

“Bunun gayri resmi bir yolu mu var?”

“İnternette satın alabileceğin aparatlar var.”

“Ciddi misin?”

“Bu günlerde her konuda var.”

“Vay! Yani kendi kendini mi test etti?”

“Onu *ben* test ettim; onun bilgisi olmadan. Bilmesini *istemedim*... ne olur ne olmaz diye. Ama şimdi doktoruna gideceğinden bahsediyor. Bunu dün gece söyledi. Ve bu da, ben ona söylemesem bile kısır olacağını öğreneceği anlamına geliyor. Eğer ayarlayabilseydim hamile kalmayı tercih ederdim, böylece beni *kendisinin* hamile bıraktığını düşünebilirdi. Sanki hiçbir kusuru yokmuş gibi...”

Cheyenne, Dylan’ı çok seviyordu. Onu korumak için her şeyi yapabiliirdi, böyle tehlikeli bir plan bile kurabiliirdi. Fakat o düzenbaz biri değildi. Wyatt’ın gerçek babasını saklamak bile onun için yeterince ağır bir yükü. Çok daha kişisel bir sırla nasıl başa çıkabiliirdi?

“Dylan çok şey gördü geçirdi, Cheyenne. Ve hep üstesinden geldi. Bununla da başa çıkabilir. Bence onu hafife alıyorsun.”

“Hiç de öyle değil! Asıl soru, neden başa çıkmasına izin veriyim? Niye bir kez de ben *onun* koruyucu meleği olamayayım? Bana o kadar çok mutluluk yaşattı ki, karşılığını vermek istiyorum. Eğer Aaron bana sperm verebilirse, Dylan asla yetersizlik hissiyle baş etmek zorunda kalmaz. Bebeği nasıl yaptığımızı bilip de kendini borçlu veya kıskanç veya hayal kırıklığına uğramış hissetmesi gerekmez. Demek istediğim, Tanrım, bir molayı hak ediyor, öyle değil mi? Bunu ondan çok kim hak edebilir ki?

“Ama hamile kalmak için Aaron’ı kullanmak? Çözüm yolun bu mu?”

“Neden olmasın?”

“Başlangıç olarak, o ve Dylan çılgınlar gibi kavga ediyorlar”

“Önemli değil. Aaron asla tek bir kişiye bile söylemeyecektir. Bunu yapmayacağını *biliyorum*. O da Dylan’ı benim sevdiğim kadar sever. Dylan’ın mutluluğu için gerekli olan her şeyi yapar, özellikle de onun şu an neler yaşadığını, bu durumun onun için ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlarsa.”

Presley bunu kabul etmek zorundaydı. Aaron’ın kendi sorunları vardı ancak sapma kadar sadıktı ve ister kabul etsin ister etmesin, Dylan’a dünyadaki herkesten daha fazla hayranlık duyardı.

Fakat Cheyenne’in fikrini dikkate almak için sebepler olduğu kadar, reddetmek için de birçok sebep vardı.

“Doğurganlık tedavilerine başvurma zamanının geldiğinden emin misin? Evleneli daha birkaç yıl oldu. Belki sperm sayısı artacak.”

“Bu çok uzak bir ihtimal.”

“Nereden biliyorsun?”

“Doktorumla konuştum.”

“Ve?”

“Hamile kalmak için her zaman bir ihtimal olduğunu ancak bizim durumumuzda bu ihtimalin çok düşük olduğunu söyledi. Başka alternatifler aramamızı önerdi.”

“O ihtimali artırmak için yapabileceğiniz şeyler var mı?”

“Yapabileceğimiz her şeyi zaten yaptık. Neredeyse evlenir evlenmez bebek sahibi olmayı denemeye başladık. Son altı aydır ateşimi ölçüyorum ve yumurtlama dönemimi izliyorum. Ve asla doğum kontrol hapı kullanmadım. Onunla yatana kadar bakireydim,

hatırlıyor musun? Bu yüzden gecikme için doğum kontrol haplarını suçlayamayız. Doğal yoldan hamile kalacak olsaydım, şimdiye kadar çoktan olurdu.”

“Belki...”

“Zamanım tükendi. Bu konu Dylan’ı gerçekten üzüyor. Ben de bir bebek istiyorum elbette. Hem de çok. Ama Dylan, onunla evlenmemin bir hata olduğunu hissediyor.”

Presley, Wyatt’ın oyuncaklarını ayağıyla ona doğru itti. “Bu konuda çok üzgünüm fakat tanıdık bir sperm donörü kullanmanın çok fazla riski var.” Bu riskler aklından hızla geçiyordu. “Yani, Aaron’ı kullanman bir bakıma mantıklı. Bebek Dylan’ın yakın akrabası olacak ve ona benzeyecek, böylece Dylan’ın gerçeği asla anlamaması daha büyük olasılık olacak.”

“Ve Aaron’ın tıbbi geçmişini, sağlıklı olduğunu da biliyorum. Tabii geçmişte kullandığı uyuşturucuları saymazsan...”

“Hayır. Zaman zaman esrar içerdi fakat benim gibi kokain kullanmadı. O iyi durumda. Peki, Aaron sizin çocuğunuza bakarken ve onun aslında kendi çocuğu olduğunu bilirken ne hissedecek? Bununla baş edebilecek mi?”

“Dylan’ın hatırı için mi? Baş edeceğini sanıyorum. Aaron güçlüdür. Bir kez kararını verdi mi onu değiştirmek mümkün değildir. Asla sözünden dönmeyecektir.”

Ama aynı zamanda çok da hassastı. Çoğu insanın onun hakkında anlamadığı şey buydu; gücü aslında çok yumuşak bir kalbi koruyordu. “Pişmanlık duyabilir.”

“Ağabeyini mutlu ettiği için neden pişman olsun? Çocuğa mü-kemmel şekilde bakacağız. Hem isterse başka çocukları olabilir.”

Presley, Aaron’ın bebeğini sır olarak saklamayı kolaymış gibi göstermişti. Hamile kalmayı düşünmemişti bile ve şimdi orada

Wyatt'la birlikteydi. Kız kardeşinin düşüncelerini bunun etkilediğine şüphe yoktu. "Aaron'ın spermini onun haberi olmadan alabilmenin bir yolu olsaydı, bu mükemmel bir plan olurdu," dedi Presley, düşünceli bir tavırla. "Tıpkı benim kazayla aldığım gibi. Ama bunu nasıl yapabiliriz ki?"

"Yapamayız. Bir kliniğe gidip sperm bankasına spermini vermek zorunda ve ardından da ben oraya gitmek zorundayım."

"Dylan'a söylemeden mi?"

"Evet, Dylan'a söylemeden!"

"Klinikler bu işi yapıyor mu?"

"Neyse ki iş böyle şeylere gelince ülkenin en özgür eyaletinde yaşıyoruz. İnternette şu uzman tavsiyesi sitelerinden birinde çevrimiçi bir doktora danıştım. Söylediğine göre, kocaların rıza göstermesi gerektiğine yönelik bir yasa yokmuş. Bazı kliniklerin bunu talep edebileceğini de söyledi ancak talep etmeyecek bir klinik bulabilmişim."

"Ya bulamazsan?"

"Aaron'ın soyadı kocamınkiyle aynı."

"Ona eşinmiş gibi rol mü yaptıracaksın?"

"Neden olmasın? Sadece doğum yapacağım hastaneyle herhangi bir bağlantısı olmayan bir kliniğe veya doktora gitmem gerekecek. Aksi takdirde, yapay olarak döllenmiş olduğum gerçeği kayıtlara geçer ve hemşirelerden biri bunu ağzından kaçırabilir."

"Bu meseleyi bir hayli düşünmüş olduğumu görebiliyorum. Ama bu bizi başka bir noktaya getiriyor. Dylan öğrenirse ne olacak? Belki şimdi değil ama daha sonra? Beş ya da on yıl sonra? Bu konuda ne hissedecek?"

Cheyenne tekrar konuştuğunda sesi yumuşak, yenik çıkıyordu. "Ben ne yapıyorum? Sen haklısın. Bu korkunç olur. İşe yaramaz."

“Ve yine de bu olasılığa dönmene engel olamıyorsun.”

“Bu *her şeyi* çözerdi,” dedi kardeşi. “Dylan’ın spermi yerine Aaron’inkini kullanmak öyle... öyle teknik bir detay gibi görünüyor ki. Aaron’ın çocuğunu doğursam benim için hiçbir farkı olmaz. Kocamla birbirlerine öyle benziyorlar ki. Ve Dylan bir çocuğa tapardı. Wyatt’la nasıl olduğunu görüyorsun.”

“Çok iyi bir baba olurdu.” Presley’nin bundan hiç şüphesi yoktu. “Peki... neden evlat edinmiyorsunuz?”

“O da birçok risk içeriyor.”

“Doğru ama...”

“Her neyse, ben buna karşı değilim. Bir noktada evlat edineceğimizi görebiliyorum. Sadece Dylan’ın bana *bir çocuk* verdiğine inanmasına ihtiyacım var.”

“Erkeklik gururunu kurtarmak için mi?”

“O da öyle bir adam,” dedi Cheyenne, kocasını savunmaya geçerek. “Ve elimden gelse bile onu değiştirmezdim. Gururu zor zamanları atlatmasını sağlayan, ona hayatına devam etme azmini veren şeylerden biri. Gururu...”

“Sen bunu yapmak istiyorsun,” diyerek onun sözünü kesti doğrudan sadede gelen Presley.

“Eğer Dylan’a daha iyi hissettirecekse, istiyorum. Ama koruyorum da.”

Artık ilk şoku atlatan Presley, bu düşünceye daha açık görüşlü bakmayı denedi. Bir bakıma, spermin Dylan’a ait olmayacak olması teknik bir ayrıntı gibi *görünüyordu*. Dylan gibi bir kocası olduğundan ve Dylan’m Aaron gibi bir kardeşi olduğundan, Cheyenne kocasını aşağılanmaktan ve acı çekmekten kurtarmak istiyordu. “Sanırım tanıdık bir donör kullanan ilk kişi sen olmayacaksın.”

“İnsanlar bunu sürekli yapıyorlar.”

Acaba bu da Cheyenne'in internetten topladığı bilgilerden biri miydi? “Eşlerinin rızası olmadan mı? Hâlâ bunun bela aramak olduğunu düşünüyorum.”

“Sanki Aaron’la yatmayı planlıyormuşum gibi, Presley. Kocamı aldatmayacağım. Donörün izniyle kocaminkine çok benzer bir DNA kullanmak gerçekten o kadar korkunç mu? Dylan’ın bilmediği bir şey onu incitemez.”

Presley, kanepenin ucuna oturup alnına masaj yaptı. O da neredeyse aynı mantığı kullanmıştı ve aynı sonuca varmıştı. “Öğrenmediği sürece.”

“Öğrenmeyecek,” dedi Cheyenne. “Ona kim söyleyecek? Ben mi? Sen mi? Aaron mı? Hiçbirimiz! Biz bunu büyük bir mesele haline getirmediğimiz sürece büyük bir mesele olmak zorunda değil.”

“Bunu yaparsan, *ikimizin de* Aaron’dan çocukları olacak.” Komik olmasa da Presley kıkırdadı.

“Belki de ona Wyatt’ı söylememizin zamanı geldi çünkü bu kararını etkileyebilir.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz.” Cheyenne, onun sırrını saklamaktan duyduğu endişeye bir son vermek istiyordu. Fakat Presley hazır değildi, sırf endişeler giderilsin diye Aaron öğrendiğinde olabileceklerle yüzleşmek istemiyordu.

“Emin misin?”

“Evet. Wyatt daha çok küçük. Belki büyüdüğünde, kendi seçimlerini yapabilme yeterliliğine eriştiğinde.”

“Tamam, ama... bu donörlük işi için Aaron’a gidersem, sence Dylan’a söylememiz için ısrar eder mi?”

“Bahse girerim Dylan’ın *bilmemesini* tercih eder. Böylece aralarında utanç olmaz.” Presley’nin tanıdığı Aaron, bunun üzerinden kendisine minnet duyulmasını istemez ya da buna ihtiyaç duymazdı.

O, öyle bir erkekti. İyi kalpli, asil ruhlu ve Dylan'la ilişkisinin devam edebilmesi için aradaki kırılgan dengeye karşı son derece duyarlı davranırdı. Bazı insanlar eve başıboş köpekleri veya kedileri götürürlerdi. Aaron, eve başıboş insanları götürürdü. İçinden bir ses, Presley Whiskey Creek'tekiler tarafından o denli dışlandığı için başlangıçta Aaron'm onun elinden tuttuğunu söylüyordu. Aaron ona Seksi Sadie'nin yerinde ilk yaklaştığı gece, Presley bir köşede tek başına oturuyordu. Aaron yanına gelmiş ve komşu olduklarıyla ilgili bir şeyler söyleyerek onu masasına davet etmişti.

"Yani onunla konuşmalı mıyım?" diye sordu Cheyenne.

"Dylan için her şeyin daha iyi olacağına gerçekten inanıyorsan."

"Benim de Aaron'dan bir çocuğum olursa... senin için sakıncası olmaz mı?"

"Bana sorman gerektiğini mi hissettin?"

"Wyatt'tan ötürü sormam gerektiğini düşündüm."

"Aaron üzerinde herhangi bir hakka sahip değilim." Wyatt ile Cheyenne'in bebeğı, kuzen olmak yerine yarı kardeş olacaklardı ama bunun ne önemi vardı ki? "Çocuklarımız burada, Whiskey Creek'te beraber büyüyebilirler."

"Bizimkinden çok daha güzel birer çocuklukları olur."

"Yalan değil," dedi dedi Presley, zayıf bir kahkaha atarak. Bilhassa Cheyenne için üzülüyordu. Anita onu gerçek ailesinden kaçırmıyaydı, Cheyenne'in çok daha farklı bir hayatı olurdu. En azından Anita, Presley'nin gerçek annesiydi. "Peki, Aaron'la ne zaman konuşacaksınız?"

"Bunu en kısa zamanda yapmalıyım, Dylan doktora gitmek için cesaretini toplamadan önce; yoksa hiçbir anlamı kalmayacak."

Presley, kız kardeşini Aaron'dan spermini bağışlamasını isterken hayal etmeye çalıştı. "Bu çok ilginç bir konuşma olacak."

Altıncı Bölüm

Presley geri döndüğünde Riley orada değildi. Genç kadın, bu konuda şanslı olduğunu düşündü. İki yardımcısına teşekkür olarak birer tane elmalı tart pişirmiş olsa da, eğer birkaç dakika baş başa kalabilirlerse Aaron’la konuşması çok daha kolay olacaktı.

Şimdi buna imkânı vardı. Elmalı tartları bebek arabasına koymadan önce Wyatt’ı Cheyenne’e bıraktığından, oğlunu zapt etmek zorunda da kalmayacaktı.

Bu mükemmel bir fırsat. Aaron sadece sıradan biri.

Ama bu doğru değildi. Presley için Aaron dünyaları ifade ediyordu...

Bunun *şimdi* değil *eskiden* olduğunu kendine hatırlatarak cesaretini topladı, kapıyı açtı ve kapıya yaslanıp bebek arabasını içeri itti. Aaron’ın kulaklarında kulaklıklar vardı, boya yaparken iPod’undan müzik dinliyordu fakat Presley’nin hareketleri dikkatini çekmiş olmalıydı. Arkasına dönüp kulaklıkları çıkardı.

“Geri dönmüştün,” dedi, merdivenden aşağı inerken.

Acaba tartı görünce mutlu olacak mıydı? Eskiden Presley’nin onun için pişirdiği tek şey buydu. Ama Anne Yemeği adlı res-toranda Milly de güzel elmalı tart servisi yapıyordu, o yüzden

Aaron Presley'yi özlemediği gibi muhtemelen tartını da özlememişti. "Riley nerede?"

"Çocuğuyla ilgili bir iş için gitti."

Aaron'ın yüzündeki gülümseme, Presley'ye yirmi altı aydır ilk kez bir cumartesi akşamı baş başa olduklarını anımsattı. Aynı zamanda, sanki okyanus onu suya sürüklemeye çalışırken bir kayaya tutunuyormuş gibi hissetti kendini.

Sadece sıkı tutun...

"Bütün gün gelemediğim için üzgünüm." Saat neredeyse sekiz olmuştu. Wyatt uyuyunca o da uyuyakalmış ve tam üç saat uyumuştı. Sonra, ilk girişimi çöpe gidince tartları yapması umduğundan daha uzun sürmüştü. O günlerde nadiren şekerli şeyler yiyordu ve mutfak işlerinde paslanmıştı. Tartları fırından çıkarışının ardından, ne giyeceğine karar vermeye çalışırken daha da gecikmişti. Tam dört farklı kıyafet denemişti ve Whiskey Creek'ten ayrıldığından beri ilk kez giyeceği külotta bile kararsız kalmış, sonunda son doğum gününde arkadaşı Roger'ın (onu "yeniden yaşamaya" ikna etmeye çalışırken) hediye ettiği şeffaf siyah sütyeninde ve tangasında karar kılmıştı.

Kimse görmeyeceğine göre iç çamaşırı giymek aptalcaydı. Fakat öyle bir güzelliğin çekmecesinin ücra bir köşesinde çürüyüp gitmesine göz yummanın manası neydi? Presley içinde uyanan arzulara göre hareket edemese de, Aaron ona kendini yeniden seksi ve genç hissettirmişti.

"Problem değil. Ben de yoğundum zaten." Aaron, yaptığı işi işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

Presley, söylemeyi planladığı şeylerin provasını yapıyordu. Buna o kadar odaklanmıştı ki, yokluğunda Aaron'ın yaptıklarına bakmamıştı bile. Ama şimdi Aaron onun dikkatini duvarlara çekin-

ce o kadar etkilendi ki, “Seni affediyorum, bana hiçbir şey borçlu değilsin” konuşmasına başlayamadı. Yani hemen başlamadı.

“Çok *güzel!*” diye fısıldadı ve bunda samimiydi. Ona güneşi hatırlatan açık sarı bir renk seçmişti. Yapacağı işlerin her ikisi de stresi azaltmakla ilgili olduğundan, stüdyosunun canlandırıcı ve yatıştırıcı olmasını istemişti. Ancak Aaron buna yeni bir unsur katmıştı. Duvarlar genç kadının istediği sarı tondaydı ama Aaron süpürgelikleri, kapı çerçevelerini ve pencere kasalarını kırık siyaha boyamıştı. Öyle havalı görünüyordu ki, Presley *bunun* kiralandığı o kasvetli yer olduğuna neredeyse inanamadı.

“Güzel olacağını *biliyordum*,” dedi Aaron, eserini incelemek için geri çekilerek.

Genç kadın, bebek arabasını salonun ortasında bıraktı ve ıslak boyaya yaklaştı. “Biri sana güzel olmayacağını mı söyledi?”

“Nalbur dükkânındaki Harvey seni aramam için ısrar edip durdu. Ona fotoğrafı gösterene kadar senin kırık beyazı tercih edeceğini düşünüyordu.”

“Ne fotoğrafı?”

“Onun bana yardım etmesi için beklerken bir dergide bulduğum fotoğraf.”

“Hangi dergi? *Martha Stewart Living* mi?”

“Bir Ralph Lauren boya kataloğu.”

Presley, onun yüzüne bakmak için döndü. “*Tasarım* boya mı aldın? Fakat... sana bunun için yeterli para vermiş olamam.”

“Ona yakın bir miktardı,” dedi Aaron, omuz silkerek. “Aradaki farkla ilgilenmiyorum. Bir tarz yaratmak istedim ve yarattım.”

“Daha basit bir şeyle de mutlu olabilirdim. Zaten işçiliği bedava yapıyorsun. Fazladan masrafa girmene ne gerek vardı?”

Aaron, onun gözlerine baktı. “Bu senden özür dilemenin kendimce bir yolu, Presley.”

Demek Presley doğru tahmin etmişti. Belli ki Aaron’ı düşündüğü kadar iyi tanıyordu ve Aaron konuyu kendi açtığına göre, genç kadının bunun için bir yol aramasına gerek kalmamıştı. “Seni hiçbir şey için sorumlu tutmuyorum, Aaron. Nasıl tutabilirim ki? Sen asla bana herhangi bir söz vermedin.”

“Ama seni son gördüğüm gece...”

“O geceden söz etme.” Presley, başını iki yana salladı. “O geceyi düşünmek bile istemiyorum.”

Aaron’ın yüzünde daha da sempatik bir ifade belirdi. “*O kadar mı kötüydü?*”

Arizona’da ona uyuşturucu temin eden adamla geçirdiği günler çoğunlukla bulanıktı ve genç kadın bunun için minnettardı. *Hatırladığı* düşüşe inanmakta güçlük çekiyordu. “Artık hepsi bitti. Üzerinde durmaya gerek yok.”

“Benim suçummuş gibi hissediyorum.”

“Beni sevmediğin için mi? Birini zorla sevemezsin.”

Aaron’ın alnında çizgiler belirdi. “Seni umursamıyor *değilim*. Ve annen yeni ölmüştü...”

“Bu benim problemimdi, senin değil.” Ama Presley, Whiskey Creek’i terk edişinden sonraki o birkaç gün hayatta kaldığı için, yaptığı şeyler Wyatt’a zarar vermediği için şanslıydı. Ancak Wyatt’ı aldırnamaya karar verdikten sonra daha iyi bir hayat için savaşıma, bebeğinin iyiliği için kendine bakma azmini bulabilmişti. Wyatt olmasa, asla değişemeyebilirdi.

“Farklı şekilde tepki verseydim belki çekip gitmezdin.”

Presley, bir şeyler yapmak zorundaydı. “Sen dürüst davrandın.

Bu daha önemli. Ve haklıydın. Seni gecenin ortasında rahatsız etmemem gerekirdi.”

Aaron yüzünü buruşturdu. “Dünyanın paramparça olduğu ve samimi olduğun birini uyandırabilmen gerektiği bir zaman olması dışında tabii.”

“Hayır. Ben kuralları anladım.”

“Kurallar mı?” diye tekrarladı Aaron.

“Hakkımda gerçekte nasıl hissettiğin. O veya bu şekilde hayatına devam etmek zorundaydın. İlişkimiz... başka nasıl sonlanabilirdi ki?”

“Daha nazik bir şekilde.”

Aaron, samimi bir pişmanlık duyuyor gibiydi. Bu yüzden, Presley onun vicdanını rahatlatma çabasıyla gülümsedi. “Ben iyiyim,” dedi. “Her zamankinden daha güçlüyüm.”

Aaron, başını çevirerek Riley’nin bıraktığı alet edevatı işaret etti. “*Ve gelecek beklentilerin var.*”

“Sonunda bir şeyler beklemeyi başardım,” diyerek dalga geçti Presley.

“Yani... Onunla çıkacak mısın?”

“Sanırım.”

“Gerçekten.”

“Çıkمامam için bir neden var mı?”

Aaron, ellerini havaya kaldırdı. “Elbette yok. Riley, Whiskey Creek’in sunabileceği en iyi seçenek.”

Presley, onun iğnelemesine katılmadı. Bunun, o gün ona yardım etmek için çok şey yapan Riley’ye karşı adil olduğunu hissetmiyordu. Resepsiyon bankosu kısmen bitmişti ama genç kadın, sonunda kendi yapabileceğinden çok daha güzel bir şeyin ortaya çıkacağını şimdiden görebiliyordu. “Ne zaman geri geleceğini söyledi mi?”

“Yarın. İşi bitirmek için yanında Jacob’ı da yardıma getirecek.”

“Onun tartını buzdolabına koymam gerekecek o halde. Ya da belki evine uğrayıp bırakabilirim, eğer Cheyenne arabasını ödünç almama izin verirse.”

“Benimkini alabilirsin fakat onun tart yiyip yememesi gerçekten umurumda değil.”

“Riley’den hoşlanmıyor musun? Ne zamandan beri?”

“İyi biri,” dedi Aaron ancak Presley, onun kayıtsızlığının gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamadı.

Bebek arabasını yakınına çekti. “Sana da tart yaptım. Fazla bir şey değil ama... Sana boya işi için teşekkür etmek istedim.”

Tartı ona uzattığında, Aaron almak için hiçbir harekette bulunmadı. Sadece genç kadının muhafaza etmek için çok uğraştığı nezaket maskesini yırtmak istermiş gibi ona baktı.

“Elmalı tartımı severdin,” diye ekledi Presley, ikna edici olmayan bir tonla.

“Seninle ilgili tartlarından başka sevdiğim çok şey vardı, Presley.”

Genç kadın, baş başa oldukları için artık memnun değildi. Başkaları duymadan konuşmalarını sağlayan mahremiyet diğer şeyleri de mümkün kılmaya başlamıştı. Nabzındaki ani yükseliş akla birkaç alternatif getiriyordu –hepsi de fiziksel anlamdaydı– ve bunun onu yalnızca tekrar esir haline getireceğini biliyordu.

“Bunu söylemen çok hoş,” diye cevap verdi.

“Şu kahrolası nezakete bir son ver artık,” diyerek patladı Aaron. “Burada sadece gururunu okşamaya çalışmıyorum!”

Genç adam öfkeleniyordu ve Presley bunun sebebini anlıyordu. Aaron, ilişkilerine kaldıkları yerden devam edememeleri için hiçbir neden görmüyordu. Fakat bu mümkün değildi. Wyatt olmasa bile, neden onu sevemeyecek biriyle yetinecekti ki?

Hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyi tercih ederdi. “Sana bir şey açıklamalıyım.”

Aaron, ellerini dar kalçalarına koyarak canı sıkılmış bir erkek görüntüsü oluşturdu. “Ne?”

“İlk başta bana dostça yaklaştığını biliyorum. Seksi Sadie’de yanıma geldiğinde bunu yüzünden okudum. Bunun için takdiri hak ediyorsun.”

“Ne için takdiri hak ediyorum?”

“Başka kimsesi olmayan birine yardım eli uzattığın için. Anem kanserdi. Cheyenne tamamen arkadaşlarıyla haşır neşirdi. Benim için... kötü bir zamandı ve sanırım sen bunu hissettin.”

“Seni yardıma muhtaç bir tip gibi görmedim, eğer söylemeye çalıştığın buysa.”

“Arkadaşlığında samimi olmadığını söylemiyorum; yalnızca yenilenin tarafında olmaktan kendini alamıyorsun. Ama insanları kurtarman onlara benim yaptığım gibi sana sınırsız tutunma hakkı vermez.” Presley, olanları anımsayınca dudaklarını büzdü. “Bunun ne kadar bunaltıcı olabileceğini anlayabiliyorum ancak sen şikâyet etmedin. Benim sevgimi doğal karşıladın ve aşırı ilgimi hoş görmek için elinden geleni yaptın. Yani beni yüzüstü bıraktığına inansan da, sana kendini suçlu hissetmemen gerektiğini söylemek için buradayım. Başkaları beni aralarına almayı *denemedi* bile.”

“Kendine bakış açısından her zaman nefret ettim,” dedi Aaron.

“Yani gerçekleri görebilmemden nefret ettiğini söylüyorsun.” Presley, onun elini tutup tartı verdi. “İkimiz de fazla eğitim almadık, Aaron ancak aptal değiliz. Ve büyük olasılıkla seni herkesten iyi tanıyorum. Başka kim seni daha fazla sevdi ki?”

“Artık seviyormuş gibi görünmüyorsun.”

Keşke bilebilseydi... Presley’nin gözleri erkeğin dudaklarına

takıldı. Aaron, dünyanın en yumuşak dudaklarına sahipti. “Bunu atlatacağsın. Yarına kadar.”

Genç kadın bunu söyleyip bir kahkaha atınca Aaron’ın çenesi gerildi. “Al işte, yine aynı şeyi yapıyorsun.”

“Espri yapıyorum! Tartını evine götür ve tadını çıkar. Ve lütfen bunu bana borçlu olmamana rağmen bugün yaptığın işler için sana minnettar olduğumu anla. Artık hiçbir mecburiyet altında değilsin. Senden beklenebilecek her şeyi yaptın zaten.” Presley, ondan uzaklaştı. “Git ve tedavi etmek için kendine başka bir kanadı kırık kuş bul.”

“Artık bana ihtiyacın yok.”

“Artık sana ihtiyacım yok.” Fakat Tanrı şahitti ki Presley onu arzuluyordu.

Aaron kıpırdamadı. “Neden arkadaş olamayacağımızı anlamıyorum.”

“Çünkü söz konusu sen olduğunda benim için ikisinin ortası yok. Aklımdan seni soymayı geçirmeden seninle arkadaş olamam.”

“Gördün mü? Aslında hiçbir şey değişmemiş.” Aaron’ın üzerinde gezinen gözleri Presley’nin altındaki siyah dantelli iç çamaşırlarını hatırlamasına yol açtı. Onları neden giydiğini ya da Aaron’ın yüzündeki bakışın farkına varınca neden üstüne sıcak bastığını anlamak zor değildi. O bakışı daha önce görmüştü, ne anlama geldiğini biliyordu.

“Bunu kabul etmek o kadar zor muydu?” diye sordu Aaron.

“Hayır, aslında çok kolaydı. Problem de bu. Geceyi defalarca birlikte geçirdikten sonra birbirimizle o şekilde olmaya o kadar şartlanmışız ki, birbirimizi gördüğümüzde düşündüğümüz ilk şey o oluyor. Ama tabii benimle meşru bir şekilde çıkmak isteyen Riley’ye

veya başka birine neden hâlâ seninle seks yaptığımı açıklamak biraz zor olabilir.”

“O senin erkek arkadaşın değil.”

“Yani?”

“Yani ne yaptığımızın bizden başkasını ilgilendirmesi gerektiğine inanmıyorum.”

Presley, bir kez daha o güçlü ve inatçı arzu okyanusunun onu kendine çektiğini hissetti. Ancak tutunduğu o güvenli kayadan koparılmasına müsaade edemezdi. “Hâlâ yapabiliyorken rahat bir vicdanla çek git, tamam mı? Şimdi şans senin,” dedi fakat Aaron tartı bir kenara bırakarak kollarını ona dolayıp onu kendine çekince, Presley onun gitmeyeceğini anladı.

Aaron başını eğip dudaklarını dudaklarına bastırdığında, genç kadın ne direndi ne de tepki verdi.

“Uzun zaman oldu,” diye fısıldadı Aaron.

Presley, bu temasla vücudundaki tüm kemikler erimiş gibi hissetti. Ancak bu savaşı kaybetmeyi reddetti; katı, meydan okuyucu ve duygusuz olmak istiyordu.

Aaron’ın dudakları dudaklarında yeniden gezinirken, nefesinin sıcaklığı Presley’nin yüzüne yayıldı. “Buna ilgi duyuyorsun kuşkusuz.”

Anılar geri gelince Presley’nin bedeni ürperdi; Aaron’ın çıplak vücudu üzerinde, Aaron göğüslerine dokunuyor, Aaron içine girerken kollarıyla dizlerinin altına asılıyor... “Nereden biliyorsun?” diye sordu Presley ama hiç konuşmamalıydı. Sesindeki titreme yalnızca erkeğin sözlerini doğrulamıştı.

Aaron, burnunu onun boynuna gömüp derin bir nefes aldı. Sonra ağzını oradaki hassas tene değdirdi fakat bir iz bırakmadan

Presley onu durdurdu. “Sende bunun tadını alabiliyorum,” dedi Aaron. “Hatta kokusunu alabiliyorum.”

Genç kadın güçlükle yutkundu. “Ne olmuş? Ben de senin beni arzuladığını söyleyebilirim.” Gerçek ortadaydı; onun uyanan erkekliğini karnında hissedebiliyordu.

“Bunu inkâr etmeye çalışan ben değilim.”

Presley’nin ağzı daha derin bir öpüşme için sulandı, böylece *biraz* tatmin olabilirdi. Ancak Aaron dudaklarını azıcık uzakta tuttu ve ellerini genç kadının beklentiyle titreyen yerlerine sürmedi.

“Seninle eğleniyorduk,” dedi. “Yine öyle olmaması için hiçbir sebep yok.”

Presley, gözlerini sımsıkı yumdu. “Hayır.”

“Peki.” Bir saniye sonra Aaron onu bıraktı ve tartını aldı.

“Öylece çekip gidecek misin?” diye sordu genç kadın.

Aaron’ın dudakları şeytanca bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Şansını kullandın. Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Erkeğin ayak sesleri uzaklaşırken, olduğu yerde kalan Presley yarım kalmış resepsiyon bankosuna tutundu. Ancak o gittikten sonra Cheyenne’le yaptıkları konuşmayı anımsadı. Kız kardeşi, bebek sahibi olabilmek için Aaron’dan sperm isteyecekti. Presley onu buna hazırlamayı, önceden biraz uyarmayı planlamıştı ki Aaron nasıl cevap vermek istediğini düşünebilsin. Bu kolay bir karar olmayacaktı. Genç kadın, kardeşinin bebek sahibi olmasını istese de Aaron’m da bunda rol almaya gönüllü olduğundan emin olmasını istiyordu.

Dikkati öyle dağılmıştı ki konuyu açamamıştı ama onun peşinden gitmeye niyeti yoktu. O anda olmazdı. Yüzleşmelerinin üstesinden gelmiş olsa da, kendine güveni fena halde sarsılmıştı.

Eğer Aaron ona dokunmaya son vermeseydi, onu bırakmak yerine elini gömleğinin üzerinde kaydırsaydı, Presley onu reddedecek miydi?

Muhtemelen onu arka odaya sürükleyecek ve ona seksi iç çamaşırlarını gururla gösterecekti. Aaron'ın dantelli iç çamaşırlarını ne kadar sevdiğini ve o çamaşırların içinde her zamankinden iyi göründüğünü biliyor, bunun da hiç yardımı olmuyordu. Sonunda Aaron'm hayran olacağı türde bir vücuda sahip olduğunu hissediyordu, bu yüzden kendini beğenmişlik de aleyhine işliyordu. Kat ettiği gelişmelerin olumsuz tarafı buydu. Özsaygısını artırsalar da, direnci için fazla bir şey yapamıyorlardı.

“Senin hiç iraden yok,” diye mırıldandı. “Söz konusu Aaron olunca yok.”

Gelecekte ondan uzak durması ve bir an evvel Reno'ya gitmesi için dua etmesi gerekiyordu.

Kahretsin! Aaron ne yapıyordu böyle? Presley'nin affını kazanmıştı, onu hiçbir şeyle suçlamadığını öğrenmişti. Bunun kanıtı olarak yolcu koltuğunda genç kadının elmalı tartı duruyordu. Peki, o halde neden sönen o korları körüklemişti? Neden her şeyi olduğu gibi bırakamamıştı?

Çünkü onu özlemişti. Ve onu hâlâ istiyordu. Ondan sonra birçok kadınla görüşmüş olmasına rağmen, hiçbiri Aaron'a aynı eğlenceyi, rahatlamayı veya tatmini yaşatmamıştı.

Peki, Presley'le evlenirse ona bir kraliçe gibi davranacak Riley gibi harika bir adamı yakalama şansını tehdit altına sokacak bir şeyi neden yapacaktı?

Presley'nin söyledikleri doğrudu. O gece ona ilk kez Seksi

Sadie’de yanaştığında birkaç yıldır kasabada gördüğü ama hiçbir zaman ortama ayak uydurmayı tam başaramamış, yalnız bir kadını ortama dahil etmeye çalışıyordu sadece. Annesi yüzünden Presley’nin o kadar çok savaş yarası vardı ki, çoğu insanı huzursuz ediyordu. Fakat Aaron, güvensizliği ve tereddüdü öğrenen biriyle iyi ilişki kurabilirdi. Onu da hakir görenler vardı ve onun da şartlarının Presley’ninkilerden daha iyi olmadığı bir dönem olmuştu.

Ancak artık genç kadının ona ihtiyacı yoktu; bu kadarını söylemişti. Presley hayatını tek başına gayet iyi yürüttüğü için Aaron *mutlu* olmalıydı. Onun yerine genç kadının kafasını meşgul ediyordu çünkü o da *Aaron’ın* kafasını meşgul ediyordu ve bunun için uğraşmıyordu bile. Aaron’a her zaman istediğini sandığı şeyi veriyordu: Mutlu, güçlü, daha az muhtaç ve daha az ilgi düşkünüydü. Onun aşırı sevgisiyle Aaron’ın boğulacağını düşündüğü zamanlar olmuştu. Peki, artık Presley ona ihtiyacı olmadığına karar verdi diye neden kendini birdenbire terk edilmiş gibi hissediyordu?

Genç kadın çok ileri gitmişti. Aaron’ı hayatından tamamen çıkarmak zorunda mıydı? Hayatında başka biri olsaydı Aaron bunu anlayabilirdi ama o da yoktu.

“Şaşırtıcı,” dedi kendi kendine. Presley ortalarda yokken hayatına devam etmek, kendini hiçbir fırsatı kaçırmamış olduğuna inandırmak bir şekilde daha kolaydı. Onu yeniden görmek, özellikle onu o kadar sağlıklı görmek, Aaron’a onu kendine özgü kılan ayrıntıları, beyninin gerisine attığı tüm küçük şeyleri yeniden hatırlatmıştı. Kahkahası. İlginç espri anlayışı. Hayatın iniş çıkışlarıyla agresifleşmeden baş edebilme tarzı. Bazı güvensizlikleri bile sevimliydi çünkü onlar hakkında son derece dürüsttü. Aaron, onunla başka her kadından daha çok vakit geçirmişti...

Bas hoparlörünün huzursuzluğunu yatıştırması ya da en azından zihnini dağıtması umuduyla radyoyu açtı. Hissettiği şeylerden hoşlanmamıştı. Kıskanmaya alışık değildi fakat Presley’yi Riley’yle hayal etmenin uyandırdığı duygunun kıskançlık olduğundan gayet emindi.

Onunla çıkacak mısın?

Sanırım.

Neden çıkmayacaktı ki? Riley’ye herkes hayranlık duyuyordu. Üniversiteden sonra kendi inşaat işine başlamış ve *elbette* başarılı olmuştu. Asla polis tarafından gözaltına alınmamış, asla bir kavga karışmamış, asla bir bardan kovulmamıştı. Lisedeyken bir kıızı hamile bırakınca altüst olmuştu –oysa savunmasız konumda görülecek, çok iyi bir kız da değildi– ancak çocuğunu yetiştirerek ve kendini ona adayan bir baba olarak günahının bedelini ödemişti.

“Presley’yi unut,” diye homurdandı Aaron. “Zaten burada uzun süre yaşamayacaksın.”

Ama pişirdiği tartın kokusunu alırken onu unutmak mümkün olmuyordu. O yüzden, eve gitmek yerine Jackson’a sürdü ve bir plastik çatal almak için arabaya servis yapan bir yere gitti. Sonra arabayı kenara çekip elmalı tarta gömüldü. Erkek kardeşlerinin eline geçmeden tartın yiyebildiği kadarını yemeye kararlıydı. Sonuçta, tüm gününü boya yaparak geçiren oydu ve çok da iyi bir iş çıkarmıştı. Presley’den *gerçekte* istediği şeyi alamayacağına göre, hayatında yediği en lezzetli elmalı tartı hak etmişti...

Ağzını yeni bir lokmayla doldururken bacağına cep telefonu titredi. Arayanın bir şeyler içmek için çıkmak isteyen erkek kardeşlerinden ya da arkadaşlarından biri olabileceğini düşündü. Sonuçta cumartesi gecesi idi. Aslında sıradan hafta sonu eğlencesi

için hiç havasında değildi fakat tek başına boş boş oturmanın da ona ne faydası olacaktı ki?

Bacağını doğrultup telefonunu cebinden çıkardı ve arayana baktı. Numara rehberinde kayıtlı değildi.

“Alo?”

“Aaron?”

Noelle. Onun sesini tanıyan Aaron radyonun sesini kıstı. Geri plandan müzik sesi geliyordu. Noelle neredeydi? Seksi Sadie’de mi? “Evet?”

“Ne yapıyorsun?”

Aaron, ağzındakini yuttu. “Yemek yıyorum.”

“Onu burada benimle de yapabilirsin. Bir tabak tavuk kanadım ve üzerinde senin adın yazılı bir koltuğum var.”

Aaron, “orası” neresi diye sormadı. “Numaramı nereden buldun?” Bazen karşılaşılırlarsa takılıyorlardı ancak bu durum çok nadir oluyordu ve Aaron, ilişkinin bundan öteye gitmemesi için dikkatli davranıyordu.

“Erkek kardeşlerin kulüpte içiyorlar.”

Kahretsin! Aaron’ın numarasını vermemeleri gerektiğini biliyorlardı. Aaron, Noelle numarayı hangisinden aldıysa o kardeşinin sarhoş olduğunu ya da kadının onu rahat bırakmasını istediğini tahmin etti.

“Gelip bize katılmalısın,” dedi Noelle.

Aaron, bacağını yere vurdu. “Havamda değilim.”

“Beni görmek için havanda değil misin?”

Aaron keşke geri dönüp Presley’yle konuşabilse, ona yeniden dokunmasına izin vermesi için genç kadını ikna edebilseydi. Onu o kadar öfkeliendiren, gerçekten istediği şey buydu. Fakat Presley

istemiyorsa, Aaron onu buna zorlayan pislik olmayı reddediyordu. “Meşgulüm.”

“Yemekle mi?”

Aaron cevap vermedi.

“Sana gösterecek başka modellik fotoğraflarım da var,” diye ekledi Noelle, davetkâr bir kahkahayla.

Aaron, son seriden hiç etkilenmemişti. Noelle estetik operasyonlara, botoks ve liposakşına kendini çok fazla kaptırmıştı. Kazandığı her kuruşu görünüşünü iyileştirmek için harcamasına –ve kalanı için borçlanmasına– rağmen, Aaron’a göre önceden daha güzel görünüyordu. Zaten Presley’de sevdiği şeylerden biri de buydu. Genç kadın çok doğaldı. Makyajsız haliyle, makyaj yaptığı zamanlardaki kadar güzel görünüyordu. “Bu gece olmaz. Yorgunum.”

“Haydi! *O kadar* yorgun olamazsın. Harcadığın zamana değerini sağlayacağım...”

Noelle, yatağında bir erkek istiyordu. Ve Aaron birkaç kez onu eve atacak kadar çılgın, sarhoş veya aptal olduğundan, genç kadın şimdi daha fazlası için üsteliyordu.

Aaron, tartı kenara koyup arkasına yaslandı. “Erkek kardeşlerimin orada olduklarını söyledin, değil mi?”

“Senin ve o beni sevmeyenin dışında hepsi burada.”

Dylan’dan bahsediyordu. Fakat kendi ailesi de dahil olmak üzere Noelle’i sevmeyen çok insan vardı. Genç kadın, kız kardeşinin sevgilisinden hamile kalarak ve bu hamileliği bir evlilik tekليفini kavgaya dönüştürmek için kullanarak kendi kaderini belirlemişti. Aaron, birçok kişiden daha bağışlayıcı olduğu için kendiyile gurur duyuyordu. Kendine Noelle’in geçmişte yaptıklarının *kendi* meselesi olduğunu söyleyip duruyordu. Ama onun henüz iyi bir

yanını keşfedememişti. “Dylan zaten bana kızgın, her neyse. Belki Grady senin fotoğraflarını görmekten hoşlanır.”

“Ona göstermemi umursamaz mısın?”

Genç kadının hakarete uğramış gibi gelen sesi Aaron’ı sinirlendirdi. Noelle ilk kez onunla eve gelmek istediğinde, Aaron onu bir ilişki yaşamakla ilgilenmediğine dair uyarmıştı. O zamandan beri de ona hep aynı şeyi hatırlatmıştı. Ona telefon numarasını vermemiş olması da bunu açıkça belli etmiş olmalıydı. Ancak Noelle, istediği her şey için çok fazla baskı yapmaktan kendini alamıyordu. “Noelle, bunu daha önce konuştuk.”

“Salla gitsin,” dedi genç kadın öfkeyle ve telefonu kapadı.

Derin bir iç çeken Aaron telefonu konsolun üzerine koydu, Presley’nin tartının olduğu plastik kutuyu kapadı ve kamyoneti çalıştırdı. O noktada, Seksi Sadie’ye gitmek istemediğinden gayet emindi.

Telefonuna mesaj geldiğinde neredeyse bakmayacaktı. Noelle’in ona terbiyesizce bir el işareti gönderdiğinden şüphelendi. Yine de ekrana şöyle bir göz atmaktan alamadı kendini.

Mesaj Noelle’den değil, Cheyenne’dendi.

Kamyoneti yeniden park edip telefonu eline aldı.

Yarın bir ara kaçıp benimle Sutter Creek’te buluşma şansın var mı?
Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor. Lütfen bundan Dylan’a ya da bir başkasına bahsetme.

Yengesi büyük olasılıkla arabuluculuk yapmak istiyordu. Aaron’la ve Dylan’la iki yıldır uğraşıyor olmasına rağmen, Cheyenne hâlâ

iki kardeş arasındaki kavgaların hiçbir zaman çok uzun sürmediğini öğrenememişti. Aaron, pazartesi günü tamirhanede Dylan'ı görecekti ve hiçbir şey olmamış gibi devam edeceklerdi. Fakat Cheyenne kocasını o kadar çok seviyordu ki, iki kardeş arasında ne zaman bir anlaşmazlık olsa onların sorunu konuşarak çözmelerini sağlamaya çalışıyordu.

Senin dahil olman gerekmiyor, diye cevap yazdı Aaron. Dylan'la ben iyiyiz.

Konu cuma günüyle ilgili değil.

O halde neyle ilgili?

Senden bir yıllık isteyeceğim.

Benden mi?

Ne iyiliği olabilirdi ki? Dylan, Cheyenne'in isteyebileceği her şeyi veriyordu. Onun için ateşin üzerinde bile yürüyebilirdi.

Yazarak açıklamamayı tercih ederim.

Dylan'dan özür dilemeyeceğim. Ben hiçbir şey yapmadım.

Senden özür dilemeni istemiyorum.

O zaman ne isteyebilirdi ki?

Şu anda beni görmeye gelebilir misin?

Hayır. Dylan evde. Yarın öğleden sonraya kadar kaçamam. Eğer kabul ediyorsan, ona Presley'ye yardım etmem gerektiğini söyleyeceğim ve seninle Sutter Creek'teki JB's Steakhouse'da buluşacağım.

Bu durum gizemli bir hal alıyordu. Yengesi ona hiç öyle gizli kapaklı yaklaşmamıştı.

Aaron'ın aklına başka bir düşünce geldi.

Konunun Presley'le bir alakası var mı?

Kesinlikle yok.

Seninle Presley hakkında konuşmayacağım.

Aaron, Cheyenne'le Dylan'ın kendi işlerine bakmaları konusunda son derece kararlıydı.

Söz veriyorum.

Neden bu kadar gizemli davranıyorsun?

Sana açıklama şansım olursa anlayacaksın. Bu konuda çok gerginim. Bunu yalnızca sana güvendiğim için yapıyorum. Dylan ve Presley dışında, bu dünyada en çok sana güveniyorum.

Yengesi, şimdi de Aaron'ı germiştir. Konu ne olabilirdi ki?

Aklına birkaç alternatif geldi ama hiçbirinden hoşlanmadı. Biliyordu ki hastalıklarla ilgili olanlar. Cheyenne kanser filan mıydı?

Belki de kötü haberi doktorundan almış ve Dylan'a söyleyememişti.

Saat kaçta? diye yazdı Aaron.

Dylan, arka tarafa inşa ettiği otopark için çalışmayı planlıyor. Saat üçe kadar işi bitmiş olur. Sana uygun mu?

Uygun. JB'de görüşürüz.

Bir değişiklik olursa sana mesaj atarım.

Anlaştık.

Teşekkürler, Aaron. Gerçekten minnettarım.

Aaron, meseleyi son kez netleştirmek zorundaydı.

Gerçekten Presley'le ilgisi yok, beni uyarmayacaksın, değil mi?

Dylan bunu zaten yapmadı mı?

Denedi.

Presley'le hiçbir alakası yok. Ama Presley'yi gerçekten istemediğini belirtmeme izin ver, aksi takdirde tek kelime bile konuşamayız.

Aaron, bu son mesaja belki on beş dakika bakarak oturdu. *Aaron* bile emin değilken, Cheyenne bunu nereden bilebilirdi ki?

Yedinci Bölüm

*I*B's, ahşap duvarlarında marka işlemleri ve sağ taraftaki barıyla geleneksel bir et lokantasıydı. Mekânın diğer restoranlara kıyasla daha karanlık olan içi, öyle parlak, güneşli bir günle tezat oluşturuyordu ve masalardaki mumlar bunu dengelemek için pek işe yaramıyordu.

Aaron, gözlerinin karanlığa alışması için bir saniyeliğine girişte durdu. Sonra köşedeki bir bölmede, sanki bir idam mangasının önüne adımını atacakmış gibi görünen Cheyenne'i fark etti. Çatal-bıçak takımlarını peçetelere saran kız aceleyle ona doğru gelirken, yengesinin sıkıntılı hali Aaron'm gerginliğini de artırdı. Pazar dahi olsa günün yoğun bir zamanı değildi, öğünler arası bir saatti.

"Size bir masa ayarlamamı ister misiniz?" diye sordu kız.

Aaron, Cheyenne'i işaret etti. "Arkadaşım orada oturuyor."

Garson kız, önden gitmesi için eliyle ona işaret etti. "Birini beklediğini söylemişti. Sizin için de masaya bir menü bıraktım."

Aaron, ona teşekkür ederek restoran boyunca yürüdü ve onu anlık bir gülümsemeyle karşılayan Cheyenne'in karşısına oturdu. "Geldiğin için teşekkürler."

“Problem değil.”

Cheyenne, menüyü Aaron’a uzattı. “Önce sipariş vermek ister misin?”

Aaron, neler olup bittiğini bir an önce öğrenmeyi tercih ederdi ancak garson kızın araya girmesini önlemek için menüyü inceleyerek biftekte karar kıldı. “Bütün bunlar çok gizemli.”

Cheyenne’in yanakları kızardı. “Üzgünüm fakat yüz yüze konuşulması gereken bir konu.”

“Whiskey Creek’te buluşamaz mıydık?”

“Birilerinin bizi birlikte görmesinden korktum.”

“Nasıl yani?”

“Sadece insanların tepkisini çekmeye gerek görmedim.”

Aaron, peçetesini kucacağına koydu ve çatal-bıçağını hazırladı. “Biz artık akrabayız. Kimsenin beraber yemek yememizi tuhaf karşılayacağını sanmıyorum.”

Cheyenne’in cevap vermeye fırsatı olmadı. Garson kız gelip ne içmek istediklerini sordu. Cheyenne öyle sıradan ayrıntıları umursamayacak kadar sıkıntılı görünse de, buzlu çay siparişi verdi. Aaron o kadar merak içindeyken aslında ne yemek ne de içmekle ilgileniyordu, o yüzden suyla geçiştirmeye karar verdi.

“Yemek siparişi için size birkaç dakika daha veriyorum,” dedi kız ancak ikisinin de o zamana ihtiyacı yoktu. Aaron, hemen sipariş vereceklerini söylemek üzere ağzını açtı fakat kız gitmişti bile ve Cheyenne de onu geri çağırmanın, Aaron yengesinin konuyu açmak için acele etmediğini anladı. Belki cesaretini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Durmadan huzursuzca çantasının askısıyla oynaması, Aaron’a bunun onun için kolay olmayacağını anlatıyordu.

“Beni kızdıracak bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını düşü-

nüyorsan merak etme,” dedi Aaron. “Sana asla sesimi bile yükseltmem.”

Bu sözleri tatlı bir gülümsemeyle ödüllendirildi. “Burada olmanın bir sebebi de bu.”

Demek gerginliği korkudan kaynaklanmıyordu...

“Bana her şeyi söyleyebilirsin. Ağabeyime karşı duyduğum sadakatten şüphe duymama sebep olmadığı sürece.”

Genç kadın başını salladı. “Bunu takdir ediyorum. Dylan’ı ben de seviyorum, bu yüzden, onun iyiliği için olduğunu düşünmem seni asla onunla karşı karşıya getirmezdin.”

Bu sözler Aaron’ın kulağına hoş gelmemiştir. Yengesinin kollarını göğsünde kavuşturmasını, bacak bacak üstüne atmasını, çantasının yerini değiştirmesini, suyundan bir yudum almasını ve bir köşedeki büyük ekran televizyona tekrar tekrar bakmasını izledi. Televizyonda beysbol maçı vardı, yani Cheyenne onunla *pek fazla* ilgileniyor olamazdı. Sporunu umursamazdı. Ama garson kız geri gelene kadar o maç gördüğü en ilginç şeymiş gibi davrandı.

Siparişlerini verdikten sonra Aaron, sandalyesini geriye iterek bacaklarını uzattı. “Pekâlâ. Haydi konuşalım.”

Cheyenne, dudaklarını ısırdı. Doğru sözcükleri aradığı belliydi. Sonunda Aaron öne doğru eğilerek onu yeniden teşvik etti. “Konusun, Cheyenne?”

“Bir bebek istiyorum.”

Bu sözler öyle sessizce geldi ki, Aaron doğru duyduğundan emin olamadı. Ya da belki bunun onunla ne ilgisi olabileceğini anlamadı. “Pardon?”

Cheyenne’in göğsü sanki derin bir nefes almış gibi kabardı. “Bir bebek istiyorum,” dedi daha yüksek sesle.

“Pekâlâ.” Bu bir şaka mıydı? Aaron, kardeşleri tarafından oyuna getirilmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ancak onlardan hiçbir iz yoktu. “O zaman... neden sen ve Dylan bir bebek yapmıyorsunuz?”

“Deniyoruz.”

Dylan, bu konuyla ilgili o ya da bu şekilde herhangi bir şey söylememişti. Fakat Aaron da sormamıştı. Hazır olduklarında bir aile kuracaklarını varsaymıştı. “Bana hamile olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, sana hamile *olmadığımı* söylemeye çalışıyorum. Yapabileceğimiz her şeyi yapmış olmamıza rağmen.”

Aaron’ın buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Cheyenne’in az önce kocasının bilmeyi tercih etmeyeceği bir bilgiyi açıkladığından emindi. “Bazen bu işler zaman alır,” dedi sonunda.

“İki yıl oldu.”

“Sen...”

“Ben iyiyim. Sorun bende değil.”

Yengesinin bunu söyleyiş tarzı Aaron’a tüyo verdi. “Yani sen Dylan’ın...”

“Biraz yardıma ihtiyacı olabileceğini söylüyorum.”

Aaron, sanki Cheyenne ona silah doğrultmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bu konuda yardım etmek için benim yapabileceğim fazla bir şey yok.”

Cheyenne, ellerini kenetledi. “Aslında var. Bunu istemek benim için çok zor ama... başka kimden yardım isteyebilirim ki?”

Aaron’dan başka? “Devam et.”

“Düşünüyorum da...” Cheyenne, onun gözlerine bakmadan önce boğazını temizledi. “Suni dölllenme düşünüyorum.”

Sonunda Aaron anlamıştı. “Ve benim donör olmamı mı istiyorsun?”

“Bu çok utandırıcı. Sormak zorunda kaldığım için üzgünüm fakat...”

“Neden Dylan burada seninle birlikte değil?” diyerek onun sözünü kesti Aaron. “Bu meseleyi onun ele alması gerekmiyor muydu?”

“Yapamaz.”

“Niye? Arka bahçenizde o kahrolası otoparkı inşa etmek zorunda olduğu için mi?”

Cheyenne’in sesi yine alçaldı. “Çünkü senden bunu istediğimi bilmiyor.”

Aaron kaskatı kesildi. “*Bunu yapmak isteyeceğinden emin olmadın mı?*”

Yengesi, anlaması için ona yalvarırcasına baktı. Sonra, “Bebeğin ondan olduğuna inanmasımı istiyorum,” dedi.

“Lanet olsun!” Aaron ayağa fırladı, oradan gidecekmiş gibi döndü, sonra yengesini orada öyle yalnız bırakamayacağını fark ederek yeniden koltuğuna çöktü.

“Bu beni öldürüyor, Aaron,” dedi Cheyenne. “Bir bebek sahibi olmayı çok istiyorum. Ve Dylan’da bebeğim olmasını istiyor. Onun bebeği. Bunu benim için yapması gerektiğini hissediyor.”

“O, senin istediğin her şeye sahip olmanı arzular.”

“Çünkü sevdiği insanlara çok iyi bakmakla gurur duyar.”

“Bu günlerde doktorların yapabildiği çok şey var.”

“Bunu biliyorum ancak gizlice yaptığım bir teste göre Dylan gerçekten kısır. Ve bunu öğrenirse, beni hayal kırıklığına uğrattığını hissedecektir”

“*Senin yaptığın bir test mi? Buna nasıl güvenebilirsin? Her seçeneği araştırman gerekiyor...*”

“Ve bu süreçte onun özgüvenini kaybetmesini ve evliliğimize zarar vermeyi göze alayım, öyle mi? Ne için? Test meşruydu. Dylan’ın çocuk sahibi olabilmek için çok düşük bir şansı var.”

“Ama eğer senin kısır olmadığını biliyorsa...”

“Bilmiyor. Doktora tek başıma gittim ve bunu ona söylemedim.”

“Ne yani? Hamile kalıp çocuğun ondan olduğuna inanmasını mı istiyorsun?” Aaron, bunu şokla ve inanmadan söylüyordu fakat Cheyenne başını salladı.

“Evet. İstedğim tam olarak bu.”

Garson kız elinde tabaklarla yaklaştı. Aaron, bir bakışla Cheyenne’i onun geldiğine dair uyardı ve kimse duymadan konuşabilmeye kadar sessiz kaldılar.

“Çok şey mi istiyorum?” diye fısıldadı Cheyenne, garson kız gidince.

Aaron, onun sesindeki yakarışa karşı direnemedi. O, Dylan için Tanrının en büyük lütfuydu, kardeşlerinin iyiliği için kullanmak zorunda kalmadığı tek şeydi. Aaron bazen ağabeyiyle çatışsa da, eğer onunla sevdiği kadın arasına herhangi bir şey girerse Dylan’ın ne kadar acı çekeceğini düşünmeye bile dayanamadı.

Yine de ağabeyinin arkasından iş çevirebileceğinden emin değildi. Dylan *bunu* öğrenirse ne söylerdi veya ne yapardı? Ve bir *çocuk* sahibi olmak, gerçek babasını bilmeyen bir çocuk sahibi olmak nasıl bir şey olurdu?

“Bebek sahibi olman için sana yardımcı olacağımı umuyorsun fakat bu konuda tek kelime etmememi bekliyorsun.”

“*Hiç kimseye.* Evet.” Cheyenne, planının hiçbir yönünü sakla-

maya yeltenmedi. Babalık haklarından feragat edeceksin ve bebeğin amcası olacaksın, bundan ötesi yok.”

Yani Aaron’ın çocukla iletişimi olacaktı. Hatta çok fazla iletişimi olabilirdi. Peki, bu işleri zorlaştıracak mıydı yoksa kolaylaştıracak mıydı?

“Emin değilim,” dedi. “Evet demek isterim ama... Bunun Dylan’la aramızda başka bir çekişme konusu olmasından korkuyorum.”

“İşte bu işin gizli yapılması gerektiğini düşünmemin başlıca nedenlerinden biri de bu. Bu yolla ilişkinizin etkilenmesi daha düşük olasılık olacak. Dylan sana kendini borçlu hissetmek zorunda kalmayacak ve sen de onun nankörlük yaptığını düşünmek zorunda kalmayacaksın çünkü yaptığın fedakârlığa dair en ufak bir fikri olmadığını bileceksin,” dedi Cheyenne. “Bunu yapmalısın çünkü onu seviyorsun ve tüm haklarından feragat edip sadakatinden vazgeçmelisin.”

Aaron, elini çenesinde gezdirirken derin bir nefes verdi. “Bu civarda bir klinik var mı veya...”

“Muhtemelen birçok klinik vardır. Hatta doktorum birini önerdi bile. Sadece henüz kimseyle temasa geçmedim çünkü bir hamle yapmadan önce senin beni destekleyeceğinden emin olmam gerekiyordu.”

“Nasıl olacak?”

Cheyenne, onun tabağını işaret etti. “Bifteğini yemeye başlmalısın. Soğuyor.”

Aaron, oraya geldiğinde olan azıcık iştahını da kaybetmişti ancak yengesine bir şey diyemediğinden bifteğinden birkaç parça kesip çiğnedi. Genç kadın, yalnızca çatalıyla tabaktaki salatasını döndürüp duruyordu.

“Benimle bir bebek yapma düşüncesi gerçekten tuhaf olmalı,” dedi, “ama... bu olaya benim gözümle bakabilirsen eğer. Seni kayınbiraderim olarak çok seviyorum, o yüzden çocuğumun senden olduğunu bilmekten mutluluk duyarım. Tüm Amos erkek kardeşler arasında kocama en çok sen benziyorsun. Ve elbette, hayatındaki diğer tüm güçlüklerle başa çıktığı gibi bununla da başa çıkabilir fakat bu ihtiyacını böyle kolayca giderebilecekken ona bunu yaşatmak niye? Dylan’ın mutlu olmasını istiyorum. Son zamanlarda kendisi gibi davranmıyor.”

Aaron, ağzındaki lokmayı yutmak için mücadele etti. “Sebebin bu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bu olduğunu biliyorum.”

Dylan, alışılmadık bir biçimde asabi ve dalgın *olmuştu*. Ama...

“Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var,” dedi Aaron.

Cheyenne, buzlu çayından bir yudum aldı ancak tavırlarından Aaron’a başka bir şey söylemeden önce zaman kazanmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

“Bu konuda bir problem mi var?” diye sordu Aaron, yengesi bardağını masaya bırakınca.

“Bu, problemin ta kendisi.”

“Nasıl yani?”

“Zaman. Fazla zaman yok. Dylan, doktora gitmekten bahsediyor. Ve bunu yaparsa...”

“Gerçeği öğrenecek.”

Aaron, bifteğin ardından ağzına bir lokma fırında patates atmayı başardı. “Belki en iyisi budur, Cheyenne. Yani... Ben buna açık olurum eğer... eğer daha sonra ikiniz birlikte benimle konuşmak isterseniz. Bunu sana çok gördüğümünden değil fakat...

Bunun gerçekleşmesi için ihtiyacın olan şey.” Veya... Aaron öyle düşünmüyordu. Konunun o kısmını aklı da fazla almıyordu. Yine de sözlerine devam etti. “En çok endişelendiğim şey bunu bir sır olarak saklamak.”

“Öylesinin daha iyi olacağına ikna olmadın mı? Hem de Dylan’la ilişkiniz bu kadar... karmaşıkken? Senden böyle bir şey istemek zorunda kalırsa bunun *Dylan* için ne kadar aşağılayıcı olacağını biliyorsun ve sonrasında sana nasıl borçlu hissedeceğini de.”

Bu, haklı bir endişeydi. “Cevabıma ne kadar süre içinde ihtiyacın var?”

“İşlerle o kadar meşgulsünüz ki, sana muhtemelen birkaç gün verebilirim. Dylan, ondan önce randevu bile alamayacaktır. Fakat sürecin tamamlanması birkaç hafta sürecek; klinikle program belirlemek, prosedürleri yerine getirmek ve işe yarayıp yaramadığını görmek. Yaramazsa, aynı süreçten yeniden geçmemiz gerekecek.”

“Oraya aynı anda mı gideceğiz?”

“Hayır. İnternette okuduğuma göre tamamen ayrı ayrı yapılabilirmiş.”

“Ama... yanında birinin olması gerekmiyor mu?”

“Presley gelecek.”

Aaron, buna memnun olmuştu. Zaten sperm bağışlayacak olması yeterince tuhaftı. Bir de ağabeyinin yerine Cheyenne’in yanında olmak istemiyordu. “Presley’le bu konuyu konuştunuz mu?”

“Dün onu aradım.”

Aaron, yengesine bakmadan önce bifteğinden bir parça daha kesti. “Bana sorman için seni o mu cesaretlendirdi?”

“Pek sayılmaz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor mu?”

“Bunun seni nasıl etkileyebileceğinden endişeleniyor.”

Yemeye devam edemeyen Aaron, su bardağına uzanıp ağzındaki lokmayı yuttu. “Artık benimle görüşmek istememesine razı mı?”

Yengesi Aaron’ın bileğini sıktı. “Bu şahsi bir şey değil, Aaron.”

“Çok şahsi ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Cheyenne, salatasını bırakıp tabağını önünden itti. “Seni unutmak için hayatının en kötü zamanlarını geçirdi.”

“Gördüğüm kadarıyla gayet başarılı olmuş. Gitti gideli ondan bir kez bile haber almadım.”

“Seninle bağlantı kurmamasının kolay olmadığından eminim. Sen, ulaşılması zor bir başarısın.”

“Fakat Riley’nin onu kandırabileceğini düşünüyorsun.”

Cheyenne, ellerini kenetledi. “Riley bir eş arıyor. Senin isteğin bu değil.”

Aaron, evliliğe karşı değildi. Artık yuva kurması *gereken* yaşıydı. Sadece doğru kadınla karşılaşmamıştı. Bir erkeğin öyle bir bağlılık sözü vermesi için âşık olması gerekirdi ama Aaron’ın birine vermek için kalbinin yeterince sağlıklı olup olmadığını merak ettiği zamanlar bile olmuştu. Belki Dylan öyle tam bir bağlılık için yeterliydi ancak Aaron, çocukluğunun girdabında o yanının yıkılmış olmasından korkuyordu.

Veya başından beri yetersizdi.

Cüzdanını çıkarıp masaya altmış dolar bıraktı ve ayağa kalktı. “Karar verdiğimde seni arayacağım.”

“Aaron?”

Genç adam arkasına baktı.

“Bu verilmesi zor bir karar. Hayır dersen seni suçlamayacağım.”

Aaron, başını sallayarak restorandan çıktı.

Sekizinci Bölüm

Pazar gecesi idi. Presley, hafta sonunu bir şekilde kazasız belasız atlattı. Buna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Ted'in imza gününde Aaron'la karşılaştıktan ve ardından dün onun stüdyoya gelişinden sonra Aaron aklını o kadar meşgul etmişti ki, genç kadın pazartesiye kadar kendini tutamayıp onu arayacağından şüphe etmişti. Birini bu kadar özlemenin mümkün olacağını hiç hayal etmemişti. Her dakika adeta bir savaşı fakat güçlü kalmıştı. Rahat bir nefes alabilir ve sırtını sıvazlayabilirdi.

“Daha da kolaylaşacak,” diye mırıldandı, yalnız olmasına rağmen. Daha önce Cheyenne arayıp ona Aaron'la Sutter Creek'teki buluşmalarını anlatmıştı, bu yüzden Aaron'ın aklı o konuyla meşguldü kuşkusuz. Eğer şans Presley'den yana olursa, Aaron kasabadan gidene kadar aklını bu suni döllenme meselesi meşgul edecekti.

Neyse ki Presley'nin odaklanması gereken başka şeyler de vardı. Sabahı –Wyatt'ın uyku saatine kadar– Riley'yle oğluna resepsiyon bankosunun yapımında yardım ederek geçirmişti. İşlerini bitirdikten sonra Riley ve Jacob, Presley'nin evini ziyaret etmişlerdi. Genç kadın onlara yardımları için minnettar olsa da, Riley'yle olmak... Aaron'la olmak kadar büyüğü değildi.

Ama arkadaşlıkları daha yeniydi. Riley gibi çekici, özel bir adamla bile daha başından havai fişeklerin patlamasını bekleyemezdi. Önemli olan, kendisinin hoşça vakit geçirmesiydi. Jacob’la Wyatt oynarlarken, onlar da sohbet edip kahkahalar atmışlardı ve Riley, Presley’nin yaptığı elmalı tart için yaygara yapıp onu göklere çıkarmıştı.

Presley, kendini onunla bir ilişki içinde görebilirdi. Neden olmayacaktı? Bu kez kendi kadar yaralı bir adam yerine sorumluluk sahibi bir baba olacak birini seçmeye kararlıydı. Riley, cuma günü akşam yemeğinde ona katılmasını teklif etmişti ve Presley kabul etti. Böylece ona en azından bir şans vermiş olacaktı.

Wyatt’ı uyutmak için salladı –geceleri bebeğiyle huzur dolu birkaç dakika geçirmeyi seviyordu– ve bir battaniye ile Ted’in yeni kitabıyla birlikte kanepeye kıvrılmadan önce üzerine bir tişört ve şort giydi. *Hot and Heavy* [Sıcak ve Ağır], Ted’in en iyi kitabı olmayı vaat ediyordu. Ancak Presley daha altmış sayfa okuyabilmişti ki, biri kapıyı yumrukladı.

Şaşıran genç kadın, Riley’nin asmasına yardımcı olduğu duvar saatine baktı: On buçuk. O kadar geç bir saatte kim gelirdi ki?

Kitabını bırakıp kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı.

Verandasında, soluk renkli bir kot pantolon ve bir Amos Oto Tamirhanesi tişörtüyle Aaron’ı görmek, onu bir elektroşok cihazı gibi çarptı. Aaron! Ne işi vardı orada?

Presley, kapıyı açmazsa belki gider diye bekledi. Kıyafeti de uygun değildi. Fakat Aaron, daha önce defalarca onu öyle görmüştü ve kapıya yeniden vurunca ve özellikle, “Presley, orada olduğunu biliyorum,” deyince, genç kadın onu duymazdan gelmeye devam edemedi.

Kapıyı biraz aralayarak girişi engelledi. “Neler oluyor?”

Aaron'ın üzerinde gezinen ela gözleri, Presley'e sutyen giymediğini hatırlattı. Aaron gülümsemedi ama yüzündeki ifadeden bunu fark ettiği anlaşılıyordu. Muhtemelen bu ona bir zamanlar ne kadar samimi olduklarını anımsatmıştı.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Gülümseyişi, Presley'nin nefesinin kesilmesine yol açtı. Bir zamanlar bu gülümseme için yaşırdı. “Saat geç oldu ve Wyatt uyuyor.”

“Sessiz olacağım.”

Presley yerinden kıpırdamayınca, Aaron kaşlarını kaldırdı ve genç kadın daha da güçsüzleştiğini hissetti. *Lanet olsun.* Aaron, üzerinde hâlâ biraz güç sahibiydi. “Pekâlâ, gir,” diye homurdanarak kenara çekildi Presley.

“Neden buradasın?” diye sordu kapıyı kapayınca.

Aaron odayı gezinip eşyaları incelerken, Presley duvara yaslandı.

“Aaron?”

“Burada çok fazla iş yapmışsın.”

“Söylediğin gibi, ev çok pisti.” Şimdi bile Presley'nin güzel diyeceği türden değildi. Muhitine rağmen Fresno'daki kiralık evi daha iyiydi ama orada masrafları paylaşabileceği bir ev arkadaşı vardı. Burası temiz ve güvenliydi. Diğer zorluklarını göz önüne alınca, biraz para kazanmaya başlayınca kadar isteyebileceği tek şey buydu. “Yapabileceğim zaman burayı daha iyi hale getireceğim.”

Aaron, bir köşede yığılı olan kitapları işaret etti. “Bunlar senin mi?”

“Evet.”

“Ne zamandır kitap okuyorsun?”

Başka her şeyi bıraktığından beri. “Fresno'da başladım.”

“Bu yalnız yapılacak türden bir aktivite değil mi?”

Aaron onu ilk tanıdığında, Presley eline neredeyse hiç kitap almamıştı. O zamanlar, hayatın arkadaşlarıyla parti yapmaktan ibaret olduğunu düşünürdü fakat o hayat tarzına sırtını çevirdikten sonra kitaplar tek tesellisi, tek dostu, bazı zamanlar tek umudu olmuştu. “Güzel bir eğlence ve eğer kütüphaneyi kullanırsan bedava.”

Aaron, birkaç kitap adına göz gezdirdi. “Gerilim mi?”

“Çoğunlukla.” Presley, Aaron hakkında fanteziler kurmadan romantik kitaplar okuyamıyordu. Whiskey Creek’e bir daha asla dönmeyeceğini sandığı zamanlar, arada sırada hatırlayıp hayal etmek için kendine izin verirdi. Ancak şimdi şartlar değiştiğine ve tutkularının hedefi o kadar yakınında olduğuna göre, o tip bir davranışa boyun eğemezdi.

“Oturmak ister misin?” diye sordu.

“Müsaade varsa.”

Presley, kötü muamelesine dair Aaron’ın yaptığı işnelemeyi duymazdan gelerek kanepeyi işaret etti. “Senin için ne yapabilirim?”

Aaron, ona kaba ses tonundan hoşlanmadığını ifade eden bir bakış attı. “Sadece... birbirimize karşı normal olamaz mıyız? Çok şey mi istiyorum?”

Presley, turuncu koltuğuna oturdu. Koltuk rahattı ama onun hakkında tek söyleyebileceği en iyi şey buydu. “Normal’den kastın ne?”

“Biz arkadaştık, değil mi?”

“Belki unuttun çünkü senin için çok anlamsız ve sıradandı ancak biz ilişkisi olan arkadaşlar gibiydik daha çok.”

“Ah!”

“Gerçekler acıtır. Sen ne zaman seks yapmak istesen, ben hep fazlasıyla hazırdım.”

“Seksten sen de nasibini aldın,” diye cevabı yapıştırdı Aaron.

Bu doğruydı. Presley ne zaman onu modunda yakalama şansı olabileceğini düşünse onun evine giderdi çünkü Aaron’la birlikte-lik yaşayacağı her zaman kesin değildi. “Unutmadım.”

“Neden hep işin fiziksel yönüne odaklanmakta ısrar ediyorsun? Ben yaşadıklarımıza seninle aynı şekilde bakmıyorum. İlişkimi-zi... kötü bir şey olarak görmüyorum. Yine de düşündüğün kadar şehvet düşkünü olsam bile, geri döndüğünden beri senden benimle yatmanı istemedim, o zaman... problem bunun neresinde?”

“İstedğin bu değil mi? Bu yüzden burada değil misin?” diye sordu Presley, zaman kaybetmeden.

Aaron, kanepede kıpırdanıp omuz silkti. “Bundan hoşlanma-yacağımı söylemiyorum. Fakat hayır cevabını kabul edebilirim. Arkadaşlığımızı korumanın yolu buysa eğer, seksi memnuniyetle geçerim.”

“O halde *bu* yüzden mi buradasın? Arkadaşlığımızın hatırına mı?”

“Seni özledim.”

Aaron’ın bu sözleri isteksizce söylemesi, etkisini azaltacağına artırdı. Belki de Presley bu konuyu yanlış ele alıyordu. Onunla ar-kadaş olmayı kabul edinceye kadar onu hayatından çıkaramaya-caksa, o zaman arkadaşlığı kabul etmeliydi. Bu durumda Aaron’ın elinde savaştık hiçbir şey kalmayacaktı, özellikle de eskisinden daha azıyla yetinmeye gönüllü olduğuna dair gerçeği söylüyorsa.

“Pekâlâ. Arkadaş olacağız.”

Aaron’ın gözleri kısıldı. “Bunu samimi olamayacak kadar üs-tünkörü söyledin.”

Presley, saç buklelerinden biriyle oynadı. “Sen *daha mı* sa-mimisin? Beni öyle çok özledin ki benimle hiç iletişim kurmaya çalışmadın!”

“Oha, Cheyenne’den numaranı defalarca istedim.”

“Beni gerçekten görmek isteseydin bir yolunu bulurdun, Aaron. Fresno, arabayla yalnızca iki saat uzaklıkta.”

“Daha fazla çaba *göstermeliydim*,” diye kabullendi Aaron. “Ama sen de beni arayabilirdin. Orada neler oldu?”

“Orada neler olduğunu biliyorsun. Hayatıma sil baştan başlıyordum. Ve şimdi bunu başardığıma göre, bu konuşmayı neden yaptığımızı anlayamıyorum. Biraz kilo verdiğim için mi? Aniden nelerden mahrum kaldığını mı düşünmeye başladın?”

Aaron yüzünü buruşturdu. “Eskiden beni ne kadar önemseydiğini düşününce, şu anda bana hiç değer vermiyorsun.”

Presley, onun güçlü yanları kadar zaaflarının da farkındaydı; sadece onlara odaklanamazdı. “Sen birçok yönden harika birisin, Aaron. Kimse talihsiz insanlara karşı daha sadık, daha cömert veya daha nazik olamaz. Fakat...”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Aaron

“Artık bir çocuğum var. Hayatımı ciddiye almalıyım, oğlum için uygun olmayan türde erkeklerden kendimi korumalıyım.”

“Yani o *ben miyim*?”

Presley’nin krupiyer olarak çalıştığı kumarhaneden de birkaç arkadaşı vardı ancak onlar Whiskey Creek’in dışında yaşıyorlardı. Aaron, onun oradaki tek düzenli arkadaşıydı, bu yüzden genç kadın onun şaşkınlığını anlayabiliyordu. “Sen evlilikle ilgileniyor musun? Bir aile kurmakla?”

“Yeni koşul bu mu?”

“Evet.”

Aaron, tartışmaya devam etmeye istekli gibiydi ama vazgeçmeye karar vermiş olmalıydı çünkü konuyu değiştirdi. “Bugün Cheyenne’le buluştum.”

Presley, fazla mı savunmacı davrandı diye düşündü. Belki de Aaron suni dölllenme hakkında konuşmak için gelmişti. Bu konuyu herhangi biriyle tartışamazdı. Ve muhtemelen çok fazla varsayımında bulunduğu için Presley kendini aptal gibi hissetti. “Bana bundan söz etti,” diyerek geri adım attı. “Teklifi hakkında neler hissediyorsun?”

“Emin değilim. Bir yandan, ona yardım etmemek için bir sebep göremiyorum.”

“Ve diğer yandan?”

Aaron elini kaşdı. “Sence de Dylan’ın bilmeyecek olması çok mühim bir mesele değil mi?”

Presley, kollarıyla dizlerini sardı çünkü böylece hem elleriyle bir şey yapabiliyor hem de kendini Aaron’ın bakışlarından saklayabiliyordu. “Sen de bilmemesini *tercih* etmez misin?”

“Dürüst olmak gerekirse, evet. Sadece onun arkasından... iş çevirecekmişiz gibi hissetmekten nefret ediyorum. O benim ağabeyim. Sadakat işimi zorlaştırıyor.”

Presley, onun kaygılı yüzünü inceledi. “Ona tam olarak istediği şeyi verecek olsan bile mi?”

“Ben olsam, benim yetiştirdiğim çocuğun, benim sandığım çocuğun on yıl sonra onun olduğunu öğrenmekten nefret ederdim.”

Aaron için gizlilik unsurunun o kadar büyük bir engel olması, kendi sırrını sakladığı için Presley’nin duyduğu suçluluğu alevlendirdi. O gece ona kötü davranmıştı ama kendi de masum değildi. “Neden öğrenmesi gereksin ki? Hiçbir şey bilmeden mutlu olduğu sürece her şey güzel olacak.”

Presley, aynı mantığın Aaron için de geçerli olmasını ümit etti. Birçok kez kendini buna inandırmaya çalışmıştı.

“Bir sırrın sır olarak kalacağına asla güvenemezsin,” dedi Aaron.

“Belki de o ve Cheyenne bir gün boşanacaklar. Velayet kavgasına girerlerse ve Cheyenne kaybetmekten korkarsa, çocuğun gerçek babasını Dylan’ın yüzüne vurmasına kim engel olabilir ki?”

“Bu çok tatsız bir düşünce, Aaron.”

“Bu olasılığı düşünmeliyim, en kötüsüyle yüzleşmeye hazır olup olmadığımı karar vermeliyim.”

“Cheyenne seni asla satmaz. Hem birbirlerini o kadar çok seviyorlar ki, evliliklerini sonlandıracaklarına inanmam.”

“Hiçbir şeye kesin gözüyle bakamazsın,” diye üsteledi Aaron. “Hayatın belirsizliklerle dolu olduğunu sen herkesten iyi bilirsin. Ayrılmasalar bile, ya çocuğa kemik iliği nakli yapılması gerekirse? Ya Dylan’m uygun donör olup olmadığını anlamak için test yaparlarsa ve gerçek ortaya çıkarsa? Ya da Cheyenne’in beni olaya müdahil etmesi gerekirse?”

“Bu hiç iyi olmazdı.”

“Kesinlikle.” Ellerine bakan Aaron’ın yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Ve Dylan gerçeği öğrenirse, bunu sırf yardım etmek için yapmış olsam bile, beni asla affetmez. Aramızda çok fazla çekişme, çok fazla rekabet var. Hep öyle oldu.”

“Birbirinize çok benziyorsunuz,” dedi Presley. “Cheyenne bu yüzden seni seçti. Bebeğin mümkün olduğunca Dylan’a benzemesini istiyor.”

“Grady, Rodney ve Mack de aynı genlere sahipler.”

“Fakat onlar Dylan’a söylemeden böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemezler.”

“Yani bu yüzden *ben mi* razı olmalıyım?”

“Cheyenne ve Dylan’ın arzuladıkları şeye sahip olmalarını çok isterim. Yine de... bu kararlar yaşamının senin için zor olabileceğini bile bile evet diyemem.”

Aaron'ın yüz ifadesi bir anda netleşti. "Lanet olsun!" dedi. "Ne kadar kötü olabilir ki? Bunu yapmalıyım."

"Sonuçlarla baş edebileceğinden emin olmak şartıyla. Bebeği görüp de onun senden olduğunu bilmek canını sıkacak mı?" Ve Aaron, tek çocuğunun Cheyenne'den olmadığını öğrenirse ne yapardı? Aaron karar vermesine yardımcı olması için ona geldiğinden, Presley kendini berbat hissetti. Hâlbuki Aaron'ın güvenmesi gereken son kişi oydu.

"Bunu nasıl tahmin edebilirim ki?" dedi Aaron. "Bu hayal ettiğim bir senaryo değildi."

"Emin olman gerekiyor. Genetik materyal geri alabileceğin bir şey değil."

Gözleri oturma odasında gezinirken Aaron derin bir iç çekti. "Bu çok zor."

"Çok zor." Presley de bir ikilemdeydi. Ona Wyatt'ı anlatmak istiyordu; sadece buna cesaret edemiyordu. Bu yüzden, Aaron'ın gözleri Wyatt'ın bir fotoğrafına takılınca Presley tekrar gerildi.

"Küçük oğlun gerçekten çok sevimli. Cuma günü onu Dylan'ın evinde gördüm."

"Teşekkürler. Bu arada, Fresno'daki apartman dairem daha güzeldi," dedi genç kadın, Wyatt'ın yüzüne her bakışında gördüğü babasına benzerliğini fark etmeden Aaron'ın dikkatini dağıtmak umuduyla.

"Burası da yeterli."

"Stüdyo işine girişirken tutumlu olmam gerektiğini düşündüm."

Aaron, başıyla bir köşede katlı duran masaj masasını işaret etti. "Bu en lüks versiyonu olmalı."

"Öyle." Presley'nin gelir seviyesindeki biri için hayli pahalıya-

dı ancak ona ihtiyacı vardı ve Cheyenne’le Dylan, Noel hediyesi olarak ona biraz nakit parayla katkıda bulunmuşlardı.

“Gerçekten iyi misin?”

“Masajda mı?” Bakışları buluştu. “*Ben* öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Neden bana göstermiyorsun?”

Presley, bu sözlerdeki meydan okuyuşu duydu. “Şimdi mi?”

“Neden olmasın? Tam bir seans olması da gerekmiyor. Hatta sana ücretini bile ödeyeceğim.”

Presley, Aaron’la mesafesini koruduğu için kendini daha yeni kutlamamış mıydı? “Bu gece olmaz.”

“Çok mu yorgunsun?”

Artık değildi. Sadece çok korkuyordu. Ama ne zararı olabilirdi ki? Aaron, onun için tüm boya işini yapmıştı ve reddetmek olaydan çıkmaması gereken anlamlar çıkmasına neden olacaktı. Sonuçta o masaj işindeydi.

“Sanırım yapabilirim.” Masaj masasını hazırlamak için koltuktan kalktı. Aaron yardıma gelince, Presley işi onun bitirmesine izin verdi. “Hemen geliyorum. Masa kılıfı, bir çarşaf, ısıtma yastığı ve biraz krem getirmem gerekiyor.”

Yatak odasına girdiğinde kapıya yaslanıp durdu ve geri dönüp onu evine göndermek istedi. Ancak bir kez daha Aaron’ın kıyafetlerini çıkarmak, ellerini onun vücudunda gezdirmek genç kadını tıpkı bir üvendire gibi çekiyordu. Belki de bu “biraz Aaron dozu” almasının güvenli bir yoluydu.

Kendine işlerin daha ileriye gitmeyeceğine dair söz vererek, tamamen profesyonel olduğunu ispatlamak için sutyenle iş önlüğünü giydi.

“Sen bu konuda ciddisin,” dedi Presley’nin üzerini değiştirmiş halde geri geldiğini gören Aaron.

“Kesinlikle. Bu benim işim.” Fakat bir masaj seansına başlamadan önce kalbi hiç öyle kaburgalarını çatlatcağı gibi çarpmamıştı. Birkaç lavanta kokulu mum yaktı. Sonra okurken kullandığı lambayı söndürdü ve yumuşak bir Kelt müziğı açtı. Herhangi bir müşteri için ne yapıyorsa aynısını yapacaktı. Masaj huzur, dinginlik ve gevşemeyle ilgiliydi. Oysa o gece Presley’nin tüm hissettikleri son derece... tenseldi. Belki de sebebi bunu Aaron’a yaptığını yarım milyon kez hayal etmiş olmasıydı.

Masanın kılıfını geçirdikten sonra alt yarısına çarşafı serdi ve sırtını erkeğe dönerek ayakta durdu. “Soyun ve çarşafın altına girip sırtüstü uzan. Hazır olunca haber ver.”

“Sırtüstü mü?” diye tekrarladı Aaron.

“Kafatasınla başlayacağım. Kremime ısınması için zaman tanımam gerekiyor.”

Presley, Aaron’ın çıkardığı kıyafetlerin hisırtısını, yere düşüşünü duyabiliyordu.

“Ben hazırım,” dedi Aaron, birkaç dakika sonra.

Presley ona yaklaştı ancak bakışları yeniden buluştuğunda birbirlerine aktarılanlar onu vazgeçirmeliydi. Hava enerjile çıtırdıyordu ama genç kadın ona dokunmak için öylesine istekli ve hevesliydi ki, rota değiştiremezdi.

Yüzüstü döner dönmez o kadar riskli olmayacak.

Okula başladığından beri birçok insana masaj yapmıştı. Bunun da bir farkı yok, dedi kendi kendine.

Presley parmaklarını saçlarının arasına geçirdiğinde, Aaron gözlerini yumdu. Artık Aaron ona bakmadığı, yüz ifadesindeki her değişikliğı okumadığı için genç kadın kendini daha özgüvenli

hissetti. Fakat kafa derisine masaj yapmaya başlayınca Aaron'ın bundan ne kadar hoşlandığını gösteren inlemesiyle tedirginliği geri geldi. Genç kadın neredeyse ilk dokunuşta tahrik olmuş, her ayrıntısının farkına aşırı varmaya başlamıştı; mumların yaydığı lavanta kokusu, titreyen alevi, çarşafın altında erkeğin yükselip alçalan göğsü... Aaron da benzer bir tepki veriyor olmalıydı çünkü kısa süre içinde Presley'nin dikkatini başka bir şey çekti: Çarşafın alt kısmında bir kabarıklık vardı.

Aaron'ın gözleri artık kapalı değildi; genç kadını dikkatle izliyor, nereye baktığını ve muhtemelen ne hissettiğini biliyordu. “Alışkanlıktan,” dedi çocukça bir gülümsemeyle.

“Bu bazen olur.” Presley, bakışlarını onun üst veya alt bölge-sinden daha güvenli olan göğsüne kaydırdı.

“Masaj yaptığın diğer erkekleri mi kastediyorsun?”

“Bazen. Yüzüstü dönebilirsin.” On dakikalık hedefi tamamlamıştı. Masajlarını belli bir rutine göre yapar, her bölgeye ne kadar süre odaklanacağını kesin olarak bilirdi. Şimdi kremi mükemmel ısıya ulaşmıştı. Ama bunu daha önce ne kadar sık yapmış olsa da, hiçbir masaj esnasında nefes almak o kadar zor olmamıştı.

“Okulda sana iyi ders vermişler,” dedi Aaron, genç kadın kremi sırtına sürüp omuzlarını ovmaya başlayınca. “Fakat sen bu tip şeylerde hep iyiydin.”

Bunu hatırlatmasının bir yardımı olmadı. Eskiden de birbirlerine masaj yapmışlardı. Hem de birçok kez. Sadece Presley, *masaj yapan* taraf olmaktan hiç o geceki kadar zevk almamıştı. Aaron'la olmayalı çok uzun zaman olmuştu. *Herhangi biriyle* olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Fresno'da birkaç ilişki yaşamış olsa da hep-si kısa süreliydi. O erkeklerin hiçbiri Wyatt için yeterince iyi bir

baba değildi, o yüzden Presley kıyafetlerinin çıkmasına asla izin vermemiştir.

Başka türlü ifade edemediği duygularını elleriyle iletirken müziğe odaklandı. Aaron’la gerçekten sevişmeden sevişiyordu ve bu büyük bir rahatlamaydı. Son iki yıldır yaşadığı çölü bir şekilde geçmeyi ve başarılı bir şekilde diğer tarafa gelmeyi başarmıştı.

Ancak rahatlaması uzun sürmedi. Kısa süre sonra gerginlik dağılacağına tırmanmaya başladı. Onu hissetmeye o kadar aşinaydı ki, masaj yapmak yetmiyordu. Omurgasından aşağı, dar kalçalarına doğru daha kalın kaslar üzerinde çalışmaya başlayınca, tek yapabildiği erkeğin sert poposunu avuçlamamak oldu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı Aaron.

Presley, onun sesindeki hafif boğukluğu umursamamaya çalıştı. Oysa bu kolay değildi. Keşke onu sırtüstü çevirip ereksiyonundan faydalanabilseydi! Onunla hiçbir ilişki yaşamak istemediğini söylemişti ama üzerine çıkıp tam aksini göstermemek için kendini zor tutuyordu.

Bunu yapma hayali aklından en az onuncu kez geçince –ve daha büyük bir aciliyet, daha büyük bir arzuyla– sonunda geri çekildi. “Buna hiç başlamamalıydık,” dedi.

Aaron, yan döndü. “Neden? Bu herkes için yaptığın şey, öyle değil mi?”

“Aynı şey değil.”

“Niye?”

“Belki geçmişle ilgilidir”

“Bunun geçmişle bir alakası olduğunu sanmıyorum,” diyerek dudak büktü Aaron. “Bence şu anda istediklerimizle alakası var.”

Presley, bir havluyla ellerini sildi. “Ben... ben seni istemiyorum,” diye üsteledi ancak bu hiç de inandırıcı bir yalan değildi.

Aaron onu bileğinden yakalayıp doğrulduğunda, genç kadın onun bunu yutmadığını anladı.

“Bunu bana kanıtla,” dedi Aaron, Presley’nin ellerini göğsüne koyarak. “Bu oyunda ben de bir rol oynarken bana dokun, Presley. Bana nasıl hissettirdiğini gösterebileceğim ve sana dokunabileceğim zamanda dokun bana.”

Erkeğin belinde toplanan çarşaf ona biraz mahremiyet sağlasa da, altında bulacağı şeyin boyutunu ve şeklini anımsamak Presley için zor değildi.

Bu bebeğinin babasıydı, ne zaman Wyatt’a baksa hayalinde gördüğü erkekti. Aaron’ı *öylesine* özlemişti ki...

“Yapma,” diye fısıldadı fakat geri çekilmeye de çalışmadı.

Aaron, onun yanağını avuçlayıp başparmağını altdudağında gezdirdi. “Neyi yapmayayım?”

Beni titretme. Beni altüst etme. Tüm dikkatini bana verdiğin anların ne kadar harika olduğunu hatırlatma.

“Beni arzuluyormuş gibi davranmayı kes artık,” dedi Presley.

“Seni *arzuluyorum*.” Aaron’ın kolları beline dolanıp onu kendine çekti. Ama onu çok sıkı tutmuyordu. Presley, onun fazla zorlayıcı olmamaya dikkat ettiğini anladı. Genç kadını baştan çıkarmayı tercih ediyordu.

Zorlayıcı olmaya ihtiyacı da yoktu. Presley, ona masaj yapmayı kabul ettiği anda bu savaşı kaybetmişti.

Genç kadın dudaklarını onunkilere bastırıp dilini ağzının içine alınca, Aaron tedbiri elden bıraktı. İşte bu, Aaron’ın onu elde ettiğini Presley’nin anladığı andı. Aaron, eski güveniyle ona daha sıkı sarıldı.

Ayağa kalktığı anda belindeki çarşaf kayıp düştü. Hâlâ genç kadını yalnızca öpüyor ancak gittikçe sertleşiyordu. Presley bunu

hissedebiliyordu. Bir an için, son bir uyarı geçti beyninden. Buna son vermek *zorundaydı*. Harekete geçmesi için gerekli güç oradaydı fakat Presley onu yakalayamadan kaybolup gitti. Birbirlerine sahip olma isteği çok büyüktü. Aaron'ın elleri gömleğinin üzerine kayınca, genç kadının geriye doğru sıçrayışı ikisini de ürküttü.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Aaron. “İyi misin?”

Presley, zayıf bir kahkaha atarak başını salladı. “Sadece aşırı duyarlıyım. Uzun zamandır oraya dokunulmadı.”

“Ne kadar zamandır?”

“İki yıldır.”

“*İki yıldır* cinsel ilişkiye girmedin mi?”

Genç kadın başını salladı. Cinsellikten uzak durduğu o aylarda yeni yaşam tarzını pekiştirdiğini, daha iyi bir insan olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise, tam en zorlu mücadelesiyle yüz yüze, tüm o iyi niyetleri onu en zayıf anma mı taşıdı diye düşünmek zorunda kaldı.

“Niye?” diye sordu Aaron.

“Hiç doğru erkekle karşılaşmadım.” O da doğru erkek değildi. Geçmiş bunu kanıtlamıştı. Ama Tanrı yardımcısı olsun...

“Demek kayıp zamanı telafi etmemiz gerekiyor.”

Evet. Bırak telafi etsin. Onu özlediğin tüm o günlerin ve saatlerin izlerini silsin. Eğer dibe batacaksa, yanarak batmayı tercih ederdi.

Aaron'ın başparmakları göğüs uçlarında gezinirken, Presley başını geriye attı. “Tanrım, buna pişman olacağım.”

Aaron donup kalana kadar genç kadın yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. Gözlerini açtığında, Aaron'ın ona baktığını gördü. Onun ne düşündüğünü anlayamadı ancak düşünme yeteneğine müdahale eden hormonlarıyla savaşımaya başladı. Aaron'ın ellerini

üzerinden itmek için bileklerini tuttu fakat erkeğin yüzündeki hayal kırıklığı onu duraksattı. Sonra Aaron onu yeniden öptüğünde artık her şey için çok geçti.

“O söylediğinde ciddi değilsin, değil mi?” diye fısıldadı Aaron. “Pişman olacak ne var? Karşındaki benim. Biz yüzlerce kez birlikte olduk.”

Belki haklıydı. Bir kez sevişmek Wyatt’ı tehdit edecek bir şeye yol açmazdı. Aaron, geçici kraldı. Sonrasında yoluna devam edecekti. Hatta bunun faydası bile olabilirdi çünkü bir kez amacına ulaştı mı bir daha Presley’yi düşünmesi için sebep kalmayacaktı.

Aaron, Presley’nin gömleğini ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. Genç kadın paniğe kapılmadı, direnmeye çalışmaktan usanmıştı. Bunu kabullenmekten nefret etse de, Aaron onun hem güvenli limanıydı hem de yumuşak karnı. Hayatının çoğunda bir yuvaya sahip olmadığından ona esir olmuştu –hem mecazi hem de gerçek anlamda– ve ondan vazgeçemiyordu.

“Kimse senin kadar iyi hissettirmiyor,” diye fısıldadı, kollarını erkeğin boynuna dolayarak.

“İşte benim kızım.”

Onun kızı. Presley bunun gerçek *olmamasını* dilese de, itiraz edemedi. En azından bu kez Aaron da eşit derecede bağlanmış görünüyordu. Bu, sevişmelerini hiç olmadığı kadar heyecan verici kıldı. Presley ona hemen sahip olmalıydı, onca zaman bekledikten sonra bir kalp atışı kadar bile bekleyemezdi.

Neyse ki buna mecbur kalmadı. Aaron da aynı şekilde aceleliydi. Ya da fırsatını bulursa Presley’nin ayak direyeceğinden korkuyordu. Hemen cüzdanından bir prezervatif çıkarıp cüzdanı kenara fırlattı ve genç kadını kucağına alarak duvara yaslayıp ona sert ve hızlı bir şekilde sahip oldu.

“Evet,” diye inledi Presley. “İşte bu.”

Aaron’ın dişleri kendinden hoşnut bir gülümsemeyle parladı. “Hoşuna gitti mi?” diye sordu, daha sert bastırırken.

Aaron içinde hareket etmeye devam ederken, Presley ona asıldı. “Evet.”

“Ne kadar?”

“Çok fazla.” Neredeyse hemen gerilim tırmanmaya başlamıştı. “Ne yaparsan yap, sakın durma.” Presley, kendi sesindeki çaresizliği duydu. Orgazma *çok* yakındı...

“Seni bırakmayacağım... Bekliyorum.” Kendini zapt etmekten Aaron’ın kasları titriyordu fakat sözünü tuttu. Presley çığlık atınca, o da rahatladı. Derin bir nefes alarak kendini bıraktı.

Dokuzuncu Bölüm

"*B*u muhteşemdi," dedi Aaron soluk soluğa, Presley'yi yere bırakırken. Onu daha fazla kucağında tutacak gücü kalmamıştı; bacaklarını lastiktenmiş gibi hissediyordu. Son on dakika öyle hareketli geçmişti ki, enerjisi tükenmişti. "En iyisi."

Presley hiçbir şey söylemeyince, Aaron alarına geçti. Daha önce genç kadın pişmanlıktan bahsetmişti ama Aaron onu ciddiye almamıştı. Ortada pişman olacak ne vardı? Bunu *ikisi de* istemişti.

Yine de Presley'nin ağladığından emindi. Genç kadın yüzünü başka yöne çevirse de, Aaron kolunda sıcak bir damla gözyaşı hissetmişti.

"Neyin var?" diye sordu.

Presley başını iki yana salladı fakat Aaron ikna olmadı. "Bana anlatırsın, değil mi?"

"Elbette."

Aaron'ın aradığı cevap buydu ama inandırıcı olmayan bu söz onu ikna etmedi, özellikle de Presley ondan hemen uzaklaşınca. Aaron onun tepkisi karşısında o kadar endişelenmişti ki, prezervatifin patladığını ancak o yıkanmaya gittiğinde fark etti. Sonra

içini büyük bir panik kapladı. Belki de korkuyu hayal kırıklığı veya üzüntü olarak yorumlamıştı. Presley fark etmiş miydi? Problemi bu muydu?

Eğer öyleyse, korkmak için her türlü hakkı vardı. Aaron da korkmuştu. Daha önce başına hiç öyle bir şey gelmemişti. “Buraya... buraya az önce yaptığımız şey için uğramamıştım,” dedi, Presley iç çamaşırlarını giymek için geri döndüğünde. Aaron onun çıplak bedeninden yarım metre uzaklıkta dururken, forma girmek için ne kadar çok çalıştığını görebiliyordu. Genç kadın harika görünüyordu fakat bir an önce kendini gizlemek için acelesi varmış gibiydi ve bu da Aaron’ın huzursuzluğuna huzursuzluk kattı. Daha önce aralarında hiç böyle bir şey olmamıştı.

Aaron, giyinmek için acele etmedi; onun yerine, omzunu duvara yaslayıp Presley’yi izledi. “Bana inanıyorsun, değil mi? Yani... bu gece seninle gerçekten konuşmak istemiştım.” Aaron’ın ortadan kaldırıp attığı o kahrolası prezervatifin hali düşünüldüğünde, Presley’nin bunu bilmesi bilhassa önemliydi. Bunu ona da söylemeliydi kuşkusuz. Sadece söze nasıl başlayacağını bilmiyordu.

“Burada olanlar hakkında... endişe etme,” diye geveledi genç kadın. “Senin hatan olduğu kadar benim hatamdı da.”

Presley, sorumluluğu üzerine almakta çok iyiydi. Bunu daha önce imza gününde de yapmıştı. Ancak tepkisi yalnızca Aaron’a daha kötü hissettiriyordu. Ya Aaron onu rahat bırakmadığı için hamile kalırsa? “Birinin ‘hatası’ olmak zorunda mı?”

“Hayır,” dedi Presley ama sanki dişlerinin arasından zorla konuşmuştu ve ona bakmıyordu. Sanki hayatı giyinmeye ve masaj malzemelerini toplamaya bağılıymış gibi çabucak, dengesiz hareket etmesi Aaron’ı daha da rahatsız etti.

“Sen de eğlendin. Orgazm olduğunu hissettim. Hoşuna gitmiş gibi görünüyordun.”

“Evet. Her zamanki kadar yardımseverdin. Teşekkürler.”

Aaron, övgü peşinde koşmuyordu ve öyle olsa bile, *yardımseverlik* duymayı umduğu sözcük değildi. Kulağa yalnızca Presley’ye *yardım etmiş* gibi geliyordu. Oysa işin içinde bundan çok daha fazlası vardı. Öyle uzun bir geçmişleri vardı ki, *hiçbir* duygu olmadan sevişemezlerdi. Aaron, zevkin ötesinde çok şey hissetmişti: rahatlatma, tatmin, kararlılık duygusu. Peki, Presley neden üzgündü?

“Prezervatifi biliyor musun?” diye sordu Aaron.

Genç kadın, sonunda ona baktı. “Ne olmuş prezervatife?”

Aaron, onun bilmediğini anladı. Bir noktada ona söylemek zorundaydı.

Belki de zorunda değildi. Belki de sadece bekleyip bir sonraki regl dönemini kaçırıp kaçırmadığına bakmalıydı. Belki tehlike altında değillerdi ve endişelenecek bir sebep yoktu.

Aaron, aldığı riske lanet okudu! Ağabeyi, yengesi –hatta Presley bile– ondan uzak durmasını istemişlerdi. Tüm uyarılara rağmen Aaron oraya uğramıştı ve işler herkesin korktuğu gibi olması gerekenden ileri gitmişti.

“En azından hâlâ arkadaş olabileceğimizi söyle,” dedi. “Özellikle bu konuda kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Ve kesinlikle... anla işte, senin için iyi olmayan bir şeye seni zorlamış gibi hissetmek istemiyorum.”

“Sen beni hiçbir şeye zorlamadın.”

“Yani kızgın değil misin?”

“Hayır.”

“Kızgınsın.” Aaron, onu buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu.

“Sana kızgın değilim,” diye açıkladı Presley. “Kendime öfkeliyim. Pazartesiye kadar bile bekleyemedim. Gitmek istediğim yön bu değildi.”

“Yani...”

Presley içini çekti. “Cuma günü Riley’yle randevum var.”

Aaron, Presley’nin başkasıyla görüşmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Az önce seviştiği bir kadının başka bir erkekten söz etmesi sık olan bir şey değildi. Bu yüzden ani bir sahip olma arzusu, ona yeniden dokunma, onu yatak odasına sürükleyip tüm bu direnişe rağmen bir zamanlar tanıdığı kadını bulana kadar sevişme isteği duyduğunu varsaydı. “Ve bu sana ne hissettiriyor? Suçluluk mu? Sanki onu aldatmış gibi mi? Riley’ye hiçbir şey borçlu değilsin. Onu doğru dürüst tanımıyorsun. Randevu sadece randevudur. Hem cuma günü *ilk* randevunuz olacak.”

“Riley’yle aramızda verilmiş sözler olmadığının farkındayım. Ama *bunu* beklemediğinden de eminim. Ve Riley gibi bir erkeğin hayranlık duyabileceği türden bir insan olmayı tercih ederim, tamam mı? *Benim* hayranlık duyabileceğim türden biri olmayı tercih ederim.”

Aaron, elini saçlarının arasına geçirdi. “*Riley gibi* bir erkek? Diğer erkeklerden bir şekilde farklı mı? Ya *benden*?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Whiskey Creek’in sunabileceği en iyi seçenek olduğunu kendin söyledin. Kendini toparlamış biri.”

“*O kadar da* mükemmel değil,” dedi Aaron. “Ben dalga geçiyordum. Ve sırf daha önce yüzlerce kez yattığın bir partnerle seks yaptın diye –iki yıl cinsel ilişkiye girмедikten sonra– bu seni bir...” Aaron, *fahişe* demek istemedi; o kelimeyi konuşmanın içine sokmak dahi istemedi. “Aşağılık biri yapmaz,” diye bitirdi sözlerini.

“Beni fiziksel zevkin ötesinde hiçbir şey için istemediğini açıkça ifade etmiş olan biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamam beni kesinlikle nüfuzlu biri de yapmaz.”

Aaron, pozisyonunu savunmaya teşebbüs etmedi. Bunun için hisleri fazlasıyla karmaşıktı. O hislerin neyi kapsadığını tam olarak bilmiyordu. Presley yalnızca bir arkadaş değildi çünkü Aaron onunla yatmayı çok fazla istiyordu. Ve kız arkadaşı da değildi çünkü ona âşık değildi. İkisinin arasında bir yerdeydi. Fakat yetersiz kaldığı birkaç duruma rağmen, Aaron ona karşı her zaman nazik olmaya çalışmıştı. “Nüfuzlu biri olmak mı? Hedeflediğin bu mu?”

“Neden olmasın?”

“Bence ‘nüfuzlu biri’ olmak senin için çok sıkıcı olurdu. İkimiz için de.”

“En azından kendime olan saygımı kaybetmem. Bu, Riley’nin bilmesini istediğim bir şey değil. Sonunda kız kardeşiminki gibi bir hayata sahip olma şansım var ve... bak bana.” Presley, sanki göstermekten çok utanıyormuş gibi yüzünü kapadı. “Şimdiden her şeyi rezil ettim.”

Aaron, bunun geleceğini görmemişti. Boxer şortunu alıp bacaklarından yukarı geçirdi. “Kendini suçlamayı bırak. Riley zaten senin tipin değil.”

Presley, ona doğru hızla döndü. “Ne için? Bu ne anlama geliyor?”

Aaron, onların uyumlu olamayacağına dair bir sebep bulmaya çalıştı ancak aklına hemen bir şey gelmedi.

“Onun benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Presley.

“Tabii ki hayır! Sadece... erkekler söz konusu olduğunda istediğin her şeyi yapabilirsin. Riley’nin senin üzerinde bir hakkı yok. Belki o da şu anda başka bir kadınla beraberdir.”

“Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. O öyle biri değil.”

“Olabilir.” Aaron, pantolonunun düğmelerini ilikledi. “Ne yani? *Riley Stinson*’dan bir yüzük mü bekliyorsun?”

“O iyi bir adam.”

“*Peki, ben değil miyim?*” Aaron, ona hayretle baktı. Eski günlerde Presley ona kendini ay ve yıldızlarmış gibi hissettirirdi. Neler oluyordu böyle?

“Sözlerimi çarpıtmayı bırak,” dedi genç kadın. “Ben sadece... doğru dürüst düşünebilmek için gitmene ihtiyacım var.”

“Gel buraya.” Aaron, ona uzandı. Ancak sonra diğer odada Wyatt ağlamaya başladı ve o saniyede Aaron Presley’le uzlaşmak için sahhip olduğu tüm şansı kaybetti. Genç kadın, onun gömleğini ve ayak-kabıllarını yerden alıp göğsüne tıktırdı ve onu kapıya doğru itti.

“Ben... ben işlerin çıkırından çıkmasına izin verdiğim için çok üzgünüm,” dedi aniden nazikleşerek; aşırı nazikleşerek. “Seni gücendirecek bir şey söylediysem ya da yaptıysam lütfen beni affet. Fakat... şimdi bebeğimle ilgilenmem gerekiyor.”

“Bu çılgınca, Presley. Bebeğinle ne yapman gerekiyorsa bitirinceye kadar bekleyemez miyim? Sonra vedalaşamaz mıyız? Bu şekilde bitmek zorunda mı?”

“Başka nasıl bitebilir ki?” diye sordu Presley ve ardından Aaron’ın bildiği, genç kadının verandasında yarı çıplak durduğıuydu.

Aaron, gitmeden önce muhtemelen on beş dakika kadar kam-

yonetinde oturdu. Direksiyonun başına geçmeden önce gömleğiyle ayakkabılarını giymemişti bile; onları yolcu koltuğuna fırlatmıştı. Tekrar Presley'nin evine gitmek istiyordu. Onu bir şekilde üzmüştü ama bunu isteyerek yapmamıştı. Oraya arkadaşlıklarını yeniden kurma umuduyla gitmişti. Presley'ye söylediği gibi, gerçekten de bilinçli olarak sevişmek için *gitmemişti*. Kayıp duygusunu dindirmeyi umuyordu.

Masajı hiç önermemeliydi ancak Presley o kadar uzak duruyordu ki. Aaron, o buz gibi kayıtsızlığı nasıl yıkacağını bilememişti. Ve sonra, genç kadın ona bir kez dokununca hatıralar canlanmıştı ve... Aaron hiç öylesine bir ihtiras hissetmemişti. Presley de aynı şeyi hissediyor gibiydi.

Peki, neden sonrasında o kadar üzülmüştü? Patlayan prezervatiften haberi yoktu. Ve Aaron, onun orgazm olmasını sağlamıştı. Ne kadar heyecanlı olsalar da, çok fazla uğraşmaları gerekmemişti. İkisi için de orgazm çabucak gelmişti. Birleşmeleri olağanüstüydü; Aaron'ın sandığı gibi korunmadıklarını fark ettiği kısma kadar. Ve Presley'nin onu kapı dışarı ettiği kısma kadar. Bunu neden yapmıştı? Eskiden onun yanma kıvrılır, gecenin kalanını onunla geçirirdi. Bazen Aaron'ın istediğinden daha uzun kalırdı...

Presley'yi çok iyi tanımasa, onu cezalandırmaya çalıştığını düşünecekti. Fakat genç kadın entrikacı biri değildi ve tepkisi gayet yürektendi. Samimi bir pişmanlık göstermişti. Patlayan prezervatif ciddi bir sorun olsa da, belki de bu yüzden Presley'nin tepkisi Aaron'ı o konudan daha çok üzmüştü.

"Kahretsin," diye mırıldanarak direksiyona bir yumruk attı. Oraya bir şeyleri düzeltmeye gitmişti; onun yerine her şeyi berbat etmişti.

Presley, Wyatt'ı yeniden uyutmak için sallarken kendini ağlamaktan alamıyordu. Hıçkırıyordu ama kendisi hakkında o kadar büyük hayal kırıklığına uğramıştı ki, gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Ona ne olmuştu böyle? Kendine olduğunu söylediği her şeyden, yapacağını ve olacağını söylediği her şeyden vazgeçmişti.

Aaron, onun için çok fazla ayartıcıydı.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Bebeğini karyolasına koydu ve telefonunu almaya gitti. O, Riley gibi birine layık değildi. Ona bunu başından beri anlatmaya çalışmıştı.

Yanaklarını kuruladıktan sonra ona bir mesaj gönderdi.

Bugün seni görmek harikaydı. Her şey için teşekkürler. Ama korkarım cuma akşamı seninle çıkamayacağım.

Presley, ertesi sabah erkenden cep telefonunun çaldığını duydu ve Wyatt uyanacak diye o kadar korktu ki, hemen yataktan fırlayıp telefonu kapı. Otuz dakikalık uyku bile o kadar fark yaratırken bebeğinin erkenden uyanmasını istemiyordu.

"Alo?" dedi boğuk ve kısık bir sesle.

"Sakin seni uyandırdığımı söyleme."

Arayan Cheyenne'di. "Saat kaç?" Presley, parmaklarıyla kısa kâkülünü düzeltti. Gecenin çoğunda yatakta dönüp durduktan sonra saçları darmadağın olmuştu. Ağlamanın gözlerine verdiği hasarı ise *görmek* dahi istemiyordu.

“Sekiz buçuk. Sakın Wyatt’ı uyandırdığımı söyleme.

“Bu saate kadar uyuması alışılmış bir şey değil ama zor bir gece geçirdi.” Presley, onun iç çalkantısını oğlunun sezdiğini tahmin ediyordu.

“O zaman seni rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Problem değil.” Cheyenne, muhtemelen suni dölllenme planları hakkında konuşmak için arıyordu; günlerden pazartesiydi ve Dylan evde değildi. “Aaron’dan haber aldın mı?”

Dün geceki beraberliklerinden sonra Aaron’ın Cheyenne’le konuşmuş olma ihtimali düşüktü ancak Presley, kardeşinin açmayı düşündüğünü tahmin ettiği konuya giriş yapmaya çalışıyordu.

“Henüz değil. Oysa bu sabah ondan gelen bir mesajla uyanmak harika olurdu.”

Presley, Aaron’ın bu konuyu ciddi olarak düşündüğünü – onunla konuştuğunu– kendiliğinden söyleyebilirdi fakat bunu yapmayacaktı. Sırf Aaron’ın adını ağzına almak bile onu harika hissettirse de, pişmanlık duyduğu tüm ayrıntıları yeniden canlandırmıştı. Olanları gizli tutması daha iyiydi. “Sana ne zaman cevap vereceğini söyledi mi?”

“Belirli bir zaman söylemedi ama ona fazla zamanımız olmadığını söyledim, bu yüzden hızlı karar vermesini ümit ediyorum.

Presley, birkaç dakikalık daha rahatlık ve gevşeme özlemiyle yeniden örtünün altına girdi. “Cevabı hayır olursa hayal kırıklığına uğrayacak mısın?”

“Hayır demek isterdim ancak... uğrayacağımı biliyorum.

Presley, arka planda birinin sesini duydu ve Cheyenne’in iş yerinde olduğunu fark etti. “Eve mi o?”

“Evet.”

“Ona benden selam söyle.”

Cheyenne yakın arkadaşı ve patronuyla konuşurken kısa bir sessizlik oldu. “Öğle yemeğine gelmeni söylüyor,” dedi Cheyenne daha sonra.

“B and B’ye mi?”

“Neden olmasın? Harika bir şefimiz var. Kahvaltıdan kalanlarla ufak bir ziyafet çekebiliriz ve bu sabah yengeçle krem peynirli omlet var”

Presley, stüdyoda yapması gereken işleri düşündü. Artık resepsiyon bankosu tamamlandığına ve boya yapıldığına göre, çöpleri atıp temizlik yapabilir, masaj masasını oraya götürebilir ve resepsiyon alanı için birkaç koltuk aramaya başlayabilirdi. Parası fazlasına yetmezdi ama kaliteli ikinci el eşyalar bulmakta ustaydı. Bilhassa yoga bölümü için fazla mobilyaya ihtiyacı yoktu. Tam teşkilatı kurmaya gücü yetene kadar herkesten kendi minderlerini, havlularını ve içeceklerini getirmelerini istemeyi planlıyordu; müziğe, deneyime ve salona da sahipti.

Wyatt’la ilgilenmeye ve işini kurmaya o kadar odaklanmıştı ki, Ted’in imza gününde rastladıkları dışında Eve’i veya Cheyenne’in diğer arkadaşlarını görmemişti. Aynı sebeple, eskiden çalıştığı kumarhanedeki eski *arkadaşlarının da* hiçbirini görmemişti. Fakat kendi arkadaşlarını *göremezdi*, şeytana uyup eski yaşam tarzına dönme riskini göze alamazdı. Aaron’dan uzak durma zorunluluğunun sebebi de kısmen buydu.

“Bir saat kadar daha evde oyalanabilirim. Saat kaçta?”

“Anne!”

Wyatt uyanmıştı. Presley, diğer odadan onun seslendiğini duydu.

“An-ne!”

Esneyerek onu almaya gitti. “İşte benim oğlum.”

Bebeğin tombul yanaklarına dişlek bir gülümseme yayıldı ve annesi yaklaştıkça heyecanla kıpırdandı.

“Keşke sabah uyanmak beni de seni ettiği kadar mutlu etse,” dedi Presley ona ve bebeğin altını değiştirmek için telefonu kulağında omzuyla tuttu.

“On bir uygun mu?” diye sordu Cheyenne.

“Bana uyar.”

“O zaman görüşürüz.”

“Hoşça kal,” dedi Presley ancak o telefonu kapamadan Cheyenne tekrar konuştu.

“Dün Riley’yle işler nasıl gitti?”

Presley, gece ona yazdığı mesajı düşündü. Cheyenne, randevuyu iptal ettiğini öğrenmekten mutlu olmayacaktı. Presley, Riley’nin ona bundan bahsetmemesini, ona çıkma teklif edişinin geçmişte kalıp unutulmasını diledi. “Harika. Bankoyu bitirdi.”

“Hoşuna gitti mi?”

“*Bayıldım.*” Aaron’ın yaptığı iş de aynı şekilde iyiydi ama Cheyenne bunu duymak istemezdi. Ve Presley de bunu ona söylemeyi gerçekten istemiyordu. Bir tek Riley’nin yaptığı işe odaklanmak ona adil gelmiyordu sadece.

“Sana yardım etmesi çok hoş.”

Bu Presley’nin onunla çıkmamaya karar verdiğini söylemesi için bir fırsattı. Gece Aaron’la yaptıklarından sonra akşam yemeğini Riley’ye ödetemezdi. Fakat bu konuda da tek kelime etmek istemiyordu. Bir anda çok fazla şey gizlediğini düşündü ve kendini sahtekâr gibi hissetti. Yine de işini yapmaya devam etmek, bebeğine bakmak ve tüm duygusal çalkantılardan uzak durmak istiyordu.

Yapmaya karar verdiği şey buydu.

“O iyi bir adam,” dedi, oğlunu mutfağa taşıırken.

“Ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum. Öğle yemeğinden sonra stüdyoya gidelim ve dekorasyon fikirleriyle ilgili bir liste yapalım.”

Presley, Wyatt’ı mama sandalyesine oturtup yulaf ezmesini çıkardı. “Bir yoga stüdyosunun fazla dekorasyona ihtiyacı yok. Motiv edici alıntılar içeren posterler asmayı düşünüyordum, hepsi o kadar.” Cüzdanının kaldırabileceği yalnızca yirmi veya otuz dolardı.

“Yine de çoğu modern spada olan, rahatlatıcı, kayalardan akan sular gibi dekorların olmalı.”

Presley, dolap vazifesi gören raflardan birinden kızartma tava-sını aldı. “Öyle mi?”

“Kendine saygı duyan hiçbir masaj terapisti öyle şeyler olmadan yapamaz,” diye alaya aldı Cheyenne. “Bu yüzden, sana onlardan bir tane alacağım.”

Presley kakhaha attı. “Emin misin?”

“Yüz doların altında başka nasıl bir şey öyle sakinleştirici sesler çıkarır ki?”

“Bildіğim herhangi bir şey yok,” dedi Presley, Wyatt’ın mama önlüğünü bağlarken. “Saat on birde görüşürüz.”

Kahvaltı olarak oğlunu sıcak tahıl bulamacıyla besledi, mutfağı temizledi ve evin geri kalanını toplarlarken oynaması için Wyatt’ı yere bıraktı. Ama oturma odasını süpürürken, halının rengiyle karışmış bir şeyin neredeyse üzerinden geçecekti: kahverengi deri bir cüzdan.

Bunun Aaron’a ait olduğunu anlamak için içine bakması gerekmiyordu. Riley ile Jacob’ın evde cüzdanlarını çıkarmak için herhangi bir nedenleri olmamıştı. Fakat Aaron cüzdanından prezervatif çıkarmış ve sonra cüzdanı bir kenara fırlatmıştı.

“Oh, Tanrım.”

“Anne?” Annesi elektrik süpürgesini kapatınca, makineyi çok seven Wyatt şimdi onu tutup kendi itirmeye çalışıyordu.

“Anne çok büyük bir yanlış yaptı, Wyatt,” dedi Presley ve gerçek sahibinden emin olmak için cüzdanın içini kontrol etti.

Cüzdan sahiden de Aaron’a aitti. Yani eninde sonunda onu arıyor olacaktı.

Onuncu Bölüm

Pazartesi öğleden sonra saat üçtü. Presley, Cheyenne’le öğle yemeğindeyken –veya sonrasında Cheyenne’le Eve stüdyoyu görmeye geldiklerinde– Aaron arayabilir diye gergin olsa da, ondan ses çıkmadı. Muhtemelen cüzdanını başka bir yerde bıraktığını düşünüyordu. Ya da kendini işe kaptırmıştı ve eve dönüp de akşam dışarı çıkmak isteyinceye kadar cüzdanı aklına gelmeyecekti.

Merak bütün gün Presley’nin içini kemirdi ancak kendini tutarak bu konuda herhangi bir girişimde bulunmadı. Cüzdanın içinde ne taşıdığına bakmamak için de direndi. Birbirlerinin hayatlarının birer parçası olmayacaklardı. Ama stüdyoda uyuması için Wyatt’ı oyun parkına koyup da biraz rahatlayınca merakı daha da arttı. Eğer birbirlerinin hayatlarının birer parçası *olmayacaklarsa*, Aaron’ın cüzdanında neler taşıdığını bilmesinin bir önemi yoktu. Cüzdanı açtı.

Aaron’ın nakit beş yüz doları vardı ki, bu Presley’nin aylık kirasının yarısıydı. Ona imrense de, şeytana uyup çalmaya yeltenmedi. Tanrı’ya şükür, hırsızlık direnmekte zorlandığı ahlaksızlıklardan biri değildi; kurbanlar için hep çok fazla empati duyardı. Ve Aaron’ın mali durumu Presley’nin ona olan hislerinde bir rol

oynamıyordu. İşsiz ve meteliksiz olsa da yine onu seveceğini biliyordu.

“Benim için hiç umut yok.” İcini çekti. Aaron’ın mahremiyetine girerek boşuna zaman harcamıştı. Buldukları ona fazla bir şey anlatmıyordu. Aaron cüzdanında kredi kartlarını, ehliyetini taşıyordu elbette fakat herhangi bir fotoğraf, not ya da telefon numarası yoktu. O günlerde insanlar bunların tümünü akıllı telefonlarında saklıyorlardı, o yüzden bu Presley’ye sürpriz olmadı.

Cüzdanı kapatıp çantasına koyacaktı ki, kontrol etmediği bir bölme çekti dikkatini. Bölme dümdüz olduğundan boş olduğunu sandı ama değildi. Aaron nihayet bir resim, annesinin bir fotoğrafını taşıyordu. Presley, Wynona’yı tanıdı çünkü onun farklı bir fotoğrafını şifonyerinin üzerinde görmüştü.

Bayan Amos çok güzel bir kadındı ve iki büyük oğlu ona çok benziyordu. Presley, annesini o kadar küçük yaşta kaybetmeseydi Aaron’ın nasıl farklı biri olacağını düşündü. Eğer Wynona kendi canına kıymasaydı, belki babaları depresyona girip kendini alkole vermeyecekti. Ve J.T. kendini alkole vermeseydi, belki barda bir adamı bıçaklayıp hapse düşmeyecekti. O hapse girmeseydi, Dylan henüz on sekiz yaşındayken aile reisliğini üstlenmek zorunda kalmayacaktı...

Amos kardeşler kadar sıra dışı yetişen çok çocuk yoktu. Onlar kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan nadir insanlardandı fakat en azından Dylan’a sahiplerdi. Presley’le Cheyenne’in ise bir kurtarıcıları olmamıştı; onlar tek başlarına mücadele etmek zorunda kalmışlardı.

Cep telefonu titredi. Wyatt’ı uyutabildiği zamanlarda telefonun sesini kısırdı ancak bu kesinti ona yaptığı şeyin yanlış olduğunu hatırlattı.

Fotoğrafi yerine koyup cebinden telefonu çıkardı. Arayanın az önce cüzdanını karıştırdığı Aaron olmasından korktu ama Riley'ydi. Presley'nin mesajına cevap vermemişti. Belli ki bu konuda konuşmak istiyordu.

"Alo?" Presley, Wyatt'ı uyandırmadan normal bir ses tonuyla konuşabilmek için dışarı çıktı. Bebeği gece yeterince uyuyamadığından, huysuz ve yorgundu. Yine de annesinin istediği kadar kısa sürede uykuya dalamamıştı. Presley, herhangi bir şeyin onu uyandırmasını istemiyordu. Onun uyuması, stüdyoyu temizleme konusunda gerçek bir ilerleme kaydetmesi için bir şanstı.

"Presley?"

Genç kadın, dükkândan birkaç metre ötedeki ahşap banka oturdu. "Merhaba, Riley. Nasılsın?"

"Biraz hayal kırıklığına uğradım, gerçeği istiyorsan. Bir randevumuz olduğumu sanıyordum."

Presley, eğer Reno'da dükkân aramıyorsa Aaron'ın muhtemelen o an çalıştığı Amos Oto Tamirhanesi'nde bulunduğunu düşünerek o yöne baktı. İşyerini göremiyordu çünkü tamirhane Ana Cadde'de değil, Sutter Caddesi'ndeydi. Yine de beraber takılırlarken oraya o kadar sık uğradı ki, tüm mekânı gözünde kolaylıkla canlandırabiliyordu. Bir keresinde ikisinin de kafası iyiysen ofiste seks bile yapmışlardı.

"Bu konuda üzgünüm," dedi Presley.

Kısa bir sessizlik oldu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, ben sadece... senin için doğru kadın olduğumu düşünmüyorum."

"Dün Jacob'la ziyaretine gelmemizden hoşlanmadın mı?"

"Elbette hoşlandım. Konunun onunla bir ilgisi yok."

"O halde... problem ne? Gözün mü korktu? Biriyle çıkmak

çok fazla sorumluluk mu gerektiriyor, kendini rahat hissedebileceğin kadar sıradan bir şey değil mi? Peki, Cheyenne'le Dylan da bizimle gelse?"

"Onların orada olmalarına ihtiyacım yok. Bir şeyi anlamamı istiyorum."

"Evet..."

Bir yanı, Presley'ye ona Aaron'ı anlatması gerektiğini söylüyordu. Vicdanı onu buna zorluyordu. Ama söyleyeceklerini Cheyenne'e anlatmasından korkuyordu. "Hayatımda senin onaylamayacağın bazı şeyler yaptım. Bunlardan kendim de gurur duyuyorum."

"Bu meseleyi aşmıştık..."

"Anlamıyorsun! Senin gibi birine hazır olduğumu, düzeldiğimi sandım. Fakat durum öyle değil." Presley, kendisi hakkında ki samimi kuşkularını pat diye söylemeye niyet etmemiştir ancak gerçek ortadaydı işte: Belki de umduğu kadar değişmeye kabiliyeti yoktu.

"Presley, bence sen iyi bir insan olmak için çok fazla çabalıyorsun."

"Öyle," diye kabul etti Presley. Çok fazla çabalamıştı. Uyuşturucuları, alkolü ve dün geceye kadar seksi bile bırakmıştı. Annesi öldükten sonra kasabayı terk etmiş ve yeniden başlamıştı; hayatını Cheyenne'in uzaktan sunabileceği kadarı dışında hiçbir destek almadan, dikkatli adımlarla yeniden kurmuştu. Şimdi düzenli bir şekilde çalışıyor, yediklerine dikkat ediyor, temiz ve düzenli bir hayat sürüyordu. Hepsinden önemlisi, çocuğuna bakmak için yapabileceği her şeyi yapıyordu. Fakat geri döndüğünde aksini umuyor olsa da, Aaron'a direnme konusunda güçsüzdü. Ve bu, başka erkeklerle çıkmasını engelleyecek önemli bir kusurdu.

“O zaman problemi anlamıyorum,” dedi Riley.

“Başkasıyla çok daha iyi olursun.” Presley kapama tuşuna bastı ancak Riley anında geri aradı.

“Bu saçmalık!” dedi. “Cuma günü saat altıda seni alacağım, o yüzden hazır ol.”

Daha cevap veremeden Riley telefonu kapatınca, Presley hayretle gözlerini kırıştırdı.

“Bu seni ikinci uyarışımı,” dedi içini çekerek. Yine de sonuçta yalnızca bir akşam yemeğiydi.

Aaron, Presley’nin bebek arabasını ona doğru sürdüğünü görünce göğsünün daraldığını hissetti. Genç kadının üzerinde beyaz bir gömlekle yırtık bir kot pantolon vardı. Öyle haysiyetli ve sağlıklı görünüyordu ki, bir zamanlar onu bozguna uğratan günahkâr tutkularını öylesine kontrol altına almıştı ki, Aaron onunla gurur duymaktan alamadı kendini. İki kısacık yılda bu kadar değişmek kolay olamazdı. Ve Presley bunu bir başkasına –oğluna– duyduğu sevgi yüzünden yapmıştı ki bu da onun kişiliği hakkında çok şey anlatıyordu.

Tabii hâlâ panter dövmesi ve “Ben ateşin üzerinde yürüdüm ve bunu anlatmak için yaşadım” havası da vardı ama ayakta kalmak için sert görünmek zorunda kalmıştı. Aaron’a göre ise bu onu yalnızca daha seksi yapıyordu.

Aaron, cüzdanını onun evinden almayı önermişti ancak genç kadın, eve uğramasına müsaade etmemişti. Onun yerine parkta, 1849 tarihli altın arayıcısının* dev heykelinin yanında buluşmalarını söylemişti. Aaron, Presley’nin onunla yalnız kalmaktan korktuğu izlenimine kapıldı.

* 1849 yılında Kaliforniya’ya altın aramaya giden kişilerden biri. (ç.n.)

Genç kadın, ona belli belirsiz gülümsedi ve bebek arabasını park ederken güneş gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. “Selam.”

Aaron, kendini onun bacaklarına bakmaktan alamadı. Presley çok uzun boylu değildi fakat her zaman biçimli bacakları olmuştu. “Selam.”

“Bu akşam hava güzel, değil mi?”

Aaron, batmakta olan güneşe gözlerini kısarak baktı. “Sonunda. Bu yıl çok soğuk geçti.”

“İlkbahar gibi. Umarım böyle devam eder. Devam ederse, sanırım açılışıma daha fazla katılım olur.” Wyatt, çığlık atarak emniyet kemerinden kurtulmaya çalıştı. Annesi onu oyalamak için bebek arabasındaki sepetten bir oyuncak alıp eline verdi. Sonra çantasını karıştırıp Aaron’ın cüzdanını çıkardı.

“Onu karıştırdım,” dedi Presley, cüzdanı Aaron’a uzatırken.

Aaron dikildi. “Sen... ne yaptın?”

Presley’nin yanakları kızardı. “Üzgünüm. Kendime engel olmadım. Çok merak etmiştim.”

“Neyi?”

Genç kadın omuz silkti. “İçinde ne olduğunu.”

Aaron belki öfkelenmeliydi ama kendini kahkahalar atarken buldu. “Neden hemen itiraf ettin? Böyle bir şey aklıma bile gelmemişti.”

“Bunu yaptığım için kendimi adi biri gibi hissetmek istemedim. Üzgünüm,” dedi Presley yeniden.

Aaron’ın mahremiyetine tecavüz etmiş olmasına rağmen, Presley’nin kurnazlıktan yoksunluğu çok sevimliydi. “İlginç bir şey buldun mu?”

Genç kadın, bir an tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı. “Sıradan şeyler. Ve hiçbir şeyin eksik değil elbette. Umarım cüzdanını karıştırdığımı söyleyerek seni tedirgin etmemişimdir.”

“Hayır.” Aaron, içine hiç bakmadan cüzdanını cebine koydu.

“Güzel. Şey, görüşürüz o zaman,” dedi Presley, bir veda gülümsemesiyle.

“Dün gece için...”

Genç kadın, bebek arabasını yeniden durdurup, dinlenmediklerinden emin olmak için iki yanına bakındı. “Dün gece hakkında gerçekten konuşmak zorunda mıyız?”

“Bilmediğin bir şey var. Sana söylemek istemedim ama... Boş yere endişeleniyor olabilirim. Yine de, en azından hazırlıklı olmalısın.”

“Ne için?”

“Kullandığımız prezervatif.”

Presley, sanki bir anda mahcup ya da tedirgin olmuş gibi dudaklarını yaladı. “Ne olmuş ona?”

“Patlamış.”

Genç kadının yüzündeki kan çekildi.

“Üzgünüm. Biz... her zamankinden daha serttik. Belki o yüzdendir. Veya başından defoluydu.”

Presley, eliyle ağzını kapadı ancak tek kelime etmedi.

“İyi misin?” diye sordu Aaron.

“Oh, Tanrım.”

“Sen fark etmedin mi?”

“Hayır. Hiçbir şey düşünmüyordum, şey dışında...” Presley, söyleyeceği şeyden aniden vazgeçti ama Aaron cümlelerin gerisini duymak isterdi. “Senin dışında” mı diyecekti? “Bana neler hissettirdiğin dışında” mı? “Hayatımın en iyi orgasmı dışında” mı? “Seni evimden kovmak dışında” mı? Ne?

Aaron, onun beden dilini okumaya çalışırken parmaklarını sıktı. “Ne kadar endişelenmeliyim?”

“Hap kullanmıyorum, sormak istediğin buysa eğer. İki yıldır kimseyle yatmadığımı söylerken samimiydim.”

Wyatt, oyuncağını yere attı ve Aaron onu yerden aldı. “O halde... spiral filan da yok ya da o şeylere ne deniyorsa işte.” Presley cinsel açıdan aktif değilse elbette olmayacaktı. Yine de Aaron umut etmekten kendini alamadı.

Genç kadın, başını iki yana salladı.

Aaron, onun gözlerine bakmadan önce yerdeki ot yığınına tekmeledi. “*Sen de* tedirgin oldun mu?” diye sordu. O, zaten bir anneydi. Aaron, onun ikinci bir sürpriz gebelik isteyeceğinden şüpheliydi. Çok geç olabileceğini düşünmek Aaron’ı dehşete düşürdü. Eğer Presley hamileliği devam ettirirse, Aaron ondan olan her çocuğa arka çıkardı fakat hazır olduğunda bir aile kurmayı planladığı yol bu değildi.

“Elbette.”

Aaron, daha da gerildi. “Yani... ayın doğurgan döneminde olabilir misin?”

Presley, sesini biraz daha alçalttı. “Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Bu günlerde adetlerim öylece gelip geçiyor. Olmayan seks hayatıma müdahale etmediklerinden fazla dikkat etmiyorum.”

Aaron, derin bir nefes verdi. Daha kesin haberler almayı ummuştu. “Üzüldüysen ben de üzgünüm.”

“Bu ikimiz için de geçerli.”

Presley tüm suçu ona yüklediği için minnettar olan Aaron, ellerini ceplerine soktu. “Regl olursan veya olmasan bile bana haber verirdin, değil mi?”

Genç kadın, başını sallayarak bebek arabasını geldiği yöne doğru itti.

Dün gece Presley onu evden attıktan sonra kamyonetinde otururken hissettiği hayal kırıklığını ve doyumsuzluğu yeniden hissederek Aaron, onun peşinden gitmeye başladı. İlişkilerinin neden o kadar gergin olması gerektiğini anlayamıyordu. Presley'ye her zamanki kadar değer veriyordu. O zaman neden iki yıl önce yaptıkları gibi şimdi de bir akşam yemeğine gidemeyeceklerdi? Güzel bir yemek ve belki sinema Presley'nin de hoşuna gitmez miydi?

Daha iki adım atmamıştı ki, parkın yakınındaki mağazalar için bulunan otoparkın köşesinden bir erkeğin Presley'ye seslendiğini duydu. Kyle Houseman'ı tanıması iki saniyesini aldı. Kyle merhaba demek için genç kadının yanına gittiğinde ona bir konuda şaka yollu takılıyor gibiydi çünkü Presley onun koluna bir yumruk attı ve ikisi birden kahkahalarla güldüler.

Diyaloglarının o kadar basit, o kadar samimi olmasına sebep-siz yere canı sıkılan Aaron, onlara hissettirmeden kamyonetine binip oradan uzaklaştı.

Parktan birkaç saat sonra eve döndüğünde Aaron, eskiden onlarla yaşarken ağabeyinin olan koltuğa oturdu. Bir spor kanalına bakıyor, elindeki kumandayı gevşek bir şekilde tutuyordu. Tamirhanedeki uzun bir günden sonra yorgun görünen Grady ve Rodney de kanepeye uzanmışlardı. En küçük erkek kardeşleri, yirmi üç yaşındaki Mack kız arkadaşıyla dışarıda bir yerlerdeydi. Sweet Sixteen Turnuvasında iki takım sonuç için savaşıyorlardı ve Mack bunu kaçırıyordu. Gerçi Aaron'ın da dikkatini maça pek verdiği yoktu. Cheyenne'e bir cevap borçluydu ve cevabın ne olacağına karar vermek zorundaydı.

“Bu akşam sessizsin,” dedi Grady, reklam arası verilince. “Bayi için bir yere karar verdin mi?”

Aaron, o konuda da bir karar vermemişti. Presley’nin kasabaya geri döndüğünü öğrendiğinden beri hiçbir şeye konsantre olmuyordu. İlk önce, onu bir kez görmek amacıyla arabayla evinin önünden geçip durmuştu. Sonra onunla karşılaşmıştı ve her şey daha da karışmıştı. “Henüz değil.”

“Neden bu kadar uzun sürdü? Hiç iyi seçenek yok mu?”

Problemin bir kısmı, Reno’da bir bayi açmanın kulağa teo-ride iyi gelmesinden kaynaklanıyordu. Eğer Whiskey Creek’ten giderse, Aaron artık erkek kardeşleriyle çalışıyor olmayacaktı. Onlarla birlikte yaşamayacaktı da; o kadar uzağa gidip gelmek mantıklı değildi. Bu yüzden, Whiskey Creek’i ve gelişmesine katkıda bulunduğu işi –ergenliğinden beri– bırakmak Dylan’la arasında süregelen gerilimi dağıtacak olsa da, tek başına yeni bir dükkân açma fikri ona cazip gelmekten çok yalnız hissettirmeye başlamıştı. Kardeşlerinden hiçbiri kasabadan ayrılmak istemiyordu. Yani hayatındaki insanlar yanında olmadan elinde yalnızca işi olacaktı –eğer bayinin başarılı olmasını istiyorsa çok fazla işi olacaktı– ve zaten şimdi de dükkânda yeterince vakit geçiriyordu.

“Birkaç seçenek var,” diye geveledi kumandayı sallayarak. “Sadece henüz birinde karar kılmadım.”

Erkek kardeşi, birasından bir yudum aldı. “Bu hafta bana sona kalan üç seçeneği göstermek ister misin? Belki beraber karar verebiliriz.”

Aaron, bu teklif için minnettardı ancak oraya giderse birini seçmek ve bir sonraki adımda finansal taahhüt vermek zorunda kalabilirdi. Kira kontratını imzalayıp çeki yazdığında vazgeçmek için çok geç olurdu. “Sadece... genişlemek daha mantıklı olabilir.”

“*Burada mı?*” Rodney ve Grady aynı anda dönüp ona baktılar.

“Neden olmasın?” dedi Aaron. “Başa çıkabileceğimizden daha fazla işimiz var. Bir çift daha boya bölmesi ekleyip birkaç yeni teknisyen yetiştirebilirsek...”

Grady, arkasına yaslandı. “Bana uyar. Zaten gitme fikrinden hiç hoşlanmamıştım.”

“Ben de öyle.” Rodney, ağabeyine sırtıttı. “Bizsiz ne yapacaktın?”

Aaron, bir konuda alaya alınacağını anlamıştı. “Pardon?”

“Oralarda kızını beladan kim kurtaracak?”

“Siz beni kavgadan kurtarmaktan çok kavgaya *soktunuz*,” dedi Aaron fakat ailenin yüz karası o olduğundan, aslında doğru olan tersiydi. *O*, en büyük baş belası olmuştu; hepsinin ondan kurtulmak istemesi gerekirdi.

“Pek öyle sayılmaz,” dedi Grady. “Ama eğer başım belaya *girerse*, arkamda olmasını isteyeceğim kişinin sen olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Bence Dylan’ı isterdin. Profesyonel olan *o*.”

“Dylan müthiş bir savaşçı olabilir ancak bu günlerde birine vuramayacak kadar... yumuşak.”

Rodney, bir kahkaha patlattı. “Bu doğru! Cheyenne onu öyle kırbaçlıyor ki, Dylan’ın önce ondan izin alması gerekir.”

Ne kadar evcilleştğine dair Dylan’la acımasızca dalga geçiyorlardı ama ağabeyleri öyle huzur bulduğu için hepsi yüreğinin derinliklerinde onu kıskanıyordu. Tabii o huzuru kaybetmesini asla istemezlerdi.

“Evet, *Cheyenne*’i tehdit eden adamın Tanrı yardımcısı olsun,” dedi Aaron. “Dylan o kalın kafalı pisliği lime lime eder.”

“Eskiden bizim için de aynısını yapardı,” dedi Rodney, biraz nostaljik bir tavırla.

Grady, bira kutusunu büktü. “Artık kendi kavgalarımız için ona ihtiyaımız yok. İhtiyacımız olsaydı, yine yanımızda olurdu.”

“Peki, bu genişleme fikrinden Dylan’a bahsedecek misin?” diye sordu Rodney. “Yoksa bunu benim yapmamı mı istersin?”

“Yapmamız gerekenin bu olduğuna karar verirsem onunla kendim konuacağım.” Aaron, kasabada kalmasının ağabeyinin hoşuna gideceğinden emin değildi. Belki de Dylan artık birlikte, en azından yan yana alımayacakları için rahatlamıtı. Birbirlerine müşteri gönderecekler, satın alma gücünü birletirecekler ve i bağlantılarını paylaacaklardı. O kadarında anlamılardı. Ancak hiçbir şey aynı olmayacaktı. Ve bu iyi bir şey olabilirdi. Eğer Aaron spermini Cheyenne’e bağılayacaksa, defolup gitmesi bu ie dahil olan herkes için en iyisi olurdu.

Rodney mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra n kapı açılıp kapandı. Mack’i görmeyi bekleyen Aaron, dönüp bakınca Dylan’ı gördü. Dylan o kadar uzun zaman onlarla yaamıtı ki, kapıyı almazdı bile. Evin tapusunda hâlâ onun adı vardı.

“Hey, Dylan,” dedi Grady. “Biz de tam senden bahsediyorduk.”

“Ne konuuyordunuz?” diye sordu Dylan, kanepenin arkasında durup.

Grady, ona cretkr bir bakış attı. “Bu günlerde nasıl korkak olduğunu.”

Dylan, onun kafasına vurdu. “Haydi, dışarı gel küçük kardeşim. Sana ne kadar korkak olduğumu göstereyim.”

Grady, Dylan’a o ansı verecek kadar aptal değildi. Birkaç tane daha birayla dönen Rodney merhaba derken, Grady bir kahkaha patlattı. Sonra iki kardeş Dylan’ın oturup maçı izlemesi için ısrar etti.

Bu diyalog boyunca Aaron sessiz kaldı ve gözlerini televizyona daktı. O gün dükkâdaydı ama Dylan'dan uzak durmayı başarmıştı. Ağabeyi cuma akşamı yumruğuyla duvarı deldiğinden beri Aaron onunla doğrudan konuşmamıştı.

"Kalamam," dedi Dylan. "Cheyenne evde. Eve'le telefonda konuşuyor fakat telefonu kapadığında evde olmamı isteyecektir."

Grady, dirseğiyle Rodney'yi dürttü. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Ne var?" diye çıkıştı Dylan.

Rodney'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle büzüldü fakat Dylan'ı tekrar iğnelemedi. "Onu yalnız bırakmak sana yakışmaz. Niye geldin?"

"Aaron'a söylemek istediğim birkaç şey var." Dylan, Aaron'ın yatar koltuğunu oturur pozisyona getirdi. "Biraz dakikan var mı?"

Aaron'm içinden ona cehenneme gitmesini söylemek geldi. Ama içini çekti, kumandayı Grady'ye uzattı ve ağabeyinin arkasından nehre doğru uzanan arka bahçeye çıktı. Aaron da aralarının düzelmesini istiyordu. Dylan'ı diğer kardeşlerinden daha çok, bazı yönlerden ise bir baba gibi seviyordu. Sadece anlaşıyorlardı.

Aaron, boynunu kaşıdı. "Eğer geçen akşamla ilgiliyse..."

"Cuma günü sınırı aştım, Aaron. Üzgünüm."

Ağabeyi gururlu bir erkekti; nadiren özür dilerdi. Bu yüzden Aaron, onun çabasını takdir etti ve bilhassa Dylan'ın endişelerinde haklı olduğunu kanıtladıktan sonra, kendisinin de aşırı tepki vermiş olabileceğini kabullenmeye hazırды. "Önemli değil. Presley için endişelenmeni anlıyorum."

"Sadece o değil."

Aaron'ın düşünceleri Dylan'ın çocuk sahibi olamamasına kaydı. Fakat Dylan o kadar özel bir konuda asla konuşmazdı. Aaron'ın

tanıdığı kadarıyla, ağabeyi kısır olmanın neredeyse ereksiyon olamamak kadar kötü bir şey olduğunu düşünürdü.

“Geçen çarşamba günü babamdan bir mektup aldım,” dedi Dylan.

Aaron, ağabeyinin yüzünü inceledi ancak her zamanki gibi Dylan duygularını fazla açığa vurmuyordu. Konu J.T. olunca Dylan’ın hisleri karıştı, Aaron’ın da öyle. Sadece küçük kardeşleri babalarıyla ilişki kurabiliyorlardı. Ona ara sıra mektup yazıyorlar ya da kırk yılda bir Soledad’a ziyaretine gidiyorlardı.

“Ne yazıyor? Bu yaz çıkacağı kesin mi?”

J.T. aslında hapisten geçen yıl çıkacaktı ama ondan birkaç ay önce, hücre arkadaşı yatağının altında bir bıçak gizlediğini ispiyonlamıştı ve J.T. öldürücü silah bulundurma suçundan on iki ay daha ceza yemişti.

“Çıkıyor. Ve kendi ayaklarının üzerinde duruncaya kadar kasabaya geri dönmek, evde kalmak ve tamirhanede çalışmak istiyor.”

İki kardeş, ilkbaharda Sierra Nevada Dağları’ndan akan sularla yakında yükselecek olan nehre doğru yürüdü. “Eninde sonunda onunla muhatap olmamız gerekeceğini biliyorduk. Başka nereye gidecek ki? Sadece o değil, aynı zamanda elimizdeki her şeyin sahibi olduğunu düşünüyor. İlk başta bu evi satın alan o. İş kuran da o.”

Dylan, yassı bir taş bulup suda kaydırdı. “Onu içeri attıklarında evi de, iş yerini de bana devretti.”

“Sadece başımızın üzerinde bir çatı olması ve senin bize bakabilmen için.”

“Çoğu erkek çocuklarının geçimini sağlamak ister fakat o, bize büyük bir iyilik yapmış gibi davranıyor. Bir emlakçı vasıtasıyla evi ve işyerini başkasına satsaymış çok daha iyi olurmuş, bunu bile söylemişti.”

“Ne kadar cömertçe.” Aaron da bir taş kaydırđı. “Hapse girdiğinde burası üzerinde bir hakkı kalmadığını unutuyor. Ve annem öldükten sonra işyerini batırdı.”

“Bence gelip de bizim bu kadar başarılı hale getirdiğimiz Amos Oto Tamirhanesi’nin yönetimini ele almayı hak etmiyor.”

Dylan, “biz” diyerek nezakette bulunuyordu. Aaron, tamirhanede konusunda kendine pay çıkarabileceğini düşünmüyordu, en azından ilk yıllarda. Bir yandan tüm kardeşlerinin okula devam etmeleri için çabalarken, işyerini iflastan kurtaran Dylan’dı. Hafta sonları profesyonel olarak dövüşüp dükkânın damla damla akan gelirini artırarak ayakta kalmayı başarmıştı.

Aaron, samanlığa baktı. O günlerde ağırlıklarını ve diğer antrenman aletlerini orada muhafaza ediyorlardı. Ama yıllar önce, babası kasabadaki bir barda arabasını boktan bir şekilde tamir ettiğini söyleyen Mel Hafer’ı bıçakladığında, Aaron geceyi bir arkadaşıyla samanlıkta geçiriyordu. Mel, aynı zamanda J.T.’ye zavallı rahmetli karısının onu bu halde görse tiksineceğini söylemişti. “Babam işi öylece devralacağını mı sanıyor?”

“Şimdilik çok saldırgan davranmıyor. Mektubu... mütevazıydı, uzlaşmacıydı. Onu içimize almamızı umut ediyor. Onun gibi bir şey işte. Fakat bu, bir yıl önce yatağının altında öldürücü silah saklayan bir adam. Birkaç ay sonra özgüvenini geri kazandığında nasıl biri olacak? Artık onu tanımıyoruz bile. Ve başka bir pürüz daha var,” diye ekledi.

“Yani daha kötüsü mü?”

“Evlenmiş, Aaron.”

Aaron, eline aldığı taşı yere düşürdü. “Ne? Kiminle?”

“Mahkûmlar için olan bir evlilik sitesinde tanıştığı bir kadınla.”

“Şaka yapıyor olmalısın! Nasıl bir kadın kendine koca bulmak için *hapishanenin* internet sitesine girer ki?”

“Cevabı gerçekten duymak istiyor musun?”

“Hayır.” Aaron tahmin edebiliyordu.

“Any Sharp adlı biri son birkaç aydır ona yazıyormuş ve ziyaretine gidiyormuş. Üç hafta önce evlenmişler ve babamın söylediğine göre, serbest kalıp birlikte yaşamaya başlayana kadar bekleyememişler.”

“*Burada mı?*” Babaları onları rahat bırakamaz mıydı? Yeterince kötülük yapmamış mıydı? “Evleneceğini neden bize söylememiş?”

Dylan, bir taş daha sektirdi. “İletişimdeki kopukluk yalnızca onun hatası değil. Bizim de onunla yakın temas kurmadığımız kesin.”

“Grady, Rodney ve Mack, onunla birkaç kez mektuplaştılar. *Onlara* söyleyebilirdi.”

“Babamı bilmez misin? Bunun onu görünmek istediği kadar çaresiz ve mağdur göstermeyeceğini düşünmüştür. Ona para göndermeleri için kardeşlerimizle görüşüyor. O kadına da aynı şeyi yaptığını –tabii bir de mahkûmlar için ayrılan özel odalarda eş ziyaretlerinin tadını çıkardığını– bilseler, muhtemelen kardeşlerimiz de o zahmete hiç girmezler.”

Aaron, başını iki yana salladı. Babaları neredeyse yirmi yıldır hapisteydi. Gittiğinde onun yokluğunu hissetmişlerdi ancak şimdi, sonunda geçmişi geride bırakmışken ona kesinlikle ihtiyaçları yoktu. “Tam *ona bakmamız* gereken zamanda serbest kalıyor ve bizi de bunun için hazırlıyor.”

“Hâlâ çalışabilir,” dedi Dylan.

“Ne kadar süre daha? Her neyse, ona ne söyleyeceksin?”

“Bence onu rüşvetle satın alıp başka bir yere gitmesini istemeyiz. Whiskey Creek’te olmasının hiçbirimize faydasının doku-nacağını sanmıyorum. Ve artık bir eşi de olduğuna göre, belki ona biraz para verirse olaysız bir şekilde gider.”

“Bana uyar.”

“Bunu tahmin etmiştim. Fakat Mack hakkında tedirginim. Ne zaman babamdan bahsetsek savunmaya geçiyor.”

“Onu affetmemiz gerektiğini düşünüyor. Ama babam her şeyi öylesine berbat etti ki ve bunu ona en çok ihtiyacımız olan za-manda yaptı. Bana sorarsan, ona hiçbir şey borçlu değiliz. Sen devraldığında tamirhane beş para etmezdi. Şimdi çok değerli an-cak bunu başarmak neredeyse yirmi yıl sürdü; *bizim* sıkı çalışma-mızla, onun değil.”

“Peki, ya ev?”

“Belki evi satabilir. Ya da belki bankaya kaptırabilir. Kim bilir? Tek bildiğimiz, ödemeleri senin yaptığın. Biz *senin* sayende bura-dayız, onun değil. Bu yüzden ona çok fazla para vermek zorunda değiliz, sadece yeni bir başlangıç yapmasına yetecek kadar. O bi-zim *babamız* fakat bizden yararlanmasına izin vermeyeceğim.”

Dylan, iki arada bir derede kalmış gibi görünüyordu. “Emeği-nin karşılığını vermeden onu def edebileceğimizi sanmıyorum.”

“Ve onu def etmek önemli,” dedi Aaron. “Seninle benim için çok önemli değil. Biz ona güvenemeyeceğimizi biliyoruz. Peki, Mack ve diğerleri? Babamın onlara gönderdiği mektuplar midemi bulandırıyor. Sürekli bir şeyler için mızımızlanıyor ve hep daha fazla para istiyor.”

Dylan, ayağıyla yeri eşeleyerek düz bir taş aradı. “Ya ona bir miktar başlangıç parası verirsek ve onu da harcarsa? Yine kapı-mıza gelirse?”

“Parayla ne yapıp yapmayacağı ona kalmış.”

Aaron’ın gözü bir zamanlar Presley’nin yaşadığı eve takıldı ve annesi kanserden ölürken orada neler yaşandığını düşündü. Presley’le komşuyken ikisi de çok şey yaşamıştı. Birbirlerine destek olmuşlar, aralarında bir bağ kurmuşlardı. Belki de Aaron bu yüzden onu unutamıyordu.

“Sanırım haklısın.”

“Cheyenne ne düşünüyor?” diye sordu Aaron.

Dylan’ın yüz ifadesi daha da anlaşılmaz bir hal aldı. Sanki her şeyi anlatmış, ortaya dökmüş gibi davranıyordu ama bir şeyler saklıyordu. Yaşadıkları her problemin ağır yanını kendi taşımaya çalışırdı. Aaron, onun bu eğiliminden hem nefret ediyor hem de ona hayranlık duyuyordu. Bu tutumu, kendini Dylan’a karşı çok borçlu hissettiriyordu. “Bu konuyu onunla konuşmadım,” dedi ağabeyi.

“Neden?” diye üsteledi Aaron. Artık o da ailenin bir parçası. Onun da söz hakkı olmamalı mı?”

“Onu üzmenin bir anlamı yok. Zaten şu anda hayatında yeterince şey oluyor.”

“Presley’nin geri dönmesini mi kastediyorsun?”

Dylan, hafta içi bahçede çalışırken gözden kaçırdıkları otları yoldu. “O ve başka şeyler.”

Bebek sahibi olmak istemesi ancak hamile kalamaması gibi mi? Bir yandan kendi hayal kırıklığını yaşarken, diğer yandan sebebin *kendisi* olduğunu öğrenirse kocasının bu haberi nasıl karşılayacağına dair endişelenmesi gibi mi?

Aaron, nehrin ilerideki iri kayalara doğru hızla akışını izledi. Dylan, yeterince güçlkle mücadele etmek zorunda kalmıştı. En azından onun için gerçekten önemli olan bir şey bedelsiz ve ko-

layca gerçekleşmeliydi. Ve Eğer Aaron Cheyenne'in sözünü ettiği kliniğe gitmeyi kabul ederse, bu gerçekleşebilirdi...

"O ve başka şeyler. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum," diye mırıldandı Dylan.

Olacak, diye düşündü Aaron.

On Birinci Bölüm

Aron'dan mesaj gelir gelmez Cheyenne, Presley'yi dürttü ve telefonunu ona uzattı. "Bak! Kararını vermiş!"

"Bakayım," dedi Presley. "Oh, Tanrım! Kabul ediyor!"

Wyatt, Cheyenne'in sehpasındaki bardak altlıklarına ulaşmaya çalışmayı bıraktı, poposunun üzerine düştü ve çığlıklar atarak birbirlerini kucaklayan annesiyle teyzesine baktı. Neyse ki Dylan dışarıdaydı –Cheyenne nerede olduğunu söylememişti– bu yüzden, konuşmalarının duyulmasından endişe etmelerine gerek yoktu.

"Buna inanamıyorum," dedi Cheyenne nefes nefese. "Öyle heyecanlıyım ki ve çok da korkuyorum."

"Her şey yolunda gidecek."

Cheyenne geri çekildiğinde, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Öyle mi düşünüyorsun *sahiden*?"

Kız kardeşinin güvence almaya çok sık ihtiyacı olmazdı, özellikle de *Presley'den*. Cheyenne'in hayatı her zaman daha "derli toplu" olmuştu fakat Presley, onun genetik yönden avantajlı olduğunu düşünüyordu. Cheyenne Colorado'da zeki, çekici ve zengin bir ailenin çocuğu olarak doğmuştu. Dünyadaki en rahat yaşama sahip olması gerekiyordu. Eğer Anita'nın kurbanı olmasaydı sa-

hip olacaktı da. Neyse ki birkaç yıl önce artık tanımadığı o insanlarla ilgili tüm tuhaf anıların ardındaki gerçeği çözmüştü ve şimdi gerçek ailesiyle arasında yakın bir ilişki vardı. Birkaç ayda bir onları ziyaret etmeye gidiyordu.

Diğer yandan Presley, Anita'nın gerçek kızı olma talihsizliğine uğramıştı ve babasının nasıl biri olduğunu Tanrı bilirdi. Anita'yla para karşılığı seks yapmayı istediğine göre, *fazla* takdire değer biri olamazdı. Anita, çoğu erkeğin arzulayacağı bir fahişe değildi; sadece ucuz bir fahişeydi.

“Sanırım ne olursa olsun bu işi yapacaksın, o yüzden bu sürece umutla, inançla yaklaşabilir ve tadını çıkarmaya çalışabilirsin.”

Cheyenne bu cevaptan hoşlanmış olmalıydı çünkü gergin gülmseyişi rahatladı. “Bebeğime sahip olacağım!”

Aaron'dan gelen diğer mesajı birlikte okudular.

Eğer randevularımızı ayarlamak için internetteysen, Dylan eve gelmek üzere yolda. O yüzden, arama geçmişini ve telefonundaki bu mesajları sil.

“Dylan'ın eve geldiğini Aaron nereden biliyor?”

“Demek ki beraberlerdi,” dedi Presley. Oraya gittiğinde Cheyenne Eve'le telefonda konuşuyordu ve Presley ona Dylan'ı sorduğunda kardeşi yalnızca omuz silkmişti.

“Bana eski eve gideceğini söylemedi. Neden bekleyip beni de götürmedi ki?”

Dylan orada mıydı? diye yazdı Cheyenne, Aaron'a.

Presley, onunla birlikte cevabı bekledi.

Birkaç dakikalığına. Özür dilemeye gelmiş ama bunu sana söy-

lediğimi belli etme. Bu tip konularda ne kadar ketum olduğunu bilirsin.

Ve benim de diğer konuda ne kadar ketum olmak istediğimi biliyorsun, diye cevap yazdı Cheyenne. Sen anlatmazsan ben de tek kelime etmeyeceğim.

Anlaştık. Yalnızca önce benimle konuşmadan bu konuda fikrini asla değiştirmeyeceğine söz ver.

Söz veriyorum, dedi Cheyenne.

“Dylan neden Aaron’a özür borçlu?” diye sordu Presley. “Kavga mı ettiler?”

“Cuma akşamı kavga ettiler sayılır. Cumartesi günü Dylan’ın duvarımdaki bir deliği yamayıp boyamasına yetecek kadar şidetli bir kavgaydı.”

“*Aaron duvarı mı yumrukladı?*” Presley, kardeşinin dikkatini çekmek için onun dirseğini tuttu çünkü Cheyenne, dili tutulmuş gibi telefonuna bakıyordu.

“Hayır, Dylan yumrukladı.”

“Aaron onu çileden çıkaracak ne yaptı ki?”

“Kim bilir? Dylan, bu tip konularda ayrıntılara giren biri değil.”

“Ama o olaydan *sonra* Aaron’dan donörün olmasını istedin.”

“Ara sıra birbirlerine öyle parlarlar. Bu yeni bir şey değil. İlişkilerinin doğası böyle.”

“Bu senin canını sıkıyor mu?”

“Bazen sıkıyor fakat şu an mutluyum. O yüzden, mutluluğumu bozma.” Cheyenne, Aaron’a tekrar mesaj yazacağını belirtmek için telefonunu gösterdi.

Evet demenin sebebi bu mu? Artık Dylan'a öfkeli olmadığın için mi?

Aaron'ın cevabı neredeyse hemen geldi.

Evet dedim çünkü bunu hak ediyor. Sen de hak ediyorsun.

Cheyenne, efkârlı bir biçimde gülümsedi. "Aaron, istediği zaman gerçek bir iyilik meleği olabiliyor."

Presley bunu bilmez miydi? Yatakta da son derece iyi olduğunu biliyordu. Ancak yorum yapmadı. Aaron'ın bebeğine –ikinci kez– hamile olabileceğini düşünmek ona kendini dünyanın en büyük budalasası gibi hissettiriyordu. Geçmişte verdiği kötü kararlardan *güçbela* kaçmıştı ve sahip olduğu tek çocukla bir şekilde bir hayat kurmayı başarıyordu. Mücadelelerini daha da zorlaştırma riskine neden girecekti ki?

Cheyenne'in Aaron'a minnetle Sen dünyadaki en iyi kayınbadersin! yazışını izledi.

Sadece öğrendiğinde bana mastürbasyon talimatlarımı ver, diye cevapladı Aaron ve iki kardeş kahkahalara boğuldu.

"Olayı ancak bir erkek bu kadar açık özetler." Cheyenne, Dylan'ın görmemesi için mesajları silerken suratını buruşturdu.

"Sanırım arabayı alacağım ve Dylan eve gelmeden toz olacağım," dedi Presley. Artık temizlediği stüdyoya masaj masasını ve diğer malzemeleri taşımak için ikisinden birinin arabasını ödünç almaya uğramıştı. "Dylan sadece ne kadar şanslı olduğunu düşünecek olsa da, böylece siz de kutlama seksinizi yapabilirsiniz. Ve ikinizin de sürekli yaşantınızı engelleyen kız kardeşe nazik davranmanıza gerek kalmaz."

“Kes şunu! Sen yaşamımızı engellemiyorsun. Masaj masanı koyman daha kolay olacaksa, bekle de Dylan’ın cipini al. O da sana değer veriyor. Hatta eşyaları yüklemene bile yardımcı olur. Ya da ben olabilirim.”

“Buna hiç gerek yok. Ve senin araban işimi görür. Arabayı daha sonra bırakırım ama saat geç olabilir, o yüzden anahtarı paspasın altına koyup eve yürürüm.”

“Tamam.” Cheyenne, konuyu yine aklındaki şeye getirdi. “Düşünsene... bir bebek. Anne olacağım,” dedi ancak sonra alını yeni bir kaygıyla kırıştı. “Bu sürecin ne kadar zaman alacağını merak ediyorum.”

“Doktorlarla işin hiçbir zaman bir günde bitmez,” dedi Presley. “Ve hiçbir şey makul bir sürede gerçekleşmez. O yüzden hazzırlıklı ol.”

“Fakat Dylan kontrole gitmeden olmalı yoksa hiçbir anlamı kalmaz.”

“Onu oyalaman ve suni döllenme sürecini hızlandırmaya çalışman gerekecek. Bu arada aklıma gelmişken... parayı nasıl ödeyeceksin? Sigortanın bu tip bir şeyi kapsadığından şüpheliyim.”

“Kapsamıyor ama düşündüğün kadar pahalı değil. Prosedürün kendisi yalnızca dört yüz dolar.”

Presley, Wyatt’ın abajuru çekmesine engel oldu. “Vay, bu bana sürpriz oldu.”

“Tabii bir de ilaçlar, laboratuvar işleri ve ultrasonlar olacak yani... toplamda iki bin ila dört bin dolar arası bir miktar bulmam gerekebilir.”

“O kadar paran var mı?” Presley’nin dünyasında yalnızca bin dolar bile bir servetti.

“Dylan’la ortak hesabımızdan ayrı ufak bir birikim hesabım var.

Mecbur kalırsam onu kullanabilirim. Yetmezse Eve veya Ted veya diğer arkadaşlarımdan biri yardım edecektir ama onları bu konuya dahil etmemeyi tercih ederim.”

“Akıllıca bir karar.” Presley, bebek çantasını topladı. “Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Aaron Cheyenne’in bebek sahibi olmasını mümkün kıldığı için Presley minnettardı ancak Aaron’ın bu konudaki rolünün onu kendi hayatının merkezinde tutacağı fikrinden hoşlanmıyordu. Zaten bu konu *olmadan da* Presley için onu düşünmemek yeterince zordu. “Verdiğin kararda net gibisin.”

“İlk başta Dylan’la ilişkiye girmek haricinde hayatımda yaptığım tek çılgınca şey bu. Ve baksana ne kadar mükemmel sonuç verdi.”

Presley, kaygılarına rağmen gülümsedi. Dylan, Cheyenne’in başına gelen en iyi şeydi. Presley’nin bu aldatmacayla ilgili kaygılarının bir nedeni de buydu. Kendi deneyimlerinden böyle sırların saklanması kolay olmadığını biliyordu.

Wyatt, annesinin gitmek için hazırlandığını görünce sendeleyerek yürüdü. Cheyenne’i sevse de orada bırakılmak istemiyordu.

Presley, onu kucağına alıp öperek kapıya yürüdü. Cheyenne bebek arabası koltuğunu bağlarken Presley kucağında oğluyla bekliyordu ki, Dylan geldi.

“Nereye gittin?” diye seslendi Cheyenne, arabadan inen kocasına.

“Halletmem gereken birkaç iş vardı.”

“Eve tam zamanında döndün,” dedi Presley hemen araya girerek. Cheyenne’in onun erkek kardeşini ziyarete gittiğini bildiğini kazayla ağzından kaçırmasından korkmuştu. “Yoksa beni göremeyecektin. *Tekrar,*” diyerek bir kahkaha attı.

Dylan, bebeği annesinden aldı ve havada zıplatıp yakaladı.

Wyatt, çığlık atarak onu tekmeledi. “Anne!” diye üsteledi ama Dylan onu bir kez daha havada zıplattı.

Cheyenne, bebek arabası koltuğuyla işini bitirip yoldan çekildi. “Presley bu akşam birkaç şey taşımak için arabayı alıyor,” dedi Dylan’a. “Senin için bir sakıncası var mı?”

“Hiçbir sakıncası yok.” Wyatt’ı araba koltuğuna oturtması için annesine geri verdi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sadece ufak tefek şeyler taşıyacağım.” Presley oğlunu kemerle bağlarken, Wyatt Dylan Amca için “Aca,” dedi ve bir anda çok sevdiği adama doğru hamle yaptı. “Sabah olmadan arabayı geri getiririm.”

“Geri getirmene gerek yok.” Dylan, Wyatt’ın burnundan bir makas aldı. “Senin için daha kolay olacaksa, ben işe gitmeden önce yürüyerek gelip arabayı alırım.”

Presley, birdenbire eniştesine bebeği kucagında tutarken sarılabileceği kadar sıkı sarıldı. “Sen çok özel birisin, Dylan Amos. Kız kardeşim sana sahip olduğu için ve Wyatt’ın hayatında iyi bir adam olduğu için *öyle* mutluyum ki.”

Dylan, buna hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Her zaman biraz kaba saba biri olduğundan öyle coşkun övgüler almaya alışık değildi. Presley de kolay kolay övgüler yağdıracak bir tip değildi. Onu ne kadar *sevdiğini* söylemek bir yana, ne kadar beğendiğini bile asla söylememişti. Fakat bunu hissediyordu. Dylan, onun hayatına çok fazla güç ve destek katmıştı. Dylan’dan önce, sahip olduğu tek aile Cheyenne’di. Tabii Anita dışında...

“Arabalardan birini her zaman alabilirsin,” diye seslendi Dylan onun arkasından. Presley sesinden onun gülümsediğini anlasa da, arkasına bakamayacak kadar utanmıştı.

“Riley de iyi bir adam,” diye araya girdi Cheyenne.

Ancak Riley ne kadar iyi olsa da, Presley onu istemiyordu. İsteddiği *gelmiş geçmiş* tek erkek Aaron’dı.

Eşyaların kalanını taşımak Presley’nin umduğu kadar kolay olmamıştı. Evde değillerse genelde Wyatt bebek arabasında ya da portatif oyun parkında uyuyarak annesine yardımcı olurdu fakat o gece öyle yapmıyordu. Karyolasını istiyor ve bunu Presley’ye belli ediyordu. O yüzden genç kadın işlerini yarım bırakarak onu eve götürdü. Kullanacak bir aracı olmasına rağmen istediği kadar iş yapamamıştı ama bir anne olarak esnek olmak zorundaydı.

Hem o da yorulmuştu. Saat neredeyse on birdi ve henüz uyuyamamıştı. Aaron’ı ve onun Cheyenne’e yardım etmeyi kabul edişini düşünüp durmuştu. Bu kararın getireceği mutluluk ve arındaki fedakârlık için minnettar olduğunu ona söylemek istiyordu ancak onu aramakta tereddüt etti çünkü bunun sadece Aaron’ın sesini duymak için bir bahane olduğundan şüphe ediyordu.

İçinden geleni yapmaya ve söyleyeceklerini söylemeye karar vermeden önce telefonunu iki veya üç kez eline alıp geri bıraktı. Sonunda onu aradığında bile uykulu sesini duyar duymaz telefonu kapatacaktı ama Aaron, arayanın kim olduğunu görmüştü.

“Presley?”

Annesinin öldüğü gece Aaron’ın nasıl tepki verdiğini anımsayan Presley biraz çekindi. Telefonlardaki çağrı bilgisine lanet okudu içinden. “Üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim,” dedi ve telefonu kapadı.

“Kahretsin,” diye mırıldanarak kafasını örtünün altına gömdü

fakat Aaron hemen geri aradı. Presley cevap vermeyince tekrar tekrar aradı.

Sonunda genç kadın telefonu açtı.

“Presley, iyi misin?”

“Evet. Elbette. Daha sonra konuşabiliriz. Televizyon izliyorsundur diye düşünmüştüm.” Aaron, daha önce hiç o kadar erken yatmazdı. “Sabah telefonlaşabiliriz. Veya başka bir zaman.”

“Dur, sakın kapama. Problem yok. *Lütfen* iki yıl önce olan şeyi... telafi etmeme izin ver.”

“Buna hiç gerek yok. Sorun değil.” Aaron’ın o kabaca uyanışı olmasaydı, belki Presley hayatını başka türlü yönlendirecek gücü asla bulamayacaktı. Belki Wyatt’ı aldıracaktı. Belki Aaron müsaade ettiği sürece ondan nemalanmaya razı olacaktı. O zaman şimdiki durumu ne olurdu?

Evet, kabul ediyordu, hayatı düzelmeden önce daha da kötüleşmişti ama şimdi nerelere gelmişti.

“Eee... bana verecek haberlerin mi var?” diye sordu Aaron.

“Hangi konuda?”

“Hamile misin?”

“Henüz bilmiyorum.” Aslında bir gebelik testi alabilirdi ancak testlerin yirmi dört saat içinde olası bir hamilelik hakkında doğru bilgi verip vermeyeceklerini bilmiyordu. Vermiyorlarsa, neden boşuna para harcayacaktı? Hem öyle ufak bir kasabada gebelik testi alırken görülmek, herkese değiştiğini ispatlamak için o kadar çabalarken dedikodu malzemesi olmak istemiyordu. Laf Cheyenne’e kadar giderse kardeşinin neler söyleyeceğini tahmin edebiliyordu.

“Ne zaman öğreneceksin?”

“Sana kesin bir gün veremem. Satın alabileceğim reçetesiz

testler var ve Cheyenne'in arabası bende ancak Dylan sabah arabayı almayı planlıyor ve bu saatte hiçbir yer açık değil."

"Ben yarın test alabilirim. Bu senin sorumluluğun olmak zorunda değil."

"Zahmet etme. Ben müsait olunca ilgilenirim ve sonucu sana bildiririm."

"Peki."

Presley, kuruyan boğazıyla yutkundu. "Her neyse, seni Cheyenne'e yardım ettiğin için teşekkür etmek amacıyla aramıştım."

"Hepsi bu mu?" Aaron'ın sesi hayal kırıklığına uğramış gibi gelmişti.

"Diğer konuda henüz bir cevabım olmadığını söyledim."

"Arama sebebinin sadece o konuda bir cevap olmasını ummuyordum. Eğer bir daha ziyaretine gelmemi istersen, o kez daha dikkatli olacağım."

Presley gözlerini yumdu. Kuşkusuz Aaron dün gece yaşadıklarını yeniden yaşamayı umuyordu. Genç kadın, Aaron'ın onunla tek görüşme sebebinin bu olduğunu biliyordu. Fakat daha fazlasını istemezse, yalnızca cinsel doyum yerine gerçek aşkı seçmezse, asla Cheyenne'le Dylan'ınki gibi bir ilişkisi olmayabilirdi. Ve onun istediği buydu, hayatını daha yüksek bir seviyeye taşımaktı.

Daha azını kabul etme!

"Seni rahat bırakayım da uyumaya devam et," dedi ve telefonu kapadı.

Presley onu bir kez aradığından, Aaron ondan tekrar telefon gelebileceğini düşündü. Genç kadın onu inandırmaya çalıştığı kadar değişmiş olsaydı, pazartesi gecesi o kadar geç bir saatte onu

aramazdı ve pazar akşamı o kadar ihtiraslı, o kadar tatmin edici olmazdı.

Ama salı, çarşamba, perşembe geçti ve Aaron ne bir şey gördü ne de bir şey duydu. Onu görmeyi ümit ederek evinin ve stüdyosunun önünden arabayla birkaç kez geçti ancak tek gördüğü, açılışın cumartesi günü olacağını bildiren bir ilandı. Presley çevrede onun kamyonetini görmüş olsa da, bununla ilgili bir şey söylemedi. Aaron, onun işi dışında hiçbir şey düşünemeyecek kadar yoğun olduğunu varsaydı.

Cuma günü, onu beklemek yerine harekete geçmediği için tam bir budala olduğuna karar verdi. Sürekli telefonunu kontrol ediyor, sesli ya da yazılı bir mesaj arıyor ve almadıkça üzülüyordu. Bunun ne anlamı vardı? Neden gururunun araya girmesine izin verip bir anda genç kadınla oyunlar oynamaya başlamıştı? Onu görmek istiyorsa aramalı ve o akşam için ona çıkma teklif etmeliydi.

Öyle de yaptı. Fakat Presley, ona Riley'yle randevusu olduğunu söyledi.

“Seni nereye götüreceğiz?” diye sordu Aaron.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Bu gizli bir bilgi mi?” Aaron, sesindeki kıskanç ton için pişman oldu. Neyse ki Presley o konuda bir imada bulunmadı. Belli ki başka bir erkekle olmasının Aaron'ı rahatsız etmeyeceğine fazlasıyla ikna olmuştu.

“En sevdiğim restoranı seçebileceğimi söyledi.”

“Ne kadar cömertçe. O halde Anne Yemeği'ne gidiyorsunuz.”

“Lüks bir yer değil. Ona söylediğimde muhtemelen kahkahalarla gülecektir ama... orada hoşuma giden bir şeyler var ve kasabaya döndüğümde beri hiç gitmedim.”

Anne Yemeği'nde Presley'nin çocukken hiç tadamadığı ev

yemekleri vardı. Ve restoranın sahibi Milly, her zaman özlemi- ni çektiği korumacı anne figürünü temsil ediyordu. Aaron bunu anlıyordu çünkü o da restorani aynı sebeplerden ötürü seviyor- du. Eskiden oraya birlikte giderler ve hindili sandviçler, spaghetti, köfte, rulo köfteyle patates püresi veya ağzına kadar dolu fırında patatesle ızgara domuz pirzolası yerlerdi. Ve tatlı olarak da her zaman revaçta olan elmalı tartı tercih ederlerdi. Bir yuva bulmuş gibi rol yapmaya hevesli kayıp çocuklardılar adeta.

“Sanırım unuttun ama orayı *ben* de severim,” dedi Aaron.

“Biliyorum.”

“Ben de seni oraya götürürdüm. Eski günlerin hatırına ekstra acılı ve peynirli patates yiyebilirdik.”

“Üzgünüm, Aaron. Haklı olabilirsin, belki aradığım kişi Riley değildir ancak ona bir şans vereceğim,” dedi Presley ve sonra te- lefonu kapadı.

Presley gergindi. Hiç öyle bir randevusu olmamıştı; *o kadar...* uygun, yuva kurabileceği Wyatt için hakikaten iyi bir baba olabi- lecek biriyle hiç çıkmamıştı. Fresno’da çıktığı erkeklerin *başka- sının* çocuğunun sorumluluğunu almak bir yana, genelde sabıkalı olurlardı ve evliliğe ya da çocuklara karşı ilgi duymazlardı. Veya işleri olmazdı.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu Cheyenne’e, Wyatt’ı bırak- mak için uğradığında. Ne giyeceğini bilememişti. Gardirobun- dakiler gittikçe azalıyordu; zaten hiçbir zaman çok fazla kıyafeti olmamıştı. Hep tüm parasını geçim masraflarına harcamıştı.

Cheyenne, Wyatt’ı Dylan’a verdi ve ablasını yatak odasına çekti. Orada Presley’nin kot pantolonunu, botlarını ve deri ceke-

tini, güzel şekilde vücudunu saran bir elbise, bantlı ayakkabılar, küçük küpeler ve birkaç halka bilezikle değiştirtti.

“Bunları nereden buldun?” diye üsteledi Presley. Her şeyin ondan çok daha uzun boylu kardeşinin bedeni yerine kendi bedene uygun olmasına şaşırmıştı.

“Senin için satın aldım.”

“Benim seçtiklerimi beğenmeyeceğini biliyor muydun?”

“Haziran ayındaki doğum günün için aldım.”

“Doğum gününe daha iki ay var.”

“Ben önden plan yaparım.”

Presley, Anne Yemeği’nde o kıyafetle aptal gibi görünecekti fakat Cheyenne nereye gideceklerini umursuyormuş gibi görünmüyordu. Hatta onu bir de banyoya sürükleyip kısa kesimli saçlarına biraz daha bukle ekledi.

Kısa süre içinde Presley kendini zor tanır hale geldi. Aynaya bakakaldı ve bedenlerindeki, ten renklerindeki, saç uzunluklarındaki farklılığa rağmen, akrabalık bağı olmayan kardeşine hiç o anki kadar benzemediğini düşündü. Ama o akşamki klas havasından Riley’nin hoşlanacağını tahmin etti. Riley inşaatçı olabilirdi ancak Presley’nin geçmişte tanıdığı göbeğini kaşıyan bira düşkünlü adamlara benzemiyordu.

“Beğendin mi?” Cheyenne, parlayan gözleriyle ablasının cevabını bekledi.

“Her zamankinden daha beyaz görünüyorum. Orası kesin.”

“Beyaz mı? Sen neden bahsediyorsun? Soluk mu?”

“Hayır. Demek istediğim, orta, hatta üst sınıftan beyaz bir kadımsın gibi.”

“Sen zaten beyaz bir *kadınsın*.”

“Kısmen. Belki. Kim bilir?”

“Kes şunu. Hem ten renginin konuyla ne ilgisi var. Sen güzelsin. Başka bir şey önemli değil.”

Presley, neden rahatsız hissettiğinden emin değildi fakat o kadar zahmete ve masrafa giren kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmak istemedi, o yüzden duygularını tanımlamaya çalışmadı. “Aldığın şeyleri sevdim. Teşekkürler.”

“Önemli değil.” Cheyenne onu kucakladı. “Umarım *gerçekten* iyi vakit geçirirsin.”

“Geçireceğimden eminim,” dedi Presley ancak sinirlerinin durumuna bakılırsa, yemekte tek lokmayı bile yutabileceğinden şüpheliydi. Yıllardır ilk bedava yemeğini yiyecekti –çünkü son çıktığı adamın hiçbir zaman akşam yemeğinin ücretini ödeyecek parası olmazdı– ama bunun zevkini çıkaracak halde olmayacaktı. Durumu çok ironikti.

Cheyenne, onun dövmesine dokundu. “Bunu sildirmeyi hiç düşündün mü?”

Presley, sağ kolundaki panter dövmesine şöyle bir baktı. “Hayır.” Doğruluğu ve cesareti temsil eden Çince işaret dövmeleri de vardı. Fakat çıplak olmadıkça görünmüyorlardı, bu yüzden onlardan söz etmesine gerek yoktu.

“Sadece bir fikirdi,” dedi Cheyenne.

Aslında bu daha çok bir dilekti. Kardeşi, kadınlarda dövmeden nefret ederdi. Dövmelerin rüküşlük olduğunu düşünürdü.

Çalan kapı zili Riley’nin geldiğini haber verdi. Presley, ona mesaj atıp Cheyenne’de olacağını bildirmişti.

Aaron’ın randevusuna verdiği tepkiyi, “*Ben de seni oraya götürürdüm,*” deyiş tarzını hatırladı. Bir bölmede sevdiği adamla birlikte oturup kahkahalar atarken, fazlasıyla dolu tabaklardan acı

peynirli patates yemek kulağına çok eğlenceli geldi. “Vazgeçmek için çok mu geç?” diye sordu.

Cheyenne, ona kaşlarını çatı. “Kes artık. Hazırsın, muhteşem görünüyorsun ve çok eğleneceksin.”

Presley oturma odasına gidince Dylan, Wyatt’la oynamayı bırakıp ona bir ısıklık çaldı. “Vay! Riley dikkatli olsa iyi olur.”

Genç kadın gözlerini devirdi. “Görünüşümden hoşlandın çünkü karına benzedim. Yani benzeyebildiğim kadar.”

“Sen her zaman güzel görünüyorsun,” dedi Dylan.

“Kesinlikle öyle.” Presley bu sözleri öyle alaycı söylemişti ki, Dylan’ın bunu anlamaması mümkün değildi. “Yine de iltifat etmeyi denediğin için teşekkürler.”

Dylan, ona göz kırptı ve Presley kapıyı açarken gülümsedi.

On İkinci Bölüm

Presley, beklediğinden çok daha fazla eğlenmişti. Öncelikle, Riley'yle konuşmak şaşırtıcı şekilde kolaydı. Ve Riley'ninki daha büyük olsa da ikisinin de birer oğlu olması onlara ortak bir zemin yaratıyordu.

Sonuç olarak Anne Yemeği'ne gitmediler. Presley, kız kardeşinin aldığı şık elbiseyle Riley'nin arabasında otururken en sevdiği restoranın orası olduğunu söylemekte tereddüt etmişti. O yüzden, Riley San Francisco'ya gitmeyi önerince kabul etti. Sabaha açılışı vardı ve eve *çok* geç dönmek istemiyordu –San Francisco, bir buçuk saat uzaklıktaydı– ama tıraş olmuş ve şık giyinmiş Riley o kadar yakışıklı görünüyordu ki, Presley onu reddedemedi.

Neden tadını *çıkarmayacaktı* ki? Topuklu ayakkabılar da giymiyor muydu? Yalnızca bu bile durumu özel kılıyordu.

Riley, onu rıhtımda meşhur bir deniz ürünleri restoranına götürdü fakat o kadar gösterişli bir yer değildi. Presley, kendini orada rahat hissetti. Somon balığı veya pahalı olmayan başka bir başlangıç yemeği sipariş etmeyi planlasa da, hiç tatmadığından Riley ıstakoz yemesi için üsteledi. Tatlı ve tuzlu tereyağıyla şarap eşliğinde hoş bir sohbet ettiklerinden Presley onunla çıktığına

memnun olmuştı. Kasabadan ayrıldığından beri sosyal anlamda pek fazla bir şey yapmamıştı.

Yemekten sonra rıhtımda gezinip körfezde parıldayan ayın güzelliğinin tadını çıkardılar ve sokak sanatçılarını dinlediler. Riley esintinin soğuk olduğunu söyleyerek ona paltosunu verince, Presley kendini masallardaki bir prenses gibi hissetti. Onu kalabalığın arasından geçirmek için elini tutan yakışıklı bir erkekle güzel kıyafetler içinde, güzel bir şehirdeydi. Kendisine yakıştırdığı süpürüntü imajından hiç o kadar uzak hissetmemişti.

Fakat kasabaya döndüklerinde ve Riley ona Cheyenne'in kapisına kadar eşlik ettiğinde, genç kadın yeniden düşüncelere kapıldı. Acaba Riley onu öpecek miydi? Presley öpmesini istiyor muydu? İkinci kez çıkacaklar mıydı?

“Harika vakit geçirdim,” dedi kapıya vardıklarında. “Bu eğlenceli gece için sana teşekkür ederim.”

“Ben de eğlendim. Her şey için o kadar memnun oluyorsun, küçük şeyler için bile o kadar heyecanlanıyorsun ki, bu... insanı canlandırıyor.”

“San Francisco’da ilk kez ıstakoz yemek küçük bir şey değil.”

Riley, verandanın tırabzanlarına yaslandı. “Manzara için para ödemedim, yine de en çok hoşuna giden şey oymuş gibiydi.”

Presley’nin *her şey* hoşuna gitmişti. Geçmişinden çok farklı bir geleceğe inanmay –*gerçekten* inanmaya– başlıyordu. Anita’nın külüstür arabasında ısınmak için Cheyenne’le birbirlerine sokularak ya da adi bir otelde yalnız ve korkmuş bir halde –veya annelerinin yatağında yabancı bir adamın olmasına tahammül ederek– geçirdikleri tüm o geceleri hiç o kadar uzak hissetmemişti. Hatta çok daha sonra kasabadan ayrılıp anılarından, korkularından ve kendine duyduğu nefretten kaçmak için uyuşturucu

kullandığı o geceler bile sanki başka bir hayatta yaşanmış gibiydi. Kendisi hakkında çok daha olumlu hissediyor ve Riley gibi insanlarla görüşmek ona hiç de azımsanamayacak bir özgüven kazandırıyordu.

“Belki de dünyaya veya en azından onun sunduğu fırsatlara yeni bir pencereden bakıyor olmamdandır,” dedi.

Presley, Riley’nin bu sözlerden ne anlam çıkardığını merak etti. Onu sorgulamasını bekledi ancak Riley bunu yapmadı. Belki de onu genç kadının sandığından daha iyi anlıyordu.

“Sana o fırsatları göstermekten hoşlanıyorum,” dedi Riley. Sonra başını eğdi ve Presley’nin dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. “İyi geceler,” diye mırıldanarak arabasına yürüdü.

Presley, içeri girmeden önce onun arabayla gidişini izledi.

“Wyatt’ı almaya geldim,” diye fısıldadı kız kardeşinin yatak odasının girişinde. Riley hakkında ne hissettiğinden emin olmadığı için bebeğini alıp sessizce gitmeyi umuyordu. Herkes uyuduğundan bunu yapabileceğini düşünmüştü. Ama Cheyenne kalktı, üzerine bir sabahlık geçirdi ve Wyatt’ı uyuması için oyun parkına koyduğu konuk odasına doğru ablasının peşinden gitti.

“Eee? Nasıl gitti?” diye sordu.

Wyatt’ın bebek çantasını toplanmış halde bir köşede görüp omzuna asan Presley, bebeğine yaklaşmadı. Onu doğrudan bebek arabasına taşıyabileceği zamana kadar rahatsız etmek istemedi. “Eğlenceliydi.”

“Seni nereye götürdü?”

“San Francisco’ya.”

“Kulağa romantik geliyor.”

Presley, kafasında geceyi bir müzik kutusunun melodisi gibi yeniden canlandırırken gülümsedi. “Öyleydi.”

“Onu tekrar görmeyi düşünüyor musun?”

“Kasabanın ne kadar küçük olduğunu düşünürsek, göreceğimden eminim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Teklif ederse.”

“Sana hiçbir imada bulunmadı mı?”

“Hayır. Sadece hoş vakit geçirdiğini söyledi,” dedi Presley, omuz silkererek.

Kız kardeşi sesini alçalttı. “Seni öptü mü?”

Presley, kızardığını hissetti. Bu konuşma ona kendini genç kız gibi hissettirmişti. “Bir bakıma.”

“Ne demek o?”

“Çok masum bir öpücüktü.”

“*Masumiyet* işlerin ters gitmesi demek mi?”

“Hiç de değil.” Presley, onu dirseğiyle hafifçe dürttü. “Git yat. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz.”

“Zaten uyuyamıyordum,” diye itiraf etti Cheyenne.

“Sunı dölllenme konusunda mı kaygılısın?”

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

“Mesela...”

Cheyenne içini çekti. “Bu akşam Dylan’la tartıştık.”

Onlar çok sık kavga etmezlerdi. “Neden?”

“Ceplerinden birinde babasından gelen bir mektup buldum. J.T. yeniden evlenmiş. Buna *inanabiliyor musun?* Dylan’ın bir üvey annesi var ve bunu bana söylemedi bile.”

“Ne için?”

“Beni üzmemek istemediğini söyledi.”

“Fakat eninde sonunda öğreneceğini bilmesi gerekiyordu.”

“Bana *söyleyeceğini* iddia ediyor. Sadece henüz zaman bulamamış.”

Eğer Dylan’ın yeni bir üvey annesi varsa, Aaron ve diğerlerinin de var demekti. Presley, Belalı Beşli için bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. “Kadın kimmiş? Hakkında bir şey öğrendin mi?”

“Yalnızca J.T.’nin onunla mahkûmlar için olan bir bekârlar sitesinde tanıştığını öğrendim.”

“Öyle bir yerde erkek aramak için cidden başka bir seçeneğin yok demektir.”

“Ya da tehlikenin heyecanına bağımlısın demektir.”

“Aaron biliyor mu?” diye sordu Presley.

“Bildiğinden eminim. Ondan istediğimiz şeyi...” Cheyenne, Dylan’ın koridorda olmadığından emin olmak için arkasını kontrol etti. “... yapacağını yazdığı mesajı hatırlıyor musun?”

“Elbette. Birkaç gün önceydi.”

“Bence o ve Dylan bu konuyu o akşam konuştular.”

“Haklı olduğuna bahse girerim. Ama babası hakkında seninle konuşmamasının aranızda bir probleme sebep olmasına izin vermeyeceksin sanırım...”

“Beni konunun dışında bırakarak probleme *o* sebep oldu. Belki babası serbest kalmadan önce evliliği biter diye beni boşuna endişelenmekten korumak için anlatmadığını söylüyor. Ancak eğer *o* bir konuda endişeliyse, bunu ben de bilmek isterim. Ben onun eşiyim, onu seven kişiyim, o yüzden bilmem *gerekiyor*.”

“Onun senin hayatında olup bitenleri bildiği gibi mi?” diyerek karşı atak yaptı Presley.

“Kes şunu. Hamile kalmak için başka şansım yok. Ben bunu Dylan için yapıyorum.”

“Ve o da babasının evliliğinin bitmesini, böylece sana ya da başka herhangi birine bunu söylemek zorunda kalmamayı umuyor.”

“Onun tarafını tuttuğun için teşekkürler.”

“Onun tarafını tutmuyorum.”

“Ondan gerçeği gizlememden hoşlanmıyorsun.”

“Sadece bunun bir seçim olduğunu anlamanı istiyorum fakat... dürüst olmak gerekirse, senin yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı seçimi yapardım,” diye itiraf etti Presley.

“En azından bunun için teşekkürler. Her neyse, Riley’yle işlerin iyi gittiğine ve benim tavsiyeme uyduğuna sevindim.”

“Hangi konuda?”

Cheyenne hınzırca gülümsedi. “Ona ağırdan almasını tavsiye ettim.”

Presley, kardeşinin kolunu tuttu. “Hey, ona akıl vermenden hoşlanmıyorum.”

“O harika bir adam, Presley. Onu görmezden gelmeni istemiyorum.”

“Görmezden gelmeyeceğim. Senin için bir şey ifade ediyorsa, onunlayken kendim hakkında hissettiklerim hoşuma gitti.” Belki de bu, Aaron’ın yanında duyduğu güçlü arzudan ve baş dönmesinden daha önemliydi. Belki cinsel çekim yerine karşılıklı saygı üzerine kurulan bir ilişki soğukkanlılığını yitirmemesini ve daha fazla şey başarmasını sağlayacaktı. Bu, ona ilişkide kesinlikle daha fazla güç verecekti, ki Aaron’la yaşadığı tek taraflı deneyimden sonra önemli olan buydu.

“Ama tekrar çıkmayı teklif etmedi, değil mi?”

“Hayır.”

“Edeceğinden eminim.”

“Öyle ya da böyle, bunun için paçalarım tutuşmuyor. Yarın açılışım varken başka bir şey düşünemeyeceğim gerçekten.”

“Haklısın. Muhtemelen gerginsindir. Sana söyledim mi hatırlamıyorum ama bu sabah kahve içmek için buluştuğumuzda el ilanlarından arkadaşlarıma da verdim.”

“Kafeye gönderdiğim ilan hâlâ kasanın yanında asılı mıydı?”

“Evet.”

“Arkadaşların nasıl tepki verdiler.”

“Birkaç tanesi gelmeyi planladığını söyledi.”

Presley, gelenlere kurabiyeyle meyveli kokteyl dışında on dakikalık bedava masaj da yapacaktı. “Umarım yapacaklarımdan yeterince hoşlanıp müşterim olurlar.”

Kız kardeşi Presley’nin kolunu sıktı. “Riley’nin hoşlanacağından eminim.”

“Ona borçluyum. Bu gece çok para harcadı. Ve resepsiyon alanındaki tüm o işleri yaptı.”

“Yaptıkları harika görünüyor bu arada. Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

Wyatt kıpırdanmaya başlayınca, Presley kardeşine sessiz olması için işaret etti. Onun tamamen uyanıp bir daha uyumamasından korkuyordu. Öyle büyük bir gün için *biraz* dinlenmeliydi. Ancak bu bir problem olmaktan çıktı. Cheyenne bebek çantasını aldı, yere koydu ve ablasını çekerek odadan çıkardı.

“Bırak bu gece burada kalsın,” dedi. “Zaten sabah ilk iş olarak Wyatt’ı geri getireceğine göre, şimdi onu yerinden kıpırdatman mantıklı olmaz.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Presley, ona minnetle gülümsedi. İyi bir annesi, babası ya da

geniş bir ailesi olmamıştı. Fakat tamamen tesadüf eseri, tüm bunlar olurken Cheyenne daha küçük bir kız olsa da, annesi Presley için en iyi kız kardeşi çalmıştı. Tabii Anita tarafından büyütölmek Cheyenne için asla bir nimet olarak yorumlanamazdı. “Teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

“Kız kardeşler ne içindir? Yarın görüşürüz. Wyatt ile birlikte açılışa uğrayacağız, o yüzden bebek arabasını bana bırak.”

“Dylan bedava masaj için gelmeyecek mi?”

“Çalışması gerekiyor.”

“O halde ona başka bir zaman masaj yapacağımı söyle. Yarın yapacağım on dakikalık örneklerden daha uzun bir masaj. Bunu hak etti.”

Yüzünde bir gülümsemeyle kendi kıyafetlerini eve taşıdı ancak evine yaklaşp da Aaron’ın caddenin karşısında kamyonetinin içinde oturduğunu görünce, gecesinin henüz sona ermediğini anladı.

Aaron onu güzel bir gece elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarla caddede yürürken gördüğünde, Presley eski haline hiç benzemiyordu. Aaron onu tanımasa, genç kadının ufak tefek, derli toplu, kısa, dalgalı saçlı ve iri kara gözlü sosyetik bir yabancı olduğunu sanırdı.

Onu farklı gösteren kısmen elbiseydi. Daha önce Whiskey Creek’te yaşarken Presley hiç öyle bir kıyafet giymemişti. Aaron, onu askılı yazlık elbiselerle veya diskoya giderken çok daha seksi kıyafetlerle görmüştü. Fakat bu sade, kolsuz elbise...

Bundan hoşlanmıştı. Hem de fazlasıyla. Elbise, Presley palto giymediğinden son derece aşikâr olan güzelleşmiş vücudunu

daha da güzel gösteriyordu. Bu arada, dışarıda hava sadece sekiz dereceyken bu kadın kaldırımında sanki hiç acelesi yokmuş gibi kıvıra kıvıra yürüyerek ne yapıyordu böyle?

Aaron, onu öyle bulmayı ummamıştı. O hülyalı gülümseme de dahil tüm işaretlere bakılırsa, Presley'nin Riley'yle randevusu iyi geçmişti. Bebeği neredeydi? Aaron kapıyı çaldığında evde kimse yoktu ve Presley'nin kardeşinden geldiği belliydi ama oğlu yanında yoktu.

“Selam,” dedi Aaron kamyonetten inip.

Onun kamyonetini fark eder etmez genç kadının yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Aynı zamanda duraksamıştı. Şimdi yüz ifadesi... ürkekti.

“Selam.” Presley'nin sesinde Aaron'ın hoşlanacağından daha az heyecan vardı. Bir şekilde, *Aaron* kötü adam haline gelmişti. Bunun nasıl olduğundan emin değildi. Oysa yıllarca Presley'nin tek arkadaşıydı.

Yolcu koltuğuna bıraktığı poşeti alıp kapıyı kapatarak karşıya geçti. “Eve saatler önce dönmeni bekliyordum.”

Bunu söylememeliydi. Genç kadının Riley'yle geçirdiği vakti gözlemek için bir nedeni yoktu.

Presley, elbisesini düzeltti. “Ne zamandır bekliyorsun?”

“Çok uzun zamandır değil,” dedi Aaron ancak bir saatten fazla olmuştu. Bir türlü gidememişti. Saat ilerledikçe, Presley'nin Riley'nin evine gitmiş olmasından, Riley'nin ona dokunuyor olmasından daha çok korkmuştu ve bu canını o kadar sıkırmıştı ki, Riley'nin evine gitmişti. Onun arabasını genelde park ettiği yerde göremeyince, Presley'nin evine geri dönmüştü fakat içindeki o hastalıklı his yok olmamıştı.

Sonunda Presley'yi tek başına görünceye kadar rahatlayamamıştı.

Ama o rahatlık hissi kısa süreli olmuştu. Genç kadının o kıyafetle mutluluktan uçarcasına yürüyüş tarzı, randevusunun onu Riley’de *potansiyel* olduğuna ikna ettiğini gösteriyordu.

O bir eş arıyordu...

“Eee, nasıl gitti?” diye sordu Aaron.

Presley, kendini sararak ürperen kollarım ovaladı. Belli ki *Aaron’la* yüz yüze gelince soğuğu hissetmeye başlamıştı. “Güzel.”

“Ne yaptınız?”

“San Francisco’ya gittik.”

Aaron neredeyse ceketini çıkarıp onun omuzlarına koyacaktı ancak Presley’nin ona bir şekilde hamle yaptığını düşünmesinden korktu. Genç kadın, ziyaretine bile gelmesini istemediğini daha önce söylemişti.

En azından o gece Aaron’ın orada olmak için iyi bir nedeni vardı.

“Akşam yemeği için mi?” diye sordu. “Anne Yemeği’ne gideceğinizi sanmıştım.” Aslında oraya gitmediklerini saatler önce fark etmişti. Grady’yle birlikte caddenin aşağısındaki arabaya yemek servisi yapılan restorana gittiklerinde bunu kontrol etmişti.

“Farklı bir şey yapmaya, kasabadan çıkmaya karar verdik. İlk kez istakoz yedim,” diye ekledi Presley, şaşılacak bir şeymiş gibi. “Ve rıhtımda dolunay vardı.”

Aaron, yüzündeki gülümsemeyi soldurmamaya çalıştı. Riley, Presley’nin peşini bırakmamak için bayağı çaba harcıyordu; Aaron ona hakkını vermeliydi. “Ne güzel. Yani ondan hoşlandın mı?”

“Elbette. Hoşlanılmayacak nesi var ki?”

Bu cevap, Aaron için fazla bir şey ifade etmedi. “O senin tipin değil.”

“Benim tipim kim o zaman?”

Onu anlayabilecek biri. Eskiden sürdüğü yaşamla bağdaşabilecek biri. *Aaron*’a daha çok benzeyen biri. Ama bunu ona söylemeyeceğini biliyordu; Presley’nin istediği türden bir ilişkiyle ilgilenmediğinden bunu söylemesi doğru olmazdı. “Buralarda öyle biri yok.”

Genç kadının bakışları Aaron’ın taşıdığı poşete çevrildi. “O ne?” Aaron, poşeti açıp aldığı gebelik testini gösterdi.

“Elbette. Şimdi anlıyorum.”

“Ne?” diye sordu Aaron. “Neyi anlıyorsun?”

“Neden burada olduğunu. Bu arada, onu nereden aldın?”

“Jackson’dan. Merak etme. Buralardan alacak kadar aptal değilim.”

“İçeri gel. Testi yapması uzun sürmez.”

“Wyatt nerede?” diye sordu Aaron, Presley verandada anahatarlarını çıkarırken.

“Bu gece Cheyenne’de kalıyor. Sabah açılışım var.”

“Heyecanlı mısın?”

Presley kapıyı açtı. “Biraz. Biraz da gerginim.”

“Neden gergin olacaktıydın?”

“Kimsenin gelmemesinden korkuyorum,” dedi genç kadın, içeri girdiklerinde. “Burası ufak bir kasaba ve eskiden burada yaşarken hiç de popüler değildim. Hatta *saygı duyulan* biri bile değildim.”

“Sen her zaman iyi bir insan oldun. Sadece kafan karıştı.”

“Kimse sebepleri umursamaz” Presley, kapıyı çarparak kapadı. “Fakat Riley birilerini getireceğini söyledi ve Cheyenne de Eve’le diğerlerine gelmelerini söylemiş, yani... belki iyi bir katılımcı sayısı olur.”

Riley, onu kazanmak için kesinlikle elinden gelen her şeyi

yapıyordu. Aaron, daha önce o herifi sevmiyor değildi ancak bu değişmeye başlıyordu.

“Yalnızca açılış sonunda gerçek müşteriler edinmeyi umuyorum.” Presley, kanepeyi işaret etti. “Oturmak ister misin?”

Aaron, başını iki yana salladı. “Burada yoga ve masaj için uygun pazar olmamasından mı korkuyorsun?”

“Bu çok büyük bir olasılık.”

“Büyük bir şehre gidebilirdin. Buraya gelmene ne sebep oldu?”

“Cheyenne’le Dylan’a yakın olmak istedim, Wyatt’ın çevresinde bir ailesi olsun istedim. Ve yeterince çok çalışırsam, *bir şeyler* kanıtlayabileceğimi düşündüm. Burası benim için bir yuvaya en yakın yer.”

“Her şey yolunda gidecek.” En azından, Aaron öyle olmasını umuyordu. Presley bunu hak ediyordu.

“Haklı olabilirsin. Sadece her şeyimi çok fazla risk içeren bir işe yatırdığım için biraz gergin hissediyorum.”

Aaron, onun neden gergin olduğunu anlayabiliyordu. Genç kadın için işler hiçbir zaman lehinde gitmemişti. O da açılışa destek vermek istiyordu ama bunu teklif edip etmemekte kararsızdı. Presley’nin onu orada isteyeceğinden şüpheliydi. Hem Riley açılışla ilgili vaatle bulunarak Aaron’ı mağlup etmişti, o yüzden Aaron onunla rekabet ediyormuş gibi görünecekti.

“Sen bu konuda iyisin. Bana yaptığın masaj inanılmazdı.”

Presley’nin beti benzi attı. “Herkes o tür bir masaj yapmaya çağım.”

“Onu demek istemedim. Yalnızca şüphelerini gidermeye çalıştım. Nefret ediyorum, yani...” Aaron, söylemek istediği şeyi nasıl söyleyeceğine karar veremeyince vazgeçti.

“Neyden?” Genç kadın anahtarlarını sehpanın üzerine fırlatıp ona baktı.

Presley’nin onunla olmaktan pişmanlık duymasından nefret ediyordu. Ancak Presley Aaron’ın onu umursamadığına o kadar ikna olmuştu, Aaron onu önemseydiğini söylese bile ciddiye alınmazdı.

“Boş ver.”

Genç kadın onu zorlamadı. Hatta Aaron geri adım attığı için rahatlamış gibiydi. “Pekâlâ. Az sonra gelirim,” dedi ve testle birlikte banyoya gitti.

Gebelik testini paketinden çıkarırken Presley’nin elleri titriyordu. Zaten Aaron’dan bir çocuğu vardı. Ya ikincisine de hamile kaldıysa ne yapacaktı? Ve *Aaron* nasıl tepki verecekti? Bu, kesinlikle ikinci kez saklamaya çalışacağı bir sır değildi. Eğer hamileyse, Aaron’ın bundan haberi olacaktı. Fakat Wyatt’ı dünyaya getirdikten sonra asla kürtaj olamayacağını anlamıştı. Böyle bir şey onun için bir seçenek değildi. Bu da sonunda tek başına *iki* çocuk büyütmek zorunda kalabileceği anlamına geliyordu...

“Her şeyi eline yüzüne buluşturduğun zaman böyle oluyor işte,” diye mırıldandı. “Bu senin hatan. Doğru yoldan ayrılmaman gerekirdi.” Kendini yerden yere vurmaya devam etmek *zorundaydı*; aksi takdirde, yine kontrolü Aaron’la birlikte olma arzusu alacaktı. Onu kamyonetinde otururken gördüğü anda Riley ile randevusunu, her şeyi, onun haricindeki her şeyi unutmuştu. *Onların* haricindeki. Presley için, Aaron’ın verebildiği zevkler yalnızca fiziksel olmanın ötesindeydi. Ve Wyatt Cheyenne’deyken, önünde annelik sorumluluklarının olmayacağı uzun bir gece vardı. Bu, ona daha da savunmasız hissettiriyordu.

“Bir şey mi söyledin?” Kapının ardından Aaron’ın sesi geldi.

“Hayır.”

“İyi misin? Sonuç ne?”

“Üzgünüm. Cesaretimi toplamaya çalışıyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Aaron, “Seni sonuçlarla tek başına yüzleşmen için yalnız bırakmayacağım, tabii sonuç pozitif olursa. Belki bu işini *biraz* daha kolaylaştırır,” dedi.

Bunu söylemesi hoştu, ama söylediği *tam olarak* ne anlama geliyordu? Kürtajın parasını mı ödeyecekti? Onu arabasıyla kliniğe mi götürecekti? Presley bebeği aldırmayacağını söylediğinde nasıl tepki verecekti?

“Teşekkürler,” dedi tatsızca. Aaron’ın ona destek olacağından hiç ümitli değildi. En azından, onun istediği şekilde destek olacağından ümitli değildi.

Cesaretini toplayıp, ne yapacağından emin olmak için testin kullanma talimatını okudu. Test ölçüm çubuğu, Presley’nin idrarındaki HCG seviyesini, yani gebelik hormonu seviyesini değerlendirecekti. Döllenmeden hemen altı gün sonra bu seviyedeki artışı saptayabiliyordu. Presley, Aaron’la geçen pazartesi günü birlikte olmuştu, yani altı gün geçmemişti.

Belki de akıllıca davranıp birkaç gün daha beklemeliydi.

“Hâlâ yapmadın mı?” diye sordu Aaron.

O da gergindi tabii ve endişelerini gidermek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden Presley, testi yapmaya karar verdi. Adet dönemi her an başlayabilirdi. Eğer umduğu gibi adet olmazsa, bir hafta içinde yeni bir test alırdı ve sonuç pozitif çıkarsa bunu Aaron’a daha sonra söylerdi.

“Üç dakika sürer,” dedi.

“Saat tutuyor musun? Yoksa ben mi tutmalıyım?”

“Tutacağım.”

“Telefonumdaki kronometreyi kullanabilirim. Ama... içeri girme şansım var mı?”

“Hayır.” Kesinlikle olmazdı. Elbette Presley sonucu ondan gizlemeyi planlamıyordu ancak zaten yeterince savunmasız hissediyordu.

“Neden? Senin her yerini gördüm, her yerine dokundum. Şimdi bu ani utangaçlık niye?”

“Anı değil,” dedi genç kadın. “İki yılını aldı.” Hem sonucu ilk kendi görmek istiyordu. Pozitifse, şoku atlatmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacaktı.

“Çabuk ol o halde.”

Testi yaptıktan sonra, Presley plastik çubuğu lavabonun üzerine koydu ve beklerken nefesini tuttu. Sonuç pozitifse renk pembe, negatifse maviye dönüşecekti.

Sezdiği renk pembe miydi?

“Zaman doldu,” diye seslenen Aaron onu ürküttü.

Presley’nin telefonu da aynısını söylüyordu. Lavaboya yaklaşıp eğilerek sonuca baktı.

Mavi. Tanrı’ya şükür. Klozetin üzerine çöküp, tuttuğu nefesini verdi. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok,” diye seslendi. Tabii test güvenilirse. “Buna göre hamile değilim.”

Aaron hemen cevap vermedi fakat Presley, onun da tıpkı kendisi gibi Tanrı’ya şükrettiğinden emindi.

Her şeyi çöpe attı, ellerini yıkadı ve kapıyı açtığında koridorda bekleyen Aaron’ı gördü.

“Sıkıntılı bir işti,” dedi Aaron.

“Hem de çok.”

“Rahatladın mı?”

“Sen rahatlamadın mı?”

Aaron üzgün görünüyordu. “Seni korkuttuğum için üzgünüm. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum.”

“Bazen böyle şeyler olur.”

Birbirlerine bakarlarken ortama sessizlik çöktü. Bunu ilk bozan Aaron oldu. “O halde... sanırım artık gitsem iyi olur.”

“Tamam,” dedi Presley. “Testi aldığın için teşekkürler.”

“Problem değil.”

Genç kadın onun kapıya gitmesini bekledi ancak Aaron gitmedi.

“Eczanede o büyük makyaj setlerinden vardı,” dedi arkasını dönüp. “Neredeyse bir tane alacaktım.”

“Makyaj yapmak mı istiyorsun?”

Aaron, Presley’nin tıraş losyonunun kokusunu alabileceği kadar ona yaklaştı. “Elbette hayır. *Senin* hoşuna gidebileceğini düşündüm. İçinde her renk tonu vardı. Bir de aynası vardı.”

“Kulağa ilginç geliyor. Bir bakmam lazım.” Ya da bakmamalıydı. Bir süre için o tür bir şeye verecek parası olmayacaktı.

“Bir dahaki sefere alacağım.”

“Sorun değil. Sakın benim için alma.”

“Bir kızın kullanabileceği türden bir şey gibi görünüyordu.”

“Cheyenne var.”

Aaron ona kaşlarını çatı. “Dylan, Cheyenne için bir tane alabilir. Burada nazik olmaya çalışıyorum.”

“Olman gerekmiyor,” dedi Presley. “Karşılığını veremem.”

“Neden veremezmişsin? Riley’ye karşı gayet hoş davranıyorsun.”

Presley, bir elini duvara yasladı. “Riley farklı.”

“Ne şekilde farklı?”

“Bu konuyu seninle konuşmak zorunda değiliz.”

“Haklısın. İyi geceler.”

Karşılık olarak Presley de ona iyi geceler dediğini sanıyordu, o yüzden Aaron’ın neden gitmediğini anlayamadı. Ya da bir saniye sonra neden ona yapıştığını, sanki oksijenden çok onun diline ihtiyacı varmış gibi açık ağzıyla ıslak bir şekilde neden onu öptüğünü de anlayamadı. Bir saniye Aaron ondan uzaklaşırken, ikinci saniye görünmez bir güç kontrolü ele geçiriyordu. Ve bu Presley’nin hatası olmadığı kadar Aaron’ın da hatası değildi. O anı öpüşme... karşılıklıydı.

“Bunu yapamayız,” dedi genç kadın, erkeğin dudakları boyundan aşağı kayarken.

“Tamam,” dedi Aaron fakat ikisi de durmadı. Aksine şiddet gittikçe arttı. Kısa süre sonra Aaron onun göğsüne dokunuyor, bir yandan da bacaklarının arasında eliyle hünerini konuşturuyordu.

Presley onu o kadar çok, *o kadar* kötü istiyordu ki duramıyordu. Onun geniş omuzlarına asıldı ve kendini ona iyice bastırarak erkeğin parmaklarıyla yaptığı şeye içgüdüsel olarak tepki verdi.

Neden Aaron diğer her erkekten o kadar farklıydı? *Niye* Presley ona karşı direnemiyordu?

Bu sorulara cevap bulacak kadar konsantre olamadı. Şimdiden gitmek istediği yere giden yolda yürümeye başlamıştı. Ama tepki vermeye son vermek için, *hissetmeye* son vermek için kendini zorladı ve Aaron’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Eve gidiyor musun? Eve gitmek *zorundasın*.”

Aaron aniden geri çekildi. Genç kadının bluzu açık kalmış ve üstü başı dağılmıştı. “*Gerçekten* istediğin şey bu mu?”

Gözlerinde öfke parladı. Aldığı karışık sinyallerden, karmaşadan, öfkeden, hayal kırıklığından ve sonra Presley’nin teslim

oluşunun şaşkınlığından hoşlanmamıştı. Ancak Presley de bu durumdan ötürü ondan daha mutlu değildi. Öyle bir savaşa bulaşmıştı ki, bazen başarılı oluyor bazen kaybediyordu.

“Pekâlâ. Kalabilirsin. Fakat yalnızca bu gecelik,” dedi. “Prezervatifin var mı?”

“Var. Hem de bol bol. Ve yepyeniler. Son kez kullandığım o eski boktan şey gibi değiller.”

“Güzel. O halde bu gece bize ait. Hepsi bu. Ve sonrasında beni sahiplenemezsin veya *hiç kimseye*, özellikle de Dylan’a bir şey anlatamazsın.”

Aaron, iki arada bir derede kalmış gibiydi. İsteddiği bir şeyin daha azını kabullenmek doğasında yoktu. Presley’nin onu daha önce sahip olduğu tüm haklar, erişim izni ve ayrıcalıklarla hayatına geri kabul etmemesinden hoşlanmamıştı. İpleri eline almasına müsaade etmemesinden hoşlanmamıştı.

Genç kadın onun direnişini, çekip gitme eğilimini hissedebiliyordu.

Bir yanı, gitmesi için dua ediyordu. Onun uyandırdığı baştan çıkıştan uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Ancak Aaron’ın da Presley’i sımsıkı tutan aynı ihtiras iplerine dolanmış gibi bir hali vardı. Neden doğruca Seksi Sadie’nin yerine gidip kendine başka bir kız bulmuyordu ki?

“Eğer senin küçük, kirli sırtın olmamı istiyorsan, gireceğim zahmete değmesini sağlasan iyi olur,” diye homurdandı Aaron ve Presley’yi yatak odasına taşıdı.

On Üçüncü Bölüm

Sabah olduğunda Aaron o kadar yorgundu ki, güçlükle hareket edebiliyordu. Hiç tek bir gecede o kadar çok kez ve o kadar şiddetli bir şey yaşamamıştı. O ve Presley, hayatlarına devam edebilmek için birbirlerine doymak istemişlerdi.

Aaron, bunu başarmış olmalarını umuyordu. Eğer Presley geçmişteki haline dönerse, bundan sorumlu olmak istemiyordu; bir kere Dylan ve Cheyenne onu suçlayacaklardı. Aaron da genç kadının ona eskisi gibi karasevdalı olmasını istemiyordu çünkü onu incitme düşüncesine katlanamıyordu. Zaten annesinin öldüğü gece ona davranışı yüzünden kendini iki yıl boyunca kötü hissetmişti.

Yine de tüm iyi niyetine rağmen genç kadının gitmesine izin vermek zor olacaktı. Presley'nin sevişmesine tüm yüreğini ve ruhunu koyuş tarzı, Aaron'a diğer kadınlarla yaşadığından çok daha güçlü, erotik ve hatırlamaya değer bir deneyim yaşatmıştı.

“Lütfen bana güneşin doğmadığını söyle,” diye mırıldandı Presley, konuşmaya yetecek ancak gözlerini açmaya yetmeyecek kadar uyanarak.

Aaron onun göğsünü okşadı, katıksız güzelliğine hayran kalarak. Genç kadının vücudundaki değişimler çarpıcıydı. Ama gö-

ğüsleri aynıydı ve Aaron bundan memnundu. Onları hep oldukları gibi sevmiştir. “Korkarım doğdu.”

Presley’nin kalbi hop etti. “Saat kaç?”

Sesindeki telaşlı ton Aaron’ı güldürmüştü. “Sakin ol. Daha erken, saat henüz altı.”

“Bugün açılışım var.”

“Saat kaçta orada olman gerekiyor?”

“Onda başlıyor fakat öncesinde yapmam gereken çok iş var.”

Onun kapılarının açılmasını Riley’nin hevesle beklediğini düşünmek, aslında harika olabilecek bir sabahı mahvetmekle tehdit ediyordu Aaron’ı. “Umarım çok büyük bir kalabalık olur.”

“Ben de öyle ümit ediyorum.” Presley, ona hiç dokunmadan yataktan adeta sürünerek çıktı.

“Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun?” diye sordu Aaron.

“Duş almam lazım.”

“Sana söyledim, saat daha altı.”

“Ve ben de *sana* yapacak çok işim olduğunu söyledim.”

“Ama olsa olsa yarım saat dışında hiç uyumadın. Gel de bir saat daha uyu.”

“Olmaz. Kurabiyeyle meyveli kokteyl yapmam ve el ilanı çık-tısı almam gerekiyor.”

“Ben sana yardım ederim,” dedi Aaron, gönülden. “Bilgisayarındaki dosyayı açman yeterli.”

“Problem değil.”

“Ya da kurabiyelerle başlayabilirim. Ancak bana kurabiye pi-şirtmek muhtemelen akıllıca bir seçim olmaz. Yani tatlarının güzel olmasını istiyorsan.”

“Ben üstesinden gelebilirim. Sen hiç sıkıntıya girme.”

Presley, onun teklifini bir an için dahi olsa düşünebilirdi...
“Yani üzerime düşeni yaptığımı söylemeye çalışıyorsun.”

“En azından iyi yaptın,” dedi genç kadın gülümseyerek.

O gülümsemeye rağmen, Aaron onun espri yapıp yapmadığından emin olamamıştı ve içinde yapmadığına dair rahatsız edici bir his vardı. “Yani beni kahvaltısız mı uğurlayacaksın?” dedi. Onu en azından bir veda için fikrinden caydırmayı umut ediyordu. Her şey çok çabuk sona ermişti. Şiddetli orgazmlar dışında hiçbir çözüme ulaşamamışlardı.

Fakat Presley ona dönmedi; aceleyle banyoya gitti. “Tek başına yapmak istersen kahvaltı edebilirsin.”

Aaron, yatakta kalıp gözlerini tavana dikti. Dün gece istediğini elde etmişti; teoride tatmin olmuş olması gerekiyordu. Hatta bir saniye önce gayet tatmin *olmuş* hissediyordu. Ancak Presley’nin onu biraz da sırtını sıvazlayarak başından savması, duyduğu hazı yok etmişti. Arkadaş sürüsünü getirerek Presley’e hayranlığını ve sadakatini kanıtlamak üzere stüdyoda bekleyen Riley’yi hayal etmek de öyle...

“Neden Nature’s Way’e gidip kurabiye satın almıyorum?” diye sordu. Riley’nin o anda *bu işi* yapmıyor olmasını umdu.

Su seslerinin arasından Presley’nin sesi duyuldu. “Bunu karıştılayamam.”

“Ben ödeyeceğim.”

“Gerek yok.”

“Yardı mı mı istemiyor musun? Neden? Biz arkadaşız,” dedi Aaron. “En azından, arkadaştık,” diye de ekledi. Presley kasabaya döndüğünden beri artık bundan emin değildi.

“Genelde cumartesi günleri arkadaşların için sabahın köründe kalkıp pastaneye mi koşarsın?”

“Hayır, ama arkadaşlarım benden hiç öyle bir şey istemediler.”

“Ben iyiyim. Gerçekten,” diye üsteledi genç kadın. “Her neyse, zaten bu saatte kimse seni pastanede görmese muhtemelen daha iyi olur, özellikle de daha sonra benim açılışımda görecekleleri kurabiyelerle.”

Aaron, yastığını yumrukladı. “Suçluluk psikolojisiyle böyle konuşuyorsun.”

Presley cevap vermedi.

“Yani gitmemi mi istiyorsun?”

Akan suyun sesinden başka bir şey duymayınca Aaron, Presley’nin ona cevap vermeyeceğini sandı. Fakat sonra genç kadın, “Önünde yoğun bir gün olduğundan eminim,” dedi.

Bu aslında evet demekti.

Onun aniden buz gibi olabilmesine canı sıkılan Aaron, kalktı ve hızla giyindi. “Dün gece için teşekkürler,” diye mırıldandı ve cebinden anahtarlarını çıkardı.

Üzerinde yalnızca bornozu olan Presley kapıda karşısına çıktı. “Gitmeden önce, ben sadece... Senin için her şeyin yolunda gitmesini ve hep mutlu olmanı ne kadar arzuladığımı söylemek isterim.”

Presley onu kapıda durdurunca Aaron’ın duyduğu anlık iyimserlik yeniden parıldadı. Genç kadın, kendisi için “ikisinin arası” olamayacağını söylemişti; beraber takılan arkadaşlar olamazlardı. Ama karşılaştıklarında sosyalleşmelerine engel olan şey neydi? *Merhaba, nasılsın?* türünden şeylere mesela. Aaron, ondan hoşlanıyordu. Onu tamamen kaybetmek istemiyordu.

“Ben Reno’ya taşmana kadar aynı kasabada yaşayacağız, Presley. Cidden benden tamamen uzak durmayı mı planlıyorsun?”

Genç kadın, sanki evet demek istiyormuş ancak o kadar katı görünmeye cesaret edemiyormuş gibi tereddüt etti. “Daha ne kadar süre burada olacaksın?”

“Kesin bir şey söyleyemem. Fakat problem değil. Eğer istemiyorsan görüşmek zorunda değiliz.”

Aaron her ne kadar şaşırsa da, Presley geri adım atmadı. Ciddi bir şekilde başını salladı. “Tamam.”

Tamam mı? Yalnızca saatler önce Aaron için alev alev yandıktan sonra mı? Aaron’ın kıyafetlerini neredeyse yırtarak çıkarmıştı.

Aaron onu kendine çekmek, birbirlerine dokunduklarında nasıl hissettiklerini ona hatırlatmak istedi. Ama onun bornozunu sımsıkı kapalı tutarak orada nasıl kaskatı dikildiğini görünce bunu yapmadı. Gece nasıl yanıldığını anlamıştı.

“Hoşça kal, Aaron.”

“Riley’nin seninle evleneceğinin garantisi yok,” dedi Aaron hiç düşünmeden. “Aylarca sürecektir harika bir seksten ve eğlenmeden vazgeçiyor olabilirsin. Biz her zaman çok eğlenirdik, öyle değil mi? Ve bunlardan bir hiç için vazgeçiyor olabilirsin.”

Presley, çenesini meydan okuyarak yukarı kaldırdı. “Sonunda elime hiçbir şey geçmeyeceğini garanti etmenin en iyi yolu seninle yatmaya devam etmek.”

Aaron, hayretten ağzının açık kaldığını hissetti. “*Onu* istiyor musun?”

“Belki istiyorum, belki istemiyorum. Ancak sırf bir başkasından uzak duramıyorum diye böyle harika bir olasılığı kaybetmek aptallık olur.”

“*Benden* uzak duramadığın için mi?”

“Senden.”

“Tanrım, sen beni çıldırtıyorsun,” dedi Aaron ve dışarı çıktı.

Presley, başını kapının kasasına yasladı. Aaron'la geçirdiği gece umabileceğinden çok daha olağanüstü olmuştu. Birine sınırlılaşmak âşık olmakla kıyaslanabilecek hiçbir his yoktu. Bu, herhangi bir uyuşturucunun sağlayabileceğinden çok daha yüksek bir uçuştı. Dün gece, bu deneyimi daha da güzelleştiren yeni bir unsur vardı: Presley kendini güçlü hissetmişti. Belki Aaron üzerinde yalnızca yatak odasında güç sahibiydi fakat bu bile sıra dışı ve bir şekilde özgürleştiriciydi. Her zaman Aaron'ın ilgisi, dokunuşu için can atmıştı. Sadece Presley istediği için onunla seviştiği izlenimine kapıldığı istisnai durumlar olmuştu. Kasabadan ayrılışından kısa bir süre önce bu durumların sıklaştığını hissetmişti. Ancak bu defaki karşılaşmalarında, tıpkı geçen pazartesi gecesi gibi, karşılıklı arzu dengesi o kadar da eşitsiz değildi. Aaron da onu Presley'nin arzuladığı kadar arzulamıştı.

Ne olursa olsun, birlikte geçirecekleri zaman sona ermişti ve genç kadın, meseleyi uzatmayı reddediyordu. Geleceğini planlamıştı. O geleceği paylaşacağı erkeği bulsun ya da bulmasın, mutluluğunu feda etmeyecekti. Hayatında Wyatt, Cheyenne ve Dylan vardı. Umutları ve hayalleri vardı. Ve şimdi onları gerçekleştirmek için bir yolu vardı. Yanlış adamı arzulayarak ona esir olmasına müsaade edemezdi, özellikle de dün gece bu arzuyu dindirmek için yapabildiği her şeyi yaptıktan ve eskisinden daha iyi durumda olmadığını keşfettikten sonra. Hayatına devam etmek ve Aaron'ı ardında bırakmak zorundaydı.

Oturma odasına buhar dolmuştu. Sıcak suyu boşa harcıyordu. Kısa bir an gözlerini sımsıkı yumup derin bir nefes aldı, önündeki

güne yoğunlaştı ve hazırlanmak için acele etti. Açılışa her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.

Kurabiyelerini fırına koyup makyajını yapmaya başladığında Cheyenne aradı. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Neredeyse.” Konuşurken Presley, rimelini sürmek için gözlerini iyice açtı. “Wyatt nasıl? Uyandı mı? Yataktan çıkar çıkmaz arayacaktım ama Wyatt uyanmadan seni uyandırmak istemedim.”

“Birkaç dakika önce bir şeyler söylenmeye başladı. Ben de onu oturma odasına aldım ve şu an omlet yiyoruz.”

“Gece sende kaldığı için ne kadar teşekkür etsem az.” Presley, aynadaki görüntüsüne kaş çatmak için duraksadı. *Ve o zamanı nasıl kullandığına bak!*

“Sadece uyudu,” dedi Cheyenne, omuz silkerek.

Aslında pek de öyle sayılmazdı. Presley, Wyatt’ın Cheyenne’i normalden daha erken kaldırdığını biliyordu ve o da geceyi Aaron’la geçirmişti. Kız kardeşi, yaptığı fedakârlığın bunu mümkün kıldığını öğrense hiç mutlu olmazdı. Aaron’a bulaşmama kararını bir kez daha bozmuş olmak, Presley’ye bu nezaketi kullanmış gibi hissettiriyordu kendini.

“Sen de benim için aynısını yapardın. Açılış için heyecanlı mısın?”

“Heyecanlı olmaktan çok gerginim.”

“Bir tepsi dolusu kanepa getiriyorum ve Eve de yengeç sosu getirecek. O yüzden, yiyecek konusunda endişelenme.”

“Ben sadece kurabiye yapıyordum.”

“İnsanlar örnek masajları için beklerken bir şeyler atıştırarak oyalanırlar işte.”

Presley, diğer gözüne rimel sürmeye başladı. “Teşekkürler. İkiniz de gerçekten çok nazıksınız.”

“El ilanlarının çıktısını aldın mı?”

“Sıradaki işim o. Bir yüzünde masaj uygulamalarım ve diğer yüzünde yoga programım olacak. Bir de kayıt formu çıkaracağım, böylece randevularımı orada planlayabileceğim.”

“Evden çıkmak için ne zaman hazır olursun?”

“Yarım saat kadar sonra.”

“Stüdyoya gelip sana yardım edeyim mi?”

“Dylan işe gittikten sonra olabilir. Acele etmene gerek yok.”

“Tamam. Orada görüşürüz.”

Presley, telefonu kapayınca Riley’den bir mesaj aldı.

Dün gece harika vakit geçirdim. Randevu için teşekkürler ve bugün iyi şanslar. Görüşürüz.

Mesajı okuyunca Presley’nin yüreği burkuldu. Aaron’la geçirdiği geceden sonra Riley’yle çıkmaya devam edemezdi. Eski yatak arkadaşına hâlâ o kadar saplantılı olmasının Riley’ye karşı adilce olduğunu düşünmüyordu.

Acaba onu arayıp bunu söylemeli miydi?

Şimdi değil, diye verdi kararını. Bir gün için endişe edecek yeterince şeyi vardı. Fakat aralarında işler Riley’nin sandığı kadar dürüstçe yürümüyorken, onun Presley’ye müşteri getirmek için o kadar çaba harcayacak olmasını düşünmekten de nefret ediyordu.

Saate hızlı, telaşlı bir göz atarak ona mesaj yazdı.

Eğer müsait değilsen gelmek zorunda değilsin.

Şaka mı yapıyorsun? Bedava masajı kaçırmam mümkün değil.

Daha fazlasını söylemeyi aklından geçiren Presley, fikrini de-

ğıştırdı. Aaron Whiskey Creek'ten gidip o da yeniden net düşün-
nebilmeğe başlayana kadar diğerk her erkekle arasına mesafe ko-
yacaktı, o kadar.

Tamam. Stüdyoda görüşürüz.

Dylan gidip Presley'nin açılışına destek olmaları için Grady,
Rodney ve Mack'e işyerinden biraz izin verdiğinde, bunu öyle bir
şekilde yaptı ki Aaron hiç duymaması gerektiğini anladı. Dylan
sesini alçalttı, söyleyeceklerini söyledi ve işe devam etti. Sonra
erkek kardeşleri bir saat kadar ortadan yok oldular.

Oraya grubun bir parçası olarak gitmesinin açılışa uğramak
için en doğal yol olduğunu bilse de, Aaron onsuz gitmelerini
umursamadığını söyledi kendine. Eğer şimdi giderse, bunu tek
başına yapmak zorunda kalacaktı.

Yine de neler olup bittiğini merak etmekten alamıyordu kendi-
ni. Presley çalışmalarının sonucunu alıyor muydu? Kurabiyelerle
masajın tadını çıkaran çok insan var mıydı ve gelecek günler için
randevu alıyorlar mıydı ya da yoga derslerine kaydoluyorlar mıydı?

Aaron, Presley'nin çoğunlukla tek başına, endişe içinde orada
oturduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Genç kadın masaj oku-
lundan mezun olmak, harekete geçmek ve stüdyo açmak için çok
çalışmıştı; bu bir zafer ve umut günü olmalıydı.

Sonunda merakına ve kaygılarına yenik düşen Aaron, Dylan'a
öğle yemeğı için çıktığını söyleyerek oraya gitti.

Kamyonetini park ederken stüdyonun içinde toplanmış ufak
bir kalabalık gördü ve ani bir rahatlama hissetti. Presley heyecanlı
olmalıydı.

Genç kadının ona ihtiyacı olmadığını düşünerek neredeyse oradan gidecekti ki, Riley'nin geldiğini gördü.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

Yine de gidecekti; eğer Riley ona sırtarak el sallamasaydı.

Presley'nin uykusuzluğu beklediğinden daha kısa sürede etkisini göstermeye başlamıştı. Gece yeterince dinlenmeliydi. Tam tersini yapmıştı. Ancak bitkinliğini belli edecek değildi. Cheyenne stüdyoya gelmiş, sonra uyuması için Wyatt'ı eve götürmüştü, yani annesinin ilgisi için velvele koparan oğlu yoktu. Ve birçok potansiyel müşteri, hatta saat onda stüdyoyu açtığından beri gelen muhtemelen en büyük grup vardı. Bu fırsatı elinden geldiğince iyi değerlendirmeli, onların çoğunu sürekli müşteriler haline getirmeliydi. Bu yüzden gülümsedi ve sunacağı hizmetleri –yogayla masajın faydalarını– içeri giren herkese açıkladı. Presley sabit bir akış içinde insanlara masaj yaparken, bekleyenler de yiyecek ve meyve kokteyliyle oyalandılar.

Her şey yolunda gidiyordu. Genç kadın, iyi şansına inanmakta zorlanıyordu. Ta ki Aaron gelene kadar. İşine yoğunlaşmış olsa da, Presley onu içeri girdiği an fark etti ancak Aaron onunla konuşmadı. Bir bardak meyve kokteyliyle bir avuç dolusu kurabiye alıp, sıralanmış sandalyelerden birine oturdu. Kendi bedava masajını kaçırmamayı planladığı belliydi.

Presley, bir salon dolusu izleyicinin önünde onun sırtını ovma-ya can atmıyordu. Yaptığı işi gerçekten dikkatle gözleyen birinin duygularını tahmin etmesinden korkuyordu. Diğer yandan, Aaron'ın yaklaşan masajından Riley'ye masaj yapmaktan korktuğu kadar korkmuyordu. En hafif deyimiyle, Aaron'ın dikkatli bakışları altında Riley'ye dokunmak utandırıcı olacaktı.

Belki sıra Riley’ye gelmeden Aaron beklemekten sıkılıp gider, diye düşündü. Söz verdiği gibi Riley birçok arkadaşını getirmişti ve aralarında Kyle da vardı. Hepsi de Riley’yle Aaron’ın ön sırasında oturuyordu. Ama Presley sıradakileri masaja almaya başladı, Aaron gitmediğini fark etti. Riley gömleğini çıkarıp masaj masasına uzanırken, genç kadın Aaron’ın ela gözlerinin onu delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Kendine hâkim olamayıp ona baktı. Rahatsızlığından zevk aldığı belli etmek için Aaron’ın sırtını ya da başka bir şey yapmasını bekliyordu. Bu sebeple, Presley’yi bilerek sinirlendirmek için gelmiş olmalıydı. Fakat Aaron gülümsemedi. Masaj boyunca, bilhassa masaj sona erdiğinde ve Riley gelecek yirmi randevu için kayıt yaptırdığında hep gergin göründü.

“O kadar çok seans için randevu almak istediğinden emin misin?” diye sordu Presley hayretle. Riley, en büyük masaj paketini seçmişti.

Cevap vermek için genç kadını kendine çekti. Presley Aaron’ın yüzündeki ifadenin karardığını görse de, Aaron hareket etmedi, konuşmadı da. Presley, bunun için minnettardı.

“Toplu masaj satın alırsam, belki diğer insanlar da görüp aynıını yaparlar,” diye fısıldadı Riley.

Aaron’ı gittikçe sarıyormuş gibi görünen düşmanlığa kaygılarına rağmen genç kadın gülümsedi. “Bu inanılmaz bir cömertlik,” dedi fısıldayarak. “Ama zaten sana çok şey borçluyum. Masajları bedava yapacağım.”

“İstediğim tek ödeme bu.” Presley onun ne demek istediğini anlayamadan, Riley dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Aaron’ın duvara küt diye çarpan sandalyesi, artık oturmadığını herkese duyurdu. “Pakete bunun da dahil olduğunu sanmıyorum.”

Aaron'ın espri yapmadığını anlar anlamaz Riley ona doğru yürüdü ve Presley'nin yüreği ağzına geldi.

Yoksa kavga mı edeceklerdi?

Kesinlikle öyle görünüyordu.

“Aaron, bu kadar beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm,” diyerek ikisinin arasına girdi Presley. “Ancak bu kadar yoğun olmadığım bir gün gelmeyi kabul edersen, masajını kesinlikle yapacağım.”

Aaron'ın delici bakışları önce ona, sonra tekrar Riley'ye yönelirken genç kadın nefesini tuttu. Riley de onun kadar güçlü görünüyordu fakat Aaron'ın onun icabına çabucak bakabileceğinden Presley'nin hiç şüphesi yoktu. Bildiği kadarıyla, Riley asla bir şey için dövüşmek zorunda kalmamıştı.

Yine de bu, Riley'nin geri adım atmaya istekli olduğu anlamına gelmiyordu. Presley'nin anladığı kadarıyla –çenesinin saldırgan bir tavırla çıkıntı yapmasından, kavgacı duruşundan, hatta alanını işaretlediğini gösteren o öpücükten– Aaron'ı bilerek kışkırtıyormuş gibi görünüyordu.

“Yine öfken sana üstün mü geliyor?” dedi Riley, yumuşak bir ses tonuyla ancak bu sözler sataşma niyetiyle söylenmişti ve bu konuda yanılmak mümkün değildi.

“Kendine dikkat et,” dedi Aaron, sesi kısık ve gergin şekilde “Yoksa?”

Aaron'ın gözleri Riley'nin yumruklarına kaydı. “Çenen kapatıldığında güzel bir kızı öpmen zor olur.”

“Bir şey başlatırsan geri adım atmam,” diyerek onu uyardı Riley.

“O halde başın ciddi belaya girecek.”

Riley'nin gözleri kısıldı. “Kendini ne zannettiğini bilmiyorum.

Ama karışmaya hakkın yok. Eskiden bir kadınla yattın diye, iki yıl sonra onun hayatında hak iddia edemezsin.”

Presley ve Aaron iki yıl önce yatmamışlardı; *dün gece* yatmışlardı. Daha öyle yeniydi ki, Presley Aaron’ın Riley’nin hareketlerinden neden rahatsız olabileceğini anlayabiliyordu.

“Onunla *hiç* yatmamış birinden daha fazla hakkım var,” dedi Aaron.

“Geçmiş umurumda değil,” diyerek onu tersledi Riley. “*Şu an* umurumda. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok. Söylediğim şey bu.”

Aaron, neyin geçmişte olduğuna neyin geçmişte olmadığına dair onu yine düzeltmedi. Presley, bunun için şükretti. Zaten yeterince utanmıştı veya bu konuda o kadar endişelenmese utanacaktı. Riley’nin arkadaşlarının arkasında toplandığını sezinleyebiliyor, şansın ondan yana dönmeye başladığını biliyordu fakat Aaron’ın bunu hesaba katacağından şüpheliydi. Aaron’ın çıkıp gitmemesi, gerekirse hepsiyle karşı karşıya geleceğini kanıtlıyordu.

Olduğu yerde durmuş, Riley’ye dik dik bakıyordu.

“Lütfen zorlama,” diye yalvardı Presley, onun kolunu tutarak. “Hiçbirimizin böyle bir belaya ihtiyacı yok.”

“O aşâğılık herifin teki,” dedi Aaron.

“Neden? Seni rahatsız etmesi gereken bir şey yapmadı.” Aaron, onu ya da başka bir kadını bağıllık sözü verecek kadar önemsememişti. Hormonlarıyla erkek egosu onu o raddeye getirmişti ve muhtemelen aynı şey Riley için de geçerliydi.

“Haydi, Aaron,” dedi Presley. “İşe geri dön. Ortada kavga edecek bir şey yok. Niye sonunda hapse giresin?”

Riley, genç kadına kaşlarını çatarak Aaron’a o kadar yakın durmasından hoşlanmadığını belli etti. Presley’nin ondan yardım istemesi, Riley’yle paylaştıklarının ötesinde bir samimiyete işaret

ediyordu. Ama onların bir geçmişı vardı. Ve Presley, Riley'nin arkadaşları müdahale ederse Aaron'ın zarar göreceğini düşünmeye katlanamıyordu.

“Öyle olsun bakalım,” dedi Aaron fakat gitmeden önce, Riley'yle arkadaşlarını kenara çekilecek kadar vazgeçmeye zorladı.

“Bu herifin sorunları var,” diye mırıldandı Riley, Aaron'ın gi-dişini izlerlerken.

Presley onu savunmak istedi. Az önce olanlar yalnızca Aaron'ın suçu değildi. Riley de onu öyle öperek biraz bencilce davranmıştı. Sanki neredeyse Aaron'ı kıskandırmaya *çalışıyormuş* gibiydi.

Ama belki Riley, Presley'yle Aaron arasında görünenden fazlasının olduğunu seziyor ve kendini tehdit altında hissediyordu. Karmaşa ve mücadele olmaması için belki içgüdüsel olarak genç kadını sahiplenmek istiyordu.

“Gel, sırtını silelim de gömleğine masaj yağı bulaşmasın,” dedi Presley, Riley'ye ve kısa bir duraksamadan sonra Riley, bunu yapması için ona arkasını döndü.

“Merak etmeyin. Aslında Aaron hiçbir şey yapmayacaktı,” dedi genç kadın herkese ve sıradaki kişiyi masaja aldı.

On Dördüncü Bölüm

Presley sonunda stüdyodaki işini bitirip Wyatt'ı almaya gittiğinde saat altıyı geçiyordu fakat Dylan hâlâ isteydi. Kız kardeşini yalnız bulmak pek de iyi bir fikir değildi. Bu, Cheyenne'in sadece ona odaklanabileceği anlamına geliyordu ve öyle de yaptı.

"Eee... Nasıl gitti?" diye sordu kapıyı tutarken.

"Umduğumdan çok daha iyi." Presley içeri girer girmez, Wyatt çılgık atarak ona koştu.

Cheyenne, onun oğlunu kollarına alıp tombul yanağına bir öpücük kondurmasını bekledikten sonra, "Kaç kişi geldi?"

"Sayısını unuttum." Presley, oğlunun gömleğini kaldırıp göbeğine üffledi. Karşılığında âşık olduğu o kıkırdama gelince gülümsedi.

"Tahmini bir sayı versen?"

Oğlunu kollarının arasına almak öyle *tatmin ediciydi* ki. Onun ağırlığı, o bebek yumuşaklığındaki teni, hatta şampuanının kokusu bile genç kadına ona sahip olduğu sürece dünya yıkılsa umurunda olmazmış gibi hissettiriyordu. Ama annesinin ona yeniden kahkaha attırması için bu kez Wyatt gömleğini kendi kaldırınca, Presley ona sımsıkı sarıldı. Eğer oynamaya devam ederlerse ko-

nuşamazdı ve Cheyenne’i bekletmek kabalık olurdu. “Yaptığım masajlara bakarsak en az kırk,” dedi. “Ellerimi hissetmiyorum.”

“Ve herkes masaj için kalmadı, değil mi?”

“Öyle. Sıra çok uzayınca bazıları gitmek zorunda kaldı.”

Cheyenne, heyecanla el çıırttı. “Bu *harika*.. Yeterince yiyecek var mıydı?”

“Hemen hemen. Sen gittikten sonra arkadaşın Callie geldi. Limonatanın bittiğini ve diğer şeylerin de azaldığını görünce gidip fazlasını satın aldı. Parasını ödememe izin vermedi bile.”

“Callie mükemmel bir insandır. Yani çabalarına değdi mi? Çok randevu oldu mu?”

“Oldu. Önümde dopdolu bir hafta ve sonrasında biraz daha randevu var. Başlangıç için hiç fena değil.”

“Peki, ya yoga dersleri?”

“Masaj kadar popüler değildi fakat tüm el ilanlarımı dağıttım. Pazartesi günü ilk derse kaç kişinin geleceğini göreceğiz.”

Cheyenne, ona ve kucağındaki Wyatt’a sarıldı. “Bu müthiş, Presley. Senin adına çok heyecanlıyım.”

“Büyük ölçüde senin ve Dylan’ın sayesinde oldu. Haberi yayıp arkadaşlarınızın ve onların arkadaşlarının gelmelerini sağladığınız için minnettarım. Ve Wyatt’a baktığın için de teşekkürler. Onun bütün gün orada olması dikkatimi fazlasıyla dağıtırdı.”

“Takma kafanı,” dedi kardeşi. “Bu çocuğu senin sevdiğin kadar seviyorum.”

Dinlenebileceği ve gününü derinlemesine düşünebileceği evine gitmek için sabırsızlanan Presley, bebek eşyalarını toplamaya başladı. İşiyile ilgili olarak rahatlamış ve heyecanlanmıştı. Ancak kişisel cephede kendini rahatsız hissediyordu. Masajdan sonra Riley fazla kalmamıştı ama ertesi akşam için yemeğe çıkmayı

teklif etmişti ve bunu arkadaşlarının önünde yaptığı için Presley onu reddedememişti.

“Her şeyi aldın mı?”

Cheyenne’in ses tonundaki değişimi fark eden Presley başını kaldırdı. Kardeşinin heyecanı bir sebepten yok olmuştu. “Neyin var?”

“Bana anlatmayacak mıydın?”

“Neyi anlatmayacak mıydım?”

“Aaron’ın gelip olay çıkardığını.”

Presley, içini çekmemek için kendini tuttu. Eğer Cheyenne onu test ediyorsa, az önce sınıfta kalmıştı. Fakat o konuşmadan kaçmayı umut ediyordu. O konuşmada çok fazla aldatmaca olacaktı ve yalan söylemek, bunu aşmak için gösterdiği onca çabaya rağmen Presley’ye kendini eski haline dönüyormuş gibi hissettiriyordu. “Nereden öğrendin?”

“Riley aradı.”

“Kızgın mıydı?”

“Kafası karışık. Aaron’ın senin üzerinde hakkı varmış gibi davrandığını söylüyor.”

Bir bakıma vardı. Ne de olsa geceyi onunlageçirmişti, değil mi? “Aaron bir şey yapmadı. Abartılacak bir olay değildi.”

“*Abartılacak bir olay değil miydi?* Riley, neredeyse yumruk yumruğa geldiklerini söyledi!”

Aaron’ın ayağa kalktığı o ilk birkaç saniyede Presley de onun Riley’ye yumruk atabileceğinden korkmuştu. Ama olay gergin bir an olmaktan öteye gitmemişti, bu yüzden genç kadın bunu önemsiz gibi gösterebilirdi ve öyle yapmayı tercih etti. “Onu kışkırtan Riley’ydi.”

“Nasıl?”

Presley, o kadarını bile söylememiş olmayı dilerdi. Aaron'ın sorun çıkaran bir tip ve Riley'nin örnek bir vatandaş olarak bilinmedinden dolayı, olanları gören diğer kişilerin olayı onun gibi algılayacağından şüpheliydi. Ancak Riley kesinlikle üstünlük kurmaya çalışmıştı. Neden tüm suçu Aaron'ın yüklenmesine izin verecekti ki? "Açıklaması zor."

Ablasının kaçamak konuştuğunu fark eden Cheyenne, gözlerini devirdi. "Bir dene."

"Riley'yle sadece bir kez çıktık ve buna rağmen..." Wyatt'ın oyuncaklarını toplamayı bitiren Presley, duraksayarak onu kucağına aldı "...bir bakıma... sanki berabermişiz gibi davranıyordu."

"Bu senden hoşlandığını gösterir!"

"Çizgiyi aştı."

"Ne olmuş? Bunun Aaron'la ne ilgisi var? Aaron senin Riley ya da bir başkasıyla olmanı niye umursasın ki?"

"Umursamadığından eminim. Pek umursuyor sayılmaz. Riley onun yerini aldığını öylesine bir gösteri haline getirdiği için Aaron'ın canı sıkıldı yalnızca."

Cheyenne kaşlarını çatdı. "Yani Riley'nin hatası olduğunu düşünüyorsun."

"İkisi de hatalıydı. Riley, Aaron'ı sinir etti ve Aaron da bunun için ona neredeyse bir ders verecekti. Hepsi bu."

"Bu kadarı yeter." Cheyenne, Wyatt'ın bağcığı çözölen ayak-kabısını bağladı.

"Pireyi deve yapmayalım," dedi Presley.

Kız kardeşi ona şüpheli bir bakış attı. "Bir kere en başta Aaron'ın senin açılışında ne aradığını anlamadım."

"Diğer herkes gibi bana destek vermeye geldi. Sanki biz hiç arkadaş olmamışız gibi konuşuyorsun, Cheyenne."

“Bu doğru fakat... sosyalleşebileceği başka bir sürü kadın var. Seni unutmasını diliyorum.”

“İki yıllığına unuttu. Ama şimdi ben geri dönünce ve Riley bana ilgi gösterince, fırsatı gerçekten kaçırıp kaçırmadığından emin olmak istiyor. Eskiden tanıdığı kızla aynı olduğumu zamanla anlayacak ve bu da her şeyin sonu olacak.”

Cheyenne, dudaklarını büktü. “Benim tahminim ne, biliyor musun? Artık onunla işin olmaması onu çıldırtıyor. Kadınların ona direnmesine alışık değil.”

Nihayet dün gece Aaron fazla bir direnişle karşılaşmamıştı ve bu yüzden Presley kardeşinin yüzüne bakamıyordu. “Muhtemelen bu da bir etkidir.”

“Onun sürekli etrafında gezinmesi sinirlerimi bozuyor. Wyatt babasının kopyası!”

Aaron kasabadan ayrılana kadar Presley geri dönmemeliydi ancak öylesine yuva hasreti çekiyordu, öyle yalnızdı ve Wyatt’a bakan herkese karşı öyle güvensizdi ki daha fazla dayanamamıştı. İşte şimdi böyle hassas bir duruma düşmüştü.

Başka kaygıları da vardı; dün gece yaptığı gebelik testinin yüzde yüz doğru olmayabileceği gibi. Doğru olsa bile, sonrasında Aaron’la sevişmişlerdi. Her defasında prezervatif kullanmışlardı elbette ama tıpkı geçen pazartesi günü olduğu gibi, prezervatiflerden birinin başarısız olması ihtimali her zaman vardı. Wyatt’a hamile kaldığında da prezervatif işe yaramamış olmalıydı. Kendini fazlasıyla tehlikeye atıyordu ve tam da hayatı için bir şeyler yapmaya başlamışken. Bu *aptalcaydı!*

“Daha önce konuştuğumuz gibi, yakında gidecek.”

“Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandı Cheyenne.

Presley, Wyatt'ın bebek çantasını alıp kapıya yürüdü. "Neden Dylan bu kadar uzun zaman işyerinde kalıyor?"

Cheyenne, ablasının bebek arabasını yüklemesine yardım etti. "Tamirhanede aşırı yoğunlar."

"O halde kardeşlerini açılışıma göndermekle daha da büyük bir nezakette bulunmuş."

"Aaron'ı göndermedi."

"O ayrı geldi."

"Biliyorum. Her neyse, benim gibi Dylan da seni seviyor."

"Ona sahip olduğun için şanslısın."

"Sen de birini bulacaksın," dedi Cheyenne. "Ve belki o biri Riley olacak."

Presley, son kısmı duymamış gibi davranarak kardeşine veda etti ve bebek arabasını eve doğru sürdü. Sonra, oğlunu yerine yerleştirir yerleştirmez Riley'yi arayıp akşam yemeğini iptal etti. Riley stüdyodaki olay için özür dilese de, Presley sebebin o olmadığı söyledi. Bir süre için kimseyle çıkmayacağını, oğluna ve işine yoğunlaşması gerektiğini anlattı.

Cuma günü birlikte geçirdikleri vakitten çok hoşlanmış olmasına rağmen, telefonu kapadıktan sonra tuhaf bir serbestlik hissi duydu ve o gece regl dönemi başlayınca rahatlaması daha da arttı.

Aaron, sonraki iki hafta boyunca Presley'den hiç haber almadı; onu hiç görmedi de. Onu çok düşündü ve sık sık şeytana uyup aramak istedi. İşlerinin nasıl gittiğini merak ediyordu. Yoga derslerine katılanların sayısı iyi miydi? Yeterince masaj randevusu alıyordu mu?

Aslında Aaron da kayıt yaptıracaktı. Presley'nin geçimini sağ-

lamak için mücadele ettiğini biliyor ve onu merak ediyordu. Ama açılışa kıskançlığının onu Riley Stinson'la sidik yarışına sürüklemesine göz yumduktan sonra, uzak durarak Presley'ye daha büyük bir iyilik yapacağına karar vermişti. Eğer Presley onun arkadaşlığını istemiyorsa, stüdyodaki o öpücüğü her anımsayışında içinden Riley'nin yüzüne bir yumruk atmak gelse de, daha tatmin edici bir şey bulması için Aaron'ın genç kadına alan sağlaması gerekiyordu.

Neyse ki kendi hayatıyla çok meşguldü. Günler geçtikçe bir bayi açma konusunda daha çok muallakta kalıyordu. Dylan'la birlikte babalarına gönderdikleri mektubun J.T.'yi ikna etmemesinden endişeliydi. Ve bu iki konu üzerinde tartışmadığı zamanlarda, her ikisini de o süreçte sıkıntıya sokacak bir şey yapmadan Cheyenne'e hamilelik konusunda nasıl yardımcı olacağını bulmaya çalışıyordu.

Cheyenne, henüz bölgede kocasının onayı olmadan suni dölleme yaptırmasına izin veren bir klinik bulamamıştı. Bu yüzden, Aaron'dan eşiymiş gibi rol yapmasını istiyordu ancak Aaron, o kadar ileri gitmeye gönüllü değildi. Doktorun veya bir hemşiresinin onu muayene odasına almasından –belki de prosedürün nasıl başarılı olacağını göstermek için– ve yengesinin görmeye asla niyet etmediği yerlerini görmekten korkuyordu. Ona yardım etmek istiyordu fakat bunlar, beynine kazınmasını isteyeceği türden görüntüler *değildi*. Duruma pratik olarak, hatta şahsi olmayan bir tarzda yaklaşılmaya çalışsa da, yine de Dylan'ın işine müdahale ediyormuş ve ona saygısızlık yapıyormuş gibi hissediyordu.

Alternatif olarak, Cheyenne'in bekâr bir kadın olduğunu iddia etmeyi düşündüler ama genç kadın zaten bölgedeki tüm kliniklerle temasa geçmişti ve yeni arayışıyla eskisi arasında bağlantı

kurabileceklerinden endişe ediyordu. Birçok insan suni dölleme yaptıran bekâr bir kadına hâlâ şüpheyle bakıyordu ve ilk başta Cheyenne'in evli olduğunu kabul etme sebebi buydu.

Aaron ve Cheyenne son kez konuştuklarında hâlâ hangi yolu izlemeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Genç kadın, daha fazla araştırma yapacağını söylemişti. O yüzden nisan ayı başlarında bir perşembe günü öğleden sonra Dylan yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde bir şişe şampanyayla Amos Oto Tamirhanesi'ndeki herkesi dükkânın ön tarafına çağırdığında, Aaron'ın onu bu denli mutlu eden şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Grady.

Aaron, kardeşleriyle birlikte cevabı bekledi ancak Dylan bir cevap vermedi. Onun yerine, herkese birer bardak aldırıldı ve şampanyayı merasim havasıyla doldurdu.

Belli ki Rodney'nin bulabildiği en iyi bardak, su soğutucusundaki kırmızı Solo kupasıydı. "Bize neyi kutladığınızı söyleyecek misin?"

Onlara en son katılan Mack, boya gözlüklerini çıkarıp diğerlerinin arasında yerini aldı. "Sakın bana babamın hapisneden erken çıkacağını söyleme!"

Aaron ve Dylan arasındaki bakışma, durum öyle olsaydı o an şampanyayla kutlama yapmayacaklarını ortaya koydu. Dylan, "*Onun kadar* heyecan verici bir şey değil," dedi.

Ağabeyinin sesindeki alaycı tonu duyan Mack'in saçları diken diken oldu. "Neden onu görmek, hatta onunla konuşmak bile istemediğinizi anlamıyorum. Neredeyse yirmi yıl oldu. Hatalarının bedelini ödedi. Niye ona bir şans daha veremeyelim?"

"Gelecekteki davranışların en iyi göstergesi geçmişteki davran-

nışlardır,” dedi Dylan. “Ama babam hakkında daha sonra konuşabiliriz. Benim için bu anı bozma, küçük kardeşim.”

“Piyangoda büyük ikramiye mi kazandın?” diye sordu Rodney.

“Kazanmam için önce bilet almam lazımdı,” diye cevap verdi Dylan.

“O halde ne?” Bu soru, Mack’ten gelmişti.

“Cheyenne hamile.” Dylan’ın gülümsemesi yeniden büyüdü. Sanki gülüşü yüzüne sığmıyor gibiydi. “Buna inanabiliyor musunuz? Bir bebeğimiz olacak.”

Aaron’ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Dylan ne diyordu? Son haber aldığı anda, Cheyenne hâlâ bir klinik arıyordu. Durum değişmiş miydi? Yengesinin artık ona ihtiyacı yok muydu?

Rahatlamak istedi. Oysa içine belli bir huzursuzluk çöktü. Cheyenne’in ona haber vermek için bir mesaj dahi atmadan birdenbire hamile olması... en iyi olasılıkla ilginçti.

“Ben de artık ne zaman faaliyet göstereceğinizi merak ediyordum.” Rodney, kupasını havaya kaldırdı. “Tebrikler!”

Dylan’ın göğsü kabardı. “Öyle mutluyum ki, mutluluktan ölebilirim.”

Gözler önüne serilen, özellikle soğukkanlı ağabeylerine göre büyük bir mutluluktan gerçekten.

Tepki veremeyecek kadar şaşkın olan Aaron bardağını şerefe kaldırmayınca, Grady onu dirseğiyle dürttü. “Neyin var senin?”

Aaron boğazını temizledi. “Hiçbir şey. Bir şeyim yok. Ben sadece... Dylan adına heyecanlandım, hepsi bu.” Plastik Big Gulp kupasını havaya kaldırdı. “Şerefe.”

“Amca olacağız,” dedi Mack.

Rodney, Dylan’ın sırtına vurdu. “Ne istiyorsun, erkek mi yoksa kız mı?”

“İkisi de olur. Sadece bebeğin sağlıklı olmasını istiyorum.” Dylan, şampanyayı tek dikişte midesine yuvarladı. “Ama seçim yapmam *gerekseydi*? Bu ailede yeterince erkek var. Küçük, tatlı bir kız isterdim.”

“Cheyenne ne zaman doğum yapacak?” diye sordu Grady.

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Dylan. “Tam kesin değil. Bir doktora görünmesi lazım fakat bu sabah erkenden evde gebelik testi yaptı ve sonuç pozitif.”

Tam kesin değil... Aaron, içkisine baktı. Bunun bir sebebi var mıydı?

“O testler güvenilir mi?” diye sordu Grady.

Dylan omuz silkti ancak o soruya gösterdiğinden daha çok kafa yorduğu belliydi. “Öyle olmalı.”

Aaron da kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Sonuçta kendi de Presley’nin yaptığı teste güveniyordu. Ve bu durumdan gerçekten kurtulmuşsa çok mutlu olacaktı.

Bu gerçek olabilir miydi?

“Bu da babasının kalbini çalacak bir kız çocuğunun şerefine.” Mack, kupasını havaya kaldırdı.

Aaron da onlara katıldı ve anın tadını çıkarıyormuş gibi davrandı. Fakat şampanya bitip de diğerleri işlerine geri dönünce, Cheyenne’i aramak için gizlice arka tarafa geçti.

“Bu doğru mu? Hamile misin?” diye sordu, yengesi telefonu açar açmaz.

Aaron, onun evet demesi için dua ediyordu ama sorusunun ardından gelen sessizlik, midesindeki düğümleri daha da kötüleş-tirdi. “Cheyenne?”

“Hayır. Ancak Dylan’a hamile olduğumu söylemek zorunda kaldım. Pazartesi günü doktora gitmeyi planlıyordu. Bana bu ha-

beri dün gece verdi, üstünkörü bahsetti. Ben de ne yapacağımı bulmak için saatlerce yatakta döndüm durdum. Çok geç olmadan ona doktor randevusunu iptal ettirecek bir sebep vermem gerekiyordu.”

“Oh, lanet olsun.” Aaron burnunun kemerini sıktı. “Bana şaka yapıyor olmalısın.” Artık geri adım atmasının hiçbir yolu yoktu. Gerçi bunu planlamıyordu fakat en azından her zaman öyle bir seçeneği vardı. Daha da kötüsü, gittikçe artan bir zaman kısıtlaması içindeydiler. Cheyenne’in hamile kalmasına yardımcı olmak ve bunu genç kadının bir sonraki regl döneminden önce yapmak zorundaydı yoksa ağabeyi yıkılırdı.

“Üzgünüm, Aaron,” dedi Cheyenne. “Ona yalan söylemek istemezdim ama... başka bir seçeneğim olduğunu düşünmedim.”

Aaron, çakıl taşları arasında su taşkını engeli vazifesi gören kayayı tekmeledi. “Cheyenne, bence ona ne yaptığımızı anlatmalıyız. Yani... daha doğru kliniği bile bulmadın.” Peki, bulabileceğinin garantisi var mıydı? Bilhassa şimdi prosedürün çok hızlı gerçekleşmesi gerekirken?

“Durum bundan ibaret. Bu engeli aşacak bir yol bulabilirim ancak...”

Aaron’ı geren de bu “ancak”tı... Cheyenne duraksayınca, Aaron onun cesaretini toplamaya çalıştığını tahmin etti.

“Döllenmeyi kendimiz yapmamız konusunda ne hissedersin?”

Aaron, sırtını doğrulttu. “Ne? Nasıl? Ve nerede?”

“Hemen sinirlenme. Temelde aynı şey olacak. Sadece işe bir doktor dahil olmayacak. Bu gece Presley’nin evinde yapabiliriz.”

“Yani spermimi alıp... içine kendin yerleştirmeyi mi düşünüyorsun?”

“Evet. Buna damlalık yöntemi deniyor. Bariz sebeplerden ötürü.”

Aaron, *bunun* gözünde canlandırdığı görüntüyü yadsımaya çalıştı. “Sanırım ayrıntıları hiç duymasam daha iyi.”

“Anladım,” dedi Cheyenne, asabi bir kahkaha atarak. “Üzgünüm. Fakat... bir sürü avantajı olacak. Bir kere, bedava olacak. Ve işe yaramazsa, prosedürü tekrar etmek zor olmayacak. Başka bir randevu için beklemek zorunda kalmayacağız. Bunun gibi şeyler işte. Ne dersin?”

Aaron, şakaklarını ovdu. Kendini nasıl bir işin içine sokmuştu? “Alternatiflerim neler?”

“Doğru kliniği arayıp kabul edilmeyi ummaya devam edebilirsiniz. Ancak çok uzun sürerse...”

“O zaman Dylan’a hamile olmadığını söylemek zorunda kalırsın.”

“Evet.”

Aaron, ağabeyinin dükkânda kasılarak yürüyerek şampanya dolduruşunu anımsadığında işlerin o noktaya gelmesine izin veremeyeceğini anladı. *Kahretsin.*

“Evet, ne diyorsun?” diye üsteledi yengesi.

Cheyenne bu son çareden ilk bahsettiğinde, Aaron yöntem değiştirmeye karşı çıkacağını sanmıştı. Fakat yengesinin teklifi onu her ne kadar rahatsız etmiş olsa da, bazı açılardan rahatlatmıştı. Neden bu işi hemen yapıp bitirmeyecekti? Bir kliniğe gidip bir sürü evrak işiyle ve tuhaf soruyla muhatap olmak yerine özel bir ev ortamında birkaç dakika geçirmek kulağına daha iyi gelmişti. Belki şansları yaver gider ve kendi kendilerine yapacakları döllenme ilk defasında tutardı. O zaman Aaron bu işten tamamen kurtulmuş olurdu. Daha da iyisi, bunu üçünden başka kimse bilmezdi. Yapacakları şey hasta kayıtlarında yer almaz, işi daha inandırıcı kılardı.

Ve daha güvenli. Cheyenne için daha az masraflı. Rahatlık ve kolaylık sağlayacak kasabadaki bir ev.

Kahretsin, eğer bu iş kulağa geldiği kadar kolay olursa Aaron da iş yerine şampanya getirecekti. İkramiye olarak, döllenmeyi Presley'nin evinde yapmayı kabul etmek onu tekrar görebileceği anlamına geliyordu. Genç kadın hayatına hem o kadar yakın hem de hayatının o kadar dışındaydı ki, bu Aaron'ı çıldırtıyordu. "Anlaştık. Saat kaçta?"

"Presley'e henüz evini kullanıp kullanamayacağımızı sormadım ama önemseyeceğini hiç sanmam."

Kardeşlerinden biri onu aramaya başlamadan Aaron işe dönmek zorundaydı. "Bana evet ya da hayır diye mesaj at ve zamanı bildir."

"Bildireceğim. Bugün Presley'nin son yoga dersi saat yedide başlıyor, yani saat sekiz buçuk gibi işi bitmiş olur."

Aaron, tam telefonu kapayacakken duraksadı. "O saatte Dylan eve dönmüş olur. Ona ne söyleyeceksin?"

"Presley'nin geç saatte masaj randevusu olduğunu, bir saatliğine Wyatt'a bakmam gerektiğini söyleyeceğim."

"Ya bebeğe sizin evde bakmanı isterse?"

"Onu Wyatt'ın kendi evinde daha mutlu olacağına ikna edeceğim."

"Seninle birlikte Presley'nin evine gelmeye karar verebilir."

"Öyle yaparsa bugünkü işi iptal etmemiz ve yarın ya da ertesi gün tekrar denememiz gerekecek."

Cheyenne ona son dakikada mesaj atabilirdi. Aaron bunu halledebilirdi. Sadece işin ortasında Dylan'ın gelmesini istemiyordu. "Tamam."

"Teşekkürler, Aaron. Gerçekten sana minnettarım."

Aaron, güneşe doğru gözlerini kıstı. Mart ayındaki soğuk havalar iyiye gidiyor gibiydi. Ilık bir gün olacaktı. “İş yerine şampanya getirdiğini biliyorsun, değil mi?”

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Cheyenne, “Evet. Doktor hamileliği onaylayana kadar beklemesi için onu ikna etmeye çalıştım ancak çok heyecanlıydı.”

Aaron içini çekti. “Bu şekilde kalmasını umalım.”

On Beşinci Bölüm

O gün öğleden sonra Aaron bir arabayı boyamayı henüz bitirmişti ve bölmeyi yıkamakla meşguldü ki, Dylan ona yaklaştı. Ağabeyi boyama bölmelerine pek sık gelmezdi. Parça siparişleri vermek, muhasebe kayıtlarını tutmak ve ofisi yönetmek onu çok meşgul ettiğinden bedensel olarak fazla çalışma fırsatı olmuyordu. İşi yönetmeyi seviyordu. Aaron, mevcut tadilatlarla ilgileniyordu. Hasar görmüş bir arabayı alıp ona tekrar yeni bir görünüm kazandırmaktan, elleriyle çalışmaktan hoşlanıyordu. Fakat ön tarafa gitmek için bir nedeni olmadıkça –bir soda veya sıcak günlerde serinletici bir içecek almak gibi– gün boyunca Dylan’ı çok sık görmezdi. Bu yüzden, ağabeyi kardeşleri arasından onu seçtiği için ve bilhassa da yüzünde o kadar ciddi bir ifade olduğu için Aaron biraz çekindi. Dylan yakında baba olacağı haberiyle işe geldiğinde hissettiği katıksız mutluluk nereye gitmişti?

Aaron, basınçlı yıkayıcıyı kapadı. “Bir şey mi oldu?”

Dylan, diğer kardeşlerinin duymasını istemiş gibi etrafına bakındı. “Öğle yemeğinde Cheyenne’le buluştum.”

Cheyenne’den lafa girilmesi Aaron’ın endişelerini gidermedi. Yoksa yengesi Dylan’a ne yapmayı planladıklarını anlatmaya mı

karar vermişti? Eğer öyleyse, Aaron onu hikâyenin dışında bırakmış olması için dua etti. Dylan, tüm bunların ondan habersiz kararlaştırılmış olmasından hiç hoşnut olmazdı. “O iyi mi?”

“İyi ama... yanında mektubu getirdi.”

Bir nebze rahatlayan Aaron, elinde tuttuğu hortumu yerine astı. “Yani babamdan cevap aldın.”

“Bize ‘cömertçe’ teklifimiz için teşekkür ediyormuş ancak para peşinde değilmiş. Whiskey Creek’i özlemiş ve geri dönmek istiyormuş.”

“Lanet olsun.”

“Aynı zamanda, kayıp zamanı telafi etmek ve oğullarını tanımak istediğini iddia ediyor.”

“Onun ağzından böyle şeyler çıkınca, Mack’in babam hapis-haneden çıkıyor diye o kadar heyecanlanmasına şaşırmıyorum.” Aaron, koruyucu gözlüklerini çıkarıp boynuna astı. “Zavallı çocuk, sonunda gerçek bir babaya sahip olacağını sanıyor.”

“Hele şimdi babam yeniden evlenmişken, bunun ne kadar zor olabileceğini anlayamıyor.”

Aaron, ıslak ellerini iş tulumuna sürterek kuruladı. “Sen babamın samimi olduğu izlenimine kapıldın mı? Yoksa geri gelirse ve kendini işin içine sokuşturursa daha fazlasını elde edeceğine mi inanıyor?”

Dylan, başını iki yana salladı. “Bunu anlamanın yolu yok. Ve... bilmen gereken bir şey daha.”

“Neymiş o?”

“Cheyenne’e bile bir şey söylemek istemedim ama babamın eşi son üç gündür beni arıyor.”

“Olamaz! Ne *istiyor*?”

“Önümüzdeki hafta sonu buraya gelip bizimle tanışmak için

izin istiyor. Tanışmamızın babamın hoşuna gideceğini söylüyor. Bizimle fotoğraf çekmek ve babamı bir dahaki ziyaretinde ona vermek istiyor.”

“Hiç tanımadığımız, muhtemelen onu açık kollarla karşılayacağımızı düşünen bir kadın, hiç de cazip bir olasılık değil.”

Dylan yanaklarını şişirdi, sonra nefesini geri verdi. “Aynı fikirdeyim.”

“Peki, şimdi ne yapacağız? Ona hayır diyebilir miyiz?”

“Onunla iyi ilişkiler kurmak istiyorsak nasıl hayır diyeceğimizi bilemiyorum,” dedi Dylan. “Ve babamızın nasıl birine dönüştüğünü görene kadar bu önemli olabilir.”

“Fakat ben o yabancının hayatımda olmamasını tercih ederim! Kahretsin, *babamı* bile hayatımda istemiyorum.”

Dylan’ın J.T.’yi savunmaya teşebbüs ettiği zamanlar olmuştu. Son zamanlarda bundan vazgeçmişti. Aaron, bıçak olayından sonra ikisinin de aynı sonuca vardığına inanmıştı: Babalarına güvenilemez. “Tıpkı senin gibi, ben de geçmişi ardımda bırakmayı tercih ederim,” diye itiraf etti. “Sonunda o günlerden, hayatımın o döneminden kurtuldum ve temizlendim. Neden ardıma bakmak isteyeyim ki? Ama... belki çok dar kafalı davrandık. Belki bu, Mack ve diğerleri için iyi bir şey olacaktır.”

Erkek kardeşleri adına karar vermek muhtemelen adil *değildi*. “Yani, oylama mı yapalım?”

“Kesinlikle. Hepimiz yetişkiniz.”

“Eğer yaparsak, oylamayı onlar kazanır. Babama –ve evlendiği kadına– bir şans vermek isteyenlerdir ancak Amos Oto Tamirhanesi bizim geçim kaynağımız. Babamın geçmişte yaptığı gibi geleceğimizi de mahvetmesine izin veremeyiz.”

“Kardeşlerimiz olayı bu gözle görmeyecekler.”

“O halde ne yapacaksın?”

“Kadının gelişini erteleyeceğim.”

“Ne zamana kadar?”

“Mümkün olduğunca. Şansımız varsa, mesele kendiliğinden çözülür. Bir şekilde.” Dylan, içini çekerek ofise doğru yöneldi. “Ama bazen yıllar önce olanları asla tam olarak ardımızda bırakamayacağımızdan korkuyorum,” dedi omzunun üzerinden.

Aaron koruyucu gözlüklerini tekrar takamadan cebinde telefonu titredi. Ona kimin ulaşmaya çalıştığına bakmak için telefonu çıkardı ve Cheyenne’den gelmiş bir mesaj buldu.

Bu gece olmaz.

Aaron, cevap yazmadan önce Dylan’ın gittiğinden ve geri gelmeyeceğinden emin olmak için etrafı kontrol etti.

Presley mi kabul etmedi?

Sorun o değil. Daha önce aklıma gelmedi. Yumurtlama dönemimde olmam gerekiyor.

Aaron, Dylan’a hamile olduğunu söyledikten sonra yengesinin neden acele ettiğini anlayabiliyordu.

Peki, bunun ne zaman olacağına dair bir fikrin var mı?

Regl dönemlerimi not ediyorum. Önümüzdeki hafta sonu olmalı. Emin olmak için bir ovulasyon testi satın aldım. Bu ay en

doğurgan olacağım iki günü bildirecek. Onu takip edeceğiz. Bu şansımızı artıracaktır.

Aaron bu işi yalnızca bir kez yapmak istediğinden, her işaret en el-verişli günü gösterinceye kadar beklemeye hazırды. Ne planladığımızı Presley'ye anlatın mı?

Evet. Yardımcı olacağı için mutlu ama işi bir haftalığına ertelememiz gerektiğini biliyor.

Harika. Benim de verimliliğimi artırmak için yapmam gereken bir şey var mı? Bazı vitaminler veya bitkiler kullanmak ya da... amuda kalkmak? Herhangi bir şey?

Çok komik! İşin erkek tarafıyla ilgili de bazı şeyler okudum. Kısıtlayıcı kıyafetler giyme. Hiçbir olayın fazla kızışmasına izin verme, yani o tarihe kadar başını belaya sokma. Büyük olaydan önce birkaç günlüğüne seksten uzak durabilirsen bunun da faydası olacaktır çünkü sperm sayın artar. Hemen hemen hepsi bu kadar. Bir de kliniklerde erolik dergiler verildiğini duydum. Seni neyin tahrik ettiğini bilmediğinden, gerekliyse kendi malzemeni getirmek isteyebilirsin.

Aaron, her zaman Presley'yi düşünebilirdi. O günlerde onu görmek veya düşünmek cinsel dürtülerini aniden artırıyordu.

İşin o yönüyle ben ilgilenirim.

Aaron yazışmalarının sona erdiğini sanıyordu ama yengesi tekrar mesaj attı.

Bu arada, evde kullanılabilecek döllenme kitleri satan bir internet sitesi buldum. Bu günlerde internetten satın alabildiklerin çılgınca. Kitle ihtiyacımız olan her şey varmış gibi görünüyor. Paket geldiğinde evde olduğum ve Dylan görmeden onu gizleyebildiğim sürece  anslıyız.

Dylan hep i te olduğundan bu çok zor olmaz. Ya da kargoyu Presley'nin evine y nlendirebilirsin.

Harika fikir.

Bana doğru zamanı haber vereceksin, değil mi?

Sana yaklaşık bir hafta içinde mesaj atarım.

Telefonumu hep yanımda bulunduracağım.

“Hey, Aaron.”

Bu sesle  rken Aaron, arkasına döndüğünde Mack'in aralarındaki mesafeyi kapamak üzere olduğunu gördü.

“Ne var?” diye sordu, telefonunu cebine sokarken.

“Bugünlük için bitmek üzere mi?”

Malcolm Field'in Toyota Land Cruiser'ı için ihtiyacı olan bazı parçalar gelmişti. Aaron'ın onları takması gerekiyordu yoksa i i Dylan'ın Malcolm'a söz verdiği zamana asla yeti tiremezlerdi.

“Birkaç saatim daha var. Neden?”

“Acaba i ten sonra dışarı çıkmak ister misin diye merak ettim.”

“Nereye?”

“Seksi Sadie'ye.”

“Kısa bir s r   mesafesinde başka barlar da var.”

“Niye kasabadan çıkalım? Sabah yine iş için kalkmamız gerekecek.”

Ama eğer Amador City’ye ya da Jackson’a giderlerse Aaron’ın Noelle Arnold’la karşılaşması daha düşük bir olasılıktı. Kadın yüzüne telefonu kapadığından beri Aaron onunla konuşmamıştı ve bu huzurdan, sessizlikten hoşlanmıştı. “Bir şeyleri değiştirmek güzel olabilir.”

“Bir dahaki sefere. Lana geliyor. Onu yeni bir yere gönderirsem yolunu kaybedebilir.”

Lana, Mack’in sevimli kız arkadaşıydı. Sıcak bir kalbi olsa da, Aaron’ın gördüğü kadarıyla dünyanın en zeki kızı sayılmazdı. “Onu sen almayacak mısın?”

“Hayır.” Mack, imalı imalı sırıttı. “Seninle tanıştırmak için yanında bir arkadaşını getirecek.”

Aaron’ın şüpheleri heyecanından ağır bastı. “Yani bu bir tanışma randevusu.”

“Kesinlikle hayır. Sen öyle şeylerden nefret edersin. Sadece bir grup insanın bir şeyler içmek için kasabadaki bir barda buluşması.”

“İki çiftin?”

“İki adamın iki kızla bir yere ayrı ayrı gitmesi ve bir şeyler içmek için buluşması.”

“Sadece küçük değişiklikler yapıyorsun.”

Aaron isteksizce tepki vermeye devam edince, Mack onun koluna yumruk attı. “Haydi, abi. Ne zamandır dışarı çıkmadın. Ve Lana bu kızdan hoşlanacağından emin.”

O günlerde Aaron, neredeyse Dylan’ın Cheyenne’le evlenmeden önceki dönemde olduğu kadar kötüydü. Artık fazla dışarı çıkmıyordu. Çok uzun saatler çalışıyordu. Ve ilgisini kaybetmişti. Yine de ailenin gözbebeğine hayır diyemedi. “Tamam, geleceğim.”

İki saat sonra, Aaron işten çıkıp duşunu alınca Mack ve arkadaşlarıyla takılmaya karşı biraz ilgi duymayı başardı. Fakat Seksi Sadie'ye gittiklerinde ve orada Presley'yi *Riley'yle* birlikte gördüğünde, oraya hiç gitmemiş olmayı diledi.

Presley, buna inanamıyordu. Son randevularını iptal ettiğinden beri Riley'nin ona sunduğu hiçbir daveti kabul etmemişti. Ancak iki hafta güçlü kalmak ve Aaron'ı görmemek kendine güvenini artırmıştı. Sebep bir tek bu da değildi; Riley onu mükemmel bir zamanda, zamanından önce yaşlandığını, geceleri bir keşiş gibi yaşadığını hissetmeye başladığı bir anda yakalamıştı ve bu da Presley'nin ona hayır demesini zorlaştırmıştı. Genç kadın ertesi sabah çalışmak zorunda olduğu için, Riley onu geç saatlere kadar tutmayacağına söz vermişti. Ayrıca ailesinin evinde oğlu Jacob'ın Wyatt'a bakmasını da ayarlamıştı. Böylece Wyatt güvenli bir yerde olduğu için Presley kendini rahat hissedecek ve Cheyenne'den bir iyilik daha istemek zorunda kalmayacaktı.

Daha Presley ona itiraz edemeden, Riley tüm itirazlarını halletmenin yolunu bulmuş ve sonunda kabul edilmişti. Genç kadın, bir-iki saat bir şeyler içip dans etmenin zararı olmayacağına karar vermişti.

Ama Aaron'la karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Belki hafta sonu olsaydı yolları kesişir diye gergin olabilirdi. Daha önce Whiskey Creek'te yaşarken ikisi birlikte Seksi Sadie'ye çok sık giderlerdi. Fakat Cheyenne'e göre, o günlerde Amos kardeşler o kadar yoğun çalışıyorlardı ki, hafta içi barlara nadiren uğruyorlardı.

"Muhtemelen Aaron'ın içeri girdiğini gördün," diye mırıldan-

dı Riley. “Senin için problem olmayacak mı? Yoksa gitmeyi mi tercih edersin?”

Presley, Aaron’ın olduğu yöne bakmadı, onunla göz teması kurmak istemedi. Riley’ye başka bir yere gitmeyi tercih ettiğini itiraf edebilirdi ama oraya daha yeni, Aaron’la en küçük kardeşinden az önce gitmişlerdi. O kadar kısa sürede kalkıp gitmek gülünç olurdu. “Problem değil. Elbette.”

“Harika.” Riley, masadan kalktı. “Sana bir içki alacağım. Ne istersin?”

“Yaban mersini suyu.”

“O kadar mı?”

Presley, bir kadeh şarap içmeyi planlamıştı ancak şimdi buna cesaret edemiyordu. Kalabalık, sesler, hatta mekânın kokusu bile onu iki yıl öncesine götürmüştü. Tabii Aaron’ı görmek de.. Ve bunun çok güçlü bir etkisi vardı...

Başını sallayınca Riley bara doğru yürüdü ve Presley, köşedeki koltuklara yerleşen Aaron’la Mack’i gizlice izledi. Orada olduğunu Aaron’ın bildiğini anlayabiliyordu. Bunu tıpkı kitapçıdaki gibi sezebiliyordu. Fakat Aaron ona yaklaşmadı.

Amos kardeşlere muhtemelen Presley’den on yaş genç iki kadın katıldığında keskin bir kıskançlık sızısı duysa da, kendini bunu belli etmemek üzere uyardı.

Neyse ki Riley bir dakika sonra döndü ve Presley içeceğine odaklandı. Gerçi bunun ona pek faydası olmadı.

“Masaj işi nasıl gidiyor?” diye sordu Riley.

“Gayet iyi.” Genç kadın konuşurken gülümsedi. Yine de Aaron’ın sesini dinlemekten alamadı kendini. Kimdi bu kız? Onu daha önce hiç görmemişti. Mack’in kolundaki sarışın, Shearwood Forest’ta çalı-

şıyordu. Bir hafta önce Presley saçlarını uçlarından kestirmeye gittiğinde, onu orada görmüştü.

“İşin hangi kısmı daha iyi ilerliyor?”

Genç kadın, dikkatini yeniden Riley’ye yöneltti. “Kesinlikle masaj ama yoga derslerime de katılımcı sayısı artıyor. İlk günün sabahında belki on ve akşamında beş kişi geldi. Cuma akşamı dersleri hâlâ mücadele veriyor. Onu iptal etmem gerekebilir. Yine de neler olacağını göreceğiz.”

“Masaj işi geçinmene yetecek kadar kazanç getiriyor mu?” Riley, bunu endişeyle sormuştu ve bu da kibarlığındandı.

“Neyse ki getiriyor.” Presley, stüdyoyu açmak için yapması gereken her şeyi düşünürken içini kemiren kaygıların bir kısmını gidermeye yetecek kadar *kazanıyordu*. İşler aniden düşüş gösterebileceğinden, gönül rahatlığının süreceğinden emin olamazdı ancak öyle devam etmesini umut ediyordu.

“Belki de yoga derslerinin reklamını yapmalı, komşu kasabalardan katılımcı çekmeye çalışmalısın,” diye önerdi Riley.

“Farklı yerel gazetelere reklam vermeyi düşündüm. Belki de veririm.” Tabii buna yatıracak daha çok parası olduğunda.

Romantik bir şarkı çalmaya başladı: Phil Collins’ten “In the Air Tonight” [Bu Gece Havada] ve Riley dans pistine baktı. “Dans etmek ister misin?”

Lana’nın Aaron’la tanıştırmak için getirdiği kız, Bobbi gerçekten çekiciydi. Ve tatlı birine benziyordu. Ama Aaron kızla daha yeni tanışmış olmasına rağmen şimdiden soyadını unutmuştu bile. Presley Riley Stinson’a sarılırken, kızı dinlemesi çok zor oluyordu. Gözünde sürekli stüdyoda Riley’nin onu öpüşü canlanıyor,

onu yeniden öfkeliendiriyor ve Riley’yi sağ bıraktığı için utandırıyor.

Presley’nin orada olduğunu bile yok saymaya çalışsa da, gözleri kendi özgür iradesiyle hareket ediyor gibiydi. Genç kadının eğlenip eğlenmediğini anlamak için onu izlemekten alamıyordu kendini. Erkeğin dokunmaması gereken yerlerine dokunuyor muydu? Riley ellerini olmaması gereken yerlerde gezdiriyor muydu?

“Merhaba? Aaron, orada mısın?” Mack, parmaklarını ağabeyinin yüzünün önünde şaklattı.

Aaron, muhabbetin bir kısmını kaçırdığını fark etmemişti. Gözlerini kırıştırarak kendi masasına odaklandı. “Ne dedin?”

Mack, dans pistine doğru öfkeli bir bakış attı fakat Presley’i gördüyse bile olaylar arasında bir bağlantı kurmadı. Barın içi karanlık ve hayli kalabalıktı. “Bobbi kaynakçılık yapıyormuş. Okuluna bu şekilde devam ediyormuş. İşi sıra dışı değil mi? Daha önce hiçbir kadın kaynakçıyla karşılaşmamıştım.”

“Bu harika,” dedi Aaron ancak ilgisizliği yüzünden erkek kardeşi ona masanın altından bir tekme attı. Birasının kalanını tek dikişte bitiren Aaron ayağa kalktı. “Bir içki daha alacağım. Başka isteyen var mı?”

Masadakiler bardaklarının dolu olduğunu gösterdiler. “Bizim keyfimiz yerinde,” dedi Mack, “Senin neyin var böyle?” dermişçesine bir ses tonuyla.

“Anlaşıldı. Hemen geliyorum.”

Masadan uzaklaşınca Aaron rahatladığını hissetti. Presley’yi Riley’nin kollarında görmekten mutlu olmasa da, en azından artık onları yanındakilerin yakın takibi altında izlemek zorunda değildi.

Barda ayakta durup barmenin onu fark etmesini beklerken, şarkı sona erdi ve “Have I Told You Lately” [Sana Son Zaman-

larda Söyledim mi] adlı şarkı başladı. Aaron, pistteki çiftin tercihen gözden uzak bir yere oturmasını ümit etti ancak oturmadılar. Dans etmeye devam ettiler, Presley Aaron’la yüz yüze gelene kadar yavaş bir daire halinde döndüler ve o anda bakışları buluştu.

Aaron bakışlarını kaçırmaması, bu büyük bir olay değilmiş gibi davranması gerektiğini biliyordu. Yine de olması gereken şekilde rol yapmak kolay değildi.

Bakışlarını ilk kaçıran *Presley* oldu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Bu, barmendi. Aaron, bir bira daha söyleyecekken fikrini değiştirdi. Uzun zamandır ilk kez içinden sarhoş olmak geldi. “Sek viski alacağım.”

Masaya dönüp de viskiyi neredeyse bira kadar hızlı bitirince Mack, “Oha, iyi ki seni eve götürmek için buradayım,” diye espri yaptı.

“Bobbi, bence hâlâ ayakta durabiliyorken onu dans pistine götürsen iyi olur,” dedi Lana. Sonra Mack’i dansa kaldırdı ve Bobbi, Aaron’a kararsız bir tavırla gülümsedi.

“İyi misin?”

“İyiyim. Neden?”

“Aslında burada olmak istemediğin izlenimine kapıldım.”

“Elbette istiyorum.” Bu bir yalandı. Yalanını gizlemek için Aaron elini kıza uzattı. “Haydi, dans edelim.”

On Altıncı Bölüm

Dans pisti o kadar büyük değildi ama Presley'le Aaron'ı yana dans etmek zorunda bırakmayacak kadar yer vardı. Presley, Aaron'ın ona kasıtlı olarak yaklaştığını tahmin etti.

Riley, onu tamamen görmezden geldi. Ve Presley'le Aaron birkaç kez bakışsalar da konuşmadılar.

Sonunda genç kadın gözlerini yumdu ve başını Riley'nin omzuna yasladı. Karşılık olarak, Riley kollarını ona daha sıkı sardı fakat Presley ona herhangi bir sinyal göndermeye çalışmıyordu; Aaron'a boğa yılanı gibi dolanmış o kıvrımlı hatlara sahip esmeri görmekten kaçınmaya çalışıyordu yalnızca. Aaron'ın kollarında olmanın nasıl bir his olduğuna, onun müziğe nasıl özgüvenle uyarak sallandığına, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi dokunan vücutlarına dair her ayrıntıyı hatırlıyordu. Riley de onun kadar iyi dans ediyordu. Birileri onu da aynı şekilde çekici bulabilirdi. Oysa aynı değildi.

Bir an için Presley, sanki onu saran Riley değil de Aaron'mış gibi onun kokusunu duyabildiğine bile inandı. İşte o anda geri çekildi ve lavaboya gitmesi gerektiğini söyledi.

“Onun seni kovmasına izin verme,” diye fısıldadı Riley.

Genç kadın gülümsedi. “Kovmuyor. Bir dakika sonra döneceğim.”

Riley ikna olmuş gibi görünmese de, daha fazla tartışmadan mazereti kabullendi. “Tamam, masada olacağım.”

Presley, başını sallayarak barın arkasındaki تنها koridora kaçtı ve derin bir nefes alıp bayanlar tuvaletine gitti. Neyse ki içeri boştu; kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Lavaboya yaslanmış kalbinin delice atışını yavaşlatmaya çalışıyordu ki kapı açıldı. Kabinlere yönelen bir kadın görmeyi bekleyerek başını kaldırdı ve Aaron’ı gördü. “Sen ne yapıyorsun?” diye sordu. “Buraya giremezsin!”

“Uzun kalmayacağım. Sadece... sana söyleme fırsatı...” Aaron, doğru kelimeleri bulmak için mücadele verir gibiydi. “Açılışında öyle davrandığım için üzgünüm. Gününü berbat etmek istemedim.”

Ona uzanmaktan korkan Presley, tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Bunu yaparsa, hislerine kapılıp onunla tuvalette sevişmesi öyle kolay olurdu ki. Bu düşünce aklından geçtiğinde bakışları kapı kilidine kaydı ve Aaron da benzer bir içgüdü sergiledi.

Fakat genç kadın, Riley’ye ya da çıktığı başka birine asla öyle bir şey yapmazdı. En azından o günlerde.

Gücünü toplayarak tek elini klasik dur pozisyonunda kaldırdı. “Günümü berbat etmedin. Hem tek sebep sen değildin. Bunu biliyorum.”

Aaron, rahatlamış gibi oldu. “Yine de hâlâ Riley’yle görüşüyorsun. O zaman ondan hoşlanıyorsun.”

“Sayılır.”

“Sayılır mı?”

“Şu anda kimden ya da neyden hoşlandığımı bilmiyorum.”

Presley, kendini gülümsemeye zorladı. “Oysa sen güzel bir kız bulmuş gibisin.”

“Kim?”

Genç kadının kaşları yukarı kalktı. “Burada biriyle birlikte değil misin?”

“Oh, Bobbi. O, Mack’in bir arkadaşı.”

“Senin arkadaşın olmak için de hevesli görünüyor.” Tüm kadınlar öyle değil miydi? Presley, bunu o kadar çok görmüştü ki.

Aaron, omuz silktili. “Benim için çok genç.”

“Bu gece burada başka bir sürü çekici kadın var.”

“Fark etmedim.”

“Etrafına bir bakman gerekecek.”

“Neden zahmet edeyim? Gözlerimi senden alamıyorum ki.”

Presley cevap veremeden içeri fırında çalışan Lorna Mae girdi ve neredeyse kapıyı Aaron’a çarpacaktı.

“Hop!” Ardından sarhoş kadının kıkırtısı geldi. “Rahatsız ediyorum muyum?”

Aaron’ın çenesinde bir kas seğirdi ve Presley, onun mahremiyetleri elden gittiği için öfkeli olduğunu anladı. “Hayır, ben zaten gidiyordum,” diyerek dışarı çıktı.

Presley dans pistine geri döndüğünde, Aaron bardan gitmişti. Riley ise olacağını söylediği yerde, masada onu bekliyordu.

Genç kadını görünce ayağa kalktı. “İyi misin?”

Presley başını salladı.

“Aaron’ın sana ne söylemesi gerekiyormuş? Ardından geldiğini gördüm.”

“Fazla bir şey değil. Geri geldiğinde ne yaptı?”

“Kardeşine bir şeyler fısıldadı. Sonra hepsi birlikte kalkıp gittiler.”

“Üzgünüm, Riley. Sana karşı Aaron hakkında daha önce dürüst olmam gerekirdi ancak... ben onu unutamadım. İki yıldan sonra sandım ki... onu arada bir görmekle başa çıkabileceğimi sandım. Mesafemi koruyacağımı ve aramızda fazla iletişim olmayacağını düşündüm. Ama geri döndüğümünden beri, sadece... Düşündüğüm gibi olmadı işte.”

Riley kaşlarını çatı. “Çünkü etrafında gezinmeye, seninle hâlâ ilgilendiğini göstermeye devam ediyor. Fakat görüşebileceği başka kadınlar var, kaybedecek o kadar çok şeyi olmayan kadınlar. Seni kullanmasına müsaade etme, Presley.”

“O insanları kullanacak bir tip değil, Riley. Bunun için fazla duyarlı, fazla bağımsız.”

Riley, aksine daha çok şüphelenmeye başlamıştı.

“Buna inanmayabilirsin,” diye ekledi Presley, “ama biz daha önce yataırken bunu başlatan o değildi. Bendim.”

“Yani sana *iyilik* mi yapıyordu?”

Genç kadın, Riley’nin sesindeki küçümseyici tonu duymuştu. Riley asla anlamayacaktı çünkü Aaron’ı onun tanıdığı gibi tanımıyor-du. Ancak Presley doğruyu söylüyordu. Aaron’a bağlandığında hem muhtaç hem de umutsuzdu. Aaron yüreğinin iyiliğinden ona dost eli uzatmış ve sonrasında onun bu dostluğu kendi isteğinden fazla zorlamasına izin vermişti. Presley, onun aralarındaki cinsel hazdan hoşlanmadığına inanacak kadar aptal değildi. İkisi de birbirlerinin ihtiyaçlarını gidermekte o kadar ustalaşmışken, bundan Aaron’ın da hoşlandığına şüphe yoktu. Fakat bu, ilişkiyi Presley’nin başlattığı gerçeğini değiştirmiyordu. *O başlatmıştı* ve devam etmesini de o sağlamıştı. Annesinin öldüğü gece Aaron’ın kapısına gittiğinde, sonunda genç adamın sabrı taşmıştı ve Presley bu yüzden Whiskey Creek’i terk etmişti. Bunun bir gün olmasını zaten bekliyordu.

“Beni önemsiyor,” dedi genç kadın. “Sadece aynı şeyleri yapmamı istemiyor.” Ve o türden takıntılı bir aşkta özsaygı yoktu.

“Onu kötü göstermeye çalışmıyorum, Presley. Hem önemsiyorsa ne olmuş? Bunun yeterli olmadığı çok açık, aksi takdirde durumunuz farklı olurdu.”

“Yani benimle evlenmek mi isterdi?”

“Neden olmasın? Niye hayatının geri kalanını seninle geçirmek istemesin? Niye çocuğuna baba olmak istemesin?”

Aaron, *zaten* oğlunun babasıydı ve bu da Presley’nin üzülmemesini daha da zorlaştırıyordu. “Dylan da aynıydı,” diye savundu Presley. “Bu konularda son derece çekimserdi; Cheyenne’i tanıyana kadar. Bu onu kötü bir insan yapmadı.”

“Hayır, yapmadı. Ben de çıktığım her kızla evlenmek istemedim. Aaron’ın eninde sonunda, doğru kadınla karşılaştığında âşık olacağından eminim. *Eğer* doğru kadınla karşılaşırsa. Ama...”

Riley sözlerini yarıda kesti ve Presley onun dürüstlüğü fazla ileri götürmekten korktuğunu tahmin etti. “Ama o kadın ben olseydim, şimdiye kadar bunu anlamış olurdum,” diye bitirdi cümleyi onun adına.

Riley içini çekti. “Benim düşüncem bu. Kız kardeşinin ve Dylan’ın düşüncesi de bu.”

“Cheyenne seni Aaron’a karşı bazı... duygularım kalmış olabileceğine dair uyardı mı?” Genç kadın onların her telefon konuşmasında ondan ve onun durumundan bahsettiklerini hayal edince sinirleri bozuldu. Kız kardeşi *onun* sırdaşıydı. Cheyenne’in Riley’ye bilgi verdiğini hissetmek istemiyordu.

“Uyardı,” diye kabullendi Riley. “Bu işe gözlerim kör daldım, bu yüzden o konuda endişe etmene gerek yok. Eğer bana sunabileceğin sadece dostluksa, o da uyar. Belki bir gün ilişkimiz

ilerler, belki ilerlemez. Seni zorlamıyorum. Ancak eninde sonunda Aaron'ı unutmak zorunda kalacaksın." Riley ona göz kırptı. "Bana kalırsa, bunu en kısa zamanda yapmalısın."

"Bazen onu *asla* unutamayacağım korkuyorum," dedi Presley.

Riley, onun elini tuttu. "Bu ben olmayabilirim fakat boşluğu doldurabilecek *birini* bulacaksın. Pekâlâ," ayağa kalktı, "tekrar dans pistine dönmek ister misin?"

Presley, parmaklarını onunkilere kenetleyip başını salladı.

"Vay, bu gece çok eğlenceliydin," dedi Mack, Seksi Sadie'den sonra gittikleri Lana'nın evinden ayrıldıklarında. "Ve bir saat kırk dakika daha dışarıda kalmaya istekliydin, öyle mi?"

Aaron, kardeşine ters bir bakış attı. "Yorgunum, tamam mı?"

Mack, kolunu direksiyona attı. "Bobbi'yle konuşmadın bile!"

"Hâlâ üniversitede okuyor? Ona ne söylemem gerekiyordu? 'Büyüyünce ne olmak istiyorsun?' mu? Geleceği kaynakçılık olmaz yoksa halen okulda olmazdı."

"Senin ondan birkaç yaş büyük olmanı umursamadı. Ateşli bir erkek olduğunu düşündü."

"On yaş, birkaç yaştan hayli fazla," dedi Aaron ilgisizce.

"Kiminle çıktığınla ilgili olarak ne zamandan beri bu kadar seçici oldun? Seninle *evlenmeyi* planlamıyordu. İyi vakit geçirmek istiyordu sadece."

Aaron, emniyet kemerini gevşetti. "Sanırım tek gecelik ilişkiler evresini biraz geçtim."

Mack ışıklarda durdu. "Yani artık ciddi olmayı mı planlıyorsun? Sen mi? Ailedeki en büyük âlemci mi?"

Aaron, ikinci soruya cevap vererek ilkinden kaçtı. “Fark etmediysen söyleyeyim, artık âlemlere eskisi kadar katılmıyorum.”

“Çünkü...”

“Bir süreden sonra hepsi çok... monoton gelmeye başlıyor; sanki tekrar tekrar aynı partiye gidiyormuşsun gibi.”

“Harika. *Bu durum* bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor.”

Mack, yirmi beş yaşma geldiğinde evlenecekti. Her zaman kız arkadaşı vardı. “En iyi olanımızın başına geliyor.”

Erkek kardeşi ona kaşlarını çattı. “Peki, *bu gece mi* büyümek zorundaydın?”

Aaron, Lana’nın arkadaşına eğlenceli bir flört olmadığı için Mack’in bozulduğunu biliyordu ama kahkahasını bastıramadı. “Geç olsun güç olmasın.”

Işık yeşile döndüğünde Mack kamyonete gaz verdi ve yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdi. Bu sessizliği ancak otoparka park ettiğinde bozdu. “Bu yüzden mi hâlâ taşınmaktan bahsediyorsun?” diye sordu. “Sıkıldığın ve yeni deneyimler, yeni mücadeleler aradığın için mi?”

“Olabilir.” Aaron, hayatında sırada yaşanacak ne olursa olsun, *bir şey* aradığını kabullenmek zorundaydı.

“*Biz burada olacakken* Reno’nun nasıl Whiskey Creek’ten daha iyi olacağını anlamıyorum.” Mack, başından beri Aaron’ın taşınmasına karşı lobi yapmıştı. Sevdiklerini çok yakınında tutardı. Fakat aynı zamanda Dylan’ın gözdesiydi ve bir zamanlar bu Aaron’ı biraz kıskandırmıştı. O, her zaman dışlanan kişiydi. Tabii bunun suçunu hiçbir zaman Mack’e yüklememişti. Bunu yapamazdı. O da kardeşini çok seviyordu. Ancak Mack’in anlamasını bekleyemezdi.

“İhtimaller daha iyi olmayacağı yönünde,” diye itiraf etti. “Yine de taşınmaya karar verdim. Bir noktada tek başıma yol almak zorundayım.”

“Neden?”

“Çünkü... zamanı.” Aaron, sonunda kararını vermiş olduğunu fark etti. Belirsizlikler yok olmuştu. Babası geri dönerken ve üvey annesi aileye kabul edilmek için Dylan’ın yakasına yapışırken, Aaron tüm bunlardan uzak durmayı tercih ediyordu.

Mack ona bakarak somurttu. “Berbat bir şey.”

“Uzakta olmayacağım.”

“Üç saat pek de yakın sayılmaz. Her şey değişecek.” Mack, bir üvey annesi olduğunu bile bilmiyordu. Bazı değişiklikler *vardı*. Ancak Aaron’la Dylan bunları henüz kimseye anlatmamışlardı. Anya’nın gelişini mümkün olduğunca ertelemeyi umuyorlardı ki onunla tanışmak zorunda kaldıklarında J.T. de hapisten çıkmış olsun. Aslında onunla J.T.’nin tüm bunlardan önce boşanmalarını umuyorlardı ama bu olmazsa...

Elbette Anya’nın J.T.’yi daha iyi bir adam yapabileceği yönünde ufak bir olasılık da vardı. Tabii bu tüm senaryolar içinde en iyisi olurdu. Yine de tanışma şekilleri –hatta gerçekte birbirlerini tanımamaları– onlara çok fazla umut vermiyordu.

Mack, vitesi park konumuna aldı ve motoru durdurdu. “Daha ne kadar süre burada olacaksın?”

Aaron kapısını açtı. “Belki iki ay.”

On Yedinci Bölüm

Riley onu eve bıraktığında Presley çok daha mutluydu. Aaron'la birlikte olamayacağı için her zaman mutsuz olacaktı. Fakat Riley'yle o dürüstçe konuşmayı yapmak, Aaron'a hâlâ âşık olduğunu itiraf etmek gardım indirmesine yardımcı olmuştu. Artık Riley, kalbi de dahil olmak üzere, Presley'den vermeye hazır olmadığı hiçbir şey bekleyemezdi ve bu da genç kadını onun dostluğuna daha açık hale getirmişti. Belki de onunla tıpkı Cheyenne'in olduğu gibi dost olabilirdi. Kız kardeşinin grubu içindeki yakınlığı her zaman kıskanmıştı.

Seksi Sadie'den çıktıktan sonra Anne Yemeği'ne gitmişler ve restoran kapanmadan önce geç saatte akşam yemeği yemişlerdi. Ardından Jacob'la Wyatt'ı alıp Presley'nin evine getirmişler, hep birlikte film izlemişlerdi. Gece yarısına kadar her şey iyi gidiyordu.

Sonra Aaron aramaya başladı...

Presley telefonunun titremesini üç veya dört kez durdursa da, Riley o konuda hiç yorum yapmadı. Belki de bardalarken Aaron hakkında söyleyeceği her şeyi söylemişti. Ya da Jacob yanlarında olduğu için bir şey fark etmemiş gibi davranıyordu. Sebep her ne

olursa olsun, Presley ona ulaşmaya çalışan kişinin kim olduğunu kendiliğinden söylemedi. Geceyi berbat etmek istemiyordu.

Ancak Riley'yle Jacob eve gittikten sonra yine Aaron'ı görmek, ona dokunmak, sesini duymak için o aynı, eski dayanılmaz isteği duydu. Yine de onun çağrısına geri dönmedi. Riley'nin eninde sonunda onu unutmak zorunda kalacağını söyleyişini anımsadı ve ona hak verdi. Sonsuz bir döngü içinde ayrılıp yeniden bir araya gelen birçok çift görmüştü. Aaron'la ilişkisi hiçbir zaman "resmi" olmamıştı ama Presley neden duygularının anaforunun onu geriye sürüklemesine izin verecekti ki? Aaron'la görüşmek yalnızca kıymetli sırrını riske atacak, Cheyenne, Dylan ve Whiskey Creek'teki diğer herkesin gözünde aptal durumuna düşürecekti. O yüzden, sanki Aaron'ı dışarı atıyormuş gibi yatak odasının kapısını kapatıp yattı.

Fakat tam uykuya dalmadan önce telefonu tekrar titrediydi ve genç kadın bu kez kendine engel olamadı. Telefonu açtı ve baha-ne olarak da Aaron'ın ona ulaşmakta neden o kadar kararlı olduğunu merak ettiğini ileri sürdü.

"Zamanı geldi," dedi Aaron. Kızgın olduğu belliydi.

Presley, yüzünün üzerine bir yastık çekti. "Neyin zamanı geldi?"

"Riley'nin eve gitmesinin. Hepimiz gibi onun da sabah çalışması gerekmiyor mu?"

"Aslında gerekiyor. Altı veya yedi saat sonra Jacob'la birlikte bir garaj inşa ediyor olacaklar. Umarım yeterince uyuyabilirler." Yastığı kenara attı. "Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Aksi takdirde telefonuma bakacağını varsaydım."

Presley, az önce onun savını ispatlamış oluyordu. "Ne istiyorsun, Aaron?"

"Ayarlamaları o kadar kısa süre içerisinde yapabilirsem haziran

ayının birinde Reno'ya taşınacağını söylemek istiyorum. Bir yerde karar kılacağım, oraya gideceğim ve sözleşme imzalayacağım.”

Yani sadece altı haftadan biraz uzun bir süre sonra. “Kardeşlerinin gidişini görmekten nefret edeceklerinden eminim.”

“Ya *sen*? Sen bu konuda ne hissedeceksin?”

Presley, onun gidişini düşünmekten nefret ediyordu. Yine de kasabada sürekli onunla karşılaşmak zorunda kalmazsa onu takıntı haline getirmekten vazgeçmesi daha kolay olacaktı, bu yüzden bunun en iyisi olduğunu düşünüyordu. “Seni özleyeceğim.”

“Bir teklifte bulunmak istiyorum,” dedi Aaron.

Birden tedirgin olan Presley, yataktan çıktı ve dar yan bahçesine bakan pencerenin önüne gitti. “Neymiş?”

“Buradayken seninle çıkmak istiyorum.”

“Hayır.”

Genç kadın anında cevap verse de, Aaron da hızlı davrandı. “Sadece birkaç haftalığına!”

“Yapamam.”

Sessizlik. Sonra Aaron, “Riley’yle çıkacaksın ama *benimle* çıkmayacaksın, öyle mi? Yoksa sevgili oldunuz mu bile?”

“Elbette olma...”

“O zaman başka erkeklerle görüşebilirsin.”

“Evet, ben...”

“O halde neden ben de seni arada sırada dışarı çıkaramıyorum?”

Çünkü Presley onu unutacağına dair kendine daha yeni söz vermişti! Ve Riley de konuşabileceği, birlikte bir şeyler yapabileceği biri olarak ona yardım edecekti. Genç kadın, ona sunulan yardım elini tutmayı planlamıştı.

“Bu iyi bir fikir olmaz.”

“Sen ciddi misin? Benimle çıkmayacak mısın?” Aaron, haklı

olarak şoktaydı. İki yıl önce ilişkilerini bu şekilde meşrulaştırma-ya çalışsaydı, Presley şükran ve iç rahatlamasıyla gözyaşlarına boğulurdu.

“Haydi, Aaron. Biz çıkmayız. Hiç çıkmadık.”

“*Bir bakıma çıktık.*”

“Ona yatak arkadaşlığı diyorlar.”

“Vay! Bunu söylemene şaşırdım. Artık küfür bile etmiyorsun.”

“Gerçekler her zaman hoş değildir.”

“Ben ona çıkmak diyorum, sense yatak arkadaşlığı.”

Hayır, çıkmakla onların yaptığı şey arasında bir fark vardı ve bu önemli bir ayrımdı. “Aaron, bizim ilişkimizde denge yoktu. Neden yine aynı şeyi yaşayayım? *Sen* neden yaşayasın? Bir kere, benim seni taparcasına sevmemi hoş görmek bile senin için yeterince zordu.”

“Bu sefer aynı olacağını sanmıyorum.”

“Tabii ki aynı olacak. Doğrudan alışık olduğumuz şeye geri döneceğiz.” Kendine biraz inanç duymasına rağmen, o anda bile Presley’nin vücudu Aaron’a hasretti. İnancı olmadığı zamanlar bu arzu kim bilir daha ne kadar güçlenecekti?

“Peki, sonunda kendimizi yine yatakta bulsak ne olacak ki? Bu, dünyanın en kötü şeyi olmaz. O bakımdan son derece uyumluyuz. Fakat öncelikle seni akşam yemeğine, dansa, sinemaya götüreceğim; her ne istersen. Çıkmak bu, değil mi?”

Presley, aslında daha hızlı vurmak istese de başını cama hafifçe vurdu. “Pek sayılmaz.”

“Peki. Sana dokunmayacağım. Sadece... çıkacağız ve altı hafta içinde nereye vardığımızı göreceğiz.”

“Ya Riley?”

“Ne olmuş ona?”

“Onunla görüşmeyi kesmeyeceğim.”

“O halde onunla da çık,” dedi Aaron, istemeyerek.

“Ama onunla olmamdan hoşlanmıyorsun.”

“Bana yalnızca altı hafta ver, kahretsin!”

Genç kadın, kendi etrafında döndü ve odayı arşınlamaya başladı. “Neden? Seni bu kez farklı olacağına ikna eden şey ne?”

“Biz farklıyız, Presley. İkimiz de. Bunu hissetmiyor musun? Değişiklikleri algılaması güç olabilir. Eğer derine inersen, özünde hâlâ eskisi gibiyiz. Yine de... bu kadarı yeterli olabilir.”

“Ne için yeterli olabilir? Bana iki yıl öncekinden daha çok değer vermen için mi?”

“Hiçbir vaatte bulunmuyorum, sadece son bir şans istiyorum.”

Niye? Presley’nin kalbini ikinci kez paramparça etmek için mi? Peki, ya Wyatt? “Üzgünüm, sana şans diliyorum ancak... hayatımıza devam etmeliyiz.”

“Hayatımıza altı hafta içinde de şimdiki kadar kolayca devam edebiliriz!”

Aaron genç kadının oğluna bağlanıp onunla ilgili bir şeyler merak etmeye başlarsa, bu imkânsızdı. Presley Aaron’la ne kadar çok vakit geçirirse, her lafında, her bakışında dikkatli olması o kadar zorlaşacaktı.

Aaron’ın gerçeği keşfedebileceğini düşünmek bile Presley’yi o kadar korkutuyordu ki, cevabını kesinleştiriyordu. “Bu benim fikrimi değiştirmiyor,” diyerek telefonu kapadı.

“Hey, sana bir sorum var.”

Mack tamirat bölümüne kafasını uzattığında, Aaron modifiye edilmiş Camaro marka bir arabaya yeni bir ön panel takıyordu.

Rahatsız edilmek istemiyordu. Çok az uyumuştı ve güne iyi bir ruh haliyle başlamamıştı. Sürekli gece Presley’le yaptığı konuşmayı düşünmüş, gözünde onun Seksi Sadie’de Riley’nin kollarında dans edişini canlandırmıştı. “Neymiş?” diye sordu ters ters.

Mack’in kaşları yukarı kalktı. “Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?”

Aaron İngiliz anahtarını alet çantasına atınca sert bir madeni ses duyuldu. “Buna sinirliyim,” dedi, sanki o parçayı yerine takmak onu zorluyormuş gibi. Fakat problem iş değildi.

“Dün gece Presley barda Riley Stinson’la birlikteydi.”

Sonuçta bunu Mack de fark etmişti. “Yani? Derdin o muydu? O yüzden mi o kadar dalgındın?”

Aaron, aletlerini düzenlemeye başladı. “Sorun bu muydu?”

“Hayır, bu sadece bir sezgiydi.”

“O zaman soruna gelelim.”

“Az önce Lana aradı.”

Mack hâlâ bir soru sormamıştı ancak tavırlarındaki bir şey Aaron’ın dikkatini fazlasıyla çekti.

“Onun Shearwood Forest’ta kuaförlük yaptığını hatırlıyor musun?”

“Kuaförlük belgesini aldığı anda hepimizi oraya sürükledin ve o da saçlarımızı rezil etti. Nasıl unutabilirim? Devam et.”

“Şimdi işinde daha iyi,” dedi Mack, savunmacı bir tavırla kaşlarını çatarak. “Her neyse, orada çok fazla dedikodu duyuyor.”

Dedikodu mu? “Salla gitsin.” Aaron, elini havaya kaldırdı. “İnsanların hakkımda konuştuklarını duymamayı tercih ederim. Umurumda bile değil.”

“Bunu umursayacaksın.”

Aaron onu inceledi. Sonra başını salladı. “Devam et.”

“Bu sabah kuaföre Riley’nin annesi gitmiş.”

“Hâlâ Presley’nin açılışında oğluna davranış tarzımdan mı şikâyet ediyormuş?”

Mack, başını iki yana salladı. “Dün akşam Presley’yle Riley’nin dışarı çıkabilmeleri için Jacob’ın Presley’nin oğluna bakmasına yardım etmiş.”

Yine Aaron’ın bamteline basılmıştı. “Artık asıl konuya gelecek misin?”

Mack, ağabeyinin kolunu samimi bir endişeyle tuttu. “Aaron, kadın Wyatt’ın senin o yaştaki haline *tıpatıp* benzediğini söylemiş. Bebeği görür görmez bunu söylemiş ve senin bebeklik haline baktığını düşünmüş. Ayrıca çocuğun senden olduğuna son kuruşuna kadar bahse girebileceğini söylemiş.”

Aaron, şaşkınlıktan sessizlik içinde kalakalmıştı. Wyatt ondan değildi. Presley o kadarını söylemişti. Dylan ve Cheyenne de ona inanmıştı. Wyatt, Arizona’da bir adamın oğluydu...

Adını söylemedikleri bir adamın...

Presley’nin Dylan’a bulmasının imkânsız olduğunu söylediği bir adamın...

Ona herhangi bir yardımda bulunmayan bir adamın...

Ama Presley Whiskey Creek’i terk ettikten *sonra* hamile kalmamış mıydı?

Öyle olmalıydı. Aaron, doğum kontrolü konusunda hep dikkatli davranmıştı. Bildiği tek aksilik, neredeyse bir ay önceki o gece yaşanmıştı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye üsteledi Mack.

Aaron, konuşabileceğinden emin değildi. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, göğsünü delip çıkmasından korkuyordu. Presley *o ka-*

dar önemli bir konuda yalan söylemezdi, değil mi? Aaron, ancak iki kelime etmeyi başarabildi. “Bu çılgınca.”

“Bana hep dikkatli olmamı, korunmam gerektiğini söylemenden düşündüm ki... Bunun doğru *olamayacağını* düşündüm. Fakat... doğum kontrolü başarısız olabilir. Demek istediğim, sen onun çocuğunu gördün. Ben görmedim. Sana benzemiyor, değil mi?”

Aaron, bir benzerlik görmemişti. Ama aramamıştı da. Oysa şimdi konu açılınca, insanların Wyatt’ı neden ona benzetebileceklerini anlayabiliyordu. Wyatt gözlerini annesinden almıştı ancak...

Presley, bebeğin babasının uzun boylu olduğunu söylemişti...

Sadece ondan faydalanan bir pislik olduğunu söylemişti. Onunla iletişim halinde olmadığını, ona nasıl ulaşacağını bilmediğini söylemişti...

Aaron, bu konuşmalarla birlikte başka bir ayrıntıyı anımsadı. Kasabadan ayrılmadan evvel Presley aylarca bir başkasıyla yatmamıştı, en azından Aaron öyle biliyordu.

Mack, Aaron’ın yüzünü görebilmek için başını aşağı eğdi çünkü ağabeyi, parçaları birleştirmeye çalışırken gözlerini ayaklarının dibindeki betona dikmişti. “Üzgünüm, adamım. Umarım seni üzmemişimdir.”

Aaron kardeşine baktığında, Mack eğilerek üsteledi. “Hayalet görmüş gibisin.”

“Az önce söylediğin şey doğru değil,” dedi Aaron. “Doğru *olamaz.*”

“Haklı olduğundan eminim. Ben sadece... Bilmen gerektiğini düşündüm. Sadece bunu değil, aynı zamanda insanların yorum yaptıklarını da. Bunu benden duymazsan bir başkasından duyacağını düşündüm.”

“Dylan, Bayan Stinson’ın söylediklerini biliyor mu?”

Mack omuz silkti. “Ben bahsetmedim ve o da bana böyle bir şeyden bahsetmedi, o yüzden bilmediğini sanıyorum.”

Camaro’yu unutan Aaron, ağabeyini bulmak için en küçük kardeşinin yanından geçti.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Dylan, ön taraftaki ofisin kapısı duvara çarparak açılınca.

Aaron ağabeyini Presley’nin bebeği hakkında sorgulamayı, Wyatt’ın gerçek babasını ondan saklayıp saklamadığını öğrenmeyi planlamıştı. Fakat ağzını açtığı anda, dayanağı olmayan bir şeyin üstüne benzin döküyor olabileceğini fark etti. Şüphe uyan-dırmanın ne anlamı vardı?

“Ne oldu?” diye üsteledi Dylan.

“Bir yere gitmem gerekiyor.”

Dylan, tezgâhın arkasından çıktı. “*Şimdi mi?* Jason Peel Camaro’sunu bugün almayı beklerken mi?”

Aaron, gözünde Wyatt’ı canlandırdı ve karın kaslarının gerildiğini hissetti. Wyatt *onun* bebeği olabilir miydi? Onun *oğlu*? “Jason beklemek zorunda kalacak.”

Aaron oraya vardığında Presley’nin evde olmamasına memnun olmuştu. Onunla yüzleşmeden ve Bayan Stinson’ın Wyatt konusunda haklı olmadığına dair ondan teyit almadan önce söz konusu çocuğu görmek, daha dikkatli bir gözle incelemek istiyordu.

Ted Dixon’ın nişanlısı Sophia DeBussi’nin kızı Alexa bebeğe bakıcılık yapıyordu. Yalnızca on dört yaşlarındaydı ve tatlı, güzel bir kızdı. O ve Aaron birkaç ay önce Ted’le Sophia’nın Sevgililer Günü partisinde karşılaşmışlardı ve neyse ki kız Aaron’ı tanımış, onu kapıda görünce korkmamıştı.

Aaron, daha az ürkütücü görünmemek için biraz geri durdu.
“Merhaba.”

Kızın dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Merhaba.”

“Sanırım Presley hâlâ iş yerinde.”

“Evet.” Alexa telefonuna baktı. “Bir saat daha eve dönmez.
Saat üçte masaj seansı var.”

“Bu akşam yoga dersi yok mu?” diye sordu Aaron, sohbet tonunda.

“Yeterli kayıt olmadığı için cuma günü yoga derslerini iptal etmek zorunda kaldı.”

“Bu çok kötü.” Aaron sempatik görünmeye çalıştı ancak iptal olan bir ders için empati duyamayacak kadar kafası karıştı.
“Wyatt nasıl?”

Kızın gülümsemesi genişledi. “Harika! Çok tatlı, değil mi?”

Buna hiç şüphe yoktu. Peki, Amos Ailesi’yle benzerliği de var mıydı? “Uyanık mı yoksa...” Wyatt’ın öğleden sonra uyuyor olması ihtimali her zaman vardı. Aaron bile bunu biliyordu.

“Yarım saat önce uyandı. Oyun oynuyorduk.” Alexa, bir oyuncağın ortasında oturan Wyatt’ı göstermek için kapıyı daha çok araladı.

Bebek başını kaldırıp gülümseyince, Aaron aniden göğsüne binlerce kilo ağırlık oturmuş gibi hissetti. Kendi bebeklik fotoğrafını almak için evine uğramıştı; fırsatını bulur bulmaz kıyaslamak için fotoğrafı çıkarmayı planlamıştı.

“Presley döndüğünde onunla burada buluşacağım,” dedi Alexa’ya, “yani senin için işi devralabilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Bu evet mi demek oluyor?”

“Sanırım ama... Presley bir şey söylemedi.”

“Onu arayabilirdik fakat masaj seansında rahatsız etmek istemem.”

“Hayır, bu iyi olmaz. O halde... gidip annemi arayayım mı?”

“Seni biraz daha erken alması sorun değilse bu harika olur.”

Alexa tereddüt etti ancak Aaron ona ödeme yapmak için cüzdanını çıkarınca ve bu davranış kıza yeterince resmi görününce aklındaki soruları dile getirmede.

Aaron ona parayı uzatınca, Alexa hayretle baktı. “Bu genelde kazandığımdan daha fazla. Henüz birkaç saattir buradayım.”

Aaron, verdiğinin yaklaşık bir tutar olduğunu düşünmüştü ama fazladan parayı umursamadı. “Bunu bir ikramiye olarak düşün.”

Alexa, kızarak banknotları cebine koydu. “Teşekkürler. İçeri girin. Annemi arayacağım. Hemen ararsam, muhtemelen onu manikür randevusundan önce yakalayabilirim.”

Küçük kızla birlikte Sophia’yı beklerken Aaron gözlerini Wyatt’tan alamadı. Havadan sudan konuştular ve Aaron onunla televizyon izliyormuş gibi yaptı. Oysa gerçekte dikkati orada değildi. Alexa’yı çağıran korna sesini duyduklarında, Aaron rahat bir nefes aldı.

“Bu annem,” dedi küçük kız ve eğilip Wyatt’ı öptükten sonra sırt çantasını bir omzuna alıp telaşla evden çıktı.

Şimdi Aaron, etrafta plastik bir beysbol sopasını sürükleyen ve onu plastik bir topa vurmak için kullanan Presley’nin bebeğiyle yalnızdı.

“Sana beysbol oynamayı öğretmem gerekecek,” dedi bebeğe ama bunu söylemek, düşünmek bile onu korkutmuştu. Bu çocuk onun muydu?

Aaron konuşunca Wyatt’ın gözleri parıldadı. “Top!” dedi, topu işaret ederek.

Kendi fotoğrafını çıkarıp ona yaklaşırken Aaron'ın midesine sert bir yumru çörekledi. Onu almaya çalışırsa Wyatt'ın rahatsız olabileceğinden korkuyordu. Ya çocuk ağlamaya başlayıp susmazsa? O gün Aaron'ın yanında çocuğu verebileceği Cheyenne ya da bir başkası yoktu ve hiç küçük bir çocuğa bakmamıştı. Fakat ilk kez Cheyenne'in evinde karşılaştıklarında Wyatt ondan korkmamıştı. Orada da cesurca davranması olasıydı ve Aaron beysbol sopasına dokunmadığı sürece öyle de yaptı.

"Sen nereden geldin?" diye sordu Aaron ona.

"Top!" Wyatt, gururla oyuncağını uzattı.

Aaron, bebeklik fotoğrafını inceleyerek benzerlikler ve farklılıklar aradı.

Presley'nin ten rengi oğlununkinden daha koyuydu. Wyatt'ın çikolata kahvesi gözleri vardı ama kum sarısı saçları Aaron'ınki gibiydi. Babası kesinlikle beyaz bir adamdı. Ve Presley'nin Cheyenne'e dediği gibi uzun boylu olduğu kuşkusuzdu. 1,88 metrelik boyuyla Aaron kısa değildi. Yine de saç rengi ve boy? Konu çocuklar olduğunda bunlar kesin kanıtlar değildi.

Fakat Aaron'ı bertaraf da etmiyordu.

Aaron, Wyatt'ı kanepeye taşıyıp oturdu. Başlangıçta Presley'nin oğlu evinde aniden beliren bir yabancı yüzünden şaşırmış ve biraz ilgisi uyanmıştı. Ancak bu uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra Aaron'ın onu sabit tutmasından sıkıldı ve aşağı inmeye çalıştı. O esnada Aaron'ın telefonu çaldı ve melodisi yaramazın dikkatini çekti.

"Telfon!" Aaron'ın eyleme geçmesini bekledi ama Aaron telefonu ön cebinde bıraktı. Arayan muhtemelen ne zaman gidip Camaro'nun işini bitireceğini merak eden Dylan'dı ve Aaron'ın ona verecek bir cevabı yoktu.

“Telfon!” Wyatt sesin geldiği yere parmağıyla bastırda da Aaron’ın fıkrını değiştiredi. O anda başka hiçbir şey önemli değildi; şocuğa bakmadan kendini alamıyordu. *Bir şey*, sorusuna cevap olacak bir özellik veya yüz ifadesi görmeyi umuyordu.

Wyatt’ın dikkati sese ve onun ifade ettiği şeye öylesine çekilmişti ki, beysbol sopasını elinden düşürdü ve Aaron’ın telefonunu kendi almaya çalıştı. “Telfon!”

Aaron, çocuğun kişilik sahibi ve zeki olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kararlılığı ve ısrarı Aaron’ı kakhahalarla güldürebilirdi. Tabii Presley eve döndüğünde öğreneceklerinden o kadar korkmuyor olsaydı...

On Sekizinci Bölüm

Presley stüdyosundan kiralık evine aceleyle giderken heyecanlıydı. O hafta çok fazla masaj randevusu olmamıştı. Açılıştan beri randevular gitgide azalıyordu. Fakat gerçekten talip olmayan insanlar ilgilerini kaybettiklerinden Presley bunu bekliyordu. Gelen müşteriler ise iyi bahşış veriyorlardı, o yüzden genel olarak hâlâ doğru yoldaydı. Caddenin aşağısındaki kuyumcunun sahibi Bill Hunsacker, az önce ona fazladan yirmi dolar vermişti.

Bir yandan aklından o hafta ne kadar kazandığını hesaplarken ve parayla hangi borçları kapatacağına karar verirken, kapısının kilidine anahtarını soktu ve kapının kilitli olmadığını fark etti.

Whiskey Creek güvenli bir yerdi ancak Alexa henüz on dört yaşındaydı. Fresno'nun tekinsiz bir muhitinde yaşadıktan sonra Presley riskleri göze almaya inanmıyordu.

"Hey, kapı neden kilitli değil?" diye seslendi içeri girince. "Yoksa yürüyüşe çıktınız da dönüşte kapıyı kilitlemeyi mi unuttunuz?"

Bebek arabası genelde durduğu ön verandadaydı. O yüzden Presley onların o anda dışarıda olmadıklarını anladı. Televizyon

da açıktı. Ama Alexa'yla Wyatt oturma odasında değillerdi ve Alexa cevap vermiyordu.

“Merhaba? Alexa, ben geldim!”

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Genç kadın, başını kaldırmadan önce kanvas çantasını sehpanın üzerine bıraktı ve sonra donup kaldı. Aaron koridorda duruyor, kucağında bebeğini tutuyordu.

“Eve on dakika önce gelemez miydin?” diye sordu alaycı bir tavırla.

Wyatt'ın pantolonu çıkarılmıştı ve bebek bezi eğri duruyordu. İlk kez alt değiştirme girişiminden sonra yüzündeki rahatsız ifadeyle orada dururken Aaron komik görünse de, Presley gülmedi. Gülemedi. İcini kaplayan korku neredeyse boğazını sıkıyordu.

Aaron neden onun evindeydi? Ve bakıcısı neredeydi?

“Kamyonetini görmedim.”

“Dışarıda duruyor.”

“Garajda değil...”

“Caddenin karşısında.”

Genç kadın başını salladı. Bütçesini düşünmekle o kadar meşguldü ki, çevresine dikkat etmemişti. “Alexa nerede?”

“Annesi onu bir saat önce aldı.”

“Çünkü...”

“Ben buradaydım. İkimize birden ihtiyacın olmadığını düşündüm.”

Aaron'ın tek başına böyle bir karar almış olması Presley'nin endişe etmek için sebepleri olduğunu ispatlıyordu ve bu durum gözlerini yaşlarla doldurdu. Akmalarını önlemek için hızla gözlerini kırptırdı ancak yaşlar kirpiklerinden kayıp yanaklarından aşağı aktı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Aaron. Duyduğu suçluluğu ve korkuyu gizlemek için harcadığı çabaya rağmen, Presley onun şüphelerini güçlendiriyordu ve şüpheleri Aaron’ı haklı olarak öfkeliendiriyordu. Aaron daha ilk konuştuğunda genç kadın onun sesindeki suçlamayı duymuştu ve neden orada olduğunu biliyordu. Bu yüzleşmenin korkusu –ve sonuçları– Presley’yi neredeyse kahredecekti.

“Ben... Ben bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Aaron...”

“Anne!” Wyatt annesinin tanıdık kollarına gitmek için öne uzandı ama Aaron bebeği Presley’nin almasına izin vermedi.

“Bu doğru mu?” Bebeği genç kadının erişemeyeceği şekilde tuttu. “Bu çocuk benim mi?”

Genelde geceleri geç saatlerde Presley’nin bu yüzleşmeyi gözünde canlandığı olmuştu. Fakat hiçbir zaman o kadar gözü yaşlı ve dili tutulmuş halde başladığı bir senaryo düşlemedi.

Kısa bir an için yalanlarını desteklemeyi, arkalarında durmayı geçirdi aklından ancak bu faydasızdı. Aaron şüphelenmeye başladığında oyunun biteceğini biliyordu. Aaron’ın tek yapması gereken babalık testi talep etmektir. Üç ya da dört hafta içinde DNA testi tüm şüpheleri giderirdi.

“Sana iyilik yapmaya çalışıyordum.” Presley’nin sesi fısıltı halini almıştı çünkü yalnızca nefes almak için bile mücadele veriyordu.

“İyilik mi? Bebeğime sahip olarak ve o Arizona’da sözüm ona seni bir iki saatliğine kullanan bir... bir pisliğe aitmiş gibi numara yaparak mı? Bu bana iyilik yapmak mı?”

Aaron Arizona’da neler olduğunu, madde bağımlılığı batağı-

nın onu yok etmesine ne kadar yaklaştığını bilseydi, belki biraz daha anlayışlı olabilirdi. “Sanki kasıtlı olarak hamile kalmışım gibi konuşma, Aaron. Sanki bu duruma düşmeyi *istemişim* gibi.”

“*O halde nasıl oldu?*”

“Hiçbir fikrim yok. Regl olmayınca ben de şimdi senin şaşırdığın kadar şaşırdım. Hep korunmuştuk, o yüzden... Belki de babası sen değilsindir.”

Presley onun içine yeterince şüphe sokabilirse acaba Aaron çekip gider miydi? Neden olmasın? Pandora’nın kutusunu açmak zorunda değildi.

“Başka kim olabilir?”

Genç kadının ona sunacak adayları yoktu. Oralarda tanıdığı herkesi Aaron da tanıyordu ve yeniden Arizona’dan birinin olduğunu gündeme getirirse Aaron ona inanmayacaktı. Sanki parmağıyla birini işaret edebilse Aaron yine de ondan kanıt istemeyecekti ve Presley’nin ona kanıt gösterme şansı yoktu. Hamile olduğunu anladığında başka bir erkekle yatmayalı en az altı ay olmuştu. Regl olmayışından sonraki o kısa dönemde panik ve çaresizlikle kötü şeyler yapmıştı. Sonradan geçmişe dönüp baktığında, bunları sırf ne kadar değersiz ve sevilmeyen biri olduğunu ispatlamak için yaptığına karar vermişti. Yine de bu Wyatt’ın babasının kimliğini değiştirmemişti. “Adını sormadım.”

Aaron ona yaklaştı. “Bu *ne zaman* oldu?”

“Sana bunu da söyleyemem.”

Aaron, bir küfür savurarak parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Yani kasabayı terk etmeden önce hamile miydin? Sonrasında olmuş olma ihtimali yok mu?” Presley tereddüt edince, Aaron kaşlarını yukarı kaldırdı. “Babalık testi yaptıracağım, o yüzden bana gerçeği söyleyen iyi olur.”

Presley o kadarını tahmin ediyordu. Yanaklarını kuruladı.

“Kasabadan gidişimin bir nedeni de buydu. Ama onun başkasına ait *olabileceğini* düşünmek sana yardımcı olursa, o zaman öyle düşün.”

“Yardımcı olmak mı? Gerçek değilse bunun bana ne yarımı olabilir?”

“Gerçek olup olmaması önemli değil! Ben tüm sorumluluğu üstlendim. Senden hiçbir şey istemedim ve asla istemeyeceğim. Sadece çek git!”

“Nasıl? Bana yalan söyledin!”

“Bu habere sevinmeyeceğini biliyordum,” dedi Presley öfkeyle, sonunda ona karşılık verecek kadar kendini toparlayınca. “O zaman hepimiz için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.”

“Babasız büyümesinin oğlum için en iyisi olduğunu mu düşündün?” Aaron yaralanmış görünüyordu ve bu genç kadını şaşırtmıştı. “Ben mükemmel değilim, Presley ama cidden o kadar kötü müyüm?”

“Onu aldırabilirdim. Neredeyse aldıracaktım. Eğer yapsaydım, şimdi bu konuşmayı yapıyor olmayacaktık. O zaman onu bir sır olarak saklamam nasıl büyük bir suç olabilir? Sana söyleseydim bile onu istemeyecektin!”

Wyatt’ın sabrı taşmıştı. Yaygara kopararak ve kıvrınarak Aaron’ın kucağından kaçmak için savaşımaya başladı.

Aaron bebeği yere bıraktı fakat Presley oğlunu almak için çömelince ona engel oldu. “Hiç şansın yok. Onu olduğu yerde bırak.”

“Neden?”

Aaron, Wyatt’a beysbol sopasını uzattı. “Çünkü ona sarılıp bana bir tür canavarmışım gibi bakmana izin vermeyeceğim. Öfkeden delirmeye hakkım var, kahretsin!”

Wyatt, Aaron'ın bacaklarından birine dikkatle baktı. Serbest kalışına üzülp üzülmemesi gerektiğinden emin değildi. Ağlama-ya devam etmedi ancak bir yetişkinden diğerine bakarken dudak-ları titredi.

“Öfkelenmeye her türlü hakkın var,” dedi Presley. “Peki, seçe-neklerim neydi? Onu senin kapma mı bırakmalıyım? Onu aldır-mama kararında söz sahibi olmadığın halde kendime bakıp, onu besleyip giydirmek için senden yardım mı istemeliydim? Yoksa onu evlatlık mı vermeliydim? Bu seni daha mı mutlu ederdi? Sana hamileliğe neredeyse son vereceğimi söyledim. Arizona’da bir kürtaj kliniğine gittim, anla işte.” Wyatt Aaron’ın etrafından dolanmayı başardığında Presley’nin sesi titredi. Oğlu ona ulaştı-ğında halinden memnun bir tavrı vardı ama Presley onu almaya cesaret edemedi. Aaron’ın anlamasını sağlamakla, Wyatt’ın –ve Aaron’ın– içinde uyandırdığı güçlü duygularla mücadele etmekle meşguldü.

Aaron, birkaç saniye boyunca ona baktı. “Onu aldırmana en-gel olan şey neydi?”

O, Presley’nin en kötü anıydı fakat aynı zamanda daha iyi bir hayat için savaş vermeye karar verdiği dönüm noktasıydı. Wyatt, onun motivasyonu olmuştu. Oğlunun Aaron’dan saklayabileceği bir parça olması genç kadına acı vermemişti. Tabii tüm bu konu-lara girmenin anlamı yoktu. Asla âşık olmamış bir erkek bunları anlayamazdı.

“Yapamadım,” dedi. “Ve yapmadığım için ne kadar mutlu ol-duğumu sana anlatamam.”

Sebebi o samimi konuşma mıydı yoksa Presley’nin gözünde-ki yaşlar mıydı, bilmiyordu ama *bir şey* Aaron’ın sert, öfkeli dış kabuğunu kırdı. Bir iç çekerek kaş çatmayı bırakıp volta atmaya

başladığında, genç kadın onun yumuşadığını hissetti. “Benimle iletişime geçebilirdin, lanet olsun. Bana *söyleyebilirdin*. Birlikte karar vermeliydik! Eğer yapmak istemiyorsan seni asla onu aldırma ya da terk etmeye teşvik etmezdim.”

“Peki... ne önerirdin? Ortak ebeveynlik mi? Yoksa yalnızca bana her ay bir çek mi gönderirdin?”

“Yapmam gereken, ortaklaşa karar verdiğimiz her şeyi yapardım!”

Presley, başını iki yana salladı. “Gerçeklerle yüzleşelim, Aaron. Sen bir çocuk için hazır değildin. Maddi olarak yardım edebilirdin fakat yeni sorumluluğunla birlikte gittiğimi görmekten mutlu olurdun. Yani seni sorumlu *tutmadığım* için mi öfkeden deliriyorsun?”

Aaron, ona kırgın bir bakış attı. “Senin de bir kristal küren yoktu. Nasıl tepki vereceğimi biliyormuş gibi davranmayı kes artık.”

“Kristal küreye ihtiyacım yoktu. Hakkımda neler hissettiğini, tek taraflı ilişkimizden ne kadar yorulduğunu biliyordum. Bu yüzden de hayatına tamamen özgürce devam etmene izin verdim. Sen istemeyecek olsan da ben bebeğimizi istedim. O zaman bu bana gayet adilce geldi.”

“Al işte, yine onu istemeyeceğimi söylüyorsun. Ama bana karar verme şansı tanımadın. *Bu* yüzden öfkeliyim, tabii düpedüz yalan söylemene ek olarak! Gerçeği bilmeyi tercih ederdim!”

Haklıydı elbette. Presley’nin yaptıklarına sebep olan her şeyden önce korkuydu; Aaron’ın durumu bir şekilde kontrolü altına almaya çalışması korkusu. Ya velayeti almak için mahkemeye giderse? Şimdi değilse bile daha sonra? *Presley’yi* umursamadığına göre bu çok gerçek bir olasılıktı.

Genç kadın, Wyatt’ın alnına düşen saçları düzeltmek için uzandı. “Seni şüphelendiren ne oldu?”

Odanın diğer ucunda dönüp duran Aaron, ellerini ceplerine soktu ancak Presley oğlunu kollarına aldığı anda itiraz etmedi. “Riley’nin annesi koca çenesiyle tüm kasabada boşboğazlık yapıyormuş.”

“Bayan Stinson mı? Ama nasıl...”

“Bu sabah saçını yaptırmaya gitmiş Shearwood Forest’ta her-kese Wyatt’ın benim tıpatıp aynım olduğunu söylemiş.”

Aaron da benzerliği görmüş müydü? Bunu o veya bu şekilde hiç belli etmemişti.

Fiziksel ve duygusal anlamda kucağında oğluyla birlikte ayakta durmaya devam edemeyecek kadar bitkin olan Presley, en sevdiği koltuğa çöktü. “Şüphelenmen için tek sebep bu muydu?”

“Bir kez merak etmeye başlayınca...” Aaron da kanepeye çöktü, “... sadece anladım işte.”

Erkeğin sesindeki kadercilik karşısında Presley acıyla suratını buruşturdu. “Üzgünüm, Aaron.”

Aaron cevap vermeyince, genç kadın işe yaraması için Wyatt’ın bebek bezini düzeltmeye koyuldu. Bezin bantlarını yeniden bağlamaya çalışırken, Aaron’ın travmatik halinden başka bir şeye odaklanmış oluyordu. Ama düzeltmeye çalışmak sadece bezi tamamen bozdu. Presley, bir bebeğin altını doğru dürüst değiştiremeyecek kadar yeteneksiz olduğu için Aaron’la dalga geçebilirdi fakat o anda bunun uygun olacağından şüpheliydi. Aaron en azından çaba göstermişti.

“Peki, şimdi her şeyi bildiğine göre ne yapacaksın?” diye sordu genç kadın.

Aaron, bakışlarını halıdan çekti. “Bu sırta Dylan da dahil mi?”

“Hayır. O da senin inandığın şeye inanıyor.”

Aaron’m gözlerinde şüphe belirdi. “Peki ya Cheyenne?”

Presley, Aaron’ın kız kardeşine yapmak üzere olduğu iyiliği

düşündü ve cevabının Aaron'ın fikrini değiştirmeyecek kadar inandırıcı olması için dua etti. “*Hiç kimseye anlatmadım.*”

Aaron ayağa fırladı. “Palavra!”

Presley, Cheyenne'in çıkarlarını daha iyi koruyamadığı için berbat hissetti ancak söyleyeceği hiçbir şey o anda Aaron'ı ikna etmeyecekti. Presley ve Cheyenne çok yakındılar. “Haklısın. Ama... sana söylemek istedi. Bunu yapmak için bana yalvardı.”

“Ona sperm vermeme istemesinden önce mi sonra mı? *İki* çocuğum olacağını ikiniz de umursamadınız mı?” Aaron, eliyle yüzünü ovuşturdu. “Kahretsin! Doğum kontrolü konusunda her zaman çok dikkatli biri olarak şimdi her yere bebek saçıyorum.”

Wyatt, kıvranarak annesinin kucağından indi ve beysbol sopasını almaya gitti. “İki çocuğun olmayacak, Aaron. Dylan'la Cheyenne'in bir çocuğu olacak ve eninde sonunda kiminle evlenirsem evleneyim diğer çocuk da benim olacak.”

Aaron'ın gözleri kısıldı. Bu yüzden Presley onu ikna etmeye, hep gelmesini beklediği o güne karşı tedbir olarak sakladığı çözümlü sunmaya çalıştı. “Babalık haklarından bir imzayla feragat edebilirsin. O zaman Wyatt'a karşı *hiçbir* sorumluluğun kalmaz. Hiçbir şey.”

“Oh, *bu* çok cazip bir teklif.”

Presley, onun öyle alaycı davranmasını ummamıştı. “Hayatına özgürce devam edebileceksin. Hiçbir yükümlülüğü olmayan bekâr bir erkek olarak buradan taşınıp hayatını istediğin gibi yaşayabileceksin.”

“Ne teklif ettiğini anladım zaten,” dedi Aaron.

“Bu seni niye kızdırıyor?”

“Artık gerçeği bildiğime göre bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Presley'nin onu ilk gördüğünde artan nabızı yeniden yükseldi. Aaron bir şekilde yumuşamış olabilirdi fakat olaylar Presley'nin umduğu gibi gelişmiyordu.

“Neden olmasın?” diye sordu. “Hazır olduğunda her zaman bir aile kurabilirsin. Tek bir imzayla, geçmişinde endişelenmen gereken hiçbir şey kalmaz. Üzerinde hak iddia edebilecek hiç kimse kalmaz.”

Aaron'ın yanağında bir kas seğirdi; o da Presley kadar fazla duyguyla mücadele ediyordu. “Riley gibi biri oğlumu yetiştirir-ken mi?”

“Belki. O veya bir başkası.” Presley, derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Onu ikna etmek *zorundaydı*. Sanki hayatı için mücadele ediyormuş gibi hissediyordu ve bir bakımdan ediyordu da. Hayatı için bildiği şekilde, oğlunun velayetinin ve kontrolünün kendi elinde olması için savaşıyordu. “Yatak odamda form var. Hemen getireceğim.”

Aaron itiraz etmedi ancak Presley geri döndüğünde dudaklarını büzdü. “Onu elinin altında hazır bekletmen tesadüf mü?”

Presley, formu erkeğin önüne koydu ve yanında getirdiği kalemi ona uzattı. “Daha önce sana anlatmayı düşünüyordum.”

“Yani her ihtimale karşı hazırlandın.”

“Wyatt benim dünyam,” dedi genç kadın, yumuşak bir ses tonuyla.

Aaron cevap vermeyince, Presley biraz daha üsteledi. “Ona çok iyi bakacağım, Aaron. Söz veriyorum. Biriyle evleneyim ya da evlenmeyeyim, senden para istememden endişelenmek zorunda kalmayacaksın. Ne kadar çok çalıştığımı, hayatımı değiştirmek için neler yaptığımı gördün.”

Aaron, imzalamadan kalemi belgenin üzerine fırlattı. “Evet,

beni hayatından nasıl kesip attığını da gördüm. Sanırım sana bunun için de teşekkür etmem gerekiyor, değil mi?”

“İstedğin şey buydu!”

Aaron gidiyordu. Neden? Presley, onun gitmesine izin veremezdi. Ondan Wyatt’ı almakla tehdit etmeyeceğine dair bir teminat, bir ipucu almak zorundaydı.

“Aaron?” Presley onun ardından kapıya giderken gözyaşlarını tutmayı başardı. Anlayış göstermesi için, Wyatt hiç doğmamış gibi hayatına devam etmesi için yalvarmamaya çalışıyordu. Yardımı olacağını bilse, son çare olarak *yalvarırdı* da. “Ne yapacaksın?”

“Birini fena döveceğim.” Aaron, Wyatt’a bakmak için duraksadı. Sonra başını iki yana salladı ve kapıyı çarparak kapayıp çıktı.

“Neyin var?”

Cheyenne, ablasının sesinden ağladığını anlamıştı. Presley, o telefon konuşmasını kendini toparladıktan sonra yapmayı tercih ederdi ancak kız kardeşinin hazırlıksız yakalanmasına müsaade edemezdi. Tek bildiği, o an Aaron’ın onlara gittiği idi. “Yalnız mısın?”

“Pek sayılmaz ama... bir dakika müsaade et.”

Presley, bir hışırtı ve ardından bir kapının kapanma sesini duydu. Kardeşi yeniden konuşmaya başladığında, sanki kendini banyoya kilitlemiş gibi bir yankı vardı. “Neler oluyor?”

“Biliyor.”

“Kim biliyor. Dylan değil. O gayet iyi görünüyor...”

“Aaron!”

“Wyatt’ı mı?” Fısıldayarak konuşmasına rağmen Cheyenne’in sesi bir anda yükselmişti.

Presley'nin yanaklarından aşağı sıcak gözyaşları süzülüyordu.
“Evet.”

“Olamaz. Nasıl öğrendi? Ona *sen* söylemedin...”

“Tahmin etmiş. İşten eve döndüğümde burada beni bekliyordu.”

Sessizlik çöktü, birkaç saniye uzayan bir sessizlik... Sonra Cheyenne, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Midem bulanıyor.”

“Sebebini anlayabiliyorum. Haberi nasıl karşıladı?”

“Aşağı yukarı tahmin ettiğimiz gibi.” Presley, burnunu silip gözlerini kuruladı. “Mutlu olmadı. İkimiz tarafından da aldatıldığını, ihanete uğradığını hissediyor.”

Cheyenne, ufak bir çığlık attı. “Wyatt’ın onun oğlu olduğunu *benim de* bildiğimi söyledin mi?”

“Ona *senin bilmediğini* söyledim ama bana inanmadı. Üzgünüm.”

Cheyenne inledi. “Bu işin sonunun iyi olmayacağından korkuyordum. Şimdi *Dylan da* ona Wyatt hakkında yalan söylediğimi öğrenecek.”

“Ona çok daha büyük bir konuda yalan söyleyeceksin.”

“O Dylan’ın iyiliği için. İkisi aynı şekilde yorumlanmaz. Bu senin içindi. Seni ondan üstün tuttum.”

Presley kanepeye çöktü. Wyatt, yerin ortasında legolarıyla oynuyordu ancak bir şeylerin ters gittiğini seziyordu. Sürekli gelip annesinin bacağına vuruyor, sonra yine oyuna dalıyordu. “Whiskey Creek’e geri dönmem hataydı. Beklemeliydim. Fakat bunun fark edeceğini düşünmedim. Burada olmadığım iki yıl boyunca Aaron bir kez bile bana ulaşmaya çalışmadı.”

“Aslında...” Cheyenne boğazını temizledi.

“Ne?”

“Birkaç kez telefon numaranı istedi. Hatta... çok kez.”

“Neden bunu bana söylemedin?”

“Niye söyleyecektim? Sen hayatını gayet iyi devam ettiriyordun. Kararlılığını zayıflatmak istemedim. Ve çok daha fazla çaba harcayabilirdi. Sana gerçekten ulaşmak isteseydi harcardı.”

Cheyenne bunu ondan sakladığı için incinen Presley ayağa kalktı. Aaron ondan çok kolay vazgeçmişti ve Presley’nin bu acıyla baş etmesi güç olmuştu.

Yine de bilseydi ilişkiyi devam ettirmekle yetinebilirdi. Belki de Cheyenne ona iyilik yapmıştı. Aaron ona değer veriyordu. Değer verdiğini *söylemişti*. Sadece hiçbir zaman yeterince değer vermemişti. “Her halükârda benden kurtulduğu için rahatladığını, geri dönmeme hiç dikkate almayacağını düşünüyordum. Dostluğumuz için savaşıacağını hiç düşünmemiştim.”

“Kaba olmak istemiyorum, Presley ancak bence görüştüğü kadınlardan sıkıldı. Noelle kesinlikle iyi bir partner değil. Ve sen Aaron’dan uzak durmaya çalışıyorsun, bu yüzden onun için yeni bir zorluksun.”

Presley, başını ellerinin arasına aldı. Bunu kardeşiyle daha önce de tartışmıştı ama... “Bu söylediklerin ikimiz için de pek onur verici değil, Cheyenne. Aaron’ı basit bir adam ve beni karasevda bir budalaymış gibi gösteriyor.”

Kardeşi hemen cevap vermedi. “Bunu söylememeliydim. Sadece kalbinin yeniden kırıldığını görmek istemiyorum.”

Presley de *kırılmak* istemiyordu. Son iki yılın karanlık labirentinde yolunu zar zor bulmuştu; kesinlikle o yolculuğa baştan başlamak istemiyordu.

“Teşekkürler. Bence de.” Aaron’ın kollarındayken neler hissettiğini, onun için sandığından daha değerli olduğunu düşündüğünü Cheyenne’in tam olarak anlayabildiğine inanmıyordu. Yine

de Aaron için sadece aşılması gereken bir zorluk olmadığı yolunda üstelemesinin ne anlamı vardı? Bir daha asla beraber olmayacakları gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

Cheyenne, muhabbeti hemen daha güvenli bir bölgeye taşıdı.

“Wyatt’ın onun oğlu olduğunu nasıl tahmin ettiğini hâlâ anlamadım.”

“Tek gereken birinin benzerliklere dikkatini çekmesiymiş,” dedi Presley. “Sonra anlamış ve daha önce sorgulamayı hiç düşünmediği şey gözüne apaçık görünmüş. Onu yanıltığına dair ikna etmek için daha çok uğraşacaktım ancak gerçeği kolaylıkla ispatlayabilirdi.”

“Babalık testi yaptırmayı mı planlıyor?”

“Söylediği bu.”

“Gerçeği bilmeyi cidden istemiyorsa o kadar ileri gitmeyecektir.”

“Belli ki istiyor. Aaron’ın kusurları olabilir ama bir zorlukla yüzleşmekten asla korkmaz.”

“Yani Wyatt’ın hayatına dahil olmayı mı planlıyor?”

“Öyle olduğuna dair sadece tahmin yürütebilirim. Ona haklarından feragat etme şansı verdim, bunu yaparsa Wyatt’la onu asla rahatsız etmeyeceğimizi söyledim.”

“Ve?”

“İmzayı atmadı.”

Presley, kardeşinin bu bilgiyi hazmetmesini bekledi. “Peki, konu nasıl kapandı?” diye sordu Cheyenne sonunda.

“Bir karara bağlanmadı.”

“Bir dakika...”

Presley, kardeşinin sesinin alçalmasından yeni bir olay olduğunu anladı. “Ne oldu?”

“O burada, *Aaron* burada.” Sonraki sözleri fısıltı halinde geldi.

“Sence Dylan’a suni döllenme içinden bahsetmez, değil mi? Sırf bizden intikam almak için?”

“Böyle bir şeyi inadına veya... intikam duygusuyla yapacak kadar kinci değildir. Ama yapsa bile, henüz suni döllenme işini ger ekleştirmedik, o yüzden Dylan *o kadar*  fkelenemez.”

“Aaron, Dylan’a hamile olmadığımı söyleyebilir.”

Presley, ayağa fırladı. “Dylan senin *şimdiden* hamile olduğunu mu sanıyor?”

“Bu yüzden seni daha önce aramaya çalıştım,” dedi Cheyenne. “şimdi boş ver bunu. Gitmeliyim.”

Presley’nin başka bir şey söyleme şansı kalmamıştı. Kardeşi telefonu kapamıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Aaron ağabeyinin ön verandasında durup ondan konuşmak için birkaç dakika isterken, Cheyenne'in arka tarafta, mutfağın yakınlarında gezindiğini görebiliyordu. Yengesinin gergin olduğunu anlamak zor değildi. Tabii onun gerginliğini azaltmak için söyleyeceği veya yapacağı hiçbir şey yoktu. Cheyenne'in Presley'ye olan sadakatinin ona olan sadakatinden güçlü olduğunu anlasa da, bu ufak bir mesele değildi. Bir *çocuktan* bahsediyorlardı. *Onun* çocuğundan. Cheyenne Wyatt'ın babasını ondan iki sene sır olarak saklamıştı. Sonra yardıma ihtiyacı olduğunda ona gelecek cesareti bulmuş, ona herkesten fazla güvendiğini söylemişti. Bunun Aaron'a nasıl hissettirmesini bekliyordu?

Kullanılmış mı? Çünkü bu durumu gayet iyi özetliyordu.

"Elbette," dedi Dylan. "İçeri gel."

Aaron, başını iki yana salladı. "Senin için sorun değilse arayla dolaşmayı tercih ederim."

Dylan, ona hayretle baktı. Aaron, daha önce hiç onu o şekilde evden çıkarmamıştı. Genelde, konuşacak bir şeyleri varsa bunu iş yerinde veya telefonda halledebilirlerdi. Yine de tereddüt etmedi. "Hemen döneceğim," dedi Cheyenne'e.

Aaron'ın kamyonetine bindiklerinde, "Neler oluyor?" diye sordu.

Aaron motoru çalıştırdı, iki blok gitti ve kamyoneti park etti. Uzağa gitmelerine gerek yoktu. Sadece birkaç dakika özel konuşmak istiyordu. "Presley'nin evinden geliyorum."

Dylan, yüz ifadesini tarafsız tutmaya çalıştı. "Söz konusu Presley olduğunda canın nasıl istiyorsa öyle yapacağını açıkça ifade ettin, o halde... bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü oraya senin sandığın sebepten gitmedim."

"Niye *gittin* o zaman?"

Aaron derin bir nefes aldı. "Oraya oğlumu görmeye gittim."

Dylan'ın yüzündeki sakın maske kırıldı. "*Oğlunu* mu? Sandığım şeyi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Wyatt benim oğlum."

"Ve sen ona ya da Presley'ye destek olmak için hiçbir şey yapmadın, öyle mi?"

"Nasıl yapabilirdim?" dedi Aaron öfkeyle. "Bugün öğrendim."

"Lanet olsun!" Dylan alnını ovaladı. "*Emin* misin?"

"Doğrulamak için babalık testi talep edeceğim. Ama inanması kolay, sence de öyle değil mi?"

"Şimdi sen söyledikten sonra, evet öyle fakat... Presley'nin hamile olduğunu ilk kez öğrendiğimizde bunu bir kez konuştuk. Sen bana bebeğin senden olamayacağını, onunla her birlikte oluşunda korunduğunuzu söyledin."

"Korunduk." Ve Aaron'ın bildiği kadarıyla hepsi işe yaramıştı. Yakın zaman öncesi haricinde...

"Peki, nasıl..."

Aaron omuz silkti. "Hiçbir şey yüzde yüz güvenli değildir. Lisede sen de sağlık bilgisi dersleri aldın. Doğum kontrol hapları bile her durumda yüzde yüz etkili değildir."

“Ama sen ona inandın...”

“Hem de tamamen. Presley buradan ayrıldıktan sonra olanlar yüzünden –ya da sizin imalarınız yüzünden– ve onun çocuğun babası hakkında söyledikleri yüzünden, bunu sorgusuz sualsiz kabullendim.”

Dylan radyoyu kapadı; Aaron ise açık olduğunu bile fark etmemişti. “Pekâlâ, ancak Presley o süreci çok zor geçirdi. Wyatt’ın ihtiyacı olan her şeye sahip olabilmesi için sadece makama yedigi aylar oldu. Senden yardım alabilecekken neden yalan söyleyin ki? Senin her zaman daha çok paran vardı.”

Aaron başını iki yana salladı. “Benim anlamadığım da bu. Bana iyilik yaptığını söyledi. Bebeği zaten istemeyeceğimi söyledi. Ama neden bana kendi adıma karar vermem için bir şans tanımadı?”

“O zamanlar iyi durumda değildi.”

Bu doğru olsa da, kabullenmesi zordu. Aaron çok öfkeliydi.

“Belki ona daha fazla bela çıkaracağını düşünmüştür,” dedi Dylan. “Süreci hızlandırmak için seni mahkemeye vermesi gerekeceğini düşünmüş olabilir.”

Aaron yanağını kaşıdı. “Wyatt’ın dünyaya gelmesinden ben de eşit şekilde sorumluyum, o yüzden üzerime düşeni yapmaya gönüllü olurdum.”

“Ya şimdi?”

“Hâlâ gönüllüyüm. Fakat benim yardımımı istemiyor. Benden babalık haklarımdan feragat etmemi istedi.”

Dylan’ın gözleri aniden yeni bir fikirle parladı. Ancak Aaron’ın beklediği gibi tepki vermedi. “Oh! *Şimdi* anladım.”

“Neyi anladın?”

“Wyatt’ı istemeyeceğinden korkmuyordu. İsteyeceğinden korkuyordu.”

“Ne?”

“Yardım edeceğini biliyordu, Aaron. Belki bunu hiç kimse anlamadı ama ben seninle yaşıyordum. Ona nasıl göz kulak olduğumu hatırlıyorum. Kuşkusuz sana âşık olmasının bir nedeni de buydu. Yine de bir düşünsene, maddi anlamda destekte bulunan bir erkek muhtemelen çocuğunun hayatına dahil olmakta daha çok ısrar eder.”

“Olması gereken de bu değil mi?” diye sordu Aaron. “Çocuk için en iyisi bu değil mi? Benim dahil olmam neden kötü bir şey olsun?”

“Konu o değil. Presley’e göre senin her zaman daha fazla maddi kaynağın oldu. Belki iki yıl önce şimdi olduğun yerde değildin fakat yine de ondan çok daha fazla istikrarlı durumdaydın. Güvenilir bir işin, evin, birbirine yakın bir ailen vardı. Onun annesi yeni ölmüştü. Cheyenne, tek kardeşi, evlenmeyi planlıyordu. Ve sen onunla onun istediği şekilde birlikte olmak istemiyordun. Buradan ayrıldığında bebeğinden başka hiçbir şeyi yoktu. Hayatını kazanmak için bir yolu bile yoktu.”

Aaron şakaklarını ovdu. Dylan çok hüzünlü bir tablo çizmişti ancak Aaron, Presley’nin hayatının o döneminde onu ve nerede olduğunu çok kez merak etmişti. O gece Presley kapısına geldiğinde ona öyle davrandığı için ıstırap çekmiş, geçmişi geri getirebilmeyi ve daha nazik olabilmeyi dilemişti. Yine de Presley başından geçenleri bir şekilde atlatmıştı. Aaron’ı da unutmuştu. Ve o günlerde Aaron’la ilişki kurma riskine girmek istemiyordu. Peki, şimdi Aaron Wyatt’ı öğrenmişken elinde ne gibi seçenekler vardı?

“Yani ne yapmalıyım?” diye sordu.

Dylan, cevap vermeden önce bir an düşündü. “Wyatt harika bir çocuk, Aaron. Ben olsam, ondan vazgeçmeden önce uzun uzun düşünürdüm.”

“Ondan vazgeçmezsem, onu Presley’yle paylaşmak için bir yol bulmak zorunda kalacağız. Presley bundan hiç mutlu olmayacak.”

“Bu onu korkutacak. Ama problemi adilce çözebilirsin.”

Aaron, koltuğunda kıpırdandı. “Ondan uzak durmamı istediğini sanıyordum.”

Dylan eliyle yüzünü ovuşturunca çenesindeki sakallar sinir edici bir ses çıkardı. “O daha önceydi.”

“Daha birkaç gün onca ona karşı büyük bir bağlılık duyuyordun.”

“O bağlılığı hâlâ duyuyorum. O benim baldızım. Ama sen de kardeşimsin. Sanırım bu yüzden Cheyenne bana söylemedi.”

“Yani onun gerçeği başından beri bildiğini anladın mı? Ve ona kızmıyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Beni seçim yapmak zorunda bırakmadığı için memnunum. Sana söyleyeceğimi mutlaka biliyordur.”

Aaron gülümsedi. Elbette Dylan ona söylerdi. Ağabeyi her zaman onun iyiliğini düşünürdü. “Beni büyütmenin zor olduğunu kabul ediyorum. Ve hâlâ zaman zaman çatışıyoruz. Bazen içimdeki öfkenin nereden geldiğini ben bile anlamıyorum. Fakat...” Aaron, ağabeyine yaptığı her şey için minnettar olduğunu, onu sevdiğini söylemek istedi. Hiçbir zaman bunu açığa vurup söyleyememişti. Gösteremediği çok zaman da olmuştu. Yine de Dylan, onca yıl sonra halen oradaydı, Aaron’la herhangi bir tehdit arasına girmeye hazırды.

“Fakat ne?” diye sordu Dylan.

Kelimeler Aaron'ın boğazında bir şekilde düğümlenmiş gibiydi. Ağlamadan konuşamayacaktı ve bunu yapması mümkün değildi. Güçlkle yutkunarık ikisini de utandırmadan duygularına gem vurmaya çalıştı. Ama Dylan neler olduğunu anlar anlamaz onu bu yükten kurtardı.

“Tamam. Biliyorum,” dedi ve kamyonetten inmeden önce kardeşinin kolunu sıktı. “Ben eve yürüyerek döneceğim.”

Aaron'ın gözyaşları yine de aktı ama en azından yalnızdı.

Cheyenne, kapının açılıp kapandığını duyunca yerinde duramadı. Dylan eve dönmüştü, peki öfkeli miydi? Cheyenne, daha önce ondan hiçbir şey gizlememişti –Wyatt'm babası ve son haftalarda yaptığı plan dışında– o yüzden kocasının nasıl tepki vereceğine dair bir fikri yoktu. Dylan'ın ona başka herhangi bir sebepten ötürü de yalan söylemiş olabileceğini ya da onu sevmediğini düşünmemesini umuyordu.

“Üzgünüm, Dylan,” dedi eşini koridorda karşılayarak. “Gerçekten üzgünüm. Üvey annenle ilgili haberi benden sakladığın için *sana* nasıl öfkelenim ve şimdi benim senden çok daha büyük bir şeyi gizlediğimi öğrendin ancak... başka ne yapacağımı bilmiyordum.”

Dylan, öfkeli olmaktan çok düşünceli görünüyordu. Fakat Cheyenne ona dokunmadı; kocasının onu sıcak karşılayacağından emin değildi. Dylan'ın kardeşlerini nasıl koruduğu düşünülürse, bu ilk ciddi kavgaları olabilir. Cheyenne, sadakat kurallarını bozmuştu ve Amos kardeşler için sadakat aşktan daha önemliydi.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” Cheyenne suratını buruşturdu çünkü öylesi çok daha kötüydü. Dylan ona kendini her zaman çok iyi hissettirmiş, onu olduğu gibi kabullenip sevdiğini ve her zaman öyle yapacağını göstermişti. Cheyenne’in bu yaptığı, onu çok kıymet verdiği bir şeyi kaybetme tehlikesine atmıştı.

“Presley’nin sırrını saklayarak sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu. “Sana söyleyecektim ama... Presley söylememem için yalvardı. Ve ben... Aaron öğrenirse her şeyin mahvolmasını göze alamadım. Onun nasıl tepki vereceğini tahmin edemedim. Presley’nin eskiden nasıl bir hayatı olduğunu biliyorsun. Sadece o değil, Aaron’ın bebeği istemeyeceğini söylediğinde ona inandım. İki yıl önceki Aaron’ı düşününce bu bana mantıklı geldi fakat...”

“Fakat?”

Cheyenne, ellerini önünde kenetledi. “Zaman geçtikçe, Aaron’ı daha iyi anlamaya başladıkça ve onun hayatının kontrolünü elde ettiğini gördükçe çenemi kapalı tutmak benim için zorlaştı. Yani doğru sebeplerden ötürü yanlış bir şey yaptım, Presley’nin iyiliği için. Umarım buna inanırsın. Öyle iki arada bir derede kalmak o kadar korkunç ki. Bir milyon kez neredeyse her şeyi sana anlatacaktım.”

Cheyenne’in ağzından kelimeler bir anda dökülmüştü ve sonunda Dylan gülümsüyordu. “Tamam,” dedi ve karısını kendine çekti. “Önemli değil.”

İçi rahatlayan Cheyenne, kocasına sarıldı. “Gerçekten mi, Dylan? Beni anlıyor musun? Çünkü öğrendiğinde vereceğin tepki-den çok korkuyordum.”

“*Benden* nasıl korkabilirsin?” diye mırıldandı Dylan, karısının saçlarının arasından.

“Senden değil, hakkımda hissedebileceklerinden.”

Dylan, biraz geri çekilip onun yüzüne baktı. “Hiçbir şey beni seni sevmekten vazgeçiremez.”

“Ama Aaron ve diğer kardeşlerin hakkında nasıl hissettiğini biliyorum...”

“İşte tam da bu yüzden doğru olanı yaptın. Senin yerinde olmak istemezdim; gerçeği bilmek ancak açıklayamayacağımı hissetmek... Beni o konumda olmaktan, birine ya da diğerine ihanet etmek zorunda kalmaktan kurtardın.”

Cheyenne, başını kocasının omzuna yasladı ve onun rahatlatıcı, tanıdık kokusunu içine çekti. “Aynen öyle. İkisine birden dürüst olamazdım ve bu çok zor bir durumdu çünkü Aaron’ı da seviyorum.”

Dylan, onun sırtına şefkatle masaj yaptı. “Sevdiğini biliyorum.”

Artık bu sırrın evliliğine verebileceği zararın ötesini düşünebilen Cheyenne’in aklı Aaron’a ve onun Presley’yle Wyatt’a nasıl tepki vereceğine takıldı. “Aaron bu haberi nasıl karşıladı?”

“Tahmin edebileceğin gibi hazırlıksız yakalandı. Bu durumun üstesinden gelmesi biraz zaman alacak.”

“Wyatt’ın hayatının bir parçası olmak isteyip istemediğini biliyor musun?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Eğer babalık haklarından feragat ederse, Presley ondan asla bir şey istemeyecek.”

“Sanırım bunu açıkça ifade etmiş.”

“Ve?”

“Tam isabetli bir vuruş olmuş.”

Cheyenne, oturmaları için onu oturma odasına çekti. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu Aaron’ın duygularını incitmiş, Cheyenne. Presley’yle hiçbir zaman evlenmek istememesi onu umursamadığı anlamına gelmiyor. Onu önemsiyor, sadece farklı bir seviyede. Presley’nin onu oğullarının hayatına dahil etmeyi bile reddetmesi... Bu Aaron’ın canını yakar, değil mi? O yüzden, kafası hayli karışmış görünüyor.”

“Bunun için üzgünüm. Tüm o erkeklik gururunun altında Aaron’ın hassas biri olduğunun farkındayım.”

“Bilhassa bu konuda çok duyarlı çünkü hangi açıdan bakılırsa bakılsın, biz *her iki* ebeveynimizi de kaybettik. Aaron, ondan olan bir çocuğa sırtını dönüp gitmez.”

Bu sözler Cheyenne’i ürpertti. “Eğer Presley’yi de sevemezse, onun Wyatt’a sahip olmasına müsaade etmesi daha iyi olur.”

“Ben bundan emin değilim.”

“Aaron’ı düzenli olarak görmek zorunda kalmak Presley için ne kadar zor olur, anlamıyor musun? Ona hâlâ âşık, Dylan.”

“Presley adına talihsiz bir durum fakat bu noktada endişelenmemiz gereken kişi Wyatt. Eğer hayatın parçası olmak isteyen bir babası varsa, bunu hak ediyor.”

“Diğer bir deyişle, yetişkinler için içinden bir şekilde çıkmak zorundalar.”

“Kesinlikle.”

“O halde, sen Aaron’ın oğlunun hayatına dahil olmak isteyeceğini düşünüyorsun.”

“Eğer oğlundan vazgeçerse, kardeşimi sandığım kadar tanıımıyormuşum demektir.”

“Onu tanıyorsun.” Cheyenne, uzun uzun iç çekti. “Zavallı Presley. Bununla baş edebilmesi için dua edeceğim.”

“Ona ihtiyacı olan desteği vermek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Belki sonunda bu durum en iyi şekilde sonuçlanır.”

Cheyenne, kaygılarına rağmen gülümsemeyi başardı. “Böyle bilgi bir adamla evlendiğime inanamıyorum.”

Dylan, karısının dudaklarını öpmek için uzandı. “Şans bir yerde dönmeli, bebeğim.”

Dylan dalga geçiyordu ancak Cheyenne cevap verirken ciddi-di. “Seninle bulduğum mutluluğa ulaşmak için yaşadığım çocukluk gibi on tanesine daha katlanırdım.”

Dylan, elini onun karnına bastırdı. “Dört gözle beklediğimiz güzel şeyler var.”

Cheyenne’in duyduğu yeni suçluluk her şeyi berbat etti. Dylan, Wyatt’la ilgili öğrendiklerini normal karşılamıştı. Karısının ikilemini anlamıştı ve bunu sadece Dylan anlayabilirdi. Cheyenne’in ona daha fazla güven duyması gerekirdi.

Acaba *tüm* yalanları ortaya dökmeli miydi? Ona doktora gittiğini ve spermini test ettiğini söylemeli miydi? Suni döllenmeyi araştırdığını açıklayabilir, bunu bir alternatif olarak sunabilirdi. Ama artık Aaron’ın ona yardım etmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. Aaron fikrini değiştirmişse onu suçlayamazdı.

Eğer Dylan’ın haberi olursa ve bunu kabul ederse belki Grady, Rodney veya Mack bu işi yapardı.

Cheyenne konuyu Dylan’a açarsa, aynı zamanda hamile olmadığını da itiraf etmek zorunda kalacaktı fakat artık sırlara doymuştu. “Dylan?”

Kocasının telefonuna Grady’dan işle ilgili bir mesaj gelmişti ve Dylan ona bakıyordu. “Efendim?”

“Doktor randevunu iptal ettin mi?”

“Elbette. Hamile olduğuna göre doktora gitmeme ne gerek var ki?”

Cheyenne gözlerini yumdu. “Ben sadece... merak ettim.” Söylemek istediği şeyi nasıl söyleyebilirdi ki? Doğru sözcükleri bulamıyordu.

Söze başlamaya karar verdi ancak telefonla işi biter bitmez Dylan onu kendine çekti.

“Bebek için nasıl mutlu olduğumu sana anlatamam,” dedi. “Aaron’la Presley’nin önünde çılgınca günler olabilir ama biz bunu başardık. İçinde bebeğimin büyüdüğünü düşünürken hiçbir şeye öfkelenmem mümkün değil.”

Cheyenne’in söylemek istediği sözler –Dylan biyolojik olarak baba olamazsa deneyebilecekleri başka seçenekler– boğazında düğümlendi. Yine de kelimelerin ağzından çıkması için çabaladı. Eğer Dylan’a anlatacaksa, şimdi bunun zamanıydı. Prosedürü gerçekleştirirlerse –Aaron’ın hâlâ hazır olması pek mümkün olmasa da– geri dönüşü olmayan bir yola girmiş olacaklardı.

Fakat sonra Dylan, “Belki ikimizin de berbat birer çocukluğu oldu. Yine de kendimizi kurtardık. Birbirimize sahibiz ve yakında bebeğimiz de aramızda olacak.”

O noktadan sonra Cheyenne kocasının mutluluğunu bozmadı. “Gelecek senin istediğin gibi olacak,” diye söz verdi onun yerine.

“Peki, Aaron ne yapacak?” Presley, Cheyenne’i iki kez aramış, ancak üçüncü denemesinde kardeşi telefona bakmıştı.

“Bilmiyorum, Presley. Dylan’a bir şey söylememiş. Sadece üstesinden gelmeye çalışıyormuş, öyle değil mi Dylan?”

Dylan geri planda mırıldanırken, Presley bacaklarını göğsüne

iyice çekti. Wyatt'ı yatırdığından beri kanepede hiç kıpırdamadan oturuyordu. Akşam yemeği de yememişti ama aç değildi. Biraz gevşeyebilse, yemekten çok uykuya ihtiyacı vardı. Aaron'ı aramaya cesaret edemediği için, Cheyenne'le Dylan'dan bir güvence bekliyordu. "Bırak Dylan'la konuşayım," dedi.

"Bir saniye."

Telefon el değiştirdi ve eniştesinin sesi duyuldu. "Oğlunun o kadar tatlı olmasına şaşmamalı. O benim kanımdan," diye espri yaptı Dylan.

Presley, ona kızgın olmadığı için Dylan'a minnettardı. Cheyenne kocasının kızgın olmadığını zaten söylemişti fakat Presley, ona özel bir teşekkür borçlu olduğunu hissediyordu. "Umarım artık benden nefret etmiyorsundur, Dylan. Sana söyleyecektim ama Aaron'a söylemenden çok korktum."

"O benim *kardeşim*."

"İşte, neden bu sırrı kendime saklamanın en iyisi olduğunu düşündüğümü anladın mı?"

"*En iyisi* olduğuna katıldığımdan emin değilim. Fakat duygusal açıdan çok iyi durumda değildin ve bu seni anlamamı mümkün kılıyor."

"Yine de beni onaylamadığını söylemeye çalışıyorsun."

"Bir erkek olduğumdan ve konuya erkek gözüyle baktığımdan korkarım hayır, onaylayamam."

Presley, dizlerini daha sıkı sardı. "Peki, beni affedebilir misin?"

"Elbette."

"O ne kadar sinirli?" diye sordu düşünceleri hemen Aaron'a dönen Presley. "Yani... makul davranacak, değil mi?"

"Babalık haklarından feragat edip etmeyeceğini mi soruyorsun?"

Çünkü bunu yapacağından şüpheliyim ve böyle bir şeyi ben de destekleyemem.”

“İki yıl önce Wyatt’ı istemezdi.”

“Her şey değişir. İnsanlar değişir. İkiniz de bunu kanıtladınız.”

“Ama ben o kararı vermek zorunda kaldığımda ikimizin de istediğimiz gibi hareket etmemiz gerektiğini düşündüm. Aaron çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını sık sık dile getirirdi.”

“Peki ya Wyatt?”

“Ne olmuş Wyatt’a? Ben ona bakıyorum. Ve bir gün ona iyi bir baba bulacağım.”

“Onun zaten iyi bir babası var. Tabii Aaron’ın oğlunun hayatında rol almasına izin verirsen.”

Presley, umutlarının solduğunu hissetti. “Ben *hayatıma* Aaron’ı alamam. Onu nasıl unutacağım? Sürekli kendini hatırlatırsa hayatıma nasıl devam edeceğim? Bunun Wyatt’a ne faydası olacak?”

“Başka insanlar bu tür şeylerle sürekli muhatap oluyorlar, Presley.”

O halde diğer insanlar Presley’den daha güçlü veya zekiydiler. Belki de onun kötü genleri yine yoluna çıkıyordu. “Anita’nın kızından fazla bir şey bekleyemezsin,” dedi acı acı.

“Eğer annen gibi olmak istemiyorsan olmak zorunda değilsin,” dedi Dylan. “Hayatının kontrolü senin elinde. Yalnızca yirmi dört ayda neler yaptığına bir bak. Daha uzun bir sürede neler yapabileceğini hayal et.”

Fakat Aaron’dan vazgeçmek uyuşturucudan vazgeçmekten daha zordu. “Kasabaya geri döndüğümde beri onunla yattık,” dedi Presley hiç düşünmeden. “Arizona’dan beri kimseyle birlikte olmamıştım. Ama Whiskey Creek’e döndükten sonra çevremde Aaron varken bir hafta bile sabre demedim.”

Dylan hemen cevap vermedi.

“Dylan?”

Eniştesi bir küfür mırıldandıktan sonra, “Kimsenin birine bu kadar tutkun olduğunu görmedim ve bu da Aaron’a çok kızmama neden oluyor.”

“Beni incitmeye çalışmıyor. Sadece... Bilmiyorum. Biz sanki... cinsel açıdan birbirimize bağımlı gibiyiz.”

“O halde kendine engel olma konusunda biraz antrenman yapması gerekiyor.”

“İkimizin de yapması gerekiyor. Yine de ondan uzak durmayı *denedim*. İnatçı kalbim onun gitmesine izin vermiyor.”

“İnatçı olduğu gerçek,” dedi Dylan. “Cheyenne aranızda olanları biliyor mu?”

“Hayır.”

“Güzel. Ona söylemeyeceğim.”

Presley, arka planda Cheyenne’in şikâyet ettiğini duyabiliyordu.

“Bu benim intikam sırrım olacak,” diye espri yaptı Dylan.

Presley’nin içinden gülmek gelmiyordu. “Keşke onu nasıl unutacağımı söyleyebilseydin.”

“Sadece karar vermen gerekiyor, küçük kardeşim. Hangi erkekle olursan ol, sana tüm kalbini vermesini talep et. Eğer vermezse? O zaman vaktini harcamaya değmez demektir.”

“Kendime güvendiğimi sanmıyorum,” diye kabullendi Presley.

“Bu konuşan senin geçmişin. Onu dinleme. O sana daha önce yalan söyledi. Sen *her* erkeğe layıksın.”

Telefonu tekrar Cheyenne aldı. “Ona ne anlattın?” diye sordu. Karı-koca telefonun başında güreşiyorlarmış gibi bir gürültü oldu. Ancak Presley dikkatini onlara veremiyordu. *Kararını vermen gerekiyor...* Presley, eski şüphelerinin ve güvensizliklerinin

ona bir şekilde sessizce sokulmasına izin vermişti ve bu o kadar çabuk, o kadar kolay olmuştu ki, farkına bile varmamıştı.

“Haklısın,” dedi.

“Kim haklı?” diye sordu Cheyenne.

“Dylan.”

“Hangi konuda?”

Presley ayağa kalktı. “Bir seçeneğim var.”

“Seni anlamıyorum.”

“Neyi kabul edeceğimi ve neyi etmeyeceğimi seçebilirim.”

Ardından duyduğu ses Dylan’ınki oldu.

“İşte şimdi başardın,” dedi Dylan.

Yirminci Bölüm

Presley neredeyse yirmi dört saat endişe içinde bekledikten sonra, ertesi akşam saat sekize yirmi kala telefonu çaldı ve arayan Aaron'dı. Genç kadın ondan ne zaman haber alacağını bilmiyordu ancak herhangi bir zamanda Aaron'ın onunla iletişim kuracağını tahmin etmişti. Baba olduğu gerçeği hakkında düşünüp taşınması bir gününü almıştı. Belli ki şimdi durumu tartışmaya hazırды.

Presley, öyle hassas bir konuyu işyerinde konuşmamayı tercih etti. On dakikadan kısa süre içinde gelecek bir müşterisi vardı ve bir saatlik tam vücut masajı istiyordu, o yüzden Presley'nin vakti kısıtlıydı. Müşterisini kırmızı, şiş gözlerle karşılaması profesyonelce olmazdı, ki Aaron'la konuşurken ağlamaya başlarsa öyle olacaktı. Ama kaderini öğrenmeyi de çok istiyordu ve herhangi bir yanlış adımın Aaron'ı daha çok kızdırmasından korkuyordu, onun için telefonu açtı.

"Alo?" Kendi sesinin nasıl nefes nefese olduğunu duyunca, ne kadar korktuğunu Aaron'ın da anlayıp anlamadığını merak etti. Fakat Aaron herhangi bir işaret vermedi. Hatta cevap da vermedi. "Merhaba? Aaron?"

"Buradayım." Sonunda konuşmuştu ancak sesi tatsız ve sertti.

Presley, aniden tüyleri ürperen kollarını ovuşturdu. “Niye cevap vermedin? Sesimi duyamadın mı?”

“Gayet iyi duydum. Bu konuşmayı yapmaya gerçekten hazır olduğumdan emin değildim.”

“Hâlâ öfkelisin.”

“Buna hakkım yok mu?”

“Var. Ama... ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, Aaron. Senin isteyeceğini düşündüğüm şeyi yaptım.”

“Bana bir kez bile sormadan bebeğimize ne olacağına karar verdin.”

“Sana söylediğim anda geri dönüşü olmayacaktı. Seni karar vermek zorunda kalmaktan kurtardım! Hayatına özgürce ve rahatça devam etmeni sağladım.”

“Bu saçmalık,” dedi Aaron öfkeyle. “Wyatt’ı *benim* iyiliğim için sır olarak saklamadın. Kendi iyiliğin için sakladın.”

Genç kadın, saate gergin bir bakış attı. Her şeyin altüst olması na müsaade edecek vakti yoktu. “Bak, üzgünüm. Ama olan oldu. Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Bunu o kadar kolay atlatabileceğimi mi sanıyorsun? *Gerçekten* üzgün olsaydın belki atlatabilirdim fakat değilsin. Sadece öğrendiğim için üzgünsün. Bunu bana kendin söylemeyecektin.”

Presley ne diyebilirdi ki? Bunu bekliyordu. Bazıları bunu hak ettiğini bile iddia edebilirdi. Ama hamileliğini öğrendiğinde annesinin ölümü, kendi bağımlılığı ve düşük özgüveni nedeniyle öyle karanlık bir yerdeydi ki. Bebeği dünyaya getirmeye karar verdikten sonra tek bir çıkış yolu vardı: Uzaklaşmak ve yeniden başlamak. Sırf Wyatt için yardım etmesi konusunda bile olsa Aaron’la iletişim halinde kalırsa kendini yeniden toparlayabile-

ceğinden şüphe etmişti. Aaron, onun için çok büyük bir cazibe kaynağıydı. “Muhtemelen hayır,” dedi.

“Ve sonra da ortak bir çocuğumuz olduğunu bile bile benimle seks yaptın!” diyerek Aaron bunun durumu daha da kötüleştirdiğine dikkat çekti. “Seni *tekrar* hamile bırakabilirdim.”

“Seksin sonucunda hamile kalılabileceği senin için şaşırtıcı mı? Sana bir tür... feragatname borçlu olduğumu mu söylüyorsun? ‘Benim senden zaten bir çocuğum var, o yüzden yoluna git-sen iyi olur,’ gibi bir şey mi? Zaten seni davet eden ben değildim. Her şey bir... kazadan, bir hatadan ibaretti.”

“Sen de bunu benim kadar istedin.”

“Eski duygulara ve tutkulara yenik düştük. Ama artık geçmiş-te kaldı ve konumuzla ilgisi yok.”

“*Ben* bunu nereden bileyim? O gebelik testini yaptığında yalan söylemiş olabilirsin. O kahrolası banyoya girmeme izin vermedin.”

“Kes şunu! Sanki senden bebekler doğurmaya *çalışıyormu-şum* gibi davranıyorsun. Wyatt bir kazaydı, Aaron. Yakın zaman-da patlayan prezervatif gibi. Doğum kontrolüne rağmen hamile kaldım ve o zamandan beri daha fazla bebek istemek için kapını çalmadım. Tek başıma bir bebek dünyaya getirmemin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Nereden başladığımı, ne kadar az şeyye sahip olduğumu biliyorsun.”

“Bu senin hatan!” dedi Aaron, neredeyse bağırarak. “O kadar zor olması gerekmiyordu. Ben sana yardım ederdim.”

Presley, sesini alçalttı. “Sen bana kürtaj olmamı söyledin.”

Aaron bunu inkâr etmedi.

“Belki de bunu duymak istemedim, tamam mı?” diye devam etti genç kadın. “Bebeği tek isteyen muhtemelen ben olduğumdan belki de ondan benim sorumlu olmam gerektiğine karar verdim.”

“Beni çileden çıkaran da bu! Benim ne yapacağımı nereden biliyorsun? Bana kendi adıma karar verme şansı tanımadın ki.”

“Nasıl tepki vereceğin konusunda yanılıyor muyum? Heyecanlanacak mıydın? Ebeveyn olmaya hazır olduğunu mu söyleyecektin?”

“Büyük olasılıkla ‘heyecanlandığımı’ söylemezdim. Fakat senden daha az hazırlıklı değildim ve sen başardın. Seni kürtaj olmaya zorlamazdım, o yüzden senin hislerini göz ardı edecekmişim gibi konuşmayı kes.”

“Sen hayatından çıkmamı istiyordun! Annemin öldüğü gece bana evime gitmemi söyledin ve ben orada durmuş ağlarken sen kapıyı yüzüme kapadın. Sence ondan sonra sana bebeği söyler miydim? Kahretsin, hayır! Seni tuzağa düşürmeye ya da hayatımın bir parçası olmaya ikna etmeye çalıştığımı sanırdın. Ben bir ceza, bir mecburiyet olmamayı seçtim. Bunu anlamıyor musun?”

“*Seni istemediğimi bildiğini, onun için de bebeğe sahip olma* ma izin vermediğini anlıyorum.”

Bu sözler Presley’yi fiziksel bir darbe gibi vurdu. Aaron’a duygularının karşılıklı olmadığını her zaman sezmişti ancak Aaron bunu hiç o kadar açıkça dile getirmemişti. Aynı kaldıkları onca zamandan sonra bu itirafın ona hâlâ acı verebilmesine şaşan Presley, erkeğin suçlamasını reddetmek için ağzını açtı. Bunun kasabadan gitme ve Wyatt’ı tek başına büyütmeye karar verme nedeniyle bir ilgisi yoktu.

Fakat söyleyeceği şeyden vazgeçti. Az önce Aaron’a dürüst olmasını söylemişti. Belki o da aynısını yapmalıydı. Kasabadan gitme sebebi bu olmayabilirdi, peki ya sonrası? Ya Whiskey Creek’e geri dönüşünden sonrası? Şimdi Wyatt’a sahipken ve onu öyle derinden severken, Aaron’ın sevemeyeceği tek kişinin ken-

disi olmasını *istemiyordu*. Oğlunun sevgisi için Aaron gibi karizmatik biriyle rekabet etmek de istemiyordu.

“Olaylar öyle başlamadı,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama... sırrı saklamaya devam etmemin sebebi bu olabilir.”

Genç kadının bir anda itiraz etmekten vazgeçmesi ve Aaron’ın haklı olabileceğini kabullenmesi erkeğin öfkesinin ateşini söndürmüş gibiydi. “Bak, üzgünüm,” dedi. “O kadar sert konuşmak istememiştim.”

Presley, müşterisinin arabasını kaldırıma çektiğini gördü ve işine devam etmek için gerekli gücü, ruhsal metaneti bir şekilde bulması gerektiğini geçirdi aklından. Bunu Aaron’la konuşmaya devam ederek yapamazdı. “Elbette istedin. Ama şimdi kapamam lazım. Eğer istediğin buysa, sana çocuğunu görüş hakkı vereceğim. Bir hafta sonu Wyatt’ı almak istersen bana mesaj at. Bundan sonra seninle o şekilde iletişim kurmayı tercih ederim,” dedi ve telefonu kaparken müşterisini selamladı.

Aaron telefonunu kanepeye attı, sırtını yastıklara yasladı ve gözlerini yumdu. Az önce ne yaptığından tam olarak emin değildi ancak iyi bir şey yapmadığını biliyordu. Sanki güzel bir şeyi alıp yere çarpmış gibi hasta hissetti kendini. Presley, her zaman özsaygısıyla mücadele etmişti. Sonunda kendine güveni biraz yerine gelmişken, Aaron onu sevebilmesi o kadar inanılmazmış gibi konuşarak genç kadını sersemletmek istememişti. Presley’nin hayatı boyunca onu aşağılayan yeterince insan olmuştu. Aaron onlardan farklı olmakla, genç kadının *gerçek* kişiliğini görebilmekle hep gurur duymuştu. O yüzden o gün Seksi Sadie’de ona yanaşmıştı; onda hayranlık duyulacak çok şey olduğunu o yolla

öğrenmişti. Onun yapmacıksız oluşunu, en ufak bir iyilik için bile minnet duyusunu, esnekliğini ve kolay mutlu olmasını sevmiştir. Ayrıca sokak sanatından ve espri anlayışından da hoşlanmıştı.

O halde neden az önce acı sözlerle onu yaralamıştı?

Çünkü kızgındı, öfkeliydi ve öfkesinin galip gelmesine izin vermişti. Bir kez daha. “Kahretsin!”

“Ne oldu?”

Aaron, gözlerini açınca içeri giren Grady’yi gördü. “Hiçbir şey.”

“Konuştuğumuz konu mu? Wyatt mı?”

Erkek kardeşi o sabah iş yerinde onu bir köşeye sıkıştırmış, Wyatt’la ilgili dedikoduların doğru olup olmadığını sormuştu. Aaron, doğru olduğunu itiraf etmişti. Sonra da aynı şeyi şoka uğrayan fakat çekinerek heyecanlanan diğer kardeşlerinden duymuştu. Aaron’ın çocuk sahibi olmasını fazla abartmayan tek kişi Dylan’dı. Kardeşinin böyle bir sürprizle baş edebilmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

“Evet.”

“Çocuğu görmene izin vermeyecek mi?”

Konu o değildi. Presley, görüş hakkı *önermişti*. Wyatt’ı görmek için zaman ayırmak isterse ona mesaj atmasını söylemişti. Ancak bu da diğer her şey kadar üzücüydü. Genç kadın, az önce ondan koca bir adım daha uzaklaşmıştı.

“Göreceğiz. Onu yarın alıp alamayacağımı soracağım.”

“Sence bunu kabul edecek mi?”

“Neden etmesin? Yarın çalışmıyorum. Ve Presley tam on sekiz aydır onunla birlikte. Oğlumla tanışmak için bir şansım olmalı.”

Grady, hevesle ellerini ovuşturdu. “Bu, *bizim* de onunla tanışabileceğimiz anlamına geliyor. Sabırsızlanıyorum. Dylan, çok tatlı olduğunu söylüyor.”

“Sen onu görmedin mi?”

“Henüz değil.”

“*Kesinlikle* çok tatlı.”

Erkek kardeşi bir şey daha söyledi fakat Aaron onu duymadı ve ne olduğunu öğrenmeye de çalışmadı. Mutfak tezgâhından anahtarlarını aldı, hızla kamyonetine gitti ve Presley’nin evine sürdü. Mesajın canı cehenneme, diye düşündü; aynı ufak kasabada yaşıyorlardı.

Kapıyı kimse açmayınca, stüdyoyu denemeye karar verdi.

İçeri girdiğinde, Presley masaj seansının ortasıdaydı. Kapıda Masaj Seansı Var işareti asılıydı. Altında asılı kâğıttan saat, ne zaman müsait olacağını gösteriyordu. Saat dokuzda.

Aaron saatine baktı. Kırk beş dakika beklemek zorundaydı ama gidip tekrar gelmeyecekti. Eğer onu kaçırırsa, Presley büyük olasılıkla Cheyenne’e gidecekti çünkü Wyatt muhtemelen oradaydı. Ve Presley oraya giderse, onunla özel olarak konuşmak için Aaron’ın daha fazla beklemesi gerekecekti. O yüzden, kapının açıldığını duyana kadar resepsiyon bölümünde oturdu. Sonra ayağa kalktı.

Presley, onu gördüğü anda gerildi. Sanki ağlamış gibi görünüyordu ve bu da Aaron’a kendini daha kötü hissettirdi.

“Burada bir müşterim var,” diye fısıldadı genç kadın, Aaron’ın yalnız kalmadan önce bir tartışma başlatmasından korkarmış gibi aceleyle.

Aaron, onun gerginliğini azaltmayı umarak başını sallayıp tekrar oturdu. Fazla zaman geçmeden babasıyla birlikte Gas-N-Go Benzin İstasyonunun sahibi olan Joe DeMarco görüldü. Aaron onu çok iyi tanımasa da, kasabada birbirlerini pek çok kez görmüşlerdi.

Joe, Presley'ye ödeme yapmadan önce Aaron'a merhaba dedi. Sonra masaj için teşekkür edip gitti.

O gider gitmez, Aaron bir kez daha Presley'ye yaklaşmaya çalıştı. “Üzgünüm,” diye başladı. “Telefonda o kadar kabalık etmek istemedim.” Onu yumuşatmak, sebep olduğu hasarı onarmak için kendine çekmeyi denedi ancak Presley, sanki Aaron ona vurmayı amaçlamış gibi sıçrayarak uzaklaştı.

“Problem değil,” dedi. “Söylediğim gibi, söylediklerinde muhtemelen biraz gerçeklik payı var. Yaptığım şeyin sebebini ben de hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Her neyse, geçmişi değiş-tiremem. Bu yüzden, iyi bir gelecek kurmaya odaklanacağım.”

“Yolunda gayet iyi ilerliyorsun. Sendeki değişimlere hayranlık duyuyorum.”

Presley, bu iltifatı ciddiye almış gibi değildi. Ona teşekkür etmedi. Belki de Aaron'ın yalnızca daha önceki davranışını telafi etmek için kibar olmaya çalıştığını düşünüyordu. “Daha gidecek çok yolum var ama en azından başladım. Yavaş yavaş, değil mi?”

“Herkesin elinden gelen bu.”

“Pekâlâ... Wyatt'a dönersek. Babalık testi yaptıracağız. Tıpkı senin gibi ben de kanıt olmadan hareket etmek istemem. Ancak o zaman bir seçim yapabileceksin, o yüzden şimdiden düşünsen iyi olur. Senin durumundaki birçok baba gibi ocuk nafakası öde-meyi ve çocuğunu görmeyi seçebilirsin veya haklarından feragat etmeyi seçer ve bizden bir daha haber almazsın.”

Aaron, yine öfkelenendiğini hissetti. “Beni hâlâ bunun için zor-luyor musun?”

“Cazip bir seçenek olmalı. Wyatt büyüdüğünde seninle iletişim kurmaya çalışmayacağını garanti edemem elbette. Fakat bu-nun uzak bir ihtimal olması için belli adımlar atabilirim.”

Aaron, haklarından feragat etmeyi düşünmediğini biliyordu. Yine de Presley'nin söylediği şey merakını uyandırdı. “Ve o adımlar...”

“Adını veya seninle ilgili herhangi bir ayrıntıyı açığa çıkarmamaya çalışmak.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Aaron.

Presley, çenesini yukarı kaldırdı. “Sadece sana bağlı olduğunu söylüyorum. Seni asla bir şeye zorlamaya çalışmadım. Şimdi de çalışmıyorum.”

“Ama neyi tercih ettiğin açıkça belli.”

“Geleceğe bakıyorum, sonunda ikimiz de birer eş bulduğumuzda nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Eğer bulursak...”

Aaron, onun söylediği şeyden hoşlanmamıştı. O kadar mesafeli konuşmasından da hoşlanmamıştı. Genç kadının cevabı onu korkutmuştu. Onun üzerinde artık fazla bir güç sahibi olmadığını göstermişti. Ve şimdi Presley'nin ondan bir oğlu vardı.

“Sevginde ve şefkatinde başımdan beri cömert olduğunu biliyorum, Presley. Sen zaten öyle birisin. Kasıtlı olarak hamile kalmadığını da biliyorum. Tüm bunları tek başına yaşamak zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum. Büyük olasılıkla her şeyden çok suçluluk duygusuyla tepki verdim. İlişkimizin o raddeye gelmesine asla izin vermemeliydim.” Aaron içini çekti. “Herkes geçmişte seni kullandığını düşünüyor sanki. Amacım hiçbir zaman bu değildi fakat belki de bunu *yapıyordum* ve sonra da sana *istediğin* şeyi verdiğimi söyleyerek kendimi aklıyordum.”

Presley, neşeden yoksun bir kahkaha attı. “Bana istediğim şeyi *veriyordun*. Ona hiç şüphe yok.”

Ve artık aynı şeyle ilgilenmiyormuş gibiydi. Aaron, bir şekilde onu çantada keklik görmüş, eğer isterse ona her zaman sahip ola-

bileceğini düşünmüştü. “Yaşadıklarımızın içinde yeterince güzel şey olduğu için devam etmesine izin verdim sanırım.”

“Bu anlaşılabilir çünkü bunu senin için çok kolaylaştırdım.”

Presley’nin acı gerçeklere korkmadan bakabilmek gibi bir tarzı vardı. Aaron, onun bu yönüne de hep hayranlık duymuştu. “Ama asla o son birkaç haftaki kadar ihmalkâr olmamalıydım,” dedi. “Aslında annene olanları görmezden gelmeye, önemsememeye çalıştım. Ve sonrasında, bebek sahibi olduğunu öğrendiğimde bu konuyu daha çok merak etmeliydim. Doğum kontrolü hakkında o kadar dikkatli olmasaydık, sanırım merak ederdim.”

Genç kadın, ellerini arkasında kenetledi. “Tüm ayrıntıları bilmesen bile çetin sınavım hakkında Cheyenne’le Dylan’dan duyduğun kadarıyla kasabadan ayrıldıktan sonra başka erkeklerle bazı... problemler yaşadığımı öğrenmiş ya da tahmin etmiş olmalısın,” dedi ve konuşurken bile o kötü anılardan kaçınırmış gibi hemen suratını buruşturdu. “Aradaki zaman yalnızca bir ay kadardı ve sen de hamilelik günlerimi takvim üzerinde işaretlemiyordun elbette.”

“İkimiz de hatalar yaptık. Ben diyorum ki, geçmişi ardımızda bırakalım ve bugünden itibaren Wyatt için en iyisi neyse ona odaklanalım. Bunu yapabilir misin?”

Presley’nin yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. “Elbette. Peki... babalık testinin nasıl yapıldığını öğrenmemi ister misin?”

“Ben öğrenirim. Fakat Wyatt’ın benden olduğuna zaten inanıyorum ve bu da onun hayatının bir parçası olmak istediğim anlamına geliyor. Her ne kadar çekip gitmemi cazip göstermeye çalışsan da, bunu asla yapamam.”

Bir an için Presley, sanki Aaron ona ateş etmiş gibi göründü. Sonra toparlandı ama Aaron, onun kendine güçlkle hâkim olduğunu biliyordu. “Peki.”

Genç kadının onu hayatından tamamen çıkarmak istemesi Aaron'ın canını sıkıyordu. Aaron deneyecek, sağlam duracak ve doğru olanı yapacaktı. Oysa Presley, en büyük korkuları gerçek olmuş gibi davranıyordu. “Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattıyor?”

“İkimiz için de adil olanı bulabileceğimizden eminim.”

Sözleri ölçülü ve nazikti. Aaron'ın tanıdığı içi dışı bir olan, içinden geldiği gibi davranan, tutkulu kadına hiç benzemiyordu. Aaron, bu dönüşümden nefret etmişti. Ancak şimdi barışçıl bir çözüme doğru biraz ilerleme kat etmişken tartışma çıkarmamaya kararlıydı.

“Harika,” dedi başını sallayarak. “O halde Wyatt'ı birkaç saatliğine almama izin vermenle başlamanız mümkün mü?”

Presley, gözlerini onun bakışlarından kaçırdı. “Sanırım bu iyi olur.”

“Eğer tedirgin olacaksan birlikte gelebilirsiniz.” Aaron, onun evet demesini umuyordu. O şekilde çok daha eğlenceli olacağını biliyordu. Birlikte biraz vakit geçirdiklerinde genç kadın muhakkak gevşeyecekti ve Aaron da arkadaşını yeniden bulmuş olacaktı.

Fakat Presley cevap veremeden kapının üzerindeki zil çaldı ve ikisi de döndüklerinde Riley'nin içeri girdiğini gördüler.

Riley, Presley'nin şiş gözlerine bakar bakmaz telaşla onun yanına gitti. “İyi misin?”

Aaron, yine onu yumruklamak istedi. Riley, sanki Aaron bir tür zorbaymış ve Presley'nin bir başkasının korumasına ihtiyacı varmış gibi davranıyordu.

“Her zamanki gibi iyiyim,” dedi genç kadın. “Biz sadece... bazı detayları karara bağlıyorduk. Beni arabada bekleyebilir misin? Yalnızca birkaç dakika alır. Sonra sana her şeyi açıklayacağım.”

“Emin misin?” diye sordu Riley ve Aaron, onun varlığına ihtiyaçları olmadığını göstermemek için kendini zor tuttu.

Presley başını salladı. “Eminim.”

Riley, Aaron’a son bir suçlayıcı bakış atarak sinirle dışarı çıktı.

Aaron, genç kadına yaklaştı ve sesini alçalttı. “Bu herifle ilgili ciddi olamazsın.”

“Yapma. Birbirimizin romantik ilişkileri hakkında yorum yapmayacağımızı hemen şimdi karara bağlayalım.”

“*Romantik ilişkiler mi? Onunla yatmıyorsun!*”

“Aaron...”

Aaron, bir elini havaya kaldırdı. “Üzgünüm. Haklısın. Haddimi aştım.”

“Teşekkürler.”

“Pekâlâ, yarın ne yapıyoruz?”

“Wyatt’ı saat onda alabilirsin. Ama onu bir yere götürmeden önce sana alt değiştirmeyi öğretmem gerekiyor.”

“Sen bize katılmayacak mısın?”

“Hayır.”

Aaron kaşlarını çattı. “Neden?”

“Riley beni pikniğe götürecektir.”

Aaron burnundan soluk alıp ağzından verdi. “Güzel. O halde yarın görüşürüz.”

“Hoşça kal.”

Kesinlikle gitme zamanıydı ancak durum Aaron’a o kadar gerçeküstü geldi ki ayaklarını kıpırdatamadı. Presley, her zaman yalnızca *ona* bağlı olmuştu. Şimdi onun oğlunun annesiydi ve önlerindeki yirmi yıl veya daha uzun süre birbirleriyle muhatap olacaklardı ve genç kadın ondan *hoşlanmamaya* bile kararlıydı, öyle mi?

“Bu akşam Riley’yle nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.
“Bir şeyler yemeye.”

Ya sonra?

Aaron, bunu sormaması gerektiğini biliyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

"Y

ani doğru mu?" diye sordu Riley. "Wyatt Aaron'ın çocuğu mu?"

Presley, ağzına attığı salatayı yutmak için kendini zorladı. Aaron stüdyoda karşısına çıktığından beri aç hissetmiyordu. Fakat Riley, onu yemeğe çıkarabilmek için Cheyenne'den Wyatt'a bir saat daha bakmasını rica etmişti ve o da memnuniyetle kabul etmişti. "Evet."

Ağzının aldığı sert şekilden Riley'nin bu haberi duymaktan hoşlanmadığı anlaşıyordu. Presley, bunun sebebini anlayabiliyordu. Aaron, hayatının ve ilişkiye girdiği her erkeğin hayatının bir parçası olmaya devam edecekti, özellikle de o erkek daimi demirbaş olursa.

"Hamile olduğunu anladığında bunu ona neden söylemedin?" diye sordu Riley. "Sağlam duracağını ve babalık yapacağını düşünmediğin için mi?"

"Bebegi dünyaya getirmek benim kararımdı. Onu yetiştirmenin de benim sorumluluğum olduğunu düşündüm." Genç kadın, ağzına bir lokma daha salata attı. Yemekleri gelene kadar Aaron konusundan dikkatle kaçınarak havadan sudan konuştular ama

sohbetin keyifli kısmının sona erdiği belliydi. Presley buna üzül-müştü. Aaron Wyatt'ı öğrendiğinden beri hissettiği onca sıkıntı ve kaygıdan sonra rahatlamak istiyordu. Ancak bu mümkün ol-mayacaktı. Laf yayılacak, onu tanıyan herkesin bir fikri ve tabii soruları olacaktı.

Riley, bir hamburgerle patates kızartması sipariş etmişti; peçe-tesiyle ağzını sildi. "Bebek yapmak iki kişilik bir iştir, Presley."

Herkes aynı şeyi söylüyordu. Ama hiç kimse onların ilişkilerinin nüanslarını, Aaron ona dostça davrandığı için, o yalnız yıllarında birlikte takılmayı çok sevdiği biri olduğu için, ilgi ve eğlence için, hatta fiziksel ihtiyaçlarını öyle ustalıkla ve tamamen karşıladığı için Presley'nin borçlu olduğu minneti anlamıyordu. "Bunu açık-laması biraz zor fakat hamile kalmam ondan çok benim suçumdu."

Bu kadar yavan bir açıklama karşısında Riley yine suratını buruşturdu. "Sanki hamile kalmaya *çalışmış* gibi konuşuyorsun."

"Kesinlikle *çalışmadım*," dedi Presley, kederli bir halde. "Bir çocuk yetiştirecek durumda değildim ve annelikte başarısız ol-maktan aşırı korkuyordum." *Kendi* annesinin başarısız olduğu gibi. "Demek istediğim... Onun bana âşık olmadığını biliyordum ve yine de onunla görüşmeye, yatmaya devam ettim. Sanırım ba-şıma geleni hak ettiğimi söyleyebilirsiniz."

"Birçok insan orantısız ilişkiler yaşıyor. Bu, ilgisi eksik tarafı tüm sorumluluktan kurtarmıyor."

Presley, onun bahsettiği ilişkilerin kendisinininki kadar orantısız olduğunu sanmıyordu. "Jacob'ın annesiyle de öyle miydi?"

Aaron konusu Presley'yi ne kadar rahatsız ediyorsa, bu konu da Riley'yi o kadar rahatsız ediyor olmalıydı. Yine de konuşmaya isteksiz görünmüyordu. Belki de genç kadının bir noktada onun geçmişini açmasını önceden bekliyordu.

“İlk başlarda öyle değildi. Phoenix... farklıydı. Önceden beraber olduğum kızların hepsinden daha... esrarlı bir yanı vardı. Onu çekici bulduğum için arkadaşlarım çılgın olduğumu düşünüyorlardı. Onu anlamıyorlardı. Ama ben onu ilginç, etkileyici buluyordum.”

Son derece popüler olduğunu düşündüren Riley’nin pürüzlü yanları olan biriyle çıkmakla ilgilenmesi bir anda Presley’ye o kadar tuhaf gelmedi. “Benim gibi mi?”

“Bazen bana onu hatırlatıyorsun,” dedi Riley. “Biraz.”

Genç kadın, salatasına biraz daha sos ekledi. “İkiniz ne kadar süre birlikte oldunuz?”

“Belki üç ay.”

“Çok uzun bir süre değil.”

“Hayır. Yine de konuşmaya başladığımızda ikimizin de bakire olduğu düşünülürse, ilişki çok hızlı ilerledi.”

Presley, bir yudum su içmek üzereydi. Dikkati konuya çekilince bardağını geri bıraktı. “Yattığın ilk kızı *hamile* mi bıraktın? Bu nasıl kötü bir şans?”

Riley, ağzındakini çiğniyordu, o yüzden sadece alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Çok gençmişsiniz!” diye haykırdı Presley.

“Genç ve aptal,” dedi Riley konuşabildiği zaman.

“Aranıza giren bebek mi oldu? Çocuk sahibi olma fikri ilişkinizde çok fazla baskı mı yarattı?”

“Konu o değildi. O... olaydan *sonrasına* kadar hamile olduğunu bilmiyordum.”

O olay... Riley, Phoenix’in bir sonraki aşkını annesinin Buick marka arabasıyla ezmesinden söz ediyordu. Ancak Presley, Riley’nin *bunu* niye söylemek istemeyebileceğini anlayabiliyordu. Lori

Mansfield'in ölümü trajik ve korkunç olmuştu. Kasabahılar bunu hâlâ üzüntüyle hatırlarlardı. Lori'nin ailesi olayı kimseye unutturma niyetinde değildi. Ölümünün her yıldönümünde bir mum ışığı seremonisi düzenlerlerdi ve Phoenix'in şartlı tahliye için her uygun görüldüğünde, şartlı tahliye kurulunun önünde ellerinden geldiğince çok sayıda insan toplarlardı, kadının salınmasına karşı lobi oluşturmalarıydı. Presley, kasabadan ayrıldığından beri hiç aksatmadan takip ettiği *Gold Country Gazetesi*'nde bununla ilgili yazılar görmüştü. Cheyenne'le yaptığı konuşmalar dışında bu, evle ilgili tek zevkiydi.

“O halde onunla neden ayrıldınız?” diye sordu.

“On yedi yaş için çok yoğun bir ilişkiydi. Yedi gün yirmi dört saat beraber olmak istiyorduk. Notlarım ve spor başarılarım zarar görmeye başlamıştı ve annemle babam çok kızıyorlardı. Liseyi bitirir bitirmez evlenmemi istemiyorlardı. O yüzden bana sabit bir kız arkadaşımın olamayacağını, birkaç kızla çıkmam gerektiğini söylediler.”

Presley, gözlerinin hayretle açıldığını hissetti. “*Ve sen de onları dinledin mi?*”

Riley omuz silkti. “Haklı olduklarını, aramıza biraz mesafe koymazsam kendimi ikimizi de mutlu etmeyecek bir hayata mahkûm edebileceğimi biliyordum. Yanlış zamanda karşılaşmıştık.”

“Ve tahminimce ailen onunla evlenmeni istemedi. Bu civardaki fakir süprüntüler sadece Cheyenne'le ben değiliz.”

“Fena halde adaletsizce olabilir ama gerçek bu,” diye kabulendi Riley. “Yargılayıcı olmadıklarını anlatmaya çalıştılar. Hâlâ bunu söylüyorlar. Onun yerine buna ‘gerçekçi’ olmak diyorlar. Yine de Phoenix'in durumunun ve bunda ailesinin rolü olduğun-

dan eminim. Onu ne kadar hatırladığını bilmiyorum ama onun annesi de neredeyse seninki kadar kötüydü.”

“Hatırlıyorum.” Lizzie Fuller, bazı yönlerden Anita’dan da kötüydü. Anita bencil ve ihmalkâr olmasına ve konu uyuşturucuyla fuhuş olduğunda genelde gayrimeşru yaşamasına rağmen, Phoenix’in annesi fiziksel şiddet kullanıyordu ve zihinsel olarak *rahatsızdı*. Doğrusu Presley, onunkinden daha zor bir çocukluk yaşadığını söyleyemezdi.

“Evine her zaman sosyal hizmetlerden gelirlerdi,” diye mırıldandı Riley.

Presley’nin hatırladığı kadarıyla, Fuller Ailesi kasabanın birkaç mil dışında, pislik içinde bir karavanda yaşıyordu.

“Bayan Fuller şimdi nerede?” diye sordu.

“Hâlâ aynı yerde.”

“Ya oğulları?”

“Kim bilir? Buralarda yaşamıyorlar ve bildiğim kadarıyla annelerini asla ziyaret etmiyorlar.”

“Onlar hakkında bir şeyler duydum ama sanırım hiç karşılaşmadık.”

“Çünkü onlar buradayken sen ve Cheyenne burada yaşamıyordunuz. Üçü de on altı yaşma gelince evi terk etti. Hatta biri o yaşta özgürlüğüne kavuşabildi. Diğer ikisi öylece kaçtı. Şimdi Lizzie yalnız yaşıyor ve aslında herkesten elini eteğini çekmiş vaziyette.”

Presley, suyunu yudumladı. “Demek bu yüzden onu kasabada hiç görmedim.”

“Bu günlerde ortalıkta pek rahat gezemiyor. Neredeyse yüz seksen kilo oldu.”

“Phoenix adına kötü hissediyorum.” Presley, bunu açıkça söylemeli miydi, emin değildi. Bir *katil* hakkında öyle bir şey söylemenin doğru olmadığını biliyordu. Fakat gerçek buydu. Kendi geçmişi, onun dertlerini anlamasını sağlıyordu. O da kendi payına kötü kararlar almıştı. Bir insanın canını almanın mazereti olmazdı ancak kırk bir kalp, kıskançlık, korku, saplantı... Bunlar güçlü duygulardı ve kötü kararlara yol açabilirlerdi. Daha on yedi yaşındayken o Buick marka arabanın direksiyonunu yanlış yöne çevirmek aslına bakılırsa *iki* hayata mal olmuştu çünkü Phoenix veya gelecekte beklentileri bir daha asla aynı olamayacaktı.

Neyse ki Riley buna gücenmiş görünmüyordu. “Bazı yönlerden ben de onun adına kötü hissediyorum,” dedi. “Benim tanıdığım kız asla kimseye zarar vermezdi. Zorluydu, hafife alınmaması gereken biriydi ve cazibesinin bir kısmı da bundan kaynaklanıyordu. Ama şeytan değildi.”

Presley, son bir lokma alıp tabağını önünden itti. Bu sohbet, *kendi* problemlerini konuşmaktan çok daha ilginç gelmişti ona. Aynı zamanda, Riley’nin o zamana kadar gördüğü yüzünün ötesini kavramasını sağlamıştı. “Bunu yapmasına sebep olan neydi? Öyle bir şeyi yapmadan önce birinin aklından neler geçer?”

“On yedi yaşındaydı, hamileydi ve bunu birine söylemekten korkuyordu. Ben, onun sevdiği ilk gençtim, karşılığında ona sevgi gösteren ilk gençtim ve onu... birdenbire terk ettim.” Riley, tabağına bakarken dudaklarını büzdü. “Sanırım bunun muazzam bir fırtına olduğunu söyleyebiliriz.”

“Çok üzücü.”

Riley, ağzına bir patates kızartması attı. “Asıl çılgınca olan, tüm bunlar yaşandığında neredeyse Jacob’ın şimdiki yaşındaydık. Öyle gençtim ki. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.”

Riley, tekrar düşüncelere dalmıştı. “Yine de olayları kesinlikle daha iyi idare edebilirdim ve her gün bunun için keşke diyorum.”

“Kendini bir ölçüde sorumlu hissediyor gibisin.”

“Hissediyorum. Bundan bir kaçış yolu olduğunu sanmıyorum. Daha mantıklı, daha nazik, Phoenix’le arkadaş kalmaya daha istekli olsaydım, bugün Lori hayatta olur muydu diye düşünmekten alamıyorum kendimi.”

“İnsan her zaman geçmiş tecrübelerinden ders alır.”

“Yakında hapisten çıkacak,” dedi Riley.

“Ama Lori’nin ailesi...”

“Onu sonsuza dek hapishanede tutamazlar. Onunki ikinci dereceden bir cinayetti, planladığı bir şey değildi. Ve her ne kadar onu bir yetişkin olarak yargılamaya çalışsalar da, henüz on yedi yaşındaydı. Hayatının neredeyse on altı yılını ve buradaki arkadaşlarını kaybetmesinin yanı sıra çocuğunu büyütme şansını da kaybetti.”

Presley, ona daha dikkatli baktı. “İkinci bir şansı hak edip etmemesinden mi bahsediyorsun, anlayamadım.”

“Yaptığı şeyin bedelini ödedi. Sadece *buraya* geri dönmemesini umuyorum.”

“Başka nereye gidecek ki?”

“Problem de bu. Gidecek başka bir yeri yok.”

Kendisi için iyi olmadığını bilse de, Presley Riley’nin patates kızartmalarından bir tane aldı. “Ondan hiç haber alıyor musun?”

“Jacob’a mektuplar ve çamaşırvhanede çalışmak karşılığında kazanabildiği her kuruşu gönderiyor.”

“Dışarı çıktığında o paralara ihtiyacı olmayacak mı?”

“İşine yarayacağından eminim. Yine de Jacob’a bir şeyler vermek istiyor.”

“Jacob mektuplarına cevap veriyor mu?”

Riley cevap vermedi; dalgın dalgın kahvesine baktı.

“Riley?”

“Ona annesinin mektuplarını hiç vermedim ve parayı da üniversite sermayesi için biriktiriyorum. Zaten fazla bir miktar değil.”

“Çünkü...”

“Aralarında ilişki kurmalarını teşvik etmeyi göze alamıyorum.” Riley, bu kararından ötürü işkence çekiyormuş ancak kararına bağlıymış gibiydi. “Lizzie o haldeyken ve Phoenix’in başından onca şey geçmişken, normal olması mümkün değil.”

Ama Presley de ‘normal’ değildi. Riley bunun farkında mıydı?

“Jacob onunla bir noktada karşılaşacak, Riley. Lori’nin ailesinin onu sonsuza dek hapishanede tutamayacağını kendin söyledin.”

“Bu yaz serbest kalacağını düşünüyor.”

“Fakat salınırsa bile kendisinden nefret eden bir topluluğun arasına ve onsuz çok daha iyi olacağı bir annenin yanına geri dönmeyiz, öyle değil mi?”

“Dediğim gibi, gidecek başka hiçbir yeri yok. Ve umurunda olan tek şeyin Jacob’ı tanımak olduğuna dair ısrar ediyor.”

“Peki, seni yeniden görmekle ilgileniyor mu?”

“Hayır.”

“Nereden biliyorsun? Belki de saplantısı azalacağına artmıştır. Hapishanede düşünecek başka neyi var ki?”

“Bana karşı hâlâ duyguları olduğuna inandıracak hiçbir şey söylemedi. Mektupları hep Jacob’la ilgili.”

“Bu da seni salınacağı günle ilgili endişelendiriyor olmalı.”

Riley içini çekti. “Endişelendiğimi itiraf etmeliyim.”

Tabaklarını almak için garson kız geldi. Presley kahve istedi ve Riley, muz kremalı tart eşliğinde bir kahve daha söyledi.

“Sanırım hepimizin kendimize ait problemleri var,” dedi genç kadın gülümseyerek.

Riley, arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. “Eee... Sen Aaron’la ilgili ne yapacaksın?”

Riley onunla sırlarını paylaştığı için Presley kendi durumunu konuşmakta daha rahat hissetti. “Ne yapabilirim?” diye sordu. “O Wyatt’ın biyolojik babası. Hakları var.”

“Sorumlulukları da var.”

“Söylemek istediğin buysa, maddi konularda adil olacağından eminim. Aaron para konusunda hep cömert olmuştur.”

Riley, onu aşırı dikkatli inceliyormuş gibiydi. “O halde belki gerçeğin ortaya çıkması bir lütuf olacak.”

“Maddi yardım hoş olacak,” dedi Presley. Ama sürekli Aaron’ı görmek? “Her şeyin ondan ibaret olmaması çok kötü.”

“Aaron’ın başka açılardan güçlük çıkarabileceğinden mi korkuyorsun?”

“Endişe ettiğim sadece Aaron değil.” Aaron inatçı olabilirdi. Fakat Presley, hele ki Riley’ye onun hakkında kötü konuşamazdı. Bu fazlasıyla vefasızlık olurdu. “Sonunda evlendiğinde, başka bir kadınla, hiç tanımadığım bir kadınla muhatap olacağım. Ya ikisi yapmam gerekenleri yapmadığıma karar verirse? Veya Wyatt’ın onlarla yaşamasının daha iyi olacağını düşünürlerse?” Genç kadın, kucağındaki peçeteyi düzeltti. “Özellikle Aaron’ın büyük olasılıkla benden daha fazla kaynağa sahip olacağını düşünürsek, o zaman işler zorlaşabilir. Yani... bilmiyorum. Kontrolün elinden çıkması, çatışma ihtimali, hepsi beni korkutuyor.”

“Sen evlendiğinde denge senin avantajına değişebilir. Belki birçok kaynağa ve desteğe sahip olacak kişi sen olursun.”

Presley, başını salladı ve konuyu orada kapadı. Gelecek ne

getirecekse getirecekti; gereksiz yere endişelenmek istemiyordu. Yine de bir koca balsa bile, Aaron'la savaşmak *isteyeceğinden* kuşkuluydu.

Sadece Aaron'ın onu o pozisyona girmeye zorlamamasını umut edebilirdi.

Presley'nin Riley'yle dışarıda olduğunu bildiğinden, uykuya dalmak Aaron'a sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi. Bu yüzden, Cheyenne aradığında uyandırılmak hiç hoşuna gitmedi.

"Saat gece yarısını geçmiş olmalı," diye homurdandı telefonda, onun sesini duyar duymaz. O kadar geç olduğunun farkındaydı çünkü Presley'nin evine uğrama isteğine karşı savaşırken gece yarısına kadar saati gözlemişti.

"Üzgünüm. Yataktan çıkana kadar Dylan'ın uyumasını beklemek zorunda kaldım. Benimle mezarlıkta buluşabilir misin?"

"*Mezarlık mı? Gecenin ortasında bu biraz korkunç değil mi? Neler oluyor?*"

"Sadece konuşmak istiyorum."

Aaron, genelde mezarlıktan uzak dururdu. Annesi orada gömülüydü ve geçmişi yeniden hatırlamamayı tercih ediyordu. "Suni dölllenmeyle mi ilgili?"

"Ve başka birkaç şey daha. Gelebilir misin?"

Aaron, derin bir nefes alıp uykulu yüzünü ovuşturdu. "Tamam. On beş dakika içinde orada olacağım."

Cheyenne, hoşça kal demeden kapadı ve Aaron, yataktan çıkıp giyindi.

Anahtarlarına uzanırken, yeniden insan olduğunu hissetti. Cheyenne'in ona yeni sürprizler yapmamasını umuyordu. Yenge-

siyle Dylan için bir çocuğa baba olmayı kabul etmek, sonra zaten Presley'nin çocuğunun babası olduğunu öğrenmek bir bahar için yeterince heyecan vericiydi.

Evden çıktığında serin rüzgârı yemek için can atıyordu ancak yağmur yüklü hava ağırdı. Arabayı çalıştırırken kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. Kararsız hava ve ayın etrafında hızla ilerleyen kara bulutlar mezarlıkta olmayı daha da ürpertici kılacaktı. Buluşmak için ne yer ama...

Yine de Cheyenne'in evine yakın olan mezarlık onlara biraz mahremiyet sağlayabilirdi.

Gittiğinde Cheyenne onu bekliyordu. Aaron, onun kendi annesinin mezarından uzak olmayan bir yerde, yaşlı meşe ağacının altındaki bankta oturduğunu görünce, o günlerde Cheyenne'in Anita'ya karşı neler hissettiğini merak etti. Yengesi, annesinden neredeyse hiç bahsetmiyordu.

Bir keresinde Aaron ona bunu sorduğunda, genç kadın duygularının karmaşık olduğunu söylemişti ve Dylan da kardeşine zorlamaması gerektiğini ifade eden bir bakış atmıştı.

“Burada tek başına oturmak sana rahatsız edici gelmiyor mu?” diye sordu ona yaklaşınca. “Çoğu kadının gecenin bu saatinde buraya gelmekten ödü kopar.”

“Bana göre ise huzur verici,” dedi Cheyenne, omuz silkerek.

Aaron, kendisi bundan rahatsız olduğu için biraz utandı. “Madem öyle diyorsun.”

“Bir keresinde gecenin geç saatine kadar dışarıda kaldığım için ceza olarak Anita beni bu ağaca bağladı,” diye açıkladı Cheyenne. “Ertesi sabah Eve'in annesiyle babası beni kurtarana kadar bütün gece burada bıraktı. Başlangıçta korkudan aklımı kaçırdım

fakat bu olay beni mezarlıkla barış yapmaya, burada bana zarar verecek hiçbir şey olmadığını fark etmeye zorladı.”

Aaron daha da yaklaşıncaya, onun aslında Anita’nın mezarından ziyade Küçük Mary’nin mezarına yakın oturduğunu gördü. Altı yaşındaki Mary, bir zamanlar şimdi Eve Harmon’ın sahip olduğu, Cheyenne’le birlikte çalıştıkları, Viktoryen tarzı B & B Otel’de yaşamıştı. 1800’lü yıllarda, Whiskey Creek’in kuruluşundan kısa bir süre sonra bodrum katta öldürülmüştü. Katilinin kim olduğunu hiç kimse ortaya çıkaramamıştı ve o günden beri küçük kızın hayaletini görenler olmuştu.

“Seninle Presley’yi büyüten kadın hakkında duyduğum hikâyeler beni hep hayrete düşürdü,” dedi Aaron.

Soğuk bir rüzgâr saçlarını uçururken, Cheyenne svetsörtünün eteklerini ellerinin üzerine çekti. “Sizin sıradan anneniz gibi değildi.”

“Hayır,” dedi Aaron ve onun yanına oturdu. “Pekâlâ... Neden buradayız?”

Cheyenne, onun yüzüne baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. “Öncelikle senden özür dilemek istedim. Dün gece sen Dylan’la konuşmak için uğradığında buna fırsatım olmadı.”

“Presley’nin sırrını sakladığın için mi?”

“Bunu neden yaptığımı anlıyorsun, değil mi?” diye sordu Cheyenne yalvarırcasına.

Aaron, öne doğru eğildi ve annesinin uzak bir köşedeki mezarını görmemeye çalışarak dirseklerini dizlerine yasladı. “Aşağı yukarı.”

“Bu konuda kendimi başından beri korkunç hissettim, Aaron. Ancak Presley’nin sahip olduğu tek şey, onu uyuşturuculardan kurtaran ve doğru yönde hareket etmesini sağlayan tek şey

Wyatt'tı. İki yıl önce buradan ayrıldığında ne halde olduğunu hatırlıyorsun.”

“Elbette.”

“Onu bulamadığımız... o süre boyunca nereye gittiğini bana sordun.”

“Arizona’da değil miydi?”

“Oradaydı. Ama sonunda beni aradığında bir kürtaj kliniğindediydi. O kısmı sana anlatmadım. Onu oraya götüren ve sonrasında eve götürmeyi planlayan adamı da anlatmadım. Adamın ona neler yaptığını görmeliydin... O yara bereleri.”

Aaron, bunu düşünmekten bile hoşlanmamıştı.

“Presley’yi hayatını değiştirmeye motive eden o bebeği aldırma kararı oldu,” diye devam etti Cheyenne. “Bunu söylemek kolay tabii. Fakat o kürtaj kliniğine gitmeseydim, ablamı temelli olarak kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olduğumu görmeseydim, senden sakladığımız şeyi saklamaya asla razı olmazdım. Senden buna inanmanı bekleyemeyeceğimi biliyorum ancak gerçek bu, Aaron. Dylan’a bile söylemedim ve onu ne çok sevdiğimi biliyorsun.”

Aaron, kollarını bacaklarının arasında sallandırdı. “Bana bunları söylemek için gecenin ortasında gelmek zorunda değildin. Ve Presley’nin yaşadıkları için üzgünüm. Bundan kısmen suçlu olduğumu kabul etmeliyim.”

“O seni suçlamıyor.”

“Biliyorum.” Presley affediciydi. Aaron’ı asla hiçbir şey için suçlamamış, ondan hiçbir şey beklememişti. Sadece onu sevmişti.

Cheyenne cüzdanına uzandı ve Wyatt’ın bir fotoğrafını çıkardı. “Bunu senin için getirdim. Presley sana onun bir fotoğrafını muhtemelen verecektir ya da kendin onun fotoğraflarını çekebi-

lirsin ama... Vermen gereken zor kararların ortasındaiken bunun senin için iyi olabileceğini düşündüm.”

Hâlâ Wyatt’ın babası olduğuna inanmakta zorlanan Aaron, nur topu gibi çocuğa baktı. Sonunda bakışlarını ondan uzaklaştırdığında başını kaldırdı ve Cheyenne’in gözleriyle karşılaştı. “Ondan vazgeçmemi isteseydin, şu anda bunu bana vereceğini sanmıyorum.”

Cheyenne, kollarıyla onu sardı ve başını omzuna yasladı. “Onun iyi bir babadan faydalanabileceğinden eminim ve senin iyi bir baba olabileceğinden de eşit şekilde eminim.”

Aaron, bir umut ışığı hissetti ancak Presley’nin açıkça ortaya koyduğu şeyden de kaçamadı. “Ablanın beni cesaretlendirmeni isteyeceğinden şüpheliyim. Edindiğim izlenime göre, Wyatt üzerindeki haklarımdan feragat etmemi umuyor.”

“Bunu umuyor olabilir fakat *ben* de Presley’nin seni bu fotoğrafa dahil etme kabiliyetini hafife alıyor olmasını umuyorum. Bu noktada ümit edebileceğim *tek* şey bu.”

Aaron, kendini gülümsemekten alamadı. “Teşekkürler.”

Gitmek için ayağa kalktı ancak Cheyenne henüz bitirmemişti. “Ayrıca sana... suni dölllenme konusunu düşünmek zorunda olmadığını söylemek istedim. Şu anda hayatında o kadar çok şey oluyor ki, herkesi etkileyecek bu kadar kapsamlı bir konuda karar veremezsin. Gönüllü olman gerçekten büyük kibarlıktı ancak... tüm olanlardan sonra kendimi bu konuda iyi hissedemem.”

Demek Cheyenne onu gecenin ortasında *bu* yüzden çağırmıştı. Diğerlerinin hepsi Dylan’ın önünde de söylenebilirdi. “Eğer bir an önce harekete geçmezsek, Dylan hamile olmadığını öğrendiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak.”

“O konuda üzgünüm. Amacım kesinlikle işlerin bu noktaya

gelmesi değildi.” Cheyenne, başını iki yana salladı. “Zamanla-
mam korkunç oldu. Tek başına yeterli olsa bile mesele sadece
Wyatt değil. Babanın serbest kalacak olması ve yeni evliliği hak-
kında, bunun senin hayatınla kardeşlerinin hayatlarına ne yapaca-
ğı hakkında da stresli olduğunu biliyorum. Çok fazla şey oluyor.”

Aaron, onu çekip ayağa kaldırdı. “Cheyenne, ben fikrimi de-
ğiştirmedim.”

Genç kadının yüzünde kuşku bir ifade belirdi. “Ciddi ola-
mazsın.”

“Evet, ciddiylim. Yapalım şu işi.”

Cheyenne’in kaşları yukarı kalktı. “Tüm olanlardan sonra mı?”

Önceki gece kamyonetinden inerken Dylan’ın omzunu sıkışını
anımsamak, Aaron’ı hayır diyemeyeceğine ikna etmişti. Ağabeyi-
ne o kadar çok şey borçluydu ki. “Elimden bu kadarı gelebiliyor.”

Yirmi İkinci Bölüm

Riley onu öpmeye çalışmamıştı. Wyatt'ı Cheyenne'den almasına yardım etmiş ve ikisini arabasıyla evlerine götürmüştü. Sonra bebeğin araba koltuğunu içeri taşımıştı çünkü Wyatt yolda hemen tekrar uykuya dalmıştı. Fakat Riley orada kalmayı teklif etmedi. Presley'ye sarıldı ve iyi uykular diledi.

O gittiğinden beri Presley evin içinde dolanıyordu, özel bir nedeni olmaksızın gergin ve huzursuzdu. Yoksa saatin iki buçuğunda Aaron'ın mesajı geldiğinde uyanık olmazdı.

Güvende misin?

Aaron bunu neden umursuyordu ki?

Presley içini çekerek yazdı: Evet.

Nasıldı? diye cevap geldi.

Güzeldi. Riley iyi biri.

Hâlâ aynı şeyi söylemeye devam ediyorsun yani.

Presley aynı şeyi söylemeye devam *ediyordu*; belki de Riley'ye karşı cinsel çekim duymadığı gerçeğini gizlemek için.

Cevap yazmadı ancak bu Aaron'ın ona yeniden mesaj yazmasına engel olmadı.

Seni görmek istiyorum.

Bu gece herhangi bir şey konuşmak için saat çok geç, Aaron.

Konuşmak istemiyorum.

Gözlerini yuman Presley, başını duvara yasladı. Aslında onun *Güvende misin?* diye sorduğu mesaja hiç cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. Peki, neden vermişti?

Çünkü o da Aaron'ı görmek istiyordu. Hem de feci bir şekilde. Onun için yanıp tutuşuyordu. Ama o zayıflığa bir daha asla teslim olmayacaktı. Özsaygısını koruması ve bu ilişkideki gücünü kaybetmemesi şimdi her zamankinden daha önemliydi.

Wyatt'ı aldığıın zaman görüşürüz, yazdı cevap olarak ve telefonunu kapadı.

Ertesi sabah saat onda Aaron evine geldiğinde Presley yeni duş almıştı. Aaron, bunu onun kokusundan anlamıştı. Onunla sevişirken burnunu saçlarına gömdüğü tüm o zamanları anımsatan bu kokuyu seviyordu.

"Hoş görünüyorsun," dedi. Hiçbir zaman birini ikna etmeye çalışmamıştı fakat şimdi bunu deniyordu. Presley'yi Riley'yle pikniğini iptal edip onunla gelmeye ikna etmeyi ummaktan ala-

mıyordu kendini. Hâlâ bir zamanlar çok hoşlandıkları samimiyeti yeniden kurmak istiyordu.

Ayrıca, oğlu olduğuna inandığı çocukla uzun süre yalnız kalacağı için bir hayli gergindi. Gerçeği öğrendiği gün yaptığı kısa süreli bebek bakıcılığı yolunda gitmemiştir. Değiştirmek zorunda kaldığı o bebek bezinin içindeki şey kadar kötü bir şeyi hayatı boyunca ne görmüş ne de koklamıştır. Bunu hatırlamak bile kusacak gibi olmasına yol açıyordu.

Presley, ona iltifatı için teşekkür etmedi. Yazlık elbisesinin pamuklu kumaşını düzeltti ve Aaron bir kez daha söyleyeceği pophohlayıcı şeylerin göz ardı edileceği izlenimine kapıldı çünkü Presley, onun samimi olmadığını farz edecekti.

Aaron, genç kadına ondan fazla bir şey beklememesini öğretmişti ve dersini de iyi vermişti. Ama Presley gerçekten güzel görünüyordu; açıkça gözler önüne serilen buğday teniyle Aaron'ın kadınlarını sevdiği şekilde narındı. Ancak yorgun da görünüyordu. İri gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve Aaron ne zaman ona uğrasa gergin bir tavırla ellerini ovuşturuyordu.

“İhtiyacın olacak her şeyi topladım,” dedi ve kapının yanında duran plastik kaplı bebek çantasını aldı. “Burada yiyecek ve atıştırmalıklar var. Yedek kıyafet var. Fazladan bebek bezi var. Islak mendil var. Pişik kremi var. Ve bir şişe süt var.”

“Anladım.” Aaron, yerdeki oyuncaklara baktı fakat bebeği göremedi. “Wyatt nerede?”

“Mama sandalyesinde. Onu alayım da sana altını nasıl değiştireceğini göstereyim.”

“Bez değiştirmek atla deve değil,” dedi Aaron, onun ardından mutfağa giderken.

Presley, arkasına dönüp ona sorgulayıcı bir bakış attı. “Oh, gerçekten mi? O işi son yapışında bunu anlayamamıştım.”

“O benim hatam değildi. Resmen patlama yapmıştı. Sonra da altını değiştirmemi istemedi. Sürekli ağlayıp kıpırdandı ve ben de onu ne kadar sert tutabileceğimi bilmiyordum. Canını yakmak istemedim.”

“Bunun için minnettarım,” diye mırıldandı Presley.

“Onu asla incitmeyeceğimi *biliyorsun*, değil mi?”

Genç kadın başını salladı. “Bunu biliyorum.”

Bu itiraf Aaron’a kendini biraz daha iyi hissettirdi fakat Presley’nin ona davranış tarzı hiç de tatmin edici değildi.

“Her neyse, o seferki iyi bir başlangıç değildi,” dedi. “Her yere bok bulaştırdık. Masaya. Üzerime. Atmak zorunda kaldığım başka bir bebek bezine.”

Presley kahkaha atınca, Aaron bir zamanlar çok iyi tanıdığı o kadına ulaşmak umuduyla gülümsedi. Ancak Presley onun gözlerine baktığı anda yüzündeki sıcaklık kayboldu ve bakışlarını kaçırdı. “Anne olarak üzerime düşeni yaptığımı hissedebileyim diye işlemi tekrar edeceğiz.”

Aaron, Wyatt’ın odasına doğru koridor boyunca Presley’ye eşlik ederken onun yatak odasına da göz attı. Ne görmeyi umduğundan emin değildi. Orada kaldığı geceyi anımsadı ve özellikle de o anda hayatında öyle bir dönüm noktasındayken, orada yeniden kalmasına izin verilmesinin nasıl bir his olacağını düşündü. Reno’ya taşınmaya yeni karar vermişken şimdi başına *bu* gelmişti. Planları değişecek miydi? Whiskey Creek’te kalıp ortak ebeveynlik mi yapmalıydı? Yoksa yerini tutabilecek bir yönetici bulduğunda kasabaya geliş-gidiş mi yapmalıydı?

Tanıdık olanın, *Presley’nin* özlemini duyuyordu. Ama aynı

zamanda, onun odasına bakarken yatağındaki yerini Riley'nin aldığına dair bir işaret görmekten korkuyordu.

“Altını değiştirirken, bazen dikkatini dağıtmak için ona bir oyuncak vermen işe yarar,” dedi Presley. Aaron'ın ise *kendi* dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Genç kadın hızlı bir tatbikat yaparken arkasında duran Aaron, ellerini onun belinden yukarı, göğüslerine kaydırma isteğine karşı güçlükle direniyordu.

“Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?”

“Altı doğru dürüst ıslanmamıştı bile.”

Presley gözlerini devirdi. “Pratik yapa yapa sonunda bu işte mükemmelleşirsin.”

“Ona öğle yemeğini ne zaman vereceğim? Tam öğle saatinde mi? Yoksa kahvaltısını az önce mi etti?”

“Saat yedide uyandı. Yedi buçukta kahvaltı etti.”

Presley'nin yorgun olmasına şaşmamalıydı. Pek fazla uyumuyordu.

“Buraya geldiğimde mama sandalyesindeydi.”

“Bir şeyler atıştırıyordu. Saat on iki buçukta veya birde karnını doyurabilirsin. Yaygara koparmaya başlayıp sana haber verir zaten.”

“Anladım.” Wyatt'ın odasında durup birkaç saniye birbirlerine baktılar. Sonra Presley oğlunu yanağından öptü ve onu gönül-süzce Aaron'a verdi.

“En sevdiği oyunculardan birkaçını da vereceğim. Herhangi bir sıkıntı yaşarsan beni arayabilirsin. Hiç tereddüt etme. Bir-iki saat sonra onu geri vermek istersen hakkında kötü düşünmem.”

“Haydi, o kadar da muhallebi çocuğu değilim.”

“Önlemeye çalıştığım da bu tip düşünce tarzı işte. Sırf bir şeyler kanıtlaman gerektiğini hissettiğin için katlanmaya çalışma.”

“Tamam,” dedi Aaron. “Ama pikniğini yarıda kesmek de istemem.”

Presley gözlerini kıstı. “Kulağa aslında bundan zevk almıyorsun gibi geliyor.”

“Senin onunla olduğunu düşünmekten nefret ediyorum,” diye kabullendi Aaron. “Neden *benimle* çıkmadığını bilmiyorum.”

“Bu konuyu kapamıştık.”

“Beni kötü adam yaparak Riley’ye adil olmayan bir avantaj sağlıyorsun!”

Aaron, genç kadının onunla tartışacağını sanmıştı ancak Presley bunu yapmadı. “Riley beni hiç reddetmedi. Ondan korkmam için bir neden yok.”

“Yani ödlelik mi yapıyorsun?”

“Bunu söylemek senin için kolay. Tehlikede olan senin kalbin değil!”

“Bu kez kalbine daha çok dikkat edeceğim.” Aaron, olabildiği kadar samimiydi fakat Presley, onun iltifatlarını dikkate almadığı gibi verdiği sözleri de dikkate almıyor görünüyordu.

“Saçma! Bana âşık olmanı sağlayacak niteliklere sahip değilim ve sırf Wyatt için ya da yatakta uyumluyuz diye benimle çıkmamı istemiyorum. Tam da işleri bir bakıma yola koymuşken şimdi her şeyi tekrar karıştırmaya gerek yok.”

“Sadece kısa bir süreliğine buradayım.” Eğer planına uyarsa... “Altı hafta istiyorum! Bu seni nasıl daha kötü hale getirebilir ki?”

Presley ona ters ters baktı ama Aaron, o bakışların ardında gerçek bir öfke olmadığını anladı. Genç kadın pes etmeden Aaron’ın geri adım atması umuduyla ona sert yüzünü gösteriyordu.

“Haydi,” dedi Aaron, onun elini tutarak. “ Bir şansa daha ne dersin?”

Bir an için Presley’nin kabul edeceğinden emindi. Fakat sonra Presley omuzlarını doğrulttu, çenesini yukarı kaldırdı ve açıkça reddetti. “Hayır, yine de gösterdiğin çaba için teşekkürler.”

Aaron küfredince, Presley biraz şaşırmış gibiydi. “Sana neler oluyor?” diye sordu.

“Durumu benim aleyhime çevirerek eğleniyor musun?”

“Keşke eğlenseydim.” Presley, Wyatt’ın bebek çantasını almak için odadan çıktı. Ve birkaç dakika sonra Aaron, kendini arka koltuğunda bir bebekle kamyonetinde buldu. *Hayatında* ilk kez...

“Vay, onu eve getirmene izin vermiş,” dedi Mack.

Aaron bir elinde hâlâ bebek koltuğuna bağlı duran Wyatt’ı, diğerinde bebek çantasını tutuyordu. “Evet, öyle.”

Mack, her ikisini de yere koyan ve köpekleri görür görmez heyecanla cıgılık atan Wyatt’ı çözen ağabeyini izledi. “Köpek!” diye haykırdı çocuk ve Aaron onu kucağına alırken parmağıyla işaret etti. “Ooh, köpek!”

Mack, kahkahalarla gülmeye başladı. “Şunun yüzündeki ifa-deye bak. Gerçekten çok sevimli.”

“Altını değiştirmen gerekinceye kadar çok eğlenceli,” diye homurdandı Aaron.

“Evet ama o *senin* vazifen, sevgili ağabeyciğim.”

“Sen nasıl bir maçasın böyle?”

Mack cevap vermedi. Wyatt aşağı inmek için mücadele ediyordu ve bu Aaron’ı şaşırtmıştı. Onun Shady ve Kikosan’dan

korkacağını sanmıştı. Biri kahverengi bir Labrador, diğeri golden retriever cinsi olan köpekler Wyatt'tan çok daha büyüktüler.

“Bırak gitsin,” dedi Mack. “Ne yapacak görelim.”

Aaron bebeği kendi ayakları üzerine bıraktı ve iki kardeş, köpekler yüzünü yalarken zevkle tepinip çığlıklar atan Wyatt'a kahkahalarla güldüler.

Mack, ellerini kalçalarına koydu. “Korkmamasından çok etkilendim.”

Aaron, ona bir “gerçekçi ol” bakışı attı. “Benim çocuğum kuyruğunu sallayan bir köpektен asla korkmaz,” diye dalga geçse de, aslında o da Mack'in tepkisinin aynısını beklemişti.

“Köpeklerle fazla birlikte olmadığına bahse girerim.”

“Belli ki onların ne olduklarını biliyor.”

İkisi de Wyatt'm Shady'nin kuyruğunu çekişini izlediler ve köpek neler olduğunu anlamak için kendi etrafında dönerken, bebegin sendeleyip bezli poposunun üzerine düşüşüne güldüler.

“Köpek!” diye tekrarladı Wyatt, parmağıyla işaret ederken.

“Hiç korkusu yok.” Aaron hayret etmişti.

“Fazlasıyla hayran kaldı.” Mack çömeldi. “Hey, küçük adam.” Çocuğu kucacağına almaya çalıştı ancak Wyatt ikna olmuyordu. Tek umurunda olan, yeni dört bacaklı arkadaşlarıydı. Bu yüzden, onu tutmaya çalışmaktan vazgeçtiler ve aynı anda hem onu hem de bir futbol maçı izlerken, çocuğun bir saat oynamasına izin verdiler. Sonra içeri Rodney ve Grady girdi.

“Hey, bak burada kim var!” dedi Grady, Wyatt'ı görür görmez.

O anda Wyatt, hırpalamaktan yorulan ve o sendeleyerek üzerlerine gittikçe sürekli kaçan Shady ve Kikosan'dan başka bir şeye odaklanmaya hazır gibi görünüyordu.

“Bu harika!” Rodney, onun yanına oturdu. “Bir çocuğun var. Buna inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum,” dedi Aaron.

“Neler yapıyor?”

“Neler yapıyor derken... Ne demek istiyorsun?”

“Tahminimce yakalamaca oynayamaz. Ve oyunu izlemekle ilgileniyormuş gibi de görünmüyor. Yani... Bu yaşta onunla ne yapabiliriz?”

Bu yerinde bir soruydu. Aaron da aynı şeyi merak ediyordu. Henüz fazla seçenekleri yok gibiydi. “Bana sorma. Ben bu işte yeniyim.”

“Köpeklerle oynuyor,” dedi Mack.

“Ve altını dolduruyor.” Aaron, son defaki gibi bir tecrübe yaşamamayı umuyordu. “Ama eninde sonunda daha iyi işlere de geleceğiz.”

“İleride profesyonel bir beysbol oyuncusu olsaydı harika olmaz mıydı?” diye sordu Grady.

“Hey, bedava bilet alırdık.” Mack’in bu fıkirden hoşlandığı belliydi.

“Belki atletik olmaz,” diye söze karıştı Rodney.

Aaron ona kaşlarını çatı. “Elbette atletik olacak.”

“Söylemek istediğim, belki onun yerine zeki olur; bir beyin cerrahı gibi.”

Gelecekteki olasılıklar heyecan vericiydi. Kuşkusuz Aaron, Wyatt’ın kendisinininkinden ve Presley’ninkinden daha iyi bir çocukluk geçirmesini ümit ediyordu. Bunu sağlama almaya karar vermişti ve geçmişini arkada bırakmaya o kadar uğraştığı için Presley’ye de minnettardı. “Hem zeki hem atletik olacaksın, öyle

değil mi Wyatt?” Erkek kardeşine sırtıttı. “Ve yakışıklı olacağını da unutmayalım.”

Aaron adını söyleyince Wyatt sendeleyerek yürüdü ve Aaron’ın onu kucağına almasına izin verdi. Aaron, ikisinin nasıl anlaştığını görmek için onları izleyen Rodney, Mack ve Grady’nin, Wyatt’ın buna tahammül edip etmeyeceğini merak ettiklerinden şüphelendi. Fakat çocuk son derece hoşnut görünüyordu, sanki Aaron’ın onu almasını kendi *istemiş* gibiydi.

Sonra Aaron’ın çok daha fazla zaman alacağını sandığı olağanüstü bir şey oldu. Çocuğun görünüşünün ya da yaşattığı hissin veya büyümlü bir gücün, babayla oğul arasındaki kimyanın uyardırdığı öyle şiddetli ve yabancı bir duygu Aaron’ın içine öyle hızlı yayıldı ki, genç adam hayrete düştü.

“Vay be,” dedi soluk soluğa, Wyatt’a bakarken ve Wyatt da gözünü hiç kırpmadan ona bakarken.

Grady, solundaki koltuktan konuştu. “Neye vay be?”

Aaron, yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. Kardeşlerine baktıktan sonra dikkatini tekrar Wyatt’a yöneltti. “Bu çok kolay oldu.”

“Ne demeye çalıştığına dair bir fikrimiz yok,” diye sızlandı Mack.

Elbette yoktu. Ve Aaron bunu açıklayacak sözcükleri bulamadı. Belki de kendi oğlunu sevememekten nasıl derinden korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. En başından beri oğlunun hayatının bir parçası olmamasının onu diğer babaların doğal olarak hissettiği şeylerden mahrum bırakmasından ne kadar korktuğunu...

Oysa şimdi bu korkularının bir temeli olmadığını anlamıştı. Bir oğlu olduğunu yalnızca birkaç gündür biliyordu ve o zaman-

dan beri onunla asgari düzeyde teması olmuştu. Yine de küçük adam şimdiden Aaron'ın kalbinin bir parçasını çalmıştı bile.

Presley, Riley'yle yaptığı piknikten zevk almaya çalışıyordu. Yılın o zamanında Sierra Nevada etekleri muhteşemdi, o yüzden hiç olmazsa manzaranın tadını çıkarıyor olması gerekirdi. Ama kafası Wyatt ve Aaron'ı düşünmekle öylesine meşguldü ki. Ne yaptıklarını hayal edemiyordu. Aaron'ı hiç çocukların etrafında görmemişti. Bildiği kadarıyla, Aaron'ın hiç çocuk istemediğine ya da henüz istemediğine dair yaptığı kaçamak imalar dışında çocuklar hakkında asla konuşmamışlardı bile. Bir de onun tecrübesizliğinin altını çizen şu bebek bezi olayı vardı...

Presley, telefonunun saatine gizlice baktı. Piknik sepetini toplamakla meşgul olan Riley'nin bunu fark etmediğini sanmıştı. Fakat başını kaldırdığında, erkeğin ona kaşlarını çatarak baktığını gördü.

“O kadar mı endişelisin?”

Endişe doğru sözcük değildi, pek *sayılmazdı*. Duyduğu belki pişmanlıktı çünkü gerçekte olmak istediği yerde değildi. Beyni Aaron'ı reddederek doğru seçimi yaptığını söylemekte ısrar etse de, kalbiyle bedeni bundan o kadar emin değildi. En sevdiği insanlarla birlikte olma fırsatını kaçırmış gibi hissediyordu daha çok.

“O hiç çocuklarla vakit geçirmedi.”

“Ama nazik davranacağına güveniyorsun.”

“Elbette. Wyatt'ı asla *bilerek* incitmedi. Sadece şu an sudan çıkmış balık gibi.”

“Bir arayıp kontrol etmek ister misin?”

Presley, hayır demek üzereyken vazgeçti. Neden kafasını rahatlatmayacaktı ki?

“Burada telefon çok iyi çekmiyor,” dedi.

“Geri dönüyoruz. Kasabaya biraz daha yaklaşıncaya kadar bekle.”

Yolda fazla konuşmadılar. Acaba Riley, ilişkilerinin asla o ankinden başka bir şeye dönüşmeyeceğini kesin olarak anlamış mıydı? Belki de konuya pratik bakıyordu: Presley’den hoşlanmıştı, ihtimalleri araştırmıştı ve olasılığı elemişti. Şimdi yola bir başkasıyla devam edebilirdi.

“Bugün o kadar sessiz olduğum için özür dilerim,” dedi genç kadın.

Riley, radyonun sesini ayarladı. “Son zamanlarda olan her şeyi düşününce anlaşılabilir bir durum.”

“Aaron onunla görüşmemi istiyor.”

“Ne zaman?”

“Yani, onunla çıkmamı istiyor.”

Riley’nin kaşları yukarı kalktı. “Ve sen de bu teklifi düşünüyor musun?”

“Sadece altı hafta daha buralarda olacak.”

“Ya sonra?”

“Sonra gidecek ve onu o kadar sık görmem gerekmeyecek. Belki o zaman onu unutabilirim.”

Riley çenesini ovuşturdu. “Yine de iletişiminiz olacak. Artık Wyatt’ı bildiğine göre, en azından önümüzdeki on sekiz yıl boyunca iletişiminiz olacak.”

“Ama... *burada*, hemen köşe başında olmayacak.”

“Bu bir şey fark ettiriyor mu?”

Presley omuz silkti. “Seninle takılmam onu çıldırtıyor.”

“O halde onun ilgisinden çekinmelisin. Eğer rekabet sadece bundan ibaretse fazla uzun sürmez. Seni kandırmasına izin verme.”

“Bunun için teşekkürler.”

Riley, genç kadının sesindeki alaycı tonu sezmişti. “Ne için?”

“Benimle gerçekten ilgileniyor olabileceğini düşünmek o kadar mı olanaksız?”

“Gerçekle yüzleşmelisin yoksa onu asla unutamayacaksın.”

Presley bunu duymak istemese de Riley haklıydı. Kız kardeşi olsa, o da aynısını söylerdi. Zaten bu yüzden Presley konuyu ona açmamıştı. Ve Cheyenne’le konuşursa, bu tepkiyi erkek şövalyeliğiyle de bağdaştıramazdı. Cheyenne, Aaron’ı seviyor ve *yine de* ablasını ondan uzak durması için uyarıyordu.

“Haklısın,” dedi. *Beni bir kez yak, sana yazıklar olsun; beni ikinci kez yak, bana yazıklar olsun.*

Yirmi Üçüncü Bölüm

Riley'yle birlikte kasabaya döndükten sonra Presley Aaron'ı aramaya çalıştı. Ona ulaşamayınca kaygılandı ve şimdi evde yalnız olduğuna göre oyalanacak bir şeyi olmadan saplantılı bir şekilde düşünüp durabilirdi. Neyse ki sadece yarım saat sonra Aaron onu aradı.

"Neden çağırma cevap vermedin?" diye sordu genç kadın.

"Telefonumu duymadım. Ne oldu?"

"Nasıl gittiğini öğrenmek istedim."

"İyi gidiyor."

İyi? O kadar mıydı? "Wyatt'ı yakın zamanda eve getirecek misin?"

"Pek yakında sayılmaz. Birkaç saat daha benimle kalabilir mi?"

"İlk ziyaret için çok uzamaya başladı. Ne yapıyorsunuz?"

"Alışveriş."

"Bir bebekle alışveriş yapmak kolay değildir. Ona benim bakımamı tercih etmez misin?"

"Az önce aldığım bebek arabasında uyuyor."

"Benimkini kullanabilecekken neden ona bebek arabası aldın?"

"Bu daha güzel," dedi Aaron. "Cadillac versiyonu. Senin de hoşuna gidecek."

“Ama bebek arabaları pahalıdır.”

Presley, tüm bebek malzemeleri ve Wyatt’ın çoğu kıyafeti gibi bebek arabasını da ikinci el satın almıştı.

“O kadar da değil. Eee, ne diyorsun? Biraz daha benimle kalabilir mi? Zaten dönüş yolu bir saat sürer. Hazır buradayken başka birkaç yere daha gidebiliriz.”

“Orası neresi?”

“Sacramento.”

“Oğlumu ta Sacramento’ya mı götürdün?”

“O benim de oğlum, unuttun mu?”

“Yani DNA testini yaptırdın mı?”

“Pamuklu çubukla örnek aldık ve numuneleri postayla laboratuvara gönderdim ancak sonuçları birkaç hafta alamayacağız.”

“O yüzden mi kasabadan ayrıldın?”

“Hayır. Whiskey Creek’te Toys “R” Us yok.”

Presley, Aaron’ın bunalacağını, Wyatt’ı bir an önce annesine vermek için can atacağını sanmıştı. Hâlbuki durum öyle görünmüyordu. “Pekâlâ. Devam et ve her ne yapıyorsan işini bitir.”

“Belki Wyatt yokken sen de biraz uyuyabilirsin. Sesin yorgun geliyor.”

Presley yorgundu. Yeterince uyumuyordu. İşle, bir bebekle ve yanlış erkeğe olan saplantısıyla uğraşmak kolay değildi. Geceleri uykusunu biri kaçırmazsa diğeri kaçırıyordu. “Bu çok baştan çıkarıcı. Fakat stüdyoda yapmam gereken birkaç şey var. Fırsatım varken oraya gitmeliyim.”

“Uyu,” diye üsteledi Aaron. “Uyursan çok daha iyi hissedeceksin. Wyatt yanımda ve ona iyi bakıyorum.”

“Çok eğleniyoruz,” dedi arka plandan biri.

Presley, Aaron’ın yalnız olduğunu sanmıştı. “O kim?”

“Grady de bizimle geldi.”

“Siz tam olarak ne alışverişı yapıyorsunuz? Satın aldığın bebek arabası dışında tabii.”

“Daha fazla çocuk eşyası. Başka ne olacak ki?”

“Aynı eşyalardan ikişer tane olmasına gerek yok ki. Daha ben de neler olduğunu bilmiyorsun.”

“Sende neler olduğunu gördüm.”

Cinsel kinaye aşikârdı. Aaron muziplik yapıyordu. Presley’yi bu da şaşırttı. Aaron’ın eğlendiğini, rahatsız veya baskı altında hissetmediğini ya da ona kızmadığını anladı. “Yanında Grady varken bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Seninle bir oğlumuz var, Presley. Kardeşimin yattığımızı anlayabileceğinden eminim.”

“Hâlâ yatıyoruz sanacak!”

Presley, Aaron’ın ona aradan o kadar uzun süre geçmediğini hatırlatacağını düşündü. Ancak Aaron bunu yapmadı. Yeniden konuştuğunda, “Piknik nasıldı?” diye sordu.

Özellikle heyecan verici değildi. Genç kadın, zamanın büyük kısmını Aaron ve Wyatt’la birlikte olmayı ne kadar çok istediğini düşünerek geçirmişti. “Gerçekten eğlenceliydi,” diye yalan söyledi.

Presley, Aaron’m sesini alçaltışından Grady’nin onu duymaması için arkasını döndüğünü anladı. “Ne kadar eğlenceliydi?”

“Seni ilgilendirmez,” diye cevapladı Presley ama Aaron onu başka bir erkekle düşünmekten hoşlanmadığı için biraz tatmin duymaktan alamadı kendini.

“O gitti mi?”

Aaron, Riley’nin adını ağzına almak istemiyormuş gibiydi. “Evet.”

“Güzel. Biraz uyu. Birkaç saat sonra görüşürüz.”

Presley yatağa girmeye başlamıştı bile. Üzerinde baskı yapacak *bir şey* olmadan kendine ait bir öğleden sonra geçirmeyeli sanki yıllar olmuştu; Wyatt’ın onu çok çabuk uyandıracağı korkusu olmadan, oğlunu Cheyenne’den alması gerektiğini düşünmeden, onu bekleyen masaj randevularıyla veya yoga dersleriyle dolu bir akşam olduğunu bilmeden... Tatlı bir ilkbahar öğleden sonrasıydı, yalnızdı ve Wyatt’ın güvende olduğunu biliyordu.

O an için her şey güzeldi. Geleceği düşünmek istemiyordu...

“Öyle yapacağım,” dedi Aaron’a. Sonra uyuyakalmış olmalıydı çünkü onunla vedalaştığını hatırlamıyordu. Sonrasında bildiği tek şey, üç saat yirmi dakika sonra Aaron’ın kapıyı çalıyordu.

“Selam, demek uyudun,” dedi Aaron, Presley sonunda kapıyı açtığı anda.

Aklını toplamaya çalışan genç kadın, esnemesini eliyle bastırdı. Aaron’ın arkasında güneş batıyorken onu ana hatları dışında görmesi zor oldu fakat onun bir elinde hâlâ araba koltuğuna bağlı Wyatt’ı taşıdığını anlayabildi. Diğer elinde de bebek çantası vardı. Keşke Wyatt’ı ve onca malzemeyi oradan oraya taşımak Presley için de o kadar kolay olabilseydi.

“Niyetim bu kadar uzun süre uyumak değildi.” Aaron araba koltuğunu yere bırakır bırakmaz, oğlunu kemerlerden kurtarmak için eğildi. “Yine de iyi geldiğini itiraf etmeliyim.”

“Belki de beni Wyatt’ın hayatına dahil etmen o kadar da kötü olmayacak, değil mi?”

Presley oğlunu öpecekti ama bebeğin yüzü yapış yapıştı. “Anne!” dedi Wyatt, kollarını onun boynuna dolayınca kadar el çırparak.

“Eğer her zaman bu kadar nazik olursan kötü olmaz.”

Aaron, abartılı bir tavırla ona kaşlarını çattı. “Ben *hep* nazik olmak dışında ne yaptım ki?”

“Olmadığın zamanlar da vardı.”

“Annenin öldüğü gece bir pislik gibi davrandığım için özür diledim. Bu konuda kötü hissettiğimi biliyorsun.”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Her neyse, geçmiş geçmişte kaldı. Beni ilgilendiren şey gelecek. Daha sonra, evlendiğinde ve mutlu etmen gereken bir eşin olduğunda nasıl biri olacaksın?”

“Seni o kadar tedirgin eden *bu* mu?”

Presley, ona sarılan Wyatt’ın sırtını sıvazladı. “Elbette bu. Beni en çok korkutan olasılık bu.”

Aaron, bebek çantasını boş araba koltuğunun içine koydu. “Yani güvenmediğin ille de *ben* değilim.”

“Tek başına olduğun sürece değilsin.”

“Presley, ben bir kadına onu sevdiğimi bile söylemedim. İleri-
de söyleyeceğimi nereden biliyorsun?”

Presley, onun ciddi olduğunu sezinledi; Aaron onu iyi tanıyan birinden güvence bekliyordu. Fakat korkmasını gerektirecek bir şey yoktu. Kadınları çekiyordu ve bir gün biri olacaktı. “Şansım varsa, çocuk sahibi olamayan ve Wyatt’ı isteyecek bir kadına âşık olursun.”

Aaron, onu kolundan yakaladı. “Wyatt’ı asla senden uzaklaştırmayacağım.”

“Bu bir söz mü?” diye sordu genç kadın, onun yüzünü inceleyerek.

Aaron’ın bakışları dudaklarına kaydı. “Evet.”

Presley’nin yüreği bir anda ağzında atmaya başlamıştı. Aaron ve birlikte geçirdikleri gecenin hatıraları o kadar yakındı ki. Geri

adım attı. “Umarım uzaklaştırmazsın,” diyebildi. “Wyatt benim her şeyim.”

Aaron ona artık dokunmuyor olsa da, hâlâ Wyatt’ın dizini okşayacak kadar yakındı. “Sebebini görebiliyorum.”

“Baba!” dedi Wyatt, Aaron’ı göstererek.

Presley, hayretle gözlerini kııptı. “Düşündüğüm şeyi mi söylediy?”

Aaron’ın yüzünde beliren gurur genç kadına haz vermişti. Onun o kadar mutlu görünmesi *Presley*’yi de mutlu etmişti. Birlikte olsunlar veya olmasınlar, en azından o günlerde Aaron iyi görünüyordu. Presley bunu görmekten, buna inanmaktan hoşlanıyordu. *Her* ikisi de çok yol kat etmişti.

“Bunu ona Grady ve ben öğrettik.”

“Nasıl?”

Aaron’ın dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Her doğru söyleyişinde ona M&M verdik.”

Presley şok oldu. “Onu *şekerle* mi beslediniz?”

Aaron, onu sakinleştirmek için tek elini havaya kaldırdı. “Sadece biraz. Yapmamalıydık biliyorum ama...” O çocukça gülümseme yeniden belirdi. “Tanrım, kendimizi durdurmamız çok zor oldu. Şekerleri o kadar sevdi ki.”

Arada sırada Presley de Wyatt’ın belli şeyler karşısındaki heyecanına yenik düşüyordu, o yüzden Aaron’a çok kızamadı. Wyatt’ın ona ilk kez Baba deyişini duyduğunda Aaron’ın mutluluğunu hayal etmek o kadar kolaydı ki.

“Tamam,” dedi. “Araba koltuğunda uslu durması gerektiğinde ve yaygarayı kopardığında bazen bir lolipop elde edebiliyor. Yine de ikimiz birden onu aşırı şımartırsak sonu pek iyi olmayacak.”

“Bence olacak,” dedi Aaron. “Harika bir iş çıkarmışsın, Presley. Mutlu, uyumlu bir çocuk. Grady, Rodney ve Mack onun ne kadar korkusuz olduğuna inanamadılar.”

Presley bu iltifatı beklemiyordu. “Teşekkürler.”

Aaron’ın eli Wyatt’ın dizinden Presley’nin çenesine gitti ve başını öne eğerken yüzünü avcunun içine aldı. Onu öpecekti. Presley neyin gelmek üzere olduğunu biliyordu ve onu durduracak iradesi yoktu.

Dudakları buluştuğunda, vücuduna yayılan elektrik genç kadının nefesini kesti. Aynı elektriği karşı tarafta da hissetti ancak Aaron onu yalnızca yumuşak bir şekilde öptü. Sonra alnını alnına yasladı. “Çık benimle,” diye mırıldandı. “Seni benimle yatman için zorlamayacağım. Söz veriyorum. Bir daha sevişelim ya da sevişmeyelim... Bunu tamamen sana bırakacağım. Dışarı çıkıp eğleneceğiz.”

“Aaron...” Presley geri adım atmaya çalıştı fakat Aaron onun kollarını tuttu.

“Sakın hayır deme,” dedi. “İzin ver, taşmana kadar hayatının bir parçası olayım. Sadece altı hafta.”

Peki, Presley kazandığı tüm avantajı yitirirse Aaron gittiğinde yeniden ayağa kalkabilecek miydi?

Onun hâlâ tereddüt ettiğini gören Aaron, “Wyatt’la birlikte ne kadar eğlenebileceğimizi düşün,” dedi.

“Ya Riley?” Aslında Riley, Aaron’ı reddetmesi için geçerli bir sebep değildi. Presley ona bir arkadaş olarak değer veriyordu, fazlası yoktu ve Riley bunu anlıyordu. Ama Aaron öyle değildi ve genç kadın, aralarına koyabileceği bir şeyi veya birini arıyordu çaresizce.

Aaron suratını buruşturdu. “Eğer istiyorsan onunla da çıkabi-

lirsin. Bunu sana daha önce de söyledim. Senden yalnızca yanına her yaklaştığımda savunmaya geçmekten vazgeçmeni istiyorum.”

Wyatt, yere inmek için kıvranmaya başlamıştı. Presley, oğlunun oyuncaklarına ulaşabilmesi için çömeliş onu yere bıraktı. Bu arada düşünecek birkaç saniyesi daha oldu. Yine de fazladan zaman bir fark yaratmadı. Yenildiği zamanı bilirdi. “Pekâlâ. Sanırım sen taşınmadan önce bir-iki kez akşam yemeğine çıkabiliriz.”

Amacına ulaşan Aaron’ın yüzü aydınlandı. “Aç mısın? Seni hemen şimdi çıkarayım. Wyatt da bizimle gelebilir.”

Genç kadın, elini saçlarının arasına geçirdi. “Hayır, yeni uyan-dım ve berbat bir haldeyim.”

“Bence harika görünüyorsun.”

Tabii, kesin öyleydi. Presley, kendine çekidüzen verip veremeyeceğini düşünürken gözlerini devirdi.

“Ne zaman sana ne kadar güzel olduğunu söylesem bana hiç inanmıyorsun,” diye sızlandı Aaron.

Çünkü Presley ona *inanamıyordu*. Aaron, ona acıdığından onunla dost olmuştu. Onun sevgisine güçlkle katlanmıştı. Ve onu çok özlemiş gibi davranmamıştı. Gerçekten güzel olduğunu düşünseydi, Presley bunu o zamana kadar anlardı. Ayrıca, hayatının ilk otuz yılında yaptığı birçok şey ona güzel olmak *dışında* her şeyi hissettirmişti. Güzel olan *Cheyenne* idi. Presley ona kıyasla hep sönük kalmıştı. “Bir dakika izin ver saçlarımı tarayayım.”

“Sana söylediğim şey hakkında hiçbir yorum yapmayacak mısın?”

Presley koridorda hızla ilerlerken ona oturma odasında beklemesini işaret etti. “Sadece Wyatt’a göz kulak ol, tamam mı?”

Yatak odasından geri döndüğünde, Aaron içeri ağır görünen bir kutu taşıyordu. Oturma odasına başka kutular da yayılmıştı. “Bütün bunlar da ne?” diye sordu.

“Bebek mobilyası.”

“*Bebek karyolası* mı aldın?”

“Düşündüm de, eski karyolasını benim evime taşıyabiliriz ve bu güzel karyola burada kalabilir.” Aaron, onun yan taraftaki resmi görebilmesi için en büyük kutuyu çevirdi. “Karyolaya sığmama-ya başlayacağı zamanlar için ona bir yatak da aldım.”

“Anladım.” Genç kadın bir kutudan diğerine baktı. Bir çekmeceli dolap ve bebek alt değiştirme masasının dahil olduğu mobilyaların yanında salıncak seti, üç tekerlekli bisiklet, top tutacağı ve... “O bir *trambolin* mi?” diye sordu.

Aaron, parmaklarını ceplerine soktu. “Evet. Eğlenceli, değil mi?”

“Ama... trambolinde zıplamak için yeterince büyük değil ki. Daha dört aydır yürüyor.”

“Etrafında file var.”

“Yine de düşebilir!”

“Düşmemesini sağlamak için yanında olursam düşmez. Ve zamanla büyüyecek.”

Presley pencereden dışarı, kiralık eviyle arka çit arasındaki ot bürümüş toprak parçasına baktı. “Arka bahçemde böyle bir şey için yer olduğunu sanmıyorum.”

“O halde bunu benim evimde tutarız. Yirmi dönümlük arazide kesinlikle yer vardır. Samanlığa konabilir.”

Presley, içinde daha fazla spor malzemesi bulunan bir alışveriş çantasını açtı. Hepsi yepyenyidi, paranın satın alabileceğinin en iyisiydi. “Ne kadar para harcadın?” diye sordu hayretle. Tam bir alışveriş çılgınlığı söz konusuydu. Tüm bunlar onun bir aylık kirasından fazlasına mal olmuş olmalıydı!

“Bilmiyorum.” Aaron omuz silkti. “Hesaplamadım.”

Demek ki para için endişelenmesi gerekmiyordu.

Presley'i heyecanlı göremeyince Aaron ona sorgularcasına baktı. "Ne oldu?"

Aaron, Wyatt'a onun verebileceklerinden çok daha fazlasını verebilirdi. Bilhassa Wyatt büyüdüğünde, Presley Aaron'la nasıl rekabet edebilecekti ki?

"Hiçbir şey," dedi genç kadın ve zoraki gülümsedi. "Haydi, gidelim."

"Sen üzgün müsün?" diye sordu Aaron.

Anne Yemeği'nde bir bölmede otururlarken, Presley salatasındaki marulu karıştırıp duruyordu. "Hayır, neden?"

Masada daha fazla yer açmaya çalışan Aaron, sosları kenara itti. "Sessizsin. Satın aldığım şeyler için heyecanlanacağını sanmıştım."

"Çok güzel şeyler almışsın."

Aaron uzandı ve parmağını genç kadının çenesinin altına koyarak yüzünü kaldırdı. "İstedğin her şey sende kalabilir. Onları sadece gösteriş yapmak için mi içeri taşıdığımı sandın? Seni mutlu edeceklerini düşündüm."

Presley, Aaron'ın onu neşelendirmeye çalıştığını biliyordu ancak ona satın almaya gücünün yetmeyeceği şeyleri vermesinin yardımı olmuyordu. Aaron'ın oğullarına verebildiklerini çok kıskanmıştı. O ve Wyatt birbirlerine vurulmuşlardı bile. Genç kadın, bunun eninde sonunda olmasını bekliyordu. Aaron'a veya Wyatt'a kim karşı koyabilirdi ki? Ama... bir süre daha Wyatt'ın dünyasının merkezi olmayı da ummuştı. O ve babası yalnızca bir öğleden sonra birlikte olmuşlardı!

“Yeterince bebek mobilyasına ve oyuncuğa sahibim,” dedi.
“Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Aaron, çatalını ağzına götürürken durdu. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Benim aldıklarım senin sahip olduklarından çok daha iyi.”

“Öyle olduğundan eminim.”

“Baba!” Wyatt, Aaron’ın dikkatini çekmeye çalışıyordu fakat öğrendiği yeni kelimeden zevk alışı –ve o kelimenin anlattıkları– Presley’e kendini daha kötü hissettirdi.

Aaron ona bakınca, Wyatt ağzını kocaman açtı. Babasının kremalı domates çorbasından bir kaşık daha istiyordu.

Aaron ona itaat etti, sonra Wyatt ilk kez katı besin yiyebildiğinden beri onu besliyormuş gibi kendi peçetesiyle bebeğin çenesini sildi.

“Bu çorbayı sevdiğine inanamıyorum,” diye mırıldandı Presley.

Wyatt eliyle tepsisine vurunca, Aaron bir kahkaha attı. “Ona bayılıyor.”

“Bunu görebiliyorum.” Aaron’ın oğullarını beslemeye devam edişini izlerken Presley, Wyatt sanki şimdiden babasına yönelmeye başlamış gibi hissetti. Ancak birkaç dakika önce restorana girdiklerinde onu taşıması için Wyatt’ın *Aaron’a* abanmasıyla kıyaslanınca bu hiçbir şeydi. Bu hareket Presley için tamamen sürpriz olmuş ve en kötü korkularını artırmıştı. Bir kez daha ayazda kalmıştı.

Çatalını elinden bıraktı.

“Hey, salatana neredeyse hiç dokunmadın,” dedi Aaron.

Presley, salatayı ona doğru itti. Eskiden Presley’nin her bıraktığını Aaron yerdii. Sırf yemeyi ne çok sevdiğini bildiğinden, genç kadın her zaman yemeklerinin bir kısmını onun için ayırırdı. “Pek aç değilim.”

“Masaj ister misin?” diye sordu Aaron. “Senin profesyonel olduğunun farkındayım ama bu, büyük olasılıkla kendine hiç masaj yaptırmadığın anlamına geliyor. Ve bu gece bir yandan film izlerken sana masaj yapabilirim.”

“Sabah ilk iş olarak dersim var. Eve gitsem iyi olur.”

Aaron, neler olduğunu tam anlayamıyormuş gibi ona baktı. Fakat sonra garson kız elinde hesapla geldi.

Aaron için iş haftası acı verici bir yavaşlıkla geçti. Belki de bunun sebebi tamirhanede olmak istememesiydi. Yeni işi kurmak için gerekli olan her şeyi yapmak amacıyla Reno’ya onca yolu tepmek de istemiyordu. Sonunda hoşuna giden bir yer bulmuş ve kira sözleşmesi için görüşmeler yapmaya başlamıştı ancak vaktini Wyatt’la geçirmeyi tercih ederdi. O akşam işten çıkar çıkmaz hızla eve gidip duş alacak ve sonra Presley’nin evine gidecekti. Presley’nin çalışabilmesi için ya Wyatt’a bakacaktı ya da Presley de oradayken oğluyla oynayacaktı.

Wyatt, Aaron’ın sesini duyduğu anda koşarak gelecek kadar ona alışmıştı. Bu, özellikle sevindiriciydi. Fakat Presley tamamen aksi yönde ilerlemişti. Fazlasıyla içine çekilmişti. Bazen Aaron Wyatt’ı sırtında gezdirirken veya onu havada zıplatırken Presley’i onları koridordan izlerken yakalıyordu. Ama onu aralarına katılmaya davet ettiğinde, Presley mutfağı veya banyoyu temizlemesi ya da faturaları ödemesi gerektiğini söylüyordu.

Bir akşam Aaron oradayken Riley geldi ve onlar dışarı çıktıklarında Aaron sahiden de Wyatt’a baktı. Perşembe akşamıydı. Aaron, Wyatt’ı uyutana kadar durumu gayet iyi idare ettiğini sanıyordu. Sonraki üç saati ise oturma odasını arşınlayarak, Presley’nin ne

zaman döneceğini düşünerek geçirdi. Hafta içi saat on birden sonra Whiskey Creek’te Seksi Sadie dışında pek bir yer yoktu.

Sonunda kapıda sesler duyduğunda, açmak için hemen kapıya gitti. Riley’nin Presley’yi verandada ya da başka herhangi bir yerde öpmesini istemiyordu. Fakat kendine son saniyede engel oldu ve kanepeye geri döndü.

“Nasıl geçti?” diye sordu, Presley neyse ki tek başına içeri girdiğinde.

“Eğlenceliydi. Bu kadar geç kaldığımız için üzgünüm. Erken kalkman gerektiğini biliyorum.”

“Yardımcı olmaktan rahatsız olmuyorum.”

“Bunun için minnettarım.”

Presley’nin gitmesini beklediği belliydi ancak Aaron aralarındaki gerginlikten usanmıştı. Dostça davranmak için elinden geleni yapıyordu. Hatta ona cuma veya cumartesi çıkmayı bile önerdi fakat Presley muhtemelen her iki akşam da geç saatlere kadar çalışmak zorunda olacağını söyleyerek onu reddetti. Sonra Aaron ona eğer Cheyenne’in tahminleri doğru çıkarsa suni döllemeyi o hafta sonu yapmaları gerektiğini hatırlattı. Bu sefer Presley orada olacağını söyledi ve bu da Aaron’a onun az önce bahane uydurduğunu hissettirdi.

“Bu elbiseyi beğendiğine bahse girerim.”

Genç kadın, sanki hangi elbiseyi giydiğini hatırlamıyormuş gibi kıyafetine baktı. “Oh, bu elbise bir süredir var. Bir ikinci el mağazasından dört dolara aldım.”

“Üzerinde güzel duruyor.”

“Teşekkürler.” Presley, anahtarlarını çantasına koydu.

“Ciddiyim,” dedi Aaron. Genç kadının her zaman güzel bir

vücudu olmuştu ama o günlerde gerçi aşırı ilginin farkındaymış ya da buna güveniyormuş gibi görünmüyordu.

“Bunun için minnettarım,” dedi fakat bu sözler de tıpkı ilk baştaki teşekkür gibi ikna edici değildi. “Wyatt bu gece nasıldı?”

“Grady uğradı. Ona Amca demeyi öğrettik.” Konuşabilmeleri gereken tek konu oğullarıydı.

Wyatt, Aaron’ın hayatına inanılmaz bir katkı sağlamıştı, ona mahrum olduğu amacı vermişti. Fakat bu Presley’i ona yaklaştıracasına, Wyatt’ın her adının geçişi, baba-oğul eğlenmeleri ve Aaron’ın ona öğrettiği şeyler sanki genç kadını ondan daha da uzaklaştırıyordu yalnızca.

“Bir anda hayatına onca erkek girmesi harika,” dedi Presley.

Aaron ayağa kalktı. “Gerçekten mi?”

Presley çantasını sehpanın üzerine koyarken ona bakmadı. “Elbette.”

“Cidden böyle hissettiğin izlenimine kapılmıyorum.” Presley, Aaron’ın satın aldığı neredeyse her şeyi kendi evine götürmesini istemişti.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. “Wyatt’ı her akşam görmene izin verdim. Onunla geçireceğin zamana hiçbir engel koymadım. Hiç.”

“Ve ben de bunun için minnettarım ama... yolunda gitmeyen bir şey var.”

“Hayır. Anlıyorum, sadece... kaç hafta kalmıştı? Beş mi? Onunla mümkün olduğunca vakit geçirmene izin vermeye çalışıyorum.”

“Wyatt’tan söz etmiyorum, lanet olsun!”

Presley’nin gözleri büyüdü. “Başka hangi konuda şikâyet edebilirsin? Sana başka ne borcum var?”

Öfkesini nasıl açıklayacağını tam olarak bilemeyen Aaron, ona doğru yürüdü. “Bana hiçbir şey *borçlu* değilsin. Bana borçlu olmanı istemiyorum. Sadece... bazen bana sanki... sanki beni hâlâ arzuluyormuş gibi bakıyorsun. Ama sana karşılık vermeye çalıştığım anda benden kaçmak için elinden geleni yapıyorsun.”

“Bu doğru değil.”

“Kesinlikle doğru. Önceki gece dışarı çıktığımızda beni yanına iki adım bile yaklaştırmadın.”

Presley’nin bakışları en sevdiği koltuğa kaydı ancak oraya oturmak için Aaron’ın yanından geçmek zorunda kalacaktı. “Kimsenin yanlış fikirlere kapılmasını istemedim.”

“Hangi konuda yanlış fikirler?”

“Görüşüyormuşuz gibi!”

“*Ben zaten görüştüğümüzü* sanıyordum!”

“İnsanların düşünebilecekleri şekilde değil.”

“Yatmadığımızı kast ediyorsun. Fakat anlaşma böyleydi. Sana istediğine inandığım şeyi, resmi ve saygıdeğer bir şey veriyorum.”

“Resmi mi?” dedi Presley küçümseyerek. “Sen asla *bir* kadınla *o* şekilde görüşmezsin.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“O ilk neden benimle olsun ki?”

“Belki bunu kabullenmek istemiyorsun ama aramızda hâlâ birçok... duygu var.”

O yaklaştıkça Presley geriledi. “Aaron, senden yana asla bir duygu olmadı.”

“*Sen* bunu nereden biliyorsun?”

“Güven bana, anlayabiliyorum.”

“O halde neden Riley’yle çıkman beni deli ediyor?”

Presley'nin ağız açık kalmıştı. Erkeğin sesindeki öfkeye şaşır-
dığı belliydi. Ama daha fazla geri gidemedi. "Benden ne istediği-
ni bilmiyorum," dedi.

"Evet, biliyorsun." Aaron, o istemediği sürece ona dokunma-
maya söz vermiş olsa da, onu çok özlemişti. Onu her gün görme-
ye başladığından beri her zamankinden daha çok özliyordu.

Kollarını genç kadının beline doladı ve dudaklarını buluşturma-
mak için onu yukarı kaldırdı. Presley'nin onu iteceğini sanıyor-
du. Oysa dudakları buluştuğunda, dilleri birbirine dokunduğunda
Presley bir teslimiyet sesi çıkardı ve Aaron'ın vücudu ona anında
tepki verdi.

"İşte böyle, Presley. Sana dokunmama izin ver," diye fısıldadı.
"Sana dokunmak için ölüyorum."

Genç kadının buna inandığından da emin değildi. Presley,
onun söylediği veya yaptığı her şeyden şüphe ediyor gibiydi. Fa-
kat gömleğinin düğmelerini açıp çıkardığında, Aaron onun istedi-
ği şeyi alacağını anladı. Ve bu, Aaron'ın da istediği şeyi alacağı
anlamına geliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aaron beş hafta içinde gitmiş olacaktı; Presley'nin bu fırsatı değerlendirmeye ihtiyacı vardı. Kendine sadece bunu düşünmek için izin verdi, ta ki erkeği koridordan yatak odasına sürükleyinceye kadar. Eve dönüşünden sonraki o ilk birlikteliklerindeki gibi bir tutku dalgasıyla coşarak vücutlarının hızlı ve sert bir şekilde birleşmesini istemişti. Fakat Aaron onunla “doğru” şekilde sevişmek istediğinden acele etmemeleri, ağırdan almaları için üsteledi.

İşte o anda Presley tereddüt etmeye başladı. İstedikini elde ettiği sürece Aaron neden ağırdan almayı umursayacaktı ki? Daha önce bunu hiç dert etmemişti. Hep iyi bir sevgili olmuştu, işin sonunda mutlaka Presley'nin de kendisi kadar tatmin olmasını sağlamıştı ancak bunu birlikte olduğu her kadın için yapardı.

Oysa o geceki beraberliklerini öyle ciddiye alıyordu ki, Presley kolaylıkla yanlış fıkirlere kapılabilir, yaşadıklarının görüldüğünden daha önemli olduğuna kolaylıkla inanabilirdi ve bu onu korkuttu. Bu bir yanılgıydı. Son iki yıldır kaçtığı aynı boş beklentiler çukuruna düşmekten bir şekilde kurtulmalıydı ve içine akan duygularla bunu nasıl yapabileceğini biliyordu.

Onu durdurmalıydı. Tehlikeyi sezmişti ve bir anlığına kaybet-

tiği soğukkanlılığını sonunda yeniden kazanmıştı. Ama çok beklemişti. Alay konusu olmak, bir erkeği o derece heyecanlandırdıktan sonra son saniyede kaçan kadın olmak istemiyordu. Daha önce ona hep teslim olmuştu; elbette Aaron Presley'ye güvenebileceğini hissedecekti. O yüzden genç kadın mantığını dinlemeyi denedi. Bunun onun için bir anlamı olamazdı. Her öpücüğe, her iç çekişe, her dokunuşa takılı kalamazdı.

Bu yalnızca fiziksel duygu. Karşılıklı haz. Altında başka bir anlam yok.

Fakat Aaron, ondaki değişikliği anında fark etti ve Presley'yi ona bakması için zorladı.

“Neyin var? Nerelere daldın?”

Presley açıklama yapmayacaktı, *yapamazdı*. Karmaşık duygularını açıkça ortaya koymak onu çok daha savunmasız bir duruma sokardı. Bu yüzden Aaron'a şeytanca gülümsedi, onu sırtüstü yatmaya zorladı ve vücudunun en duyarlı yerinde gezinen dili dışında bir şey düşünememesi için gerekeni yaptı.

Buna rağmen Aaron, son saniyede onu durdurmaya çalıştı. Genç kadının başını tuttu ve doruğa içinde ulaşmak istediğini söyledi nefes nefese. Ancak Presley ona bunun çok riskli olduğunu, prezervatif kullansalar bile ikinci bir hamilelikle sonuçlanabileceğini söyledi ve onu çıldırtarak zirveye taşıdı.

Artık Aaron'ı eve göndermekten ötürü vicdan azabı duymayacaktı. Ona beklediğini verdiğine göre, Aaron baştan çıkarılıp yanlış yönlendirilmekten şikâyet edemezdi. Bu yüzden Presley hemen yataktan kalktı ve onun kıyafetlerini bulup getirdi.

“Bu gece Wyatt'a baktığın için teşekkürler,” dedi.

Aaron, kendisine uzatılan kıyafetleri almak için hiçbir harekette bulunmadı. “Bu kadar mı?” dedi. “Ya sen?”

“Beni merak etme. İyiyim.”

“Bu işin sonunda seni tatmin olmamış halde bırakmak - istemiyorum.”

“Ben iyiyim, söylediğim gibi. Sadece... havamda değilim, hepsi bu.”

“Bir saniye önce havandaydın.”

“Yorgunum.”

Aaron tamamen afallamış görünüyordu. “Ama hiçbir şey yapmana gerek olmayacaktı!”

“Sen de yorgun olmalısın. Ve sabah çalışman gerekiyor.”

Yine de Aaron kıpırdamadı. “Riley’yle olmayı tercih ettiğine mi karar verdin?”

Genelde Aaron Riley’den bahsettiğinde Presley onda biraz kıskançlık, hatta biraz kibir sezinlerdi, Aaron’ın rekabetçi ruhu ortaya çıkardı. Ancak bu soruyu sorarken sesi yaralı bir çocuk gibi çıkmıştı. Acaba biraz korku, belki de şok yaşıyor muydu? Yoksa bunları Presley mi kafasında kuruyordu?

Muhtemelen Aaron, sadece sonradan Presley’nin onu kötü bir yatak arkadaşı olmakla suçlamamasını garanti etmeye çalışıyordu.

“Ben Riley’yle yatmadım.”

“Sorduğum bu değil.”

“Yatağında kimin olmasını tercih ettiğimi *bilmiyorum*. Kimseyle o tür bir ilişki içinde değilim.”

Aaron kıyafetlerini aldı ama onları yere geri fırlattı. “Buraya gel. Eğer yorgunsan sadece uyuyacağız.”

Presley, onun kalmasını istemiyordu. Yatağında Aaron olursa, gecenin geri kalanında tetikte olması gerekecekti. Fakat Aaron onu yanına çekti ve genç kadın arkasını dönüp yan yatsa da, kollarıyla onu sardı.

“Bütün gece kalamazsın! Riley sabah işe giderken kamyonetini burada görebilir,” dedi Presley, ona sokulup sarılma isteğiyle savaşıırken.

“Rahatla.” Aaron’ın eli genç kadının karnından aşağı kaymaya başlamıştı bile. Hedefine ulaşmadan Presley onu durdurdu ama ertesi sabah uyandığında Aaron genç kadının kollarını başının üzerinde kenetledi ve ağzıyla, parmaklarıyla öyle şeytani bir büyü yaptı ki, Presley nefes nefese onun adını sayıklamaya ve onu alması için yalvarmaya başladı.

“Bununla ilgilenmediğini sanıyordum,” dedi Aaron.

Genç kadın ona çaresizce baktı ancak konuşmayı reddetti. Her zaman ilgilenmiş olsa da, ona bunu itiraf etmenin hazzını neden yaşatacaktı?

“Haydi, bana ne istediğini söyle,” diyerek onu tatlılıkla ikna etmeye çalıştı Aaron.

Presley dudaklarını büzerek başını iki yana salladı ve Aaron kaşlarını çatı.

“Bu günlerde hiç güzel oynamıyorsun.”

“Yatağıma girmene müsaade ettim.” Presley kendine hâkimmiş gibi konuşmaya çalışsa da, sesi arzuyla boğuklaşmıştı. “Sana dün gece yaşattığım gayet hoştu.”

“Buna itiraz edemem ama ben hiçbir zaman istediğimden azıyla yetinen biri olmadım. O halde seni biraz daha... uysallaştırmak için neler yapabiliriz bir bakalım.” Aaron, başını eğerek onu orgazmın eşiğine getirdi. Sonra durup ona sırtıttı. “Sana tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?”

Presley’nin vücudu beklentiyle titriyordu. Aaron onu öyle heyecanlandırmıştı ki, reddetmesi imkânsızdı. “Seni istiyorum,” diye itiraf etti.

Aaron, kaşlarını kaldırdı. “Bunu daha istekli söyleyebilirdin.”

Presley güçlükle yutkundu fakat başka bir şey söylemedi. Bu küçük bir başkaldırı olsa da, onun için önemliydi. Yine de Aaron parmağını emip göğsünün ucunda gezdirdiğinde, genç kadın onun bu kadarıyla yetinmeyeceğini anladı. “Ne kadar çok?” diye fısıldadı Aaron kulağına.

Presley, ona öfkeyle baktı. “Bana işkence etmeyi bırak.”

“Sana istediğin her şeyi vermeye çok hazırım. *Beni* ne kadar istediğini söylediğin sürece.”

“Ne kadar istediğimi biliyorsun.”

Aaron, onun üzerine çıktı ancak daha ileri gitmedi. “Riley’den daha mı çok?”

Genç kadın gözlerini yumdu. “Evet.”

“Bunu tam zamanında kabul ettin.” Aaron prezervatif taktı. Sonra duraksayıp ona baktı ve Presley onun yüz ifadesinde alışılmadık, her zamankinden daha sahiplenici bir şey gördüğünü düşündü. Ama tutkunun eşiğinde, duyguların genelde abartılı veya karışık olduğu o anda gerçekleşen hiçbir şeye bel bağlayamazdı. Bunu tecrübelerinden biliyordu. Onun duygularını doğru analiz edemeyeceği, geri dönülmez bir yola girmişti ve Aaron da sonunda içine girerek ona fazla zaman tanımadı.

“İşte bu,” dedi genç kadın nefes nefese.

Gülümseyen Aaron’ın dişleri parladı. Sonra Presley’yi tekrar tekrar doruğa ulaştırdı.

Her yeni zevk dalgası vurdukça Aaron’ın yüzündeki memnuniyet arttı ancak göstermeye çalıştığı kadar kontrol sahibi değildi. Boşalmasını engellemek için daha fazla savaştıkça tüm vücudu gerildi. “Tekrar,” dedi boğuk bir sesle.

O noktadan sonra sevişmeleri daha da şiddetlendi. Sözsüz bir

savaşın ortasındaydılar, her ikisinin de ustalık ve incelikle kullanabildikleri haz en güçlü silahlarıydı. Presley kalbine sımsıkı tutunmak için ve Aaron onun kalbini ne kadar kolay tekrar kazanabileceğini ona göstermek için savaşıyordu. Fakat bu mücadele her duyguyu daha çok yoğunlaştırıyordu. Presley'nin metaneti Aaron'ın dokunuşuna, sesine, hatta kokusuna dikkatle uyum sağlıyor gibiydi.

“Çok inatçı olmuşsun,” diye mırıldandı Aaron, ona ne kadar güzel, kusursuz olduğunu söylemek için durunca ve Presley karşılığında yalnızca sert sert bakınca. Genç kadın inatçılık yapmıyordu; geçmişten ders alıyordu. Aaron'ın üzerinde hâkimiyet kurmasına izin vermeyecekti. Bu mümkün değildi. Önceki gibi olmayacaktı. Ve Aaron onun direncini sezebildiğinden, onun şüphecilikliğini yenmeye, onu boyun eğmeye ikna etmeye uğraşıyordu.

Aralarındaki güç savaşından başka hiçbir şey önemli değilmiş gibiydi, ta ki oturma odasından Cheyenne'in sesi duyulana kadar.

“Presley?”

Aaron, yataktan yuvarlanarak çıkıp kıyafetlerine atladı. Presley de yataktan çıkıp telaşla giyinmeye çalıştı ancak hassaslaşmış, terden ıslanmış tenine kıyafetlerini geçirmesi kolay olmadı. Zayıf ve titrek bir sesle, “Bekle, Cheyenne. Hemen geliyorum,” diye seslendi.

“Neler oluyor?” diye geri seslendi kardeşi.

“Ben, şey, geç kalıyorum.”

“Peki, iyi misin? Wyatt iyi mi?”

“Ben iyiyim. Wyatt hâlâ uyuyor.”

“Anne!” Wyatt karyolasından seslendi. “Anne!”

“Ya da uyuyordu,” diye ekledi Presley.

“Onu bile kaldırmadın mı?” diye sordu Cheyenne. “Stüdyoya

erken gitme işi ne oldu? Yarım saat önce onu evime bırakmış olman gerekiyordu.”

Presley, hiçbir şey söylememesi için parmağını ağzına bastırarak Aaron’a işaret etti. Belli ki kardeşi onun kamyonetini görmemişti, yoksa bundan bahsederdi. Aaron’ı fark etmeme ihtimali hâlâ vardı. “Uyuyakalmışım.”

“Acele etmezsen dersini kaçıracaksın. Belki otuz dakikan var. Ben Wyatt’ın kahvaltısını ettirip eşyalarını toplarım. Bunun yarımını olur.”

“Tamam, teşekkürler.”

Presley, Wyatt’ı yatağından alan kız kardeşinin bebek dilinde konuşmasını duyabiliyordu. “Biz gidene kadar benim banyomda kal, tamam mı?” diye fısıldadı Aaron’a. “Sonra kapıyı çekip gidebilirsin.”

“Neden saklanmam gerekiyor? İkimiz de rızası olan yetişkinleriz. İkimiz de bekârz. Bir çocuğumuz bile var, Tanrı aşkına. Niye merhaba deyip konuyu orada kapatamıyorum?”

“Çünkü nasıl kahrolası bir budala olduğumu onun bilmesini istemiyorum!”

Presley, onu gücendirmek istememişti. Bu yorum, kendi iç diyalogunun ve onunla tekrar yattığı için kendini azarlayışının bir uzantısıydı. Ama az önce tokat yemiş gibi duran Aaron’ı görünce, onun bu sözleri nasıl anladığını fark etti. “Üzgünüm. Öyle demek istememiştim.”

Aaron elini saçlarının arasına geçirdi. “Evet, öyle demek istedim,” diyerek dışarı çıktı.

Kapıyı çarparak kapadığında ev sallandı ve bir dakika sonra Cheyenne başını odaya uzattı. “O giden sandığım kişi miydi?”

Presley, şiddetli bir iç çekip yatağının üzerine çöktü. “Evet.”

Riley, Presley'nin cuma sabahı olan yoga dersine geldi. Presley bunun o kadar hoş olduğunu düşündü ki –bu konuya her değindiğinde Riley'nin yogayı denemeye karşı direnci dikkate alındığında– ders sona erdiğinde onun birlikte kahve içme teklifini kabul etti. Riley'nin o anda işi olmadığı belliydi ve Presley'nin bir sonraki randevusu öğlendi, yani ikisinin de vakti vardı. Ve Riley onun yoga dersine geldiği için Kara Altın Kafe'de arkadaşlarıyla her zamanki buluşmasını kaçırmıştı.

Bu süre içinde kız kardeşini bebeğinin başında bırakmak yerine, Presley onu da arayıp davet etti. Wyatt'ı almaya geldiği için Cheyenne de cuma sabahı kahve toplantısına katılamamıştı. O da Wyatt'ı bebek arabasma koyarak getirdi.

“Harika bir gün değil mi?” diye sordu, dışarıdaki masalardan birinde onlara katıldığında.

Presley, kardeşi için aldığı kapuçinoyu Cheyenne'in önüne doğru itti. Sonra oğlunun emniyet kemerini açıp onu kucağına aldı. O ana kadar havanın nasıl olduğunu bile fark etmemişti. Aaron gittiğinden beri pek enerjik hissetmiyordu. Onu arayıp özür dilemek istemişti ancak fırsatı olmamıştı. Stüdyoya aceleyle gitmişti. Sonra dersini vermişti. Şimdi de Riley'yi misafir ediyordu.

Caddeye bakıp akan trafikte gözleri Aaron'ın kamyonetini aradı. Onu göreceğinden şüpheliydi. Aaron muhtemelen işyerindeydi. Ama Presley ne zaman Whiskey Creek'te dışarıda olsa gözleri onu arardı. Bu, ona ilk âşık olduğunda edindiği bir alışkanlıktı.

“Bu sabahki katılım oranı iyi miydi?” Cheyenne oturmadan önce cüzdanıyla ev anahtarlarını masanın üzerine bıraktı.

“Fena değildi.” Presley, Riley’ye gülümsedi. “İlk erkek öğren-cim de geldi.”

Cheyenne gerçekten etkilenmişe benziyordu. “Vay, Riley. De-mek buradaki cinsiyet normlarını yıkıyorsun, öyle mi?”

“Bunu yoga kıyafetimden anlamıyor musun?” diye espri yaptı Riley.

“Şortunu gördüm ama basketbol veya tenis oynadığını sandım.”

“Hayır.” Riley, göğsünü şişirdi. “Lotus pozisyonunu deniyor-dum ve... Diğer duruş neydi? Baykuş duruşu mu?”

“Güvercin duruşu,” diye düzeltti Presley.

“Umarım bir fotoğrafını çekmişsinizdir,” dedi Cheyenne. “Belki bir gün onunla Riley’ye şantaj yapabiliriz.”

Presley’nin aklı Aaron’ın o şekilde gidişiyle o kadar meşgul olmasaydı, bu sohbetle eğlenebilirdi. Fakat o son birkaç saniye ve Aaron’ın yüzündeki bakış kafasında dönüp duruyordu. “Bir dahakine,” diye mırıldandı ve Wyatt’a bir parça kurabiye verdi.

Riley, şeker paketlerini karıştırarak tatlandırıcı aradı; bulama-yınca içeri gitti.

“Riley için endişeleniyorum,” dedi Cheyenne. Masadaki şem-siyenin gölgesi yüzünün yarısını aydınlıkta, yarısını karanlıkta bırakıyordu.

Presley arkasına yaslandı. “Neden?”

“Senden gerçekten hoşlanıyor. Ve bu sabah gördüklerimden sonra...”

“Aaron’a hâlâ âşık olduğumu biliyor.”

“Peki, onunla hâlâ *yattığını* biliyor mu?”

Bunu ona söylemesine gerek var mıydı? Presley ve Riley bir-kaç masum öpücük paylaşmışlardı ama asla gerçekten öpüşme-mişlerdi bile. Presley, ilişkilerinin ona bu türden bir bilgi vermesi-

ni gerektirecek aşamaya geldiğinden emin değildi. Geleceğinden de emin değildi. “Riley’yle yalnızca arkadaşız.”

“Seni etkilemeye çalışmasa yoga dersine gelmezdi.”

Presley omuz silkti. “Bunu yapmasını sen mi önerdin?”

“Hayır.”

“Ona akıl verdiğini biliyorum.”

“Artık değil. Aaron Wyatt’ı öğrendiğinden beri vermiyorum.”

“Her neyse, zaten Aaron beş hafta içinde gitmiş olacak.”

“Sence... aşkınız orada son mu bulacak?”

“Öyle gerekecek, değil mi?”

Cheyenne ikna olmuşa benzemiyordu. “Bu sabah o şekilde gidişi... Bu gece onu yeniden eve getirmen sorun olacak mı?”

“Neden onu yeniden eve getirecekmişim?” diye sordu Presley, koltuğunda kıpırdanarak.

Cheyenne sabırsız bir ifadeyle sesini alçalttı. “Sunî döllenme için. Başka ne için olacak?”

“O *bu* gece mi?”

“Sana büyük olasılıkla bu hafta sonu olacağını söylemiştim.”

“Ama teyit etmedin.”

“Çünkü hâlâ aynı fikirde olduğundan emin olmak için mesajıma cevap vermesini bekliyorum.”

“Ne zamandır bekliyorsun?”

“İki saattir.” Cheyenne’in tedirgin olduğu açıktı.

“Bunu erteleyemez miyiz?” diye sordu Presley.

Kardeşi ona kuşkuyla baktı. “Şaka mı yapıyorsun? Dylan hamile olduğumu sanıyor. Ve yumurtlama dönemimdeyim. Bunu doğrulamak için test yaptım. Mümkün olduğunca çabuk harekete geçmeliyiz.”

Riley masaya geri dönüyordu. O yüzden Presley, bir şey arı-

yormuş gibi bebek arabasının üzerine eğildi. “Ben onunla irtibat kuracağım.”

Cheyenne’in cevap verecek zamanı olmadı.

“Kendimi tutamadım ve biraz kahveli kek aldım,” dedi Riley. “Fazla şeker kullanmadığını biliyorum,” diye devam etti Presley’yi ima ederek, “fakat ikiniz de bunu denemelisiniz.”

Presley güçlükle gülümsedi, Riley’nin uzattığı çatalı kabul etti ve kekten ufak bir lokma aldı. Riley haklıydı; ne kahveli kek ilgisini çekiyordu ne de ardından gelen sohbet. Yine de devam etti, gülümsedi ve onlardan ayrılıncaya kadar havadan sudan konuştu. Sonra bir sonraki masaj seansını iptal ederek Amos Oto Tamirhanesi’ne yürüdü. Aslında Aaron’ın işyerinde görünmek istemiyordu. Bunun erkek kardeşlerinin dikkatini fazlasıyla çekeceğini biliyordu. Ancak o geceki büyük “prosedürden” önce Aaron’la konuşmazsa, onun geri çekilmekte haklı olduğunu hissedebileceğinden korkuyordu.

Dylan anons sistemini kullanarak Aaron’ı ön ofise çağırdığında, Aaron tamirhane bölmelerinden birindeki hidrolik kaldırıcıyı onarmasına yardımcı olan Mack’e baktı. “Eğer beni istiyorsa neden kışını kaldırıp buraya gelmiyor?”

Ellerindeki makine yağını temizleyen Mack sırtını gerdirdi. “Hiç bilmiyorum.”

Aaron, betonun üzerine yayılmış parçalara kaşlarını çatarak baktı. Mola vermek için iyi bir zamanlama değildi. “Sen becerebilecek misin?”

“Kahretsin, hayır,” dedi Mack. “Sen bunu geri toplamakta benden daha iyisin. Seni bekleyeceğim. Her neyse, bir şeyler içmeye ihtiyacım var zaten.”

Ön ofise yürüdüler ve kapıdan geçer geçmez otomat makinesine yönelen Mack, Aaron'ı lobinin ortasında, esmer tenini gözler önüne seren sade, beyaz, pamuklu bir elbise giymiş Presley'ye bakar halde bıraktı.

Bu kadın ne zaman o kadar güzelleşmişti?

Ön cam boyunca sıralanmış koltuklardan birinde oturuyordu ama Aaron'ı görünce ayağa kalktı. "Merhaba."

Aaron'ın onun vücudunu baştan aşağı süzmemesi neredeyse imkânsızdı. O günlerde genç kadın ona açıklayamadığı bir şey yapıyordu ve o elbise durumu daha da kötüleştirmişti.

Aaron baştan çıkmamak için dışarı bakıp onu Cheyenne'in bırakmış olabileceğini ya da Presley'nin birinden araba ödünç almış olabileceğini düşündü. Tamirhaneyle stüdyo arasında en az bir mil mesafe vardı. Ancak bir araçla gelmiş olduğunu gösteren herhangi bir kanıt yoktu. "Sen buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Yürüdüm."

Aaron onun ayağındaki deri sandaletleri, rujuna uyan ojelerini fark etti. Pembe? Genç kadın bir hayli muhafazakâr olmuştu. Yine de dövmesi Aaron'a onun görüldüğü kadar klasik olmadığını hatırlatıyordu. Zaten ona çekici gelen de Presley'nin vahşi çizgisinin, şanssız başlangıcının ve kendinden yarattıklarının bileşimiydi. "Çok uzun bir yürüyüş."

"Güzel bir gün. Benim için zor olmadı."

Presley, asla şikâyet eden biri olmamıştı. Aaron, onun bu yönünü, her durumun tadını çıkarmaya istekli olmasını da seviyordu. Geçmişinin onda bazı izler bıraktığına şüphe yoktu fakat aynı zamanda hayattaki basit şeylerden mutlu olan bir kadın da yaratmıştı.

Aaron, bilgisayar başında çalışan Dylan'ın olduğu yerden onları izlediğini hissedebiliyordu. "Ne oldu?"

Presley dün gece ve kasabaya döndüğünden beri her karşılaşmalarında yaptığı gibi onu çıldırtmak için mi gelmişti oraya? Aaron onunla sevişirken bile ona ulaşamıyordu. Bir kadının yanında *asla* o kadar dengesini kaybetmiş hissetmemişti. Eskiden Presley son derece uyumluydu, ne yapacağı önceden kestirilebilirdi, her zaman Aaron'ın elinin altında ilgisini çekmeyi beklerdi. Oysa şimdi...

Aaron ne onunlayken mutlu olabiliyordu ne de onunla değiken. Çünkü...

Sebebinden tam olarak emin değildi. Tek bildiği, ona karşı duyguları iki sene önceki gibi değişken olamıyordu. Aaron'ı her gece evine çeken tek şeyin Wyatt olmadığını öğrendiğinde Presley'nin çok şaşıracağına şüphe yoktu. Ama Aaron bunu ona söylese, Presley inanmazdı. Aaron'ın ona değer verdiğine, hatta onu *çekici* bulduğuna bile inanmazdı.

Hayatının o noktasında keşke ona değer vermeseydi, onu çekici bulmasaydı. Geçmişi aşmaya çalışmaktan yorulmuştu. Presley ona izin vermezse *aşamazdı* da. Yalnızca Wyatt'ın babası olacak, Presley'yi rahat bırakacaktı. Onun istediği de bu değil miydi?

“Konusabilir miyiz?” diye sordu genç kadın.

“Ne hakkında?”

Presley, boğazını temizledi ve Dylan'a kaçamak bir bakış attı. “Wyatt. Başka ne olabilir ki?”

Aaron'ın içinden bir ses konunun oğullarıyla ilgisi olmadığını söylüyordu ancak baş başa kalmayı isteyen yalnızca Presley değildi. Aaron başını sallayarak ön kapıyı tuttu ve dışarı çıkıp binanın etrafını dolandılar.

“Bu sabah söylediğim şey için üzgünüm.” Aaron'a bakarken genç kadın dudağını ısırды ve o kasabaya geri döndüğünden beri

Aaron'ın hissettiği öfke yeniden alevlendi. Bir dakikalığına aralarında hiçbir şeyin değişmediğini düşünürken, ikinci dakika her şeyin değiştiğini hissediyordu.

“Seni kırmak istemedim,” diye ekledi Presley, Aaron cevap vermeyince. “Ve söylediğim şeyin seni kıracağını fark edemedim.”

“Çünkü benim taştan bir kalbim var.”

“Taştan değil.” Doğru kelimeleri ararken Presley'nin normalde pürüzsüz olan alnı kırıştı. “Duyarlı ve... nazik olabiliyorsun. Ve her zaman...”

“Yenilenin tarafında olurum,” diye araya girdi Aaron. “Bunu bana daha önce sen söylemiştin.”

“Ben övgüde bulunurken, sen yanlış anlamış gibisin.”

“Zayıf olanı koruduğum için övülmek istemiyorum. Bana göre bu her erkekten beklenmesi gereken bir davranış. Her neyse, sen artık yenik biri olarak düşünülemezsin zaten. Ayaklarının üzerinde duruyorsun ve bunu gayet güzel başarıyorsun. Peki, o halde sence neden sana gelmeye devam ediyorum?”

“Sen Wyatt'ın babasısın,” dedi Presley. “Başka neden olacak? Onu şimdiden seviyorsun ve gitmeden önce onunla mümkün olduğunca birlikte olmak istiyorsun.”

“Ama *senin* bunda hiçbir rolün yok, öyle mi?”

Presley gözlerini ondan kaçırdı. “Wyatt'la olan ilişkini desteklememi istediğinden eminim.”

“Yani *o yüzden* seni sürekli yatağa atmaya çalışıyorum.”

Presley, ağırlığını diğer ayağına verdi. “Aynı yerde ikisini de bulabiliyorsan, neden olmasın?”

“Kahretsin!” Aaron başını iki yana salladı. Son birkaç haftadan sonra Presley hâlâ onu kullandığına inanıyorsa, ikna etmenin bir yolu yoktu. Aaron geçmişte onun canını yakmıştı ve bunu ka-

sıtlı olarak yapmamış olsa da, olay Presley’de aşamayacağı kadar travma yaratmıştı. Belki Aaron çabaladığı için bile aptaldı fakat içinde bir şey vardı, başka hiçbir kadına karşı asla hissetmediği bir şey. “Ve sen de geri döndüğünden beri benim hatırıma buna katlandın,” dedi duygusuzca.

“Evet, katlandım!” diye cevabı yapıştırdı Presley.

Son iki aydır üç veya dört gece birlikte olmuşlardı ancak bu, Aaron’ın onu istediği sıklığa yaklaşamazdı bile. Aaron ona her yaklaştığında, Presley onu geri itmeye çalışmıştı. Sadece Aaron onun direncini kırmak için çok fazla çaba harcadıktan sonra Presley razı olmuştu. En azından, dün gece durum böyleydi. Ve sonra, yataktan çıkar çıkmaz genç kadın tekrar o an olduğu kişiye dönüşmüştü. Birlikte ne kadar eğlenirlerse eğlensinler, Aaron duygularının ne yöne gideceğini görmek için ne kadar can atarsa atsın, Presley onun yolunu kesmiş ve daha da yüksek bir duvar örmüştü.

“Birkaç gece çok fazla sayılmaz. Ve her defasında geri dönüp yüzüme tükürdün.”

“Senin için ayılıp bayılarak dizlerine kapanmamı tercih ederdin, değil mi? Çünkü eskiden bundan çok hoşlanırdın.”

“Eskiden bahsetmiyoruz. O geçmişteydi, bu şimdi.”

“Boş ver.” Presley el işaretiyle onu durdurdu ve Aaron buna memnun oldu. Her ne kadar kendi öfkesi için Presley’yi suçlasa da, bunun adilce olduğundan pek emin değildi. Tam olarak ne istediğini ya da neye ihtiyaç duyduğunu kendi bile tanımlayamıyordu. Sadece isteklerinin Presley’nin verdiklerinden fazla olduğunu biliyordu. Ve belki de, eskiden o kadar dik kafalı olduğundan bunu hak etmişti.

“Bizden konuşmamayı tercih ederim,” dedi genç kadın. “Yapamam. Buna vaktim yok.”

“Neden?”

“Saat dörtte masaj seansım var. Geri dönmem lazım. Zaten buraya gelmek için bir seansı iptal ettim. Bir randevu daha kaçırmak istemiyorum.”

“İptal ettin... Bekle. Bunu niye yaptın?”

“Bu sabah söylediğim şeyin bu akşam gelmene engel olmaya-
cağını garanti etmek için.”

Bu kadın ne diyordu? Aaron ona şüpheyle baktı. “Nereye gel-
meme?”

“Benim evime.”

“Davet edildiğimi hatırlamıyorum. Sen beni itip kakmakla
meşguldün.”

Presley, etrafına bakınıp sesini alçalttı. “Cheyenne’le rande-
vun var.”

“Şuna randevu deme,” dedi Aaron suratını buruşturarak. “Yen-
gemden bahsediyoruz.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

“Yani yumurtluyor mu?”

“Evet. Sana mesaj atmış ama cevap alamamış.”

Aaron ellerini ceplerine soktu. “Bu sabah öyle acelem vardı ki
telefonumu evde unuttum.”

Presley, saçını kulaklarının arkasına soktu. “Yani bu işi yap-
cak mısın?”

Keşke Aaron buna mecbur olmasaydı... Fakat Dylan’ın öyle
bir hayal kırıklığı yaşamasına sebep olamazdı. “Saat kaçta?”

“Geç saatte. Cheyenne, ancak Dylan uyuduktan sonra dikkat
çekmeden evden çıkabilir. İkimize de mesaj atması gerekecek.
Dylan gece yarısına, belki sonrasına kadar televizyon izleyebilir.”

“Tamam.”

“Onu daha sonra arayacak mısın?”

“Ona bu işi yapacağımı söyledim, değil mi?”

Presley derin bir nefes aldı. Belli ki kız kardeşinin işini bozduğu için gerilmişti. “Tamam. Güzel. Bunun için teşekkürler.”

“Sadece bir şartım var.”

Aaron’ın sesindeki değişiklik karşısında Presley ona döndü ve ellerini önünde kenetledi. Erkeğin ona bakışlarından belki de o “şartın” ne olduğunu anlayabilirdi.

“Neymiş o?” diye sordu.

“Bu sana bir öpücüğe mal olacak.”

“Neden?”

“Çünkü sonunda elimde bir koz var.”

“Kes şunu.” Aaron daha önce ne söylemiş olursa olsun, Presley kurtulamayacağını biliyordu. “Beni öpmek istemenin tek sebebi, öpmeni istemediğimi bilmen.”

Aaron nerdeyse kahkaha attı. “Ne zamandan beri?” diye sordu. “Sen öyle söyleyebilirsin ama vücudun bana başka bir şey söylüyor.”

Genç kadın, daha savunucu bir duruşla kollarını göğsünde kenetledi. “Pekâlâ. Elini çabuk tut.”

Aaron da kollarını göğsünde kenetleyip briket duvara yaslandı. “*Sen beni öpmek zorundasın.*”

“Neden bu oyunları oynuyorsun?” diye sordu Presley.

“Bu bir oyun değil.”

Öfkeli görünen Presley ona yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu ve dudaklarını dudaklarına bastırmak için parmak uçlarında yükseldi. Başlangıçta Aaron bunun en kötü öpüşmeleri olacağını sandı. Fakat kollarıyla onu sardığında, genç kadın her zamanki gibi eridi. Sonra dudaklarını araladı ve Aaron’ın tam olarak istediği şeyi yap-

masına izin verdi: Aslında nasıl hissettiğini Presley’ye gösterebilecek bir veda etme yolu.

Tabii Aaron, genç kadının ikna olmasını beklemiyordu.

En azından bu kez geri çekilen Presley olmadı. Aaron öpüşmeyi sonlandırıp başını kaldırdığında, Presley biraz sersemlemiş gibi görünüyordu.

“Sen kazandın,” dedi Aaron, ona en güzel gülümsemesini takdim ederek.

Genç kadın ona bakakaldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Geleceğim ve Cheyenne’e istediğini vereceğim. Ve sonra gelecekte seni rahat bırakacağım.”

“Ne?”

“İstedığın bu, öyle değil mi?”

“Ama... Peki ya Wyatt?”

“Onu görebilmem için bir program yaparız.”

Aaron, normalde yapacağı gibi onu stüdyoya bırakmayı önermek yerine iş yerine geri girdi. Presley’nin onu o kadar kolay bırakmamasını umut etmişti. Sahip oldukları adına onun savaştığı gibi Presley’nin de savaşmasını istemişti. Fakat genç kadın affetmeye, unutmaya, tekrar denemeye ve Aaron’ın onu sevebileceğine az da olsa inanmaya istekli değilse, yapılabilecek başka bir şey yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Presley bütün gün sıkıntılıydı. Huzursuzluğunun Aaron'la oto tamirhanesindeki görüşmesiyle bir ilgisi olmadığını söyleyip durdu kendine. Aaron'ın vazgeçmesi umurunda değildi. Başından beri ondan bunu yapmasını istememiş miydi? Aaron her fırsatta karşısına çıkıp onu baştan çıkarmazsa, belki Presley onu unutabilirdi.

Gerginliği suni döllenen ve bu işteki rolünden ötürüydü. Neyse ki Wyatt gece uykusuna yatmıştı, bir de onun için endişelenmeleri gerekmiyordu. Cheyenne'in internetten sipariş ettiği set de yanlarındaydı. Her parça yağlı kâğıtla sarılı halde Presley'nin bu iş için boşalttığı şifonyerinin üzerinde sıralanmıştı. Şırınga ile döllenen kateterini ayrı ayrı paketlerinden çıkarıp birbirine bağlamıştı. Ayrıca tüm açıklamaları okumuştı. Cheyenne'in vajinasına bir kanal genişletme aracı yerleştirerek onu genişletmesi, bir fenerle döl yatağı boynunu bulması ve Aaron'ın spermini rahim ağzına bırakmak için kateteri kullanması gerekecekti.

Prosedür kulağa gayet basit geliyordu. Yalnızca Presley döl yatağını görse bile tanıyamamaktan korkuyordu. Sadece o da değil, ya çok fazla titreyip spermi doğru yere bırakamazsa? Ya spermin

doğru şekilde toplanması için talimattaki gibi onu yavaş yavaş salamazsa ne olacaktı?

“İyi misin?” diye sordu Cheyenne, oturma odasında oturup birbirlerine bakarak Aaron’ın onlara katılmasını beklerlerken.

“İyiyim,” dedi Presley. “Sen?”

Kız kardeşi başını salladı ancak ikisi de sık sık saate bakıyor-du. Sonunda Aaron’ın kapıyı çaldığını duyunca ayağa fırladılar.

“Geldi,” dedi Presley nefes nefese.

Cheyenne, ablasının ona verdiği sabahlığın kuşağını iyice sık-tı. “Benim açmamı ister misin?”

“Aslında... Bence seni görmek zorunda kalmazsa daha iyi olur. Yatak odasında beklemek isteyebilirsin.”

Kardeşine aynı şeyi ikinci kez söylemesi gerekmedi. Cheyenne telaşla koridorda ilerlerken, Presley derin bir nefes alıp kapıyı açtı. “Merhaba.”

Aaron onu başıyla selamladı fakat cevap vermedi. Presley biri onun geldiğini görürse diye verandanın ışığını söndürmüş olsa da, Aaron’ın çenesinin kasılmasından ve duruşunun katılığından onun da onlar kadar gergin ve asabi olduğunu anladı.

“İlk olarak içecek bir şey veya... veya herhangi bir şey ister misin?” diye sordu Presley içeri giren erkeğe.

“Hayır.”

Elinde hiçbir şey yoktu. Presley, onun heyecanlanmak için yanında bir *Playboy* veya başka bir dergi getirebileceğini düşün-müştü. “O halde, hazır mısın?”

“Her zamanki gibi hazırım.”

Presley, ona kullanması gereken steril kabı verdi.

Aaron, başka tek kelime etmeden kabı aldı ve banyoya gitti.

Presley, onun işinin belki on dakika kadar sürmesini bekliyordu.

Daha fazla süre geçince acaba sıkıntı mı yaşıyor diye merak etmeye başladı. Yirmi dakika sonra yatak odasına, ona sürekli tedirgin bakışlar atan Cheyenne’le birlikte oturmaya gitti. Eğer Dylan gece uykusundan uyanıp onun gittiğini fark ederse oyun biterdi ve hepsi bunu biliyordu.

“Sence sorun mu yaşıyor?” diye fısıldadı Cheyenne.

Öyle *olmalıydı* yoksa Aaron şimdiye kadar banyodan çıkmış olurdu. Ama Presley hepsinin hissettiği baskıyı artırmak istemedi. “İyi olduğundan eminim.”

“Belki çok öfkeliyim veya isteksizdir veya...”

“Onun vücudu mükemmel şekilde çalışır. İyi olacaktır.”

“Bu işin vücudu kadar beyniyle de ilgisi var. Eğer kafası buna yatmadıysa başımız belada olabilir.”

Presley bunu anlıyordu, bunun için o da yerinde duramıyordu. “Yanında hiç dergi getirmemiş,” dedi.

“Neden?”

“Ben nereden bileyim?”

“Sence ona dergi mi almalıyız?”

Bu da bir fikirdi. “Sanırım markete gidip almayı teklif edebilirim ancak açık bir yer bulmam hem uzun zaman alabilir hem de tanınmamak için hayli uzağa gitmem gerekir,” dedi Presley. Yine de tam gidip kapıyı çalacaktı ki, banyo kapısının açıldığını duydu. “İşte çıktı.”

Onu karşılamak için hızla odadan çıktı ve neredeyse ona nasıl gittiğini soracaktı fakat Aaron’ın yüzündeki ifade iyi bir ruh halinde olmadığını anlatıyordu. Sadece Presley’ye elindeki kabi uzattı ve Wyatt’a bile bakmadan gitti.

Presley, onu teskin etmek için ardından gitmek istedi. Cheyenne’le Dylan’a bebek sahibi olma şansı vermesi büyük cömertlikti.

Presley, onun bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyordu. Ama yatak odasında Cheyenne bekliyordu ve o kadar süre evinin dışında olduğu için gergindi.

Hem Presley, Aaron'ın spermini tazeyken kullanırlarsa hamile kalma şansının daha yüksek olduğunu düşündü.

Aaron'ı ve onun her zaman uyandırdığı duygu karmaşasını unutmaya çalışarak spermi yatak odasına götürdü.

Kız kardeşinin gözleri önce kaba, sonra Presley'e çevrildi. "O iyi mi? Kapının kapandığını duydum."

"Az önce gitti."

Cheyenne içini çekti. "Böylesi muhtemelen daha iyi. Ardından yapacaklarımızın bir parçası olmak istemediğinden eminim."

Presley kendinden biraz iğrenmişti. Kız kardeşini döllemek için sevdiği adamın spermini kullanıyordu. Her şeyden önce zor olan buydu. Yine de bunu iyi bir neden için yapıyordu. Ve ayrıca tekniğe bir bütün olarak bakmaya çalışıyordu. Bu tıbbi bir prosedüdü, tüm ülkedeki üreme kliniklerinde yapılandan farklı değildi. Yalnızca bu işin kendi evinde gerçekleşmesi ve onun da bir doktor veya hemşire rolü oynaması tuhaf geliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Cheyenne ona ıstırapla baktı. "Bu çok tuhaf, değil mi?"

"Kesinlikle. Sana on dört yaşındayken nasıl tampon yerleştireceğini öğretmek zorunda kalışımı hatırlatıyor."

"Bunu hatırlattığın için teşekkürler."

"Biz kardeşiz. Birbirimiz için bu tür şeyler yaparız."

"Keşke rollerimiz ters olsaydı."

"Ben öyle olmadığı için memnunum!" Presley, spermi şırınga-nın içine çekti. "Haydi, şu işi bitirelim."

Cheyenne, sanki o işi yapma cesaretini bulmak için dua eder-

miş gibi gözlerini bir an yumdu. Sonra sabahlığını çıkardı, yatağa uzandı ve talimatlarda belirtildiği gibi yastıkları kalçalarının altına yerleştirdi.

Aaron, işlemin nasıl gittiğini sormak için ne mesaj attı ne de aradı. Presley, sonraki birkaç gün ondan hiç haber almadı. Cheyenne, Aaron'a teşekkür etmek için mesaj attığını ancak cevap alamadığını söyledi. Aaron, o hafta Wyatt'ı görmek için bile uğramadı. Presley, Reno'ya taşınana kadar onun her ikisini birden görmezden geleceğini düşünmeye başlıyordu. Ama ertesi hafta sonu erkenden uyandığında Aaron'ı bahçesinde çiti onarıırken buldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kapıda durup, onu uyandıran sesin kaynağına gözlerini kısarak bakarken.

Aaron, ona omzunun üzerinden baktı fakat cevap vermedi.

“Aaron?” diye üsteledi Presley.

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?”

“Çitimi onarıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Bir süredir bunun yapılmasını istiyordun, öyle değil mi?”

Ancak Presley *ondan* bunu yapmasını istememişti. Neredeyse iki ay önce onu Ted Dixon'ın imza gününde gördüğü akşamdan beri bunun lafını bile etmemişti. Çit, Riley'yi veya bir başkasını tutacak parası olduğunda ilgilenmeye niyet ettiği bir şeydi. Bu problemi kendi çözmeye çalışmamıştı çünkü kırık direği destekleyen büyük beton parçasını kıramayacağını biliyordu. “Bunu *senin* yapmanı beklemiyordum. Bu senin sorumluluğun değil.”

Aaron, ona bir daha bakmadı. Zemine her sapladığında korkunç bir ses çıkaran o küreği kullanmakla çok meşguldü. “Sen çocuğumun annesisin, değil mi? Ve Wyatt da burada yaşıyor.”

Presley, sabahlığının kuşağını sıktı. Sırf Aaron'ı görmek, hatta sıcaklamış ve terli haliyle bile, genç kadında ona dokunma arzusu uyandırıyor. "Belki Wyatt'ı unutmuşsundur diye düşünüyordum."

"İkinizi de unutmadım."

Presley bunu nasıl anlamalıydı? Aaron'ın o sözleri söyleyiş tarzı bunu *iyi* bir şey olarak nitelendirmiyormuş gibiydi.

"Yani bunu... çocuk nafakasının bir parçası olarak sayabilir miyim?" diye sordu kuşkuyla. Aylık bir miktar üzerinde anlaşılmışlardı. Aaron oyuncaklara, mobilyalara dünya kadar para harcamıştı ve hepsini de Presley'ye vermişti. Düzenli olarak gelirken de mutfak malzemeleriyle çocuk bezleri getirmişti. Genç kadın, düzenin öyle gitmesine izin vermişti. Aaron düşünceli ve cömert olduğu sürece, belli bir miktarda anlaşmaları gerektiğini düşünmemişti. Ona maddi anlamda yük olmayı, sahip oldukları şeyin bir dolar işareti indirgenmesini asla istememişti.

"Babalık testinin sonucu dün geldi," dedi Aaron.

"Ve?"

"Pozitif elbette. Sana da bir çek yazdım."

Presley, sabahlığının ceplerindeki ellerini sıktı. "Senin paranı istemiyorum."

"Artık paramda mı yeterli değil?"

"Wyatt'ı istediğin zaman görebilirsin. Buraya geri döndüğümde işlerin böyle gelişeceğini hayal etmemiştim."

"Biliyorum. Bana Wyatt'ı söylemeyecektin bile. Beni hayatının tamamen dışında tutmak istedin. Ama istediğini elde edemeyeceksin. Oğlumu görmeye hakkım var."

"Sana asla engel olmayacağımı söyledim. Çiti ya da başka bir şeyi onarman gerekmiyor."

“Kahretsin!” Aaron küreği yere fırlattı. “Wyatt hakkında tartışmıyorum. Onu görmeme izin vereceğini biliyorum.”

“O halde seni bu kadar öfkeliendiren şey ne?”

“*Seni görmem için ne yapmam gerekiyor?*”

“Bunu sorma,” dedi Presley ancak onu atlatamadı. Aaron, aralarındaki mesafeyi üç uzun adımda kapadı.

“Beni hâlâ önemsiyorsun.” Bunun bir işaretini arar gibi genç kadının yüzüne baktı. “Önemsediğini biliyorum.”

Presley bunu inkâr edemedi, özellikle de gözleri bir anda yaşlarla dolmuşken.

“*Beni dışlamaktan vazgeç artık,*” diye fısıldadı Aaron.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Presley. “Bu kez nesi farklı olacak ki?”

“Bu kasabada bir ayım kaldı, bir berbat ay. Bana bir şans ver, Presley. Bana o kadarcık süre ver. Eğer senin istediğin ilişkiyi kuramazsak, düşündüğün gibi eğer ben... bunu beceremezsem gideceğim ve ayrılığı elimizden gelen en iyi şekilde atlatacağız.”

“Wyatt’ı ziyaret zamanlarını belirlerken.” Presley, bunun her şeyi ne kadar daha zorlaştıracaklarını düşünemiyordu.

“Elbette. Boşanan insanlar bunu sürekli yapıyorlar.”

“Ama biz şimdiden biliyoruz ki...”

“Biz hiçbir şey bilmiyoruz,” diyerek araya girdi Aaron. “Belki sana âşık olduğumu söyleyemem. Belki bunu asla söyleyemeyeceğim. Fakat sana şunu söyleyebilirim: Bu günlerde tek düşündüğüm sizsiniz, sen ve Wyatt.”

Bu kadarı yeterli olacak mıydı? Yoksa Presley yeniden acı verici bir hata yapmak üzere şeytana mı uyuyordu?

Mazi kuşkusuz Aaron’ın aleyhindeydi. Muhtemelen Cheyenne’le Dylan da sağduyulu bir şekilde aynı şeyi yaparlardı. Oysa

Presley'nin kalbi risklere rağmen yumuşaması için ona yalvarıyordu. Ya gerçekten bir aile olabileceklerine dair uzak bir ihtimal varsa?

Bu ihtimal, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Presley buna güvenemezdi. Ama sonra Aaron onu öptü ve genç kadın kendini kaybetti. Aaron'ın üzerine yapışmış ter ve toz, hatta herkesin görebileceği ön bahçede olmaları umurunda değildi. Ona karşılık vermek, ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyordu. Aaron'ın üzerindeki büyük etkisinden kaçmak için harcadığı tüm çabalara rağmen *hiçbir şey* değişmemişti.

“Verandanı da boyayacağım,” diye söz verdi Aaron. “Ve mücevher istersen sana mücevher de alacağım.”

Teselli ödülleri, diye düşündü Presley; Aaron'ın ona tam olarak veremediği bağlılık sözünün yerine geçecek armağanlar. Ancak Aaron teklifini cazip göstermek için o kadar çabalıyordu ki, her şeye rağmen Presley'nin buzları eridi. Hatta içinden onu ikisine de yetecek kadar sevdiğini söylemek bile geçti. Dilinin ucuna gelen bu sözleri dizginledi. Onun nesi vardı böyle? *O kadar* aptal olamazdı. Aaron'a bir ay müddet verecekti. Fakat umutlarının fazla artmasına müsaade etmeyecekti ve kesinlikle onu aşk taahhütleri isteyerek boğmayacaktı.

“Pekâlâ,” dedi ve uyanıp ona seslenen Wyatt'ı almak için eve girdi.

Cheyenne kocasının ellerini vücudunda hissedince uykusunun son kalıntılarından kurtulmaya çalıştı. Yoksa Dylan kalkıp işe giderdi. Genelde evden erken çıkardı.

“Hey,” diye fısıldadı Dylan, gözlerini açan karısına.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Cheyenne ama yanıt belliydi. Dylan onun geceliğini sıyırmış, göbeğini öpüyordu. Bebeği hissetmeye çalışıyor, karısının hamile oluşunun tadını çıkarıyordu ve Cheyenne bunun için dua etti. Suni döllenmeden beri bir hafta geçmişti ancak işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Bir dahaki gebelik testinde görmeyi umduğu gebelik hormonunu üretmesi için vücuduna zaman tanımaya çalışıyordu.

“Çocuğumuzun daha hızlı büyümesini diliyorum,” dedi Dylan.

“Vücudumun bunu belli etmesi birkaç ay alır.”

“Oğlumuzun veya kızımızın içinde kıyıladığını hissetmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bebeğe zarar vereceksin diye korkundan şimdiden benimle sevişmeye çekiniyorsun. Bu durum daha da kötüye gidecek mi?” diye dalga geçti Cheyenne.

“Sana uzun süre dayanmam.” Dylan, elini karısının bacaklarının arasına kaydırırken onu öptü ve Cheyenne gözlerini yumdu.

“Seninle bütün gün yatakta kalmak isterdim,” dedi. “Bana bugün işe gitmeyeceğini söyle.”

Dylan, onun boynunu öptü. “Üzgünüm, bebeğim.”

“Ama sen patronsun.”

“Ben de evde kalmak isterdim ancak Aaron bugünlük izin istedi ve ikimiz birden iş yerinde olmazsak olmaz.”

“Ona evet mi dedin?” Cheyenne, sesine yeterli hayal kırıklığını yansıtmıştı.

“Hayır diyemezdin. Geçen hafta hepimizden iki kat fazla çalıştı. Akşamları ben işten çıkarken oradaydı, sabahları işe gittiğimde oradaydı. Eve hiç gitti mi, neredeyse ondan bile şüpheliyim.

“Neden bu kadar çok çalışıyor?”

“Reno’ya taşınmadan önce bitirilmemiş işlerimizi tamamlamak istediğini söyledi.”

“Gerçekten çok nazik.”

“Tabii ben tek sebebin bu olduğunu düşünmüyorum.”

“Başka ne olabilir ki?”

Dylan hemen cevap vermedi. Karısının göğüslerine yaptığı şeyle çok meşguldü.

“Dylan?”

“Bir şey canını sıkıyor.”

Cheyenne, acaba suni dölleme işlemine mi sıkılıyor diye suçluluk duydu. Aaron, onun teşekkür mesajına cevap vermemiştir. Döllemenin işe yarayıp yaramadığını sormak için de aramamıştı. Cheyenne ondan hiç haber almamıştı ve Presley de aynı şeyi söylemişti. “Mesela...”

“Kim bilir? Babam yakında hapisten çıkacağı için olabilir. Veya babam çok az vakit geçirdiği biriyle evlendiği ve bu büyük olasılıkla hepimizin hayatını karıştıracığı için olabilir. Taşınma işi de olabilir. Hepimiz o gideceği için üzgünüz.”

Cheyenne, onu öpmeye devam edememesi için kocasının yüzünü tuttu. Konuşmaya odaklanmak için bir saniye istiyordu. “Sen bile mi?”

“Muhtemelen herkesten çok ben. Aaron zor olabilir. Kafasına bir şeyi koyduğunda ne kadar kararlı olduğunu bilirsin. Bir işten sorumluyken bu sinir bozucu. Ama aynı zamanda delicesine yetenekli ve artık gece hayatını, aşırı alkol almayı da bıraktığından iş yerinde sonuna kadar güvenebileceğim biri.

Cheyenne, Aaron kasabadan ayrılacağı için gizliden mutlu oluyordu. O kasabada olmazsa, onun bebeğine sahip olmak, kucağında oğlu ya da kızıyla Dylan’ı görmek için tamirhaneye her uğradığında

onunla karşılaşmamak çok daha kolay olacaktı. Yine de o şekilde düşündüğü için bile bencil olduğunu hissediyordu. Bu, Aaron’a karşı adilce değildi. Bu yüzden, onun Reno’da daha mutlu olmasını ümit ediyordu. “Sana bugün için ne planladığını söyledi mi?”

“Hayır.” Dylan ona komik bir bakış attı. “Sormalı mıydım?”

“Sadece merak ettim.” Cheyenne, kocasını kendine çekerek konuşmaya son verdi. Dylan’ın aklındaki şey konuşmak değildi ve Cheyenne öyle umut doluydu ki, kesinlikle kocasını memnun edecek havadaydı. Belki Dylan’la geçireceği o birkaç dakika ona iyi şans getirirdi çünkü kocası işe gider gitmez satın alıp sakladığı iki gebelik testinden birini yapmayı planlıyordu.

Aaron hiç o kadar güzel bir gün geçirmemişti, en azından yakın geçmişte. Presley sabahki yoga dersini verip iki masaj seansını tamamladıktan sonra günün geri kalanını onunla ve Wyatt’la birlikte geçirmişti. Çoğu insanın özellikle eğlenceli olduğunu düşüneceği bir şey yapmamışlardı. Aaron Presley’nin evinin orasını burasını tamir ederken, Presley yemek ve temizlik yapmış, oğullarıyla ilgilenmişti ancak ona yardımcı olmak Aaron’a kendini faydalı hissettiriyordu. Genç kadının ona gösterdiği minnettarlıktan hoşlanıyor ve küçük oğlunun onu görünce heyecanlanışını özellikle seviyordu. Birbirleriyle her karşılaştıklarında, Aaron yalnızca on dakikalığına dışarı çıksa bile, Wyatt sanki babası yeni gelmiş gibi davranıyordu.

Aaron günün ummadığı kadar iyi geçtiğini düşündüğünden, daha bir hafta önce Presley’ye bunu yapmayacağına dair söz vermiş olmasına rağmen, ona yaklaştığı için kendine kızamadı. Yalvaran erkek rolünü oynamaya alışkın değildi ama en azından

ısrarı işe yaramıştı. Ona dokunduğunda Presley geri çekilmekten vazgeçmişti. Aaron'ın anladığı kadarıyla, kalbini ve ruhunu ona kapamaktan da vazgeçmişti. Sonunda rahat bir şekilde Aaron'a sokulmuş, eskiden hep yaptığı gibi vücutlarını iç içe geçirmişti ve bu, Aaron'ın beklediği kadar keyifliydi. İki kez sevişmişlerdi; bir sefer duşta ve bir sefer de Wyatt öğlen uykusundayken. Saldırgan taraf Aaron olsa da –sevişmeyi hiç Presley başlatmamıştı– genç kadının kendini hâlâ tutuyor olması artık çok önemli değildi. Farklılıklarını daha yeni anlamaya başlamışlardı. Belki zamanla Presley yeniden Aaron'la sıkı bağlar kurardı.

“Bu günlerde beslenme tarzın bu mu?”

Presley, akşam yemeği için az yağda sebze kızartması yapmıştı ve Wyatt'a da yumuşamış sebzelerden yediriyordu. “Hoşuna gitmedi mi?”

Aaron, bir saat sonra yeniden acıkacaktı. “Harika olurdu... garnitür olarak.”

“Et de eklemeyi önerecektim fakat evde yoktu,” dedi genç kadın kakhaha atarak.

“Daha sonra Anne Yemeği'ne gidebiliriz. Sadece böyle sağlıklı beslenme çılgınlığına kapıldığın için şaşıyorum. Yoksa vegetaryen misin?” Presley bundan hiç bahsetmemişti ancak o gün yediği her şey –kabuklu yemişler, kabuksuz meyveler, yoğurt, kek ekmeği ve salatalıklı sandviç– kesinlikle bunu gösteriyordu.

“Tam olarak değil. Ama pek fazla kırmızı et ve işlenmiş gıdalar tüketmiyorum.”

“İşte bu. Beni de aynı diyetle sokmadan önce bu hafta seni koca bir biftek yemeye götüreceğim.”

Muhabbetleri kapının çalınmasıyla bölündü ve Presley'nin yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. “Bu Cheyenne olmalı.”

“Onu bekliyor muydun?”

“Bana birkaç mesaj attı. Bazı ‘haberleri’ olduğunu yazmış.”

“Ne haberi olduğunu söylemedi mi?”

“Ona fırsat vermedim. Bir hafta önce yüce gönüllülükle bağışladığın şeyden beri işlerin nasıl gittiğini hiç sormadığın için bunu şimdilik... belki de sonsuza dek unutmaya çalıştığını düşündüm. Cheyenne’e odaklanabileceğim zaman cevap yazacaktım.”

Aaron’ın iç huzuru biraz bozuldu. Döllemeyi yapmıştı ancak bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi. “İşe yarayıp yaramadığını henüz bilmiyor mu?”

“Tahminimce artık biliyor. Haberleri başka ne olabilir ki?”

Aaron, bir parça kabağı tabağının içinde dolandırdı. “Gebelik testi yapmak için neden bu kadar bekledi? Ben işe yaradığını, yaramasaydı beni arayacağını düşünmüştüm.”

“Testi hemen yapamazsın.” Presley kapıya doğru yürüdü. “Kesin doğruluk için muhtemelen hâlâ biraz erken fakat Cheyenne için beklemenin çok zor olduğunu biliyorum. Dylan onun hamile olmadığını öğrenmeden hamile kalmayı o kadar istiyor ki.”

Aaron masada kaldı ama gelenin Cheyenne olmasına kendini hazırladı. Hangi cevabın daha kötü olacağından emin değildi. Dylan’ın haberi olmadan ona bebek sahibi olmakta yardım etmiş olması ve bunun hayatı boyunca birlikte yaşaması gereken bir sır olması mı yoksa Cheyenne’in hamile kalmamış olması ve yenisinden denemeleri gerekebileceği mi?

Ama gelen Cheyenne değildi. Presley’nin ziyaretçisi görmek istemediği insanlar listesinin daha üst sıralarında olmasa, Aaron şanslı olduğunu düşünebilirdi.

“Riley,” dedi Presley acemice. “Seni beklemiyordum.”

Riley'nin gözleri Aaron'da, mama sandalyesinde oturan Wyatt'ta, tabaklarda gezindi ve Aaron, bir aile yemeğinin ortasındalarmış gibi göründüklerini fark etti. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama dışarıda Aaron'm kamyonetini görüp onun Wyatt'ı ziyaret ettiğini anlayınca, belki bebek bakıcılığı yapar da, ben de seni dışarı çıkara-bilirim diye düşündüm."

Aaron, onlar için bir kez Wyatt'a bakmış ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Bütün akşam her türlü şey hayal ederek Riley'yi yumruklamak istemişti. Hem aynı şeyi yapacağına Riley'nin gerçekten inandığına ikna olmamıştı. Adam muhtemelen oradan geçerken kamyoneti görmüş ve neler olup bittiğini görmek için uğramıştı. Bu yüzden, Presley nasıl cevap vereceğine dair tereddüt edince, Aaron kalkıp yanlarına gitti. "Aslında Presley'yle bu akşam için planlarımız var."

"Öyle mi?" dedi Riley ancak tüm dikkati genç kadının üzerindeydi. "Ne gibi planlar?"

Ona sorulmasa da cevabı veren Aaron oldu. "Bir ay içinde ben kasabadan ayrılana kadar sürecektir planlar."

Presley, ekleyecek bir şeyi varmış gibi ağzını açtı. Belki Riley'ye özel bir ilişkileri olmadığını söyleyecekti. Başkalarıyla görüşmeyeceklerine dair anlaşmamışlardı ve Aaron, daha önce ona Riley'yle de dışarı çıkabileceğini söylemişti. Ama şimdi daha çok sahiplenici ve daha az cömert hissediyordu. Zaten Presley'nin söyleyeceği şeyi duymak zorunda kalmadı. İlk konuşan Riley oldu.

"Bu doğru mu? Onunla tekrar görüşüyor musun?"

Sanki Presley dünyanın en aptalca hatasını yapıyormuş gibi sorulan bu sorudaki suçlamayı Aaron bile sezmişti. Riley'nin o kadar üstün biriymiş gibi davranması onu öfkeliendirdi. Yine de

Presley nazik olmaya ve Aaron biraz saygı göstermeye çalışıyordu. “Evet fakat... birbirimize büyük sözler vermiyoruz.”

“Elbette vermezsiniz,” dedi Riley, acı bir kahkaha atarak.

Genç kadın, ona gözlerini kırparak baktı. “Pardon?”

“Bunu tahmin edebilirim. Aaron öyle tiplerden değil.”

“Benim nasıl bir tip olduğuma dair en ufak bir fikrin yok,” dedi Aaron ancak olayların o şekilde gelişmesinden hoşnut olmadığı belli olan Riley duygularını kontrol edemedi.

“Onunla yatıyor musun?”

O noktada Aaron kendini daha fazla frenleyemedi. “Ne yaptığımız ya da yapmadığımız seni ilgilendirmez.”

Riley, onu yine duymazdan geldi. “Yatıyor musun?”

Presley cevap vermeyince, Riley acı bir kahkaha attı. “Asla senin olmasını istediğin gibi biri olamayacak. Sonunda bunu anladığını sanmışım.”

Aaron yumruklarını sıktığını fark etti. Öfkesine yenik düşmek istemiyordu. Presley’nin açılışındaki davranışından ötürü hâlâ utanıyordu. Ama Riley kavga etmek için kaşınıyor gibiydi.

“Bu kadar kızdığın için üzgünüm.” Presley, Aaron’ı nazikçe geriye itti. “Seninle aramızda özel bir ilişki yoktu, Riley. Veya... veya öyle bir beklenti de yoktu.”

“Beklenti,” diye tekrarladı Riley. “Sanırım problem bu. Ben çok fazla şey bekledim.”

Presley ellerini iki yana açtı. “Sana karşı nasıl daha açık olabilirdim?” diye sordu ancak Riley öfkeyle gitmişti bile.

Kıskançlık sık sık insanların içindeki kötüyü ortaya çıkarırdı. Presley kasabaya döndüğünden beri Aaron kıskançlıktan nasibi almıştı. Yine de Riley’nin o kadar öfkelenmesine şaşırmıştı. Ve saldırının en ağır kısmını Presley yaşadığı için kendini kötü

hissediyordu. Elinden gelseydi onu bundan korurdu. Genç kadın, ona yeniden güvenmek için gözünü karartmıştı. Riley'nin veya bir başkasının içinde şüphe uyandırmasına ihtiyacı yoktu.

“Seni üzmesine izin verme,” dedi Aaron, kollarıyla onu sararak. “Senin için en iyisinin ne olduğunu nasıl söyleyebilir ki? İkimizi de çok az tanıyor.”

“Belki de bizi sandığımızdan daha iyi tanıyor,” dedi Presley.

Yine sertleşmiş, gerilmişti. Fakat Aaron onu kendine çevirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Sana dünyaları vadedemem. Ama o da vadedemez.”

Aaron, Presley'nin vereceği cevabı asla duyamadı. O sırada Cheyenne ve Dylan geldiler. Aaron arabanın sesini duydu, aralık kapıdan onları gördü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Birçok sebepten ötürü rahatsız hisseden Aaron, Presley'nin kanepesine oturdu. Riley'yle yaşananlardan sonra, Presley'yle yeniden bir araya gelmelerine insanların verecekleri tepkiye karşı duyarlıydı. Bilhassa kasabadan yakında ayrılacak olmasından ötürü Cheyenne ve Dylan da ona kesinlikle şüpheyile bakacaklardı. Presley'nin ilerlemesine engel olmasına yetecek kadar bir süre oralarda oyalandığını düşüneceklerdi. Bu yüzden, konunun hiç açılmamasını tercih ediyordu. Presley'nin yeniden azarlanmasına izin vermeyecekti. Bu da demek oluyordu ki, kolaylıkla tartışmaya girebilirlerdi.

İlişkileri germeye bu kaygılar yetmiyormuş gibi, Cheyenne'in onun çocuğuna hamile olması güçlü bir olasılıktı ve Aaron, ayırtıcıları öğrenirse Dylan'ın hiç de mutlu *olmayacağını* biliyordu. Aaron sadece yardım etmeye çalışmış olsa bile bu güçlü bir savunma olmazdı. Sırlarının sır olarak kalmayacağı korkusu sonsuza dek sürecekti ve bu, ağabeyiyle ilişkisini etkileyebilirdi. Tabii Cheyenne'in ve hatta Presley'nin Dylan'la olan ilişkilerini de.

Aaron, Cheyenne'in de eşit derecede rahatsız olduğunu hissedebiliyordu. Büyük olasılıkla kendisinin ve ona fırsat verirse

Aaron'ın Dylan'ı bir şekilde şüphelendirebileceğinden korktuğundan, Aaron'a doğrudan hitap edemiyor veya gözlerine bakamıyordu. O ve Presley birkaç kez anlamlı anlamlı bakıştılar fakat Aaron bunun ne ifade ettiğini bilmiyordu. Cheyenne hamile miydi, değil miydi?

Eğer değilse, hâlâ elindeyken Aaron bu anlaşımadan çekilecekti.

“Gerçekten yapacak mısın?” diye sordu Dylan. O ve Cheyenne, Hawaii'ye gittiklerinde Aaron'ın oto tamirhanesinin yönetimini devralıp almayacağını sormak için gelmişlerdi. Belli ki o sabah postayla bir seyahat acentesinin broşürünü almışlardı ve aniden tatile çıkmaya karar vermişlerdi.

“Bebek doğduktan sonra gitmek çok zor olacak,” diye ekledi Dylan. “Hem sen o zaman Reno'da olacaksın ve personel ihtiyacımız olacak.”

Kardeşlerinin Aaron'ın yerine birini işe almaları gerekiyordu ancak Whiskey Creek ve çevresinde onun kadar deneyimli biri yoktu. Yani en azından birini eğitime kadar şimdikinden daha zor durumda olacaklardı.

“Elbette. Problem değil.” Aaron, on günlüğüne ağabeyinin sorumluluklarını üstlenmeye dünden razıydı. Dylan bir molayı hak etmişti. Ama bebeklerini kutlayacaklardı ve Cheyenne hamile değilse bu çok kötü sonlanabilecek bir kutlamaydı.

“Peki, sen Wyatt'ın bakımını ayarlayabilecek misin?” diye sordu Cheyenne Presley'e. “Sen bana bel bağlamışken kasabadan ayrılmaktan nefret ediyorum. Fakat Dylan'ın söylediği gibi, başka bir fırsatımız olmayabilir.”

“Ben başımın çaresine bakarım,” dedi Presley.

“Nasıl?”

“Sabit masaj randevularımın saatlerini değiştirmeye çalışırım

ve diğerklerini akşamlarla hafta sonlarına, yani Alexa'nın okulda olmadığı zamanlara göre programlarım."

Aaron, ona kirayı karşılayacak kadar para vermişti, yani bunun da yardımı olurdu.

"Eve de yoga derslerin varken Wyatt'ı onun yanına, B & B'ye bırakabileceğini söyledi," dedi Cheyenne.

"Gerçekten çok nazik."

"Sadece on günlüğüne gideceğiz," diye tekrarladı Dylan.

Presley gülümsedi. "Üstesinden gelebileceğimizden eminim."

Yarım saat daha muhabbet ettiler. Çoğunlukla bebekten ve çocuk odasıyla ilgili planlarından bahsettiler. Presley, onları ağırlamakta Aaron'dan daha iyi bir iş çıkardı. Aaron ise onların gitmesini beklerken kendini Wyatt'la oynamaya verdi ama gittiklerinde, Presley ondan çok rahatlamış gibiydi.

"Hamile mi, değil mi?" diye sordu Aaron, arabanın gittiğini duyar duymaz.

Presley, turuncu koltuğunun koluna oturdu. "Hamile. Veda ederken sarılınca kulağıma fısıldadı. Sen o sırada Dylan'la konuşuyordun."

Cheyenne'in çocuk odasıyla ilgili bariz heyecanından Aaron o kadarını tahmin etmişti.

Presley, Aaron gittikten ve Wyatt'ı yatırdıktan sonra Riley'yi aramayı denedi. Riley telefonu açmayınca üzüldü. Ondan hoşlanmıştı ve Riley artık arkadaş olmadıklarına karar verse bile bu durum değişmeyecekti. Presley, Aaron hakkındaki konuşmalarına rağmen eğer bir şekilde onu yanlış yönlendirdiyse özür dilemeyi planlıyordu. Ayrıca, Aaron'ın hayatına tekrar girmesine izin

vermesi hata olsa da olmasa da, çocuğunun babasıyla ilişkilerini yoluna koymayı denemeye hakkı olduğunu –hatta belki bundan yükümlü olduğunu– ona açıklamayı umuyordu.

Muhtemelen Riley, Aaron’ın onu yalnızca hayal kırıklığına uğratacağına dair üsteleyecekti ve büyük olasılıkla haklı çıkacaktı. Geçmişteki birlikteliklerinde Aaron, Presley’ye istediği şeyi verememişti. Ama o gün Aaron’la aralarında her şey farklıydı, genç kadına hayatın nasıl *olabileceğini* gösterecek kadar farklıydı. Ve eğer hemen pes ederse, bu olasılığa sırtını dönen kişi Presley olacaktı. Neden o kadar kolay yenilecekti ki? O güne kadar hiç kimse bir boks maçını eldivenlerinin arkasına gizlenerek kazanmamıştı. O da eldivenlerini atmalı, burnundan solumaya razı olmalıydı çünkü ringin dışında kalmaya çalışması kesinlikle işe yaramamıştı. İki yıl önce çekip gitmişti. O zamanlar doğru olan karar buydu. Çok daha temel şeyler için savaşıyordu: Sağlığı, hayatta kalabilmesi, geleceği. Ya şimdi?

Şimdi başladığı yere geri dönmüştü. Bunun bir sebebi olmaydı. Whiskey Creek’te onun için kalp kırıklığından daha fazlası *olmalıydı*.

O yüzden belki de şüphelerden vazgeçmenin, korkularını yararak ilerlemenin zamanı gelmişti. Eğer Aaron’la birliktelikleri devam ederse, Presley dünyanın en mutlu kadını olacaktı.

Ya etmezse? Bunu en iyi şekilde atlatacaktı. Hiçbir şartta uyuşturuculara geri dönmeyecekti. Sonunda hayatının kontrolü ellerindeydi ve bu ona birçok seçenek sağlıyordu.

Aaron yatağında uzanıp uyumaya çalışırken Cheyenne’den bir teşekkür mesajı daha aldı ancak ona cevap yazmak içinden

gelmedi. Onun yerine mesajı sildi. Onun hamile kalışıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi, Cheyenne Dylan'ın sandığı şekilde hamile kalmış gibi davranmak istiyordu. Dylan, onun doğuracağı çocuğu ne olursa olsun sevecekti, bu yüzden belki de her şey hallolurdu.

O anda Aaron daha çok Presley'le ilişkisi hakkında endişeliydi. Riley'nin gelişi genç kadını korkutmuştu. Aaron bunu biliyordu çünkü Cheyenne'le Dylan gittikten sonra Presley içine kapanmıştı ve Aaron geceyi kendi evinde geçireceğini söyleyince hiç karşı çıkmamıştı. Bir gün içinde öyle çok şey değişmişti ki, düşünmek için zamana ihtiyaçları vardı. Aaron o yola genç kadını kırmak için çıkmamıştı fakat herkes bunu yapacağından o kadar emindi ki, o bile kendinden şüphe etmeye başlıyordu.

Belki de Presley'nin savunma mekanizmasını yıkarak ve onun ilgisini çekmeye çalışarak bencilce davranıyordu. Acaba Presley bir başkasıyla daha mı iyi olurdu? Mesela kendini harika bir aile babası olarak gören Riley gibi biriyle?

Aaron bunu kesin olarak söyleyemiyordu. Bir deneme süresine ihtiyacı vardı. İstedığı çok büyük bir şey miydi?

Telefonu çaldı. Arayanın Presley olduğunu görünce neredeyse açmayacaktı. Onun söyleyebileceklerinden korkuyordu. Daha önce genç kadın ona fikrini değiştirmeye başladığı izlenimini vermişti.

Ama belki Wyatt'la ilgisi olabilir diye –belki oğlu hastalanmış filan olabilir diye– telefona baktı.

“Alo?”

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu Presley.

Aaron, ardından geleceklere kendini hazırlamaya çalıştı. “Hayır.”

“Saat geç oldu. Ve yarın büyük bir gün seni bekliyor.”

Aaron, parmaklarını gözlerine bastırarak genç kadının o koldan nereye geleceğini düşündü ve onu gerçekle engellemeye çalışarak kendini şaşırttı. “Sensiz uyumakta zorlanıyorum.”

“Güzel,” dedi Presley. “Buraya geri gel.”

Aaron’ın eli hayretle yana düştü. “Riley’yi duydun. Ben senin kalbini kırmanın peşinde koşan bir zamparayım.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Belki de beni hafife alıyordur.”

“*Seni mi?* Nasıl?”

“Belki bu kez ben senin kalbini kırarım.”

Presley telefonu kapayınca Aaron bir kahkaha attı ve giyinip aceleyle evden çıktı. Endişeli değildi. Fakat genç kadının yatağına girdiğinde, onun önceki kadar kararsız olmadığını fark etti ve bundan çok hoşlandı.

Sonraki günler Presley için cennet gibiydi. Mayıs ayı ne çok sıcak ne de çok serin olan uzun, güneşli günlerle doluydu. Cheyenne hamileliği sebebiyle çok mutluydu. Presley’nin işi de Wyatt da büyüyordu ve genç kadın, neredeyse tüm boş zamanlarını Aaron’la geçiriyordu. Tek olumsuz şey, başarısızlığı nedeniyle çok canı sıkılan ve Presley’le hemen hemen hiç konuşmayan Riley’ydi. Yine de Presley bunun keyfini kaçırmamasına izin vermedi; zaten ona ayıracak hiç vakti de yoktu.

Yalnızca Aaron’ın verdiklerinin keyfini çıkarmaya ve her şeyi akışına bırakmaya kararlıydı, onun ne hissettiğine ya da hissetmediğine saplanmak istemiyordu. Bu yüzden, ilişkilerinden hiç bahsetmiyor ve ondan duyguları hakkında konuşmasını istemiyordu. İşe gidip Cheyenne’le bebek için alışveriş yapmanın ya-

nında Wyatt'la oynuyor, Aaron'la sevişiyordu ve diğer yönlerden de bir aile gibi eğleniyorlardı. Anne Yemeği'nde yiyorlar, doğada yürüyüş yapıyorlar, pikniğe gidiyorlar, Kennedy Altın Madeni turuna çıkıyorlardı. Yanlarında Wyatt olduğundan mağara yürüyüşü yapamamasalar da, Moaning Caverns'i bile ziyaret etmişlerdi.

Aaron onu Amos Oto Tamirhanesi bayisi için karar kıldığı yeri göstermek üzere Reno'ya götürünceye kadar her şey harikaydı. Daha önce ufak bir yetkili satış bayii olan dükkân köşe konumdaydı ve hayli potansiyele sahip gibi görünüyordu. Fakat Presley biraz kaygılandı çünkü Aaron, oraya taşındıktan sonra onun ve Wyatt'ın hayatında oynayacakları rolden hiç söz etmemişti.

Yine de Presley hiçbir şey söylemedi. Ona baskı yapmayacağına dair kendine söz vermişti ve yapmayacaktı. Aaron vaatlerde bulunmaya hazır olduğunda bunu yapardı.

"Değiştin, bunu biliyorsun değil mi?" dedi Aaron, eve dönüş yolunda.

Presley'nin isteğiyle arabanın camlarını açmışlardı, yüzünde rüzgârı hissetmeyi seviyordu. "Nasıl?"

"Fazlasıyla sorumluluk sahibi oldun. Ve kendi yeteneklerine çok daha fazla güveniyorsun."

"Sen de değişmedin mi?" diye sordu Presley.

Aaron omuz silkti. "Belki. Fakat sen benden daha esneksin. Bu kadar eğlenceli oluşunu, seninle rahatça vakit geçirebilmeyi seviyorum."

Aaron elini tutunca Presley gülümsedi. Bu, Aaron'ın herhangi bir itirafa en çok yaklaştığı andı. Aaron olumlu şeyler düşündüğü için Presley mutluydu. Ancak bir sonraki haftayı sakın karşılamak biraz daha zor oldu çünkü Aaron, aradığı evi de bulmuştu.

Presley Kara Altın Kafe'nin dış masalarından birinde oturuyor, chai çayına şeker karıştırıyordu. Bebek arabasındaki Wyatt yanında, Cheyenne karşıındaydı. Presley, kız kardeşinin her cuma günü orada arkadaşlarıyla buluştuğunu biliyordu ama o gün cuma değildi. Çarşambaydı, Cheyenne'le Dylan'ın Hawaii'ye gidecekleri günün öncesiydi ve baş başaydılar.

"Aaron'ı Wyatt'la Nature's Way'de gördüm," dedi Cheyenne. "Oğluna adeta vurulmuş vaziyette." Wyatt'ın çenesinden bir macas aldı. "Birlikte çok tatlılar."

Tıpkı Aaron gibi Wyatt da babasına tapıyordu. Geçmişinin şüpheleri ve güvensizlikleri ortaya çıktığı zamanlarda bu Presley'i bazen kaygılandırıyor, hatta kışkandırıyor. Ancak bu kaygıları beyninin gerisine atmak için elinden geleni yapıyordu. Başına ne gelirse gelsin üstesinden gelecek ve bunu kaliteli bir şekilde yapacaktı. Amacı buydu. "O iyi bir baba. Wyatt'la umduğumdan çok daha fazla ilgileniyor."

"Evet, Wyatt'la hayli vakit geçiriyormuş gibi görünüyor."

Presley, oğluna biraz daha süt içirdi. "Sanırım onu mümkün olduğunca sık görüyor çünkü taşındığında bu zorlaşacak."

Aaron'ın gideceği gün yaklaşıyordu. O anda Presley'nin içi yine kaygıyla doldu fakat bunu da bastırdı.

"O zaman ne olacak?" diye sordu Cheyenne, portakal suyunu yudumlarken.

Presley, kardeşine bakmak zorunda kalmamak için çayına biraz daha şeker ekledi. Tüm korkularını salmış, daha sonra olabilecekleri kestirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Ancak o anı yaşayarak Aaron'la bir şansları olabileceğine karar vermişti. Birlikte çok

eğleniyorlardı ama Aaron, genç kadının duyma özlemi çektiği o iki kelimeyi söylememişti, evlenme de teklif etmemişti. Gidişi o kadar yaklaştıkça, Presley'nin de umutları azalmaya başlıyordu.

Bunun geleceğini gördün. Mayıs ayının çoğunu onunla birlikte geçirdin; bu geçmişte sahip olduğundan çok daha fazlasıydı. En azından riskleri göze alacak kadar cesur davrandın.

“Eğer bizi ziyaret etmek isterse buraya gelip dönmek zorunda kalacak sanırım,” dedi, gerçek duygularını göstermemek için bakışlarını yere dikerek.

“Sizin de onunla Reno'ya gitme olasılığınızdan hiç bahsetmedimi mi?”

Soğukkanlılık ve özgüvenin resmi olmaya çalışan Presley arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve çayından bir yudum aldı. “Neden bahsetsin ki? Benim işim burada.”

Yine de Aaron ondan yer değiştirmesini isteyebilirdi. Presley hemen olmasa da zamanla, gerekli ayarlamaları yapacak duruma geldiğinde bunu onun için yapardı.

“Ama artık bir çiftsiniz, değil mi? Yani... Dylan'la anladığımız kadarıyla aslında birlikte yaşıyorsunuz. Grady, Aaron'ın eve çok nadir geldiğini söylüyor. Aaron'ın orada en son ne zaman çamaşır yıkadığını hatırlayamıyor.”

Aaron kardeşleriyle birlikte kendi evinde kalmakla gittikçe daha az ilgilenir gibiydi. Fakat hiçbir şey birlikteliklerini “resmi” kılmıyordu. Aaron bayilik işinde ilerliyordu ve yakın zamanda yaşam düzenini de sağlama almıştı. “Dediğim gibi, onun Wyatt'la vakit geçirmesine izin veriyorum.”

Cheyenne, bir peçeteyle masayı sildi. “Yani, yatağında olmadığı zamanlarda.”

“Bu durumla birlikte gelen ikramiyelerin de tadını çıkarıyor olabilirim, evet.”

“Presley, umarım...”

Genç kadın elini havaya kaldırdı. Kız kardeşinin empatisinin onu bocalatmasına asla müsaade etmeyecekti. “Sakin. Aaron ben-siz giderse problem değil. Ben o eski kırılgan insan değilim. Buna katlanabilirim.”

Cheyenne, pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Ne yapacaksın?”

“Şimdi olduğu gibi işimi ilerletmeye devam edeceğim. Ve belki bir gün hayatımda bir başkası olur.” Bunu hayal etmek zordu ancak bu, pembe bir tablo çizerken söylenmesi gereken klasik sözdü. Kararını vermişti. Sonuç olarak yaşayabileceği şeylerin içine kardeşini ve Dylan’ı da sürüklemeyecekti. Zaten onun için yeterince şey yapmışlardı.

Birkaç saniye sessizce oturdular. Sonra Cheyenne, “Bebekten bahsetti mi?” diye sordu.

“Bebek?” Az önce Wyatt’tan söz etmiyorlar mıydı?

“Benim bebeğim,” diye açıklık getirdi Cheyenne. “Ona birkaç kez mesaj yazdım ama bana yalnızca bir kere cevap verdi.”

“Ne söyledi?”

“Ben mutlu olduğum için mutlu olduğumu ve bana şans dile-digini. Bu kadar. Benimle konuşmak dahi istemediğini hissediyorum.”

“Öyle değil. Seninle ve hamileliğinle arasına biraz mesafe koymaya çalışıyor. Onun katkıları için sürekli teşekkür etmeni beklememesi aslında iyi bir şey değil mi?”

“Sanırım öyle. Yine de kötü hissediyorum. Bu hamileliğin bana kayınbiraderime mal olmasını istemiyorum. Bu işin içine o tip bir fedakârlık olacağını düşünerek girmedim.”

“Dediğim gibi, sadece biraz mesafe koymaya ihtiyacı var. Hem bunu bir sır olarak sakladığı için suçluluk duyuyor hem de neden herkesin bu şekilde daha iyi olacağını anlayabiliyor.”

“Biz daha iyiyiz,” diye üsteledi Cheyenne. “Hele Dylan. Öyle mutlu ki.”

Presley de öyle olmasını umuyordu çünkü artık geri dönmek için çok geçti. “Riley’den hiç haber aldın mı?”

“Arada sırada. Geçen cuma kahve buluşmasındaydı. Neden?”

“Birkaç kez ona ulaşmaya çalıştım fakat telefonlarıma cevap vermedi.”

Cheyenne, içeceğini bitirdi ve karton bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attı. “Seninle ilgili büyük umutları vardı.”

“Nedenini anlamıyorum.”

Kız kardeşi Presley’nin koluna hafifçe vurdu. “Bunu söyleme.”

“Kendimde suç görmüyorum. Aramızda bir çekim yoktu.”

“Senin tarafından olmayabilir. Ama sen zaten âşıktın, bu yüzden depresyon olsa bile fark edeceğinden emin değilim.”

“Masaj seanslarına da gelmiyor,” dedi Presley. “Ona parasını geri vermem gerektiğini düşünüyorum. O konuda da bir mesaj attım ve yine cevap alamadım. Sanırım onu tekrar aramam gerekecek.”

“Parasını geri vermeyi dert etme. Riley’yi severim ancak peşinen satın aldığı seanslara gelmemek onun seçimi. Sen yanlış bir şey yapmadın.” Cheyenne, Wyatt’a portakal suyuyla tatlandırılmış krakerlerden bir tane daha verdi. “Tahminimce birkaç ay içinde, Aaron gittikten sonra bir masaj randevusu ayarlayacak ve o süre içinde senin Aaron’ı unutma fırsatın olacağını düşünüyor.”

Presley Aaron’ı unutabilecek olsaydı, bunu çoktan yapmış olurdu. “Haklı olabilirsin.”

Dikkatlerini bir korna sesi çekti ve Presley dönüp baktığında Aaron'ı kamyonetini park ederken gördü.

“İyi insan lafının üzerine gelirmiş,” diye mırıldandı Cheyenne.

“Burada olacağımı biliyordu. Ona söylemiştim. Senin için sıkıntı değildir umarım.”

“Tabii ki değil. Belki sonunda bana da bir şeyler söyler.”

Presley, Aaron'ın oturması için en yakın masadan bir sandalye çekti. “Mesaj atıp senin için sipariş vermemi isteyip istemediğini sordum ama cevap vermedin,” dedi yanlarına gelen Aaron'a. “Seçimimi beğenmeyeceğinden korktum.”

“Araba kullanıyordum. Sorun değil. Ben bir şeyler alırım.” Aaron, onu görünce mutluluktan çıldıran Wyatt'ı alıp kafeye girdi.

Kafenin kapısı kapanınca Cheyenne ablasına göz kırptı. “İyi görünüyor.”

Presley gülümsedi. “O her zaman iyi görünür.”

Aaron bir bardak buzlu kahveyle geri döndüğünde, oturmadan önce eğilip Presley'yi öptü. “Sen ne aldın?” diye sordu, Wyatt'ı kucağına yerleştirirken.

“Her zamankinden.”

“Chai çayı mı? Tahmin etmeliydim.” Cheyenne'e gülümsedi. “Bu kız artık kendisi için kötü olan hiçbir şeyi yemeyecek.”

Cheyenne, ona daha fazla yer açmak için çantasını çekti. “Biliyorum. Onunla Anne Yemeği'nde akşam yemeği yemek zor oluyor, değil mi?”

“Anne Yemeği'nden laf açılmışken, siz bu akşam oraya gideceksiniz, değil mi?” diye sordu Aaron.

“Yeni üvey annenizle tanışmak için mi?” Cheyenne, alçak sesle ıslık çaldı. “Elbette. Meraktan ölüyorum.”

“Bu konuda heyecanlı *olmana* sevindim çünkü ben hiç değilim,” dedi Aaron.

Cheyenne, şekeri ona uzattı. “Grup olarak orada olursak daha az acemilik yaşanır.”

Aaron, şeker paketlerinden birini açtı. “Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Aaron’ın Presley’ye söylediğine göre, Anya Sharp birlikte bir akşam yemeği yemek için haftalardır Amos kardeşleri ikna etmeye çalışıyormuş ve sonunda onların da mazeretleri tükenmiş. “Sen beni o restorana zaten sık sık götürüyor olsan da, bu kez diyetimde bir istisna yapacağım,” dedi Presley.

“Onunla tanışacağın için gergin misin?” diye sordu Cheyenne, Aaron’a.

“Gergin değilim. Evhamlıyım. O kadının nasıl biri olduğunu kim bilebilir ki?”

Cheyenne, caddenin karşısından ona seslenen birine el salladı. “Belki de hoş biridir. Onunla telefonda konuşmadın mı? Dylan bu buluşmayı senin ayarladığını söyledi.”

“Dylan ona numaramı verdiğinden beri beni arıyor. Kocana benim için teşekkür etmen lazım.”

Onun alaycı sözleri karşısında Cheyenne bir kahkaha attı. “Onu daha fazla başından savamadı ve senin şansının daha yüksek olacağını düşündü.”

“Belli ki inanmak istediğimden daha safmışım. Ya da sabrı tükendikten sonra ona yakalandım. Hayır cevabını kesinlikle kabul etmiyordu. Aniden çıkıp evimize gelecek diye korktum.”

“O kadar yırtıcı mı?”

“Kesinlikle. Bizimle tanışmaya çok hevesli ama neden bu ka-

dar aceleci davrandığını anlamıyorum. Neden babam serbest kalana kadar beklemiyor?”

“Sana katılıyorum,” dedi Presley. Bu konuyu daha önce konuşmuşlardı.

“Hepimiz yetişkiniz,” diye ekledi Aaron. “Sanki bir anneye ihtiyacımız varmış gibi.”

“Belki de yalnızdır,” dedi Cheyenne. “Sonuçta bir mahkûmla evlendi.”

Presley, deneyimlerinden Aaron’ın üvey annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu. O yüzden konuyu değiştirdi. Nasıl olsa Anya’nın nasıl biri olduğunu o akşam öğreneceklerdi. Varsayımlar onları bir yere götürmüyordu. “Bu sabah işler nasıl gitti?” diye sordu Aaron’a. “Reno’da bulduğun o sevimli, küçük ev için kontratı imzaladın mı?”

Aaron, onun da yanında gelmesini istemişti ancak genç kadının yoga dersi ve üç masaj seansı vardı.

“İmzaladım. Teminat depozitosuyla ilk ve son ayın kirasını ödedim.”

“Güzel.” Presley, yüzündeki gülümsemeyi korumayı başardı.

Cheyenne, Aaron’dan Presley’ye ve sonra yine Aaron’a baktı. “Ev mi kiraladın? Resmi mi?”

“Çok lüks bir yer değil,” dedi Aaron. “Fakat rahat.” Doğrulaması için dirseğiyle Presley’yi dürttü. “Sence de öyle değil mi?”

“Ben beğendim,” diye kabul etti Presley.

Cheyenne, dev şemsiyenin gölgesinde kalabilmek için sandalyesini geriye itti. “Ne zaman taşınıyorsun?”

“Kontrat 1 Haziranda başlıyor.”

“O kadar yakın mı? Sadece bir hafta kalmış.”

“Bu işi yapmaya karar verdiğimden beri hedefim hep haziran ayıydı.”

Cheyenne kaşlarını çatı. “Ama Presley’nin doğum günü ay sonunda ve büyük bir parti vermeyi planlıyorum. Onun için gelirsın, değil mi?”

Presley, Aaron’dan önce konuştu. “Zamanı olursa. İşleri yoluna koymas4 zor olacak.”

“Zamanım olursa mı?” dedi Aaron.

“Yoğun olacaksın.” Presley telefonuna baktı. “Hemen gitmem lazım yoksa bir sonraki masaj seans4ma gecikeceğim. Cheyenne, sen Wyatt’la ilgilenir misin?”

“Ben onu yanıma alabilirim,” dedi Aaron. “Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var ama evden de halledebilirim.”

“Harika. Daha sonra görüşürüz.” Aaron otururken onu öpmüş-tü ancak Presley, bilhassa insan içinde onun üzerinde hak iddia etmemeye hep dikkat ediyordu. Bu yüzden, ona dokunmak yerine bebeğine çabucak sarıldı ve el sallayarak uzaklaştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Cheyenne, ablasının gidişini izledi. “Durumu gayet iyi.”

Aaron, bebek arabasını katlarken Wyatt’ı ona uzattı. Kamyonetinde bir bebek koltuğu vardı. Cheyenne, böyle bir şey göreceğini asla düşünmezdi. Arabanın camından onu her gördüğünde gülümsemekten alamıyordu kendini.

“Burada, Whiskey Creek’te mi?”

“Hayatta. Genel anlamda.”

Aaron gözlerini kısınca, Cheyenne’in konuya giriş yaptığını anladığı belli oldu.

“Çok felsefi konuşuyorsun.”

“Sadece mutlu olduğu için memnunum!” diyerek geri adım atmaya çalıştı Cheyenne.

“Hepsi bu mu? Gerçeği söyle. Kafanda başka bir şey var.”

Aaron, onun kaçmasına izin vermeyecekti.

Cheyenne, ona kaşlarını çatı. “Haydi, Aaron. Sadece ona değer verdiğini bilmeye ihtiyacım var. Veriyorsun, değil mi?”

“Değer verdiğimi sana daha önce söyledim.”

“Ve yine de Reno’ya taşınıp onu ardında bırakacaksın, öyle mi?”

Aaron'ın yüzünde açık bir uyarı ifadesi belirdi. "Orada dur. Karışma."

Cheyenne, onu daha fazla zorlamaya cesaret edemedi. Aaron en azından iyi bir babaydı. O konuda kusuru yoktu. Ve Presley'ye de gerçekten iyi davranıyordu. Cheyenne'i tek endişelendiren, Aaron'ın bu ilişkiye bağlılık sözü vermemesiydi. Bunun Presley için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Aaron'ın inatçılığına öfkeli bir iç çekişle, "O halde artık bebek hakkında konuşalım mı?" diye sordu.

Aaron, onu sert bir bakışla daha delip geçti. "*Hangi* bebek?"

"*Benim* bebeğim." Cheyenne elini karnına koydu. "Senin bana verdiğin bebek."

"Benimle bu konuda bir daha asla konuşmanı istemiyorum. Bana göre Presley'nin evindeki o gece –yaptığımız şey– hiç olmadı."

"Güzel. Harika. Yalnız bir problem var."

Aaron, suratını buruşturdu ama yine de sordu. "Neymiş o?"

"Bu meselenin seninle ilişkimize mal olmasını istemiyorum. Kayınbiraderim olarak benim için önemlisin. Ve Dylan için daha da önemlisin. Senden yardım istemeye karar verdiğimde, bana verebileceğin şey için seninle bilinçli olarak alışveriş yapmıyordum."

Neyse ki Aaron, bunun Cheyenne'in hiç düşünmeden yapabileceği bir alışveriş olduğunu söylemedi. Genç kadının ne kadar çaresiz olduğunu düşününce onu bununla suçlayabilirdi. Fakat onun her şeyi normal haline döndürmeye çalıştığını anlamış gibiydi. "Bu sana hiçbir şeye mal olmadı, Cheyenne. Sadece unut, tamam mı?"

"Unutamam. Bu günlerde bana tamamen yabancı gibi davranıyorsun ve o yüzden, ben de bu işe seni dahil etmemin hata olduğunu hissediyorum. Ben buna razı olmayı istesem bile birbi-

rimizi sonsuza dek görmezden gelemeyiz, Aaron. Yeni Bayan J.T. Amos’la tanışmak zorunda olduğumuz bu akşamki gibi olaylarda birbirimizi görmeye devam edeceğiz. Böyle zamanlarda uyumsuz olmamamızı tercih ederim.”

Aaron etrafına bakınıp kaldırımlarda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra sesini alçalttı. “Sana böyle davranıyorum çünkü olanları kabullenmeni istemiyorum. Bana teşekkür etmeni istemiyorum. Minnettar olmanı istemiyorum. Küçük sırrımız yüzünden birbirimize karşı farklı davranmamızı istemiyorum. Yaptığımız şeyin bizi birbirimize yaklaştırması fikri bana yanlış geliyor, anlıyor musun? Yalnızca mutlu ol ve ağabeyimle bebeğini mutlu et. Sadece bu şekilde kendimi bu durumla ilgili iyi hissedebilirim.”

“O halde üzgünüm.”

Cheyenne, Aaron’ın beklediği cevabın bu olmadığını anlamıştı.

“Ne? Niye?”

“Çünkü *minnettarım*. Hem de ne kadar olduğunu asla açıklayamam. Ve bundan bir daha asla sana veya bir başkasına bahsetmeyeceğim. Ama benim anne olmamı ve Dylan’ın baba olmasını mümkün kılan kişinin sen olduğunu nasıl unutabilirim?” Cheyenne’in elinde Wyatt ve Aaron’ın elinde bebek arabası olsa da, genç kadın ayağa kalkıp tek koluyla ona sarıldı.

“Duyarlılığını anlıyorum,” diye mırıldandı Aaron, Cheyenne geri çekilince. “Fakat söylenmesi gereken her şey bu kadar, tamam mı? Daha fazla teşekkür ifade eden gülümsemeler ve ‘iyi miyiz?’ bakışları yok.”

Genç kadın bir kahkaha attı. “Tamam.”

“Söz veriyor musun?”

“Evet.”

“Tanrı’ya şükür.” Aaron kamyonetine yürüdü ve bebek arabasını yerleştirdi.

“Bir şey daha var,” dedi onu izleyen Cheyenne.

Aaron ona bakmak için döndü. “Ne olduğunu sormaya neredeyse korkuyorum,” dedi kuru kuru.

“Eğer ablamın kalbini yeniden kırarsan seni doğduğuna pişman ederim.” Cheyenne, sözlerinin sonuymuş gibi başını salladı ve Aaron da sonunda rahatlayıp eski haline döndü.

“Tanıdık topraklara geri döndüğümüze sevindim,” dedi oğlunu alırken.

Anya Sharp Amos hiç de Aaron’ın beklediği gibi biri değildi. Bir cezaevi mahkûmuna razı olduğu için Aaron onun çirkin, saçı ağarmış biri olacağını düşünmüştü. Ancak kadın kesinlikle öyle biri değildi. Belki otuz beş yaşındaydı, mükemmel bir vücudu vardı ve bunu sergilemek için elinden geleni yapıyordu. Neredeyse poposunu gösteren bir şort giydiğinden zor elde edilebilir bir havası yoktu. Deri yeleği ve postallarıyla gerçek bir motorcu kız gibiydi. Kollarındaki, bacaklarındaki dövmeler ve yaydığı tütün kokusu basmakalıp örneği tamamlıyordu. Fakat Aaron, babasının neden hiç tanımadığı bir kadınla evlendiğini bir anda anlamıştı. Kodeste yirmi yıl geçirdikten sonra özel odalarda ziyaret vaadi onu her şeyi yapabilecek kadar baştan çıkarmış olmalıydı. Oysa sıradan bir adama göre, kadının cazibesini kaybetmesi için yapması gereken tek şey ağzını açmaktı. Aaron’ın hoşlanmadığı kadar ısrarcıydı; zaten o akşamki yemeği ertelemesine izin ver-meyerek *ne kadar* ısrarcı olduğunu göstermişti.

“Şu yakışıklı adamlara bir bakın hele.” Onlar gelince kadın

ayağa kalktı, sonra olaya biraz coşku katması için yanında olduğu belli olan genç bir kıza elle işaret etti. Kız her kim ise, bu küçük buluşmaya dahil edilmekten mutlu olmadığı belliydi. Annesinden nefret edermiş gibi gözlerini devirdi ve onlara düşmanca baktı.

“Bu benim kızım, Natasha,” dedi Anya. Aaron, kızın iri, badem şeklindeki yeşil gözlerinden akraba olduklarını zaten tahmin etmişti. Ama telefonda konuştuklarında Anya bir kızı olduğundan hiç söz etmemişti, bu yüzden Natasha tam bir sürpriz olmuştu.

“Anlayabileceğiniz gibi, biraz davranış problemi var,” diye devam etti Anya. “Onu hizaya sokacak ve ona göz kulak olacak ağabeylere ihtiyacı var. Çünkü nerede bela varsa ona bulaşır,” diye ekledi, sigara tiryakisi birinin rahatsız edici sesiyle bir kahkaha atarak.

Sutter Creek’teki et lokantasında buluşmuşlardı. Son anda Aaron onu arayıp buluşma yerini değiştirmişti. Anya karşı çıkmış, nerede yaşadıklarını gerçekten görmek istediğini söylemişti. Ancak Aaron, bu buluşmayı tüm kasabalıların izleyebileceği Anne Yemeği’nde gerçekleştirmeye hiç de hevesli değildi. Şimdi kimliklerini bir nebze de olsa gizleyebilecekleri o yerde yemek için ısrar ettiğine memnundu. Bu hayli ilginç –*dehşet verici* şekilde ilginç– bir yemek olacaktı ve Aaron, Natasha’nın bunu ondan çok daha iyi anladığından emindi.

“Sen Dylan olmalısın,” diye haykırdı onu hemen tanıyan Anya. “Seni babanın gösterdiği fotoğraftan tanıyorum.”

Aaron, hangi fotoğraf olduğunu sormak istedi. J.T.’ye kesinlikle yeni bir şey göndermemişlerdi. Fakat Grady, Rodney ve Mack’in neler gönderdiklerini bilmiyordu. Onlar J.T.’ye çok daha yakındılar.

Dylan, başını salladı ve coşkulu bir kucaklamaya katlanmak

zorunda kaldı. Sonra kendini kurtardı ve üvey kayınvalidesine hayretle bakan Cheyenne’i ona tanıttı.

“Tanrım, sen büyüleyicisin!” Anya bu kez Cheyenne’i yakalamıştı. “Şu güzelliğine bir bak.”

Aşırı yüksek sesi diğer müşterilerin dönüp onlara bakmalarına neden oldu ama kadın bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Ya da belki umursamıyordu. Cheyenne cevap vermeye bile fırsat bulamadan, Anya Aaron’a döndü. “Ve sen! Bana adını söyle. Hayır, bekle. Sen Aaron mısın? Sensin, değil mi?”

“Benim.” Aaron, Natasha’nın sanki ufalıp unutulmak istemiş gibi çenesini yumruğuna yaslayıp kendi içine gömüldüğünü gördü.

“Demek son iki haftadır konuştuğum sensin,” dedi Anya. “Senin biraz baş belası olduğunu duydum. Babanın seninle ilgili bir sürü komik hikâyesi var; örneğin, uçabileceğini düşünüp çatıdan atladığın ve neredeyse belini kıracağın gün gibi.”

Aaron, kucağında Wyatt olduğu için mutluydu. Bu, kadının Dylan’a yaptığı gibi ona da yapışmasını zorlaştırdı. Anya, ardından Wyatt’ı mincıkladı ve sonra Presley’yi ölçüp biçti.

“Gördüğüm kadarıyla bu çarpıcı yaratıkla baltayı taş vurmusun. Ya sen kimsin?”

Presley, kahkahasını bastırmaya çalışır gibi boğazını temizledi ancak Aaron, bunu komik bulamayacak kadar şaşkındı. “Presley Christensen,” dedi genç kadın.

“Adını kraldan almış. Tanrım, bu çok hoş. Ne kadar da zarifsin!” Anya kızına öyle sert dirsek attı ki, kızın çenesi eline çarptı. “Bak, Natasha, eğer Aaron’a göz koyduysan hiç şansın yok.”

“Anne!” Kızın yüzündeki bıkkın ifade, annesi anlamasa bile, *bunun* tamamen uygunsuz olduğunu anladığını gösteriyordu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu kıza odaklanan Presley.

Kız kollarını göğsünde kenetleyip sandalyesinde arkasına yaslandı. “On altı. Ayrıca annemden on altı yaş küçüğüm.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Belki merak ediyorsundur diye söyledim.”

Asıl Aaron merak *ediyordu*. Kadının otuz beş yaşında olduğunu tahmin etmişti. Yani Anya ondan bir yaş küçük müydü?”

Bu durum gittikçe daha tuhaf bir hal alıyordu. Babalarından aldıkları mektuplarda ve Anya’dan aldıkları telefonlarda hâlâ lisede olan bir kızı olduğu şöyle dursun, bir kızı olduğundan bile hiç bahsedilmemişti.

Aaron en azından... Natasha’nın okuduğunu umuyordu. Kız, tüm dünyaya el hareketi çekmeye hazırmış gibiydi. Bu, Aaron’ın kendi öfkeli yıllarından saptayabildiği fakat hiç de iyi sonuçlar doğurmayan bir duyguydu. Belki de Natasha okulu bırakmıştı. Dylan olmasa, muhtemelen Aaron da bırakırdı.

Kadının her biri hakkında hikâyelerle onları eğlendirmesine fırsat bırakmadan Aaron hemen Rodney, Grady ve Mack’i tanıttı. Sonra oturdular, sipariş verdiler ve yemeklerini yediler. Muhabbet yapmacıktı; hiçbirinin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Yine de Anya sohbeti götürüyor, babalarının nasıl değiştiği, nasıl onlar kadar genç görüldüğü hakkında gevezelik edip duruyordu. Dylan hesabı ödeyinceye kadar –kadın kendi payını ödemeye bile yeltenmedi– Anya onlarla tanışmak için o kadar hevesli olmasının gerçek nedenine gelmedi. Anlaşılan, Los Banos’taki evinden çıkarılıyordu, başka bir yer kiralayacak parası yoktu ve onların Whiskey Creek’te bir yer bulmasına yardım edebileceklerini umuyordu. Böylece J.T. döndüğünde tamamen taşınmış olacaktı.

Bu açığa çıkınca Aaron neredeyse kahkahalarla gülmeye başlayacaktı. Sonunda kadından gelen tüm telefonların ve coşkulu iltifatların nedeni anlaşılmıştı.

Neyse ki Dylan verecekleri cevapta öncülük yaptı. Eğer o anda Aaron konuşmak zorunda kalsaydı, kadına tam da korktuğu şey, yani bir parazit olduğunu söyleyebilirdi.

“Ne kadara ihtiyacın var?” diye sordu Dylan.

“Sadece birkaç bin,” dedi Anya. “Babanız size bunu en kısa zamanda ödeyeceğini söylememi istedi. Bizim için endişeleniyor.”

“Benim *babam* mı geri ödeyeceğini söyledi?” diye sordu Dylan.

Aaron, ağabeyinin ne düşündüğünü biliyordu: J.T. fakirlik içinde kıvranıyordu.

“Bu ara biraz talihsiziz, hepsi bu,” dedi kadın. “Taşındığımızda iş bulacağım ve iyi olacağız.”

Eğer iş bulabilirse. Yoksa ne olacaktı? Onlardan ona bakmaya devam etmelerini mi bekleyecekti?

Aaron, öyle olacağından şüpheleniyordu.

“Üzgünüm, korkarım yardımcı olamayız,” dedi Dylan. Fakat Anya konuyu orada kapamak niyetinde değildi. Hepsini oraya toplamasının bir nedeni vardı ve eve eli boş dönmeyecekti.

“Bakın, sadece kendim için olsaydı bunu istemezdim,” dedi. “Ama Natasha’yı düşünmem gerekiyor. Zavallı kızın başının üzerinde bir çatıya ihtiyacı var. Yani... bize borç verecek paranız yoksa belki sizin yanınıza taşınabiliriz. J.T. evde bol bol yer olduğunu söyledi. Sen evden taşındığından, Natasha’yla birlikte senin eski odanı alabileceğimizi söyledi,” dedi Dylan’a.

Natasha, yemek boyunca sessiz kalmıştı. Sadece salata istemiş ve çok azını yemişti. Annesi onlar adına yalvarırken kızarmasından, Aaron onun bu konuşmanın yapılacağını bildiğini ve her bir kelimesinden nefret ettiğini sezdi. Hiç cana yakın bir kız olmasa da, Aaron’ı asıl üzen kişi oydu. Natasha ona tamamen sorumsuz bir annenin insafına kalan Presley ve Cheyenne’in gençliklerini hatırlatmıştı.

“Korkarım bu işe yaramaz.” Aaron, Dylan’ı desteklemek için konuştu. “Ama babam hapisten çıktığında sizin için elinden geleni yapacaktır, bundan eminim.”

“O zaman çok geç olacak,” diye haykırdı kadın, Cheyenne’i tutarak. “*Sen* onlarla konuşamaz mısın? Bunun çok iyi bir başlangıç olmadığını biliyorum ama artık biz bir aileyiz.”

Cheyenne, Anya’nın başvurmak için onu seçmesinden korkmuş gibiydi ve kadının ona el sürmesi Dylan’a da hiç uygun gelmemişti.

“Acımasız gibi görünüyorsak üzgünüm ancak seni hiç tanımıyoruz,” dedi. “İhtiyaçlarınızı karşılamak babama düşer.”

Aaron dışlerini gıcırdattı. Kadının onları kullanmaya başlamasına izin vermeleri aptallık olurdu. Peki... kıza ne olacaktı? Oraya Anya’nın bir şeyler koparmaya çalışmasından korkarak temkinli gitmişlerdi ancak işin içinde masum bir tarafın olacağını tahmin etmemişlerdi.

“J.T.’nin çıkmasına üç aydan az kaldı,” diye devam etti Anya. “Orada uzun süre kalmayacağız. İki insanı evsiz kalmaktan kurtarabilecekseniz üç ay nedir ki?”

Kız o kadar ümitsiz görünüyordu ki, Aaron’ın içinden onu tek başına alacaklarını söylemek geçti. Dylan da aynı kararsızlıkla boğuşuyordu; Aaron bunu ağabeyinin yüzünde görebiliyordu. Fakat sonunda konuşan Grady oldu.

“Ya Natasha’yı alırsak? Babam hapisten çıkana kadar yanında yaşayabileceğin bir arkadaşın var mı?”

Anya şok oldu; onu dışlamaya çalıştıkları için onurunun kırıldığı belliydi. “Ergenlik çağındaki kızımın erkeklerle dolu bir eve taşınmasına izin veremem! Onu korumak için orada olmazsam olmaz.”

“*Erkeklerle* dolu bir ev olmayacak,” dedi Aaron. “Erkek kardeşlerle dolu bir ev olacak. Onu hizaya sokacak ve ona göz kulak olacak erkek kardeşler, hatırladın mı?”

Aaron’ın iğnelemesi karşısında kadının dudakları büzüldü ancak cevap veren Natasha oldu. “Benim kimseye ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.” Peçetesini masaya atıp ayağa kalktı ve çekip gitti.

Anya kızının peşinden gitmedi. “Onu dinlemeyin. Gidecek başka hiçbir yerimiz yok,” diye yalvardı. “Eğer Natasha’yı almayayazırsanız, benim de orada yaşamama izin verebilirsiniz, öyle değil mi? Onu neden annesinden ayırmak isteyesiniz ki?”

Aaron, Natasha’nın Anya’dan ayrılmayı her şeyden çok istediğine bahse girebilirdi. Aynı zamanda genç kızın kendi başının çaresine bakamayacağına, başka seçeneği olmadığına, aksi takdirde o gün Anya’yla birlikte oraya gelmeyeceğine de ikna olmuştu.

Presley elini sıktığında, Aaron onun da aynı şekilde hissettiğini tahmin etti.

“Belki de birkaç ay kalmaları problem olmaz,” dedi Rodney. “Tabii dediği gibi, aynı odayı paylaştıkları sürece.”

“Bunu yapabiliriz.” Anya hemen atıldı. “Bu mükemmel olur. Ve bir düşünün, evde bir kadın olması ne kadar harika olur. Nasıl yemek pişirebildiğimi görene kadar bekleyin. Başka birçok şeyde de iyiyimdir.”

Kadın bunun ayrıntılarına girmedi ve Aaron sormaya korktu.

“Grady, Rodney...” diye söze başladı Dylan fakat fazlasını söyleyemedi. Kardeşleri onun sesindeki uyarıcı tonu duymuş olsalar da, Grady içini çekti ve onu duymazdan geldi.

“Şu anda herkesin bir şansa ihtiyacı var ve sonra,” dedi Aaron, “Dylan, bu babamızın hayatında büyük bir fark yaratabilir. Ona

da bir şans verelim çünkü şu anda Anya'ya yardımcı olamaz. Tabii ben yalnızca kendi adıma konuşabilirim. Rodney fikrini söyledi. Mack, sen ne diyorsun?"

Tüm gözler ona çevrilince Mack tereddüt etti. Dylan'ın tarafını tutmadığı nadiren görülürdü. Ama en nihayetinde başını salladı. Başka ne yapabiliirdi ki? J.T. hapisten çıkacağı için, sonunda bir babaya sahip olacağı için en çok heyecanlanan oydu. Fakat büyük olasılıkla babasının önceliği bu kadın olacaktı ve her zamanki gibi Mack'in elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Aaron, Presley'ye baktı. Daha sıcak karşılanmadığı için Anya'nın afalladığını söyleyebilirdi ancak kadın, onların düşüncelerinin ve duygularının yolunu kapamasına izin vermeyecekti.

"Benimle yaşamamanın zor olmadığını göreceksiniz," dedi Anya ve hemen ertesi gün gelmek üzere ayarlamaları yaptı.

O gittikten sonra, biraz dumura uğramış halde yavaş yavaş restorandan çıkarlarken, "Kutsal cehennem," diye mırıldandı Aaron.

Presley, Wyatt'ı taşıyordu ama onu bir kalçasına alıp Aaron'ın koluna girdi. "Doğruyu söyle. Sen de o kız için hepimiz kadar üzüldün."

"Elbette," diye kabullendi Aaron. "Anya'nın gizli bir silahı var. Tam da niyet ettiği gibi bizi tamamen silahsız bıraktı."

Tentenin altında durdular ve anne-kızın külüstür bir araba içinde gidişlerini izlediler.

"Sanırım başımız belada," dedi Grady.

Kesinlikle öyleydi. Ancak Aaron, babasının hayatını yeniden mahvetmesine izin vermeyecekti. Reno'ya taşınmakla ilgili hâlâ şüpheleri varsa bile, artık yoktu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Frtesi hafta Presley, Aaron'ı neredeyse hiç görmedi. Dylan'la Cheyenne Hawaii'ye gitmişlerdi. Bu yüzden, dükkânı Aaron işletiyor, bir yandan da tamirat işlerinden kendi payına düşenleri yetiştirmeye çalışıyordu. Ne zaman mola verse Presley'yi arıyor, geceleri geç saatte onunla oluyordu. Anya veya Natasha'yla karşılaşabileceği evine gitmek istemiyordu ve sabahları Presley uyanmadan işe gitmiş oluyordu. Presley onu özliyordu ancak o yalnız günlerin Aaron kasabadan ayrıldığında yaşayacaklarının bir provası olduğunu da biliyordu.

Dylan'la Cheyenne döndükten sonra Aaron yeni yerine taşınmaya başladı. Presley de programı elverdiği zamanlarda onunla gitti ve eşyalarını açıp yerleştirmesine yardım etti. Aaron ondan yardım istememişti fakat mümkün olan her anda yanında onun ve Wyatt'ın olmasından hoşlanıyor gibiydi. Presley de bunu rahatlatıcı buluyor, kendini Aaron'ın yeni evinde rahat ve mutlu olacağına dair ikna etmenin bir yolu olarak görüyordu.

Aaron, Whiskey Creek'e sık sık geleceğini söylüyor, taşınması aralarında hiçbir şey değiştiirmeyecekmiş gibi konuşuyordu. Ama Presley buna inanmıyordu. Üç saatlik araba yolculuğu ciddi

bir engeldi. Aaron yoğun çalıştıkça –ki yeni iş yerini faaliyete geçirmekle aşırı meşgul olacaktı– Reno’da geçirdiği süreler uzayacaktı. Ve Presley’nin arabası olmadığından, o da Aaron’ın ziyaretine gidemezdi.

Bunun en iyisi olduğunu varsayıyordu. Böylelikle ilişkilerinin seviyesi Aaron’a bağlı olacaktı. Presley, her şeyi ondan daha fazla önemsemekten yorulmuştu ve bunun asla değişmeyecekmiş gibi görünmesinden nefret ediyordu. Eğer Aaron onunla ve Wyatt’la olmak istiyorsa, onları nerede bulacağını biliyordu. Aslına bakılırsa taşınmak *zorunda* da değildi. Kasabada kalsa, Dylan ve diğer kardeşleri mutlu olacaktı. Bayi açarak işi tek başına genişletmek isteyen *Aaron’dı*. Kuşkusuz Anya’yla Natasha’nın kendilerini hayatına zorla sokuşturmasından da mutlu değildi ancak diğer kardeşleri buna katlanabiliyorlardı. Birkaç hafta önce de Whiskey Creek’te kalmayı seçebilirdi fakat Aaron, her iki kontratı da birbirlerini neredeyse her gün görmeye başladıktan sonra imzalamıştı.

Onun evinde geçirdikleri ilk gece, Presley’nin doğum gününden üç hafta önceydi. “Sana ne almamı istersin?” diye sordu Aaron. Konu, birbirlerinin kolları arasında Cheyenne’in Presley için vereceği parti hakkında konuşurken açılmıştı.

Presley, onun bunu sormasından ötürü hayal kırıklığına uğradığını kabul etmek zorundaydı. Aaron’ın tek başına bir şey seçmesini ve onu şaşırtmasını tercih ederdi. Ama belki de aşırı hassas davranıyordu. Aaron’ın aklında da programında da çok fazla şey vardı ve bu durum daha da kötüleşecekti.

“Özellikle ihtiyacım olan bir şey yok,” dedi genç kadın. “Belki birkaç yoga minderi olabilir. Böylece onları kendi minderi olmayan öğrencilere verebilirim.”

“Bu çok pratik bir hediye.”

“Yine de güzel bir hediye. Başarılı olmak istiyorum.” Hem Presley’ye hep pratik armağanlar verilmişti. O yüzden buna alıştı.

“Senin ihtiyacın olan şey bir araba.”

“Whiskey Creek’te arabaya ihtiyacım yok. Hem onun giderle-riyle uğraşmamayı tercih ederim.”

“O zaman buraya nasıl geleceksin?”

“Gelmeyeceğim. Senin ziyaretime gelmen gerekecek.” Aaron başka arkadaşlar, çıkacak başka kadınlar bulsa bile nasıl olsa Wyatt için gelmeyecek miydi? Bu gerçek, Presley’ye hem biraz güvence veriyor hem de içinde Aaron’ın olmadığı bir hayat kurmasını imkânsız kılıyordu.

Aaron, onun çıplak omzunu öptü. “Merak etme. Sık sık ziyaretine geleceğim.”

“Partime gelecek misin?”

“Elbette,” dedi Aaron. “Sen Cheyenne’e ne demiştin? ‘Vakti olursa mı?’ Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun sen? Senin doğum gününü asla kaçırmam.”

“Burada yapacak çok işin var. Düşündüğüm şey buydu.”

“Hiçbiri senden daha önemli değil.”

Presley onunla tartışmadı ama bu doğru olsaydı, Aaron hiç taşınmazdı. Veya... Presley’nin de onunla gelmesini isterdi.

Tam da korktuğu gibi, Presley 26 Haziran’a yaklaşan günlerde Aaron’ı pek fazla görmedi. Aaron onu her gün arıyordu ancak yol sık sık gelinemeyecek kadar uzundu. Presley de Reno’ya gidemiyordu çünkü hem arabası yoktu hem de erken saatlerde yoga dersleri ve masaj randevuları vardı. Aaron gelemiyordu çünkü

yeni işyerine kira ödemeye başlamıştı ve açılış yapabilmesi için restorasyon işlerini en kısa zamanda bitirmesi gerekiyordu.

Presley, onu her geçen gün daha çok özliyordu ancak meseleyi büyütme ya da Aaron'ın o kadar kolay taşınabilmesinin ablasını ne kadar incittiğine dair endişelendiği zaten belli olan Cheyenne'e hislerini belli etmek istemiyordu.

"Aaron doğum gününde kesinlikle burada olacağını söyledi," dedi Cheyenne, bir gün öğleden sonra davetiyeleri gönderirlerken.

"Düşündüğü kadar sık gelemiyor," dedi Presley, "ama... umarım o gün gelebilir."

"Gelecek."

Presley, onun gitmiş olmasından nefret ediyordu. Wyatt bile üzgün görünüyordu. Aaron aradığında, eğer uyanıksa hep oğlulla konuşmak istiyordu fakat hiçbir şey aynı değildi. Presley, Riley'nin Aaron'la aralarında her şeyin bittiğine inandığını biliyordu çünkü Riley, genç kadının ona borcu olan masaj seanslarından birine gelmiş ve evindeki o konuşmayı hiç yapmamışlarmış gibi onunla flört etmişti.

Doğum günü geldiğinde Presley Aaron'a o kadar hasret çekiyordu ki, ne pasta umurundaydı ne hediyeler ne de partisine gelebilecek arkadaşları. Bu yüzden yeni bir elbiseye epey para harcadı -ikinci el mağazasından değil, yepyeni bir elbiseydi bu- el ve ayak parmaklarına oje sürdü, en sevdiği parfümünü sıktı; hepsini Aaron'ın Cheyenne'in kapısından içeri gireceği anı düşünerek yaptı. Dış görünüşü için o kadar çaba harcamıştı ki, Aaron mesaj atıp gecikeceğini haber verdiğinde kendini hayal kırıklığına uğramaktan alamadı.

Presley gülümseyip, insanlarla sohbet edip, harika vakit geçiriyormuş gibi görünse de, Cheyenne'le Dylan'ın da Aaron'a

aynı şekilde bozuldukları belliydi. Dakikalar saatlere dönüştükçe, Presley onun hiç gelmeyeceğini düşünmeye başladı.

“Presley’nin hediyelerini açma zamanı geldi,” dedi Cheyenne.

Zaten mümkün olduğunca ağırdan almışlardı. Cheyenne, bunu daha fazla erteleyip partiyi berbat edemezdi. İnsanlar gitmeye başlamışlardı. O yüzden Presley oturdu ve her paketi tek tek açarken Wyatt da ambalaj kâğıtlarıyla oynadı.

Cheyenne ve Dylan, kasabadaki bir sanat galerisinde gördüklerinden beri Presley’nin gözünü diktiği, Whiskey Creek’i çevreleyen dağ eteklerini resmeden pahalı tabloyu hediye etmişlerdi. Grady, Rodney ve Mack, ona Amazon alışveriş sitesi için yüksek miktarlı bir hediye çeki vermişlerdi. Ted Dixon ve nişanlısı Sophia, bir e-okuyucu almışlardı. Anya ve Natasha’dan, Wyatt için bir sürelik “bedava” bebek bakıcılığı sertifikası gelmişti; tabii Presley, Anya’nın Wyatt’la yalnız kalmasına asla müsaade etmezdi. Aaron’ın yeni üvey annesine güvenmiyor fakat Natasha’yı seviyordu. Bunların dışında, yoga ve masaj müşterilerinden çeşitli armağanlar almıştı: sinema biletleri, bir saksı çiçeği, güzel bir kolye.

Herkese teşekkür ederken, Presley pusuda bekleyen gözyaşlarına hâkim olmayı başardı. Sonra daha fazla rol yapmaya uğraşmamak için kendi partisinden kaçmak istedi ama Cheyenne, geriye kalan bir paket daha olduğunu söyledi.

Dylan, yatak odalarının birinden paketi getirdi ve “Bu Aaron’dan,” dedi.

Aaron ona hediye mi almıştı? Peki, nasıl, partisine bile gelmemişken?

Presley bunu sormadı. Bir sürü kişi onu izliyor, onun için üzülüyordu. Genç kadın onların sempatisini hissedebiliyor, fısıltıları duyabiliyordu. *Artık Aaron’la birlikte değil mi? Aaron neden par-*

*tiye gelmedi? Geleceğini duymuştum. Cheyenne öyle söylemişti...
Ayrıldılar mı?*

Daha üç hafta önce Presley bebeğinin babasıyla tüm kasabada görülmüştü. Her zamankinden daha mutluydu. Şimdi ise Aaron doğum günü partisine bile gelmemişti.

Aaron'ın hediyesini hiç kimsenin, özellikle de Cheyenne'le Dylan'ın önünde açmak istemiyordu çünkü hayal kırıklığını en çok onlar paylaşıyorlardı. Fakat Cheyenne kocasına paketi getirmişti ve Presley onu açmayı reddederse duyduğu acı daha çok belli olacaktı.

Güçlkle yutkunarak kendine biraz daha dayanmasını söyledi.
“Vay. Büyükmüş.”

Cheyenne'in, “Fazla umutlanma,” diye mırıldandığını duydu ve paketi açınca içinde kırk tane yoga minderi buldu. Aaron, ona önerdiği pratik hediye almıştı ama en azından çok fazla sayıda almıştı.

“Bu harika,” dedi Presley. “Gerçekten... bunlara ihtiyacım vardı.” Bir köşede oturmuş Wyatt'la oynayan yoga öğrencilerinden Catherine'e baktı. “Bu kadar çok minderim olması sence de faydalı olmayacak mı?”

Catherine gülümsedi ancak onun gülümsemesi bile zoraki idi.

Presley ayağa kalktı. “Geldiğiniz için milyonlarca teşekkürler,” dedi herkese. “Ve tüm güzel armağanlarınız için. Bu, hayatımın en güzel doğum günüydü.”

Bu çok bariz bir yalandı. Yine de tüm davetliler onu kucakladılar, son kez “mutlu yaşlar” dilediler ve kendi evlerine gittiler.

“İyi misin?” diye sordu Cheyenne, ortalığı toparlamaya başladıklarında.

“Elbette,” dedi Presley ve yakında yatağına girebileceğini geçirdi içinden.

Kâğıt tabakları atmak için mutfığa doğru giderken, Cheyenne onu kolundan tuttu. “İstersen şimdi gidebilirsin. Hem Wyatt’ın uyku saati de geçti.”

“Birkaç dakika daha idare edebilir. Bu dağınıklığı sana bırakmak istemiyorum,” dedi ama Dylan’ın kısık ve öfkeli bir sesle Mack’le konuştuğunu duyunca Cheyenne’in teklifini kabul etmiş olmayı diledi.

“Hangi cehennemde bu? Beni gönderip yoga minderlerini aldırmakla yırttığını mı sanıyor?”

Mack, Presley’nin yakınlarında durduğunu görüp boğazını temizleyince Dylan dönüp baktı.

“Kahretsin. Üzgünüm, Presley,” dedi, söylediği şeyi onun duyduğunu anlayınca.

Presley, gözlerine dolan yaşların akmasına izin vermedi. “Sorun değil. Minderleri aldığın için teşekkür ederim. Çok... çok işe yarayacaklar.”

“Kendi alacaktı ancak zamanı yoktu. Bugünün delice yoğun geçtiğini söyledi. Yine de geliyor, bu arada. En azından son haber aldığım da geliyordu. Kısa bir süre önce aradı.”

“Uzun mesafe.” Presley, bütün gece kendine aynı şeyi söylemişti fakat bu sözler ağzından çıkar çıkmaz telefonu titredi.

Aaron’dan yeni bir mesajdı.

Sonunda buradayım bebeğim. Çok üzgünüm. Çabucak bir duş almam gerekiyor. Sonra geleceğim.

Problem değil, yazdı Presley. Herkes gitti.

Yani şimdi eve mi geleceksin?

Evet.

Güzel. Seni evde karşılayacağım.

Presley, onun sözlerine bakarken derin bir nefes verdi. Onu gördüğünde ne söyleyecekti? Doğum gününde o kadar düşünce-sizce davrandığı için kırılmamış rolü yapabileceğinden emin de-ğildi.

“Sanırım gelmiş,” dedi, kaşlarını çatarak ona bakan Dylan’a.

“Güzel. Neredeymiş?” diye mırıldandı Dylan. “Onun canına okuyacağım.”

“Ona kızma. Beni uyarmıştınız, değil mi?”

Dylan onu kucakladı. “Eğer kardeşimin kafasının içinde bir beyin olsaydı, ona karşı neler hissettiğini bilirdi.”

“Kalbine sevmeyeceği birini sevdiremezsin. Sanırım bu bir şarkının sözlerindendi, değil mi? Ya da öyle bir şey.” Presley, ne-şesiz bir halde güldü. “Böyle bir bilgiğe kim karşı çıkabilir ki?”

Dylan’ın bunun karşısında söyleyebileceği bir şey yoktu, kim-se bir şey söyleyemezdi.

“Sen gidip onunla konuşurken Wyatt burada kalsın,” dedi Cheyenne.

Presley buna izin verdi çünkü Wyatt hâlâ o kadar heyecanlıydı ki, onu uyutmanın ne kadar zaman alacağını bilmiyordu. Ve Aaron’a ferahlamasını, artık Whiskey Creek’e dönmesine, onu gör-mesine gerek kalmadığını söylemeliydi. Bir ilişki için ellerinden geleni yapmışlardı ancak Aaron’ın onu pek fazla önemsemediği

belliydi. Doğum günü partisini kaçırdığı için bir mazeret bile öne sürmemişti. Presley'nin canını en çok yakan da buydu. İyi bir sebebi olsaydı, belki Presley onu affedebilirdi. Ama Dylan bile kardeşine çok öfkelenmişti.

Dışarısı sıcaktı, yaz sıcaklığının ertelenmediği nadir gecelerden biriydi. Fakat Presley'nin evi yakın olduğundan dışarıda fazla kalması gerekmedi.

Tam köşeyi dönmüştü ki duraksadı. Aaron'ın mesajında yazdığı gibi içeride duş alıyor olacağını sanıyordu. Kendi anahtarı vardı. Oysa büyük bir U-Haul marka kamyonete yaslanmış bekliyordu. Kendi kamyoneti bir çekme halatıyla aracın arkasına bağlanmıştı.

Bu da neydi böyle?

Presley öyle şaşırılmıştı ki, kırılganlığını unutup ona doğru telaşla gitti. "Neler oluyor?"

Aaron, şakağındaki ter damlasını sildi. "Üzgünüm. Sana sarı-lacaktım ama pislik içindeyim."

"Sebep..."

Aaron, arkasındaki kamyoneti işaret etti. "Neye benziyor? Taşınıyorum."

"Fakat... Anlamıyorum. Reno'daki o evi kiraladın. İş yeri için kontrat yaptın. Oraya daha üç hafta önce taşındın!"

"Ve bunun tamamen hata olduğunu anladım, Presley." Aaron, kamyonetten uzaklaşıp ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Son üç hafta bana sensiz yaşayamayacağımı gösterdi."

Presley kulaklarına inanamıyordu. "Ne diyorsun yani? Geri mi taşınıyorsun?"

Aaron'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Taşındım bile. İstediğim her şey burada."

Kamyonetin içinde. Genç kadının kafası karışmıştı. “Ama sen... İşyeri ve ev için kira ödedin. Bir yıllığına oraya bağlısın. Geri dönersen binlerce dolar kaybedeceksin.”

Aaron, kafasını kaşırken yüzünü buruşturdu. “Evet. Yaptığım en zekice hareket değil. Parayı kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Belki işi yürütmeleri için bir yönetici ve birkaç teknisyenle anlaşıacağım. Bu işe yaramazsa, jetonum bu kadar geç düştüğü için maddi kaybı hak ediyorum. Nedense ilişkimizi aynı şekilde yürütebileceğimizi, geçmişimden kaçabileceğimi ve seni kaybetmeden her şeye yeniden başlayabileceğimi düşündüm. Bir noktadan sonra senin de oraya taşınmak isteyebileceğini bile düşündüm.” Genç kadına pişmanlıkla gülümsedi. “Ama senin burada kurduğun şeyi bırakamayacağını düşünemedim. Yani fedakârlık yapması gereken taraf bendim.”

“Yine de... bu çok pahalıya mal olan bir karar!”

“Sen buna değersin. Son üç hafta hayatımın en mutsuz dönemiydi, Presley. İşe gittim. Eve döndüm. Sen ve Wyatt olmadan hiçbir şeyin anlamı yok.”

Hâlâ şokta olan Presley konuşamadı bile. Orada öylece durup Aaron’a ve arkasındaki büyük kamyonete şaşkın şaşkın baktı.

“Eve döndüğüme sevindiğini söyle,” dedi Aaron. “Çünkü uzun, zor bir gündü ve dayanmamı sağlayan bu andı.”

Presley sonunda sesini çıkarabildi. “Elbette sevindim! Ama... sana yardım ederdim. Eşyalarını tek başına toplamak ve tek başına taşınmak zorunda değildin.”

“Bu işi daha çabuk yapabileceğimi sandım,” diye açıkladı Aaron. “Partinde sana sürpriz yapmak istedim ama...” eliyle yüzünü sildi “...söylemesi kolay yapması zormuş.”

“Peki, kiraladığın gayrimenkulleri ne yapacaksın?”

“Dükkânı başkasının işletmesine karar vermezsem devren kiralamaya çalışacağım. Yapabileceğim tek şey bu.”

“Kardeşlerin bunu kabul edecekler mi?”

“Bu riske giren ben olduğumdan, herhangi bir kayıp da yalnızca benim kaybım olacak. Neyse ki iyi bir fiyatla ve devren kiralama hakkıyla anlaşma yaptım. Bu mümkün olabilir.”

“Ama... kardeşlerin. Onları az önce gördüm. Fikrini değiştirdiğini biliyor olamazlar ya da dünyadaki en iyi aktörler!”

“Kimse bilmiyor. Herkes senin karşında sırtıp fısıldaşırsa sürpriz bozulur diye korktum.”

Gecenin çoğunda zapt ettiği gözyaşları Presley’nin yanaklarından aşağı süzölmeye başladı ve şimdi bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. “Yani gerçekten geri mi döndün? Temelli mi?”

Aaron, onu dudaklarından öpmek için eğildi. “Aynen öyle. Ve seni bir daha asla bırakmayacağım.”

Presley kollarıyla onu sarınca, Aaron mırıldanarak onu tekrar ne kadar kirli olduğuna dair uyardı ancak genç kadın umursamadı. Çamura bulanmış olsa da onu kucakladı. Hayatında hiç o kadar mutlu olmamıştı. *Seni bir daha asla bırakmayacağım.* Bunu Aaron söylemişti ve o kolay kolay söz vermezdi.

“Partimi kaçırdın diye o kadar öfkelen dim ki,” diye fısıldadı genç kadın.

“Bunun için üzgünüm, bebeğim. Eğer elime yüzüme bulaştıracağımı bilseydim hiç sürpriz yapmaya çalışmazdım. Fakat geri dönmeye karar verince eşyalarımı orada bırakamadım. Toparlanıp oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istedim.”

“İyi yapmışsın. Burada, kollarımın arasında olman umurumda olan tek şey. Anya’yla Natasha’ya ve hapisten çıktığında babana tahammöl edebilecek misin?”

“Etmek zorunda kalacağım,” dedi Aaron. “Yoga minderlerini beğendin mi?”

Presley başını salladı. Artık Aaron temelli olarak eve döndüğüne göre, ona hortumdan bir kova su vermiş bile olsa umursamazdı.

“Sevindim. Umarım bunu daha çok beğenirsin.”

Aaron, ondan biraz uzaklaşıp ön cebinden ambalaj kâğıdına sarılı ufak bir kutu çıkardı. Presley başını kaldırıp onun gözlerine baktığında, Aaron’ın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Geç kalmamın bir sebebi daha. Kafamda öyle güzel bir plan hazırlamıştım ki ve bir parçası da buydu.”

Hediye alırken Presley’nin kalbi hızla çarpıyordu. Kendi kendine heyecanlanmamasını, bunun bir yüzük *olamayacağını* söyledi. Ama kesinlikle yüzüğe benziyordu.

Kutunun içindekinin yüzük yerine bir kolye veya bir çift küpe olabileceğine kendini hazırlamaya çalışarak sakinleştirici bir nefes aldı.

“Açmayacak mısın?”

Genç kadının gözleri yeniden yanıyordu. Ağlamak istemiyordu ancak öylesine umut dolu, savunmasız ve âşık hissediyordu ki. Ambalaj kâğıdını ve kadife kutuyu açarken ellerinin titrediğini Aaron’ın fark etmemesi için dua etti.

Adeta nefesi kesildi. Bu bir elması: kocaman bir tektastı, *Presley’nin* sahip olmayı hayal ettiği her şeyden daha büyüktü.

“Beğendin mi?”

“Göz kamaştırıcı!” dedi genç kadın. “Gördüğüm en güzel yüzük. Ama... bu sana bir servete mal olmuş olmalı. Hem de geri döndün ve iş yerini devralacak birini bulana kadar o kiralari ödemem gerekecek. Korkarım bunu geri vermeliyiz.”

Presley, onun güldüğünü duydu. “Mümkün değil. Bir değişiklik olarak öncelikli olmayı hak ediyorsun. Bunun gördüğün en güzel yüzük olduğunu düşünmeni istedim. Bu yüzden karar vermem o kadar uzun sürdü. Bir erkek için kolay iş değil. Arasından seçmem gereken yüzlercesi vardı,” diye şikâyet etti Aaron, sanki tüm süreç sinir bozucuymuş gibi.

Genç kadın kahkaha attı. “İyi iş çıkarmışsın. Buna bayıldım.”

“Benimle evlenir misin, Presley?”

Presley’nin içi heyecanla doldu. Sıra yoga minderlerinden çarpıcı bir nişan yüzüğüne ve sonunda evlilik teklifine gelmişti. Partisinde üzgün bir şekilde gezinirken o gecenin hayatının en kötü gecelerinden biri olabileceğini düşünüyordu. Oysa şimdi en güzeli olduğunu biliyordu.

“Beni istediğinden *emin* misin?” Bunun müstakbel bir gelinin damadına soracağı olağan bir soru olmadığını biliyordu. Ancak Aaron bağlılık sözü vermekten çok ürkerdi.

Erkeğin dudakları kendinden emin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Emin olmasaydım sorar mıydım?”

Presley, kirpiklerinden akan yaşların arasında yeniden kahkaha attı. “Hayır.”

“İşte böyle. Bunu doğru nedenlerden ötürü yaptığımdan emin olmak istedim; suçluluk duygusundan veya zorunluluktan değil, birlikte mutlu olduğumuzdan ve birbirimiz için doğru olduğumuzdan ötürü yapmak istedim. Bunu sonunda fark etmek için tüm mali durumumu altüst etmek zorunda kaldım ama... artık buradayım. Ve eninde sonunda toparlanacağız.”

Biz toparlanacağız. Kulağa hoş geliyor.

Presley, Aaron’ın parmağına yüzüğü takışını izledi. “Vay! Şuna bir baksana! Öyle büyük ki korkarım soyulabilirim.”

“Kimse sana zarar vermese iyi olur yoksa bana cevap vermek zorunda kalır,” dedi Aaron. Sonra genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. “Presley?”

Bir anlığına, hayatta kalabilmek için çöp kutularından yemek çalmak zorunda olan o pis, evsiz barksız küçük kız, bir peri masalına adım atan yetişkin halini bir köşeden izliyormuş gibi geldi Presley’ye. “Efendim?”

Aaron onu şefkatle öptü. “Seni seviyorum.”